

tủ sách

7.28

VNthuvuan.net

Bà Chúa

thuốc độc

(QUYỀN THƯỢNG)

NGƯỜI THỨ TAM

tiểu thuyết gián điệp

Người Thứ 8
Bà Chúa Thuốc Độc

Đánh máy: kimbao13

Nguồn: Thiên Thai

Ebook: hitman2330

VNthuvuan.net

Bà Chúa
thuốc độc

(QUYỀN THƯỢNG)

NGƯỜI THỨ TÁM

tiểu thuyết gián điệp

Lời Giới Thiệu:

Người Thứ Tám tên thật là **Bùi anh Tuấn** (1925-?) sinh trưởng ở đất Bắc (tỉnh Thanh Hóa – vùng địa đầu xứ Trung Kỳ).

Thời ở tuổi vừa ngoài 20, Nhật hạ Pháp qua cuộc đảo chính 9/3/1945, Phong trào Việt Minh nổi lên, và cướp chính quyền trong tay Thủ Tướng chính phủ Trần Trọng Kim đặt dưới quyền lãnh đạo tối cao của nhà Vua Bảo Đại, thì **Bùi anh Tuấn** đã là một đảng viên VNQDD. Ông lao mình tham gia các hoạt động chống lại VM. Kịp đến lúc tiếng súng mở đầu cuộc chiến tranh Việt – Pháp ngày 19/12/1946, **Bùi anh Tuấn** bị Ban Trinh Sát (tức Công An-Mật Vụ CS theo tên gọi bây giờ) nhận diện, bắt, và đưa đi an trí tại trại giam Đầm Đùn thuộc tỉnh Thanh Hoá (Liên khu IV), nổi tiếng là địa ngục trần gian, đã vào đây khó có ngày về. Chốn ngục tù hãi hùng này là nơi giam hầu hết các anh em đảng phái QG chống lại CS Việt Minh.

Cũng như vài năm sau số mệnh lại cho ông có cơ hội thoát ngục trong đường tơ kẽ tóc. **Bùi anh Tuấn** lần mò về Hà nội, rồi vào Nam . Trong những năm, tháng bị an trí ở Đầm Đùn, ông có duyên may gặp một bạn tù đã ở vào tuổi trung niên. Thời Pháp thuộc, ông này dạy Anh văn ở Lycée Louis Pasteur Hà nội. Nay trong thân phận tù đầy, để cố quên mà tồn tại, mà sống, ông dạy Anh ngữ cho **Bùi anh Tuấn**. Học cho qua ngày. Nhưng sau này, nhờ vậy, **Bùi anh Tuấn** có sẵn số vốn cần thiết về ngôn ngữ Hoa Kỳ khi người Mỹ thoát đặt bước vào Miền Nam (Trước kia đại đa số người Việt 3 miền Trung Nam Bắc chỉ biết có tiếng Pháp).

Năm 1957 "Điệp viên Miền Nam trên đất Bắc" ra mắt lần đầu tiên trên tờ nhật báo Dân Chúng. Và trong 3 năm liên tục, nhiều cốt truyện **Gián điệp Z. 28** đã được đăng tiếp (sau đó mới in thành sách), đem lại biết bao sôi nổi, hào hứng cho nhiều tầng lớp độc giả thân mến. Với hàng triệu độc giả, sau hơn 50 cuốn truyện đã xuất bản, với địa vị mỗi ngày một củng cố sau gần 20 năm tung hoành trên trường văn gián điệp, **Người Thứ Tám** đã phá kỷ lục về số lượng người đọc và về số lượng tác phẩm xuất bản được ưa chuộng.

Chương 1 **Quyền Thượng**

CHIẾC PHI CƠ TỐI MẬT

Đèn vũ trường vụt tắt. Một ngọn đèn pha lớn chiếu lên cái bục gỗ hình vuông kê sát tường, mọi cặp mắt đều đổ dồn vào cô gái da trắng vừa hiện ra, mỉm miệng cười một cách dĩ hòa.

Nàng mặc bộ xiêm y bằng nhung đỏ, may bó lấy mình, làm nổi bật cái hông tròn và bộ ngực nhọn hoắt. Giàn nhạc Phi luật tân bắt đầu bản tăng-gô nhẹ nhàng, và trên sân khấu người đẹp uốn ngực, múa nhảy theo điệu nhạc.

Trung úy Thao La vồ ly sâm banh trên bàn nóc cạn một hơi hết sạch. Từ này đến giờ, mới có ba mươi phút, y đã cạn hai chai sâm banh thượng hạng, loại Mum xọc đỏ. Mọi người đều nín thở khi thấy cô gái cởi áo ngoài, để lộ thân hình đều đặn, trắng như sữa, như Thao La ngồi quay lưng lại, không thèm để ý tới trò thoát y đang diễn tới hồi gay cấn nhất. Không phải y ghét đàn bà, vì trong số sĩ quan Lào trẻ tuổi ở thủ đô Vạn Tượng, y nổi tiếng là vua hộp đêm, song đêm nay y còn nhiều việc quan trọng phải làm.

Thao La nhìn qua bản bên. Đại úy Kham Sen đã gục đầu trên đồng hồ chai hỗn độn, rượu huyết ky ướt mềm cổ áo, một cô gái mặc bikini màu đỏ_màu đỏ máu rợn người quen thuộc của tiệm nhảy Yêu Đương – ôm ghì lấy y, như sợ tình nhân tan thành nước. Thượng sĩ Kông cũng say bí tỉ, càng say y càng uống nhiều đến nỗi y đổ cả ly rượu đầy áp vào túi áo mà không biết.

Kham Sen, Kông và Thao La là nhân viên phi hành chiếc máy bay AN-2 của sở Mật Vụ Lào quốc.

Từ bốn ngày nay, bộ ba được lệnh ở lại trong phi trường Vạt chai, để chờ công tác. Những đêm nào cả bọn cũng kéo xuống phố, rủ nhau vào khu thanh lâu gần Chợ Mới để uống rượu và chơi bài thỏa thích. Máy bay AN-2 thường đảm nhiệm công tác mật như thả gián điệp xuống vùng biên giới nên nhân viên phi hành đều là những tay chuyên nghiệp, giàu kinh nghiệm, và được tin cậy.

Mọi lần, cả bọn chỉ được nửa giờ sửa soạn trước khi nổ máy. Nhưng lần này, bộ ba lại được báo tin trước một ngày. Đại úy chỉ huy Kham Sen không biết đi đâu, song Thao La lại biết. Cho nên y uống rượu rất nhiều mà vẫn tỉnh. Y phải tỉnh để giữ vai trò chủ động.

Cô gái tròn trịa và khêu gợi trên bục gỗ

Lúc tiếng vỗ tay vang lên như sấm, không át nổi tiếng ly chén bị đập vỡ loảng xoảng và tiếng kêu la bít bít của bọn đàn ông bị kích thích cực độ,

nhất là tiếng hít hà thèm muốn của những ông nhà giàu bụng phệ trốn vợ đi xem thoát y, ngồi thu mình trong góc.

Thao La móc túi lấy xì-gà. Y chắt lưỡi ra vẻ bức bối vì quẹt máy hết ga. Nếu là quẹt máy thường y đã nhún vai ném qua cửa sổ vào vũng bùn ngoài sân, nhưng đây lại là quẹt máy bằng vàng thật, 24 ca-ra, mua giá rẻ ở Hồng Kông cũng phải gần năm chục đô la.

Một chiếc xe díp thẳng gấp ngoài đường. Thao La xô ghế đứng dậy. Hai người mặc thường phục, áo chim cò bỏ ngoài quần che khẩu súng giắt ở thắt lưng, mở cửa bước vào.

Thao La vỗ vai đại úy Kham Sen. Viên đại úy phi công đứng dậy như lò xo. Thượng sĩ Kông cũng đứng lên theo. Chẳng nói chẳng rằng, họ bước ra ngoài. Gió mát quạt vào mặt làm họ tỉnh rượu.

Một người mặc thường phục nói nhỏ với Kham Sen:

- Mời đại úy về gấp.

Kham Sen ưỡn ngực:

- Đi ngay bây giờ hả?

Người kia đáp:

- Vâng, đi ngay bây giờ. Đúng 1 giờ, cắt cánh.

Kham Sen cúi nhìn đồng hồ.

- 12 giờ 35. Còn 25 phút nữa.

Đã trèo lên xe, chợt nhớ chuyện gì, Thao La vội nhảy xuống, giọng hối hả:

- Chết chưa. Quên cái ví. Đợi hai phút, tôi ra liền.

Thật ra, cái ví cá sấu của y vẫn còn nguyên trong túi quần sau. Vốn cẩn thận, y ít khi quên đồ, nhất là quên đồ trong những nơi ăn chơi. Y giả vờ quên ví để có thời giờ làm tròn một chỉ thị quan trọng.

Viên chủ tiệm nhảy đã chờ Thao La dưới bức tranh thiếu nữ khỏa thân, gần quầy rượu. Đó là một người đứng tuổi, trán hói, lằn râu mép mỏng dính không che nổi hàm răng thưa nham hiểm, cặp mắt dài, và nhọn như phát ra tia lửa sau làn kiếng cận thị dày cộm. Y nheo mắt nhìn Thao La một cách ý nhị. Bỗng một vũ nữ người Việt bá cổ Thao La, nũng nịu:

- Anh Thao La, đồng hồ Omêga của em đâu?

Nói xong, nàng hôn lấy hôn để vào má Thao La. Gã chủ trán hói xô ra, giọng tức tối:

- Cút đi. Người ta đang bận.

Cô gái bị đẩy mạnh, ngã chúi vào chai rượu vừa mở nút. Nàng rú lên như con heo bị chọc tiết. Thao La đặt bàn tay lên vai gã chủ, nói nhỏ nhưng rõ ràng:

- Một giờ đêm. Đúng một giờ đêm.

Không đợi gã chủ trả lời, Thao La quay ngoắt ra xe. Chiếc díp mở pha sáng quắc, phóng vun vút trên con đường ngoằn ngoèo, lầy lội, dẫn ra phi trường.

Dáng điệu khinh bỉ, gã chủ nhỏ rãi nước bọt vào ngực cô gái đang lồm cồm bò dậy. Bồi bung tới một ly huyết ky lớn, y nốc một hơi, rồi chúi mép, khập khiễng vào nhà trong. Y có một chân gỗ nên mỗi khi trở trời thường đau buốt ở đùi và đi khập khiễng. Y mất một chân không phải ở mặt trận, vì trong đời y chưa từng đánh giặc, mà vì bị trúng đạn trong một chuyến buôn lậu ghê gớm ở miền Bắc.

Hồi ấy, Ai Lao còn là thuộc địa của Pháp, y chuyên buôn thuốc phiện từ Luang Prabang xuống Sài Gòn, cầm đầu một toán hộ tống gồm mười tay súng cừ khôi. Lần nào gặp lính đoan y cũng thoát, nhiều khi dùng tiền, song cũng nhiều khi dùng súng. Một số tuần viên biên giới đã bỏ mạng trước khẩu súng « nút » ba phát, bà trúng của y.

Nhưng một đêm tối trời vào năm 1944, trời mưa như xối nước, đoàn công voa đang vượt rừng Saravane thì bị lọt ổ phục kích của quan thuế. Y bị thương ở chân, hàng hóa mất sạch, và trong nhiều ngày một mình với khẩu súng hết đạn y trốn trong thạch động giữa đoàn dơi khổng lồ khát máu người và bọn rắn lục kinh hồn.

Một lần nữa, y thoát chết, nhưng phải cưa chân. Y bị xử tử khiếm diện. Chính phủ bảo hộ ra đi, y trở về Lào, đổi họ đổi tên, đóng vai trò chủ tiệm nháy, tiếp tục cuộc đời buôn lậu, cho đến ngày y được QTĐV để ý tới. QTĐV là tên tắt của Quốc tế Đặc vụ, một tổ chức tư nhân gồm những tay trùm sát nhân và buôn lậu chuyên nghiệp từng làm mưa làm gió khắp năm châu. QTĐV đặt y làm đại diện liên lạc tại Vạn tượng.

Đèn điện tắt ngúm. Vũ nữ thoát y lại lên sân khấu. Gã chủ kéo rèm, mở cánh cửa khóa chặt ăn thông với phòng làm việc riêng của y. Đó là một căn phòng nhỏ hình chữ nhật, không cửa gỗ, suốt ngày đêm máy lạnh chạy rề rề. Kê sát góc là cái tủ két lớn sơn xanh, bên cạnh cái bàn bầu dục để đầy sổ sách.

Y mở két, lấy ra một cái hộp nhỏ. Bên trong là cái máy truyền tin tí hon, nhưng rất mạnh, có thể đánh xa ba trăm cây số, không phương pháp điện tử

nào khám phá ra được. Y cắm điện vào tường, chờ ngọn đèn trong máy phụt màu xanh rồi nhìn đồng hồ. Y lẩm bẩm một mình:

- Hừ, hai triệu đô la...

Y ngồi xuống bàn, hí hoáy đích bức mặt điện. Xong xuôi, y ấn cái nút «thâu băng» trên điện đài, rồi ngón tay thoăn thoắt lướt trên đĩa quay số. Một phút sau, bức điện được chuyển đi. Nội dung của nó như sau:

QT 06 gọi Trung ương, chiến dịch Hoa Phong Lan.

AN-2 cất cánh đúng một giờ đêm stop. Mọi việc đã xảy ra đúng với dự tính stop. Yêu cầu cho chỉ thị để thực hiện kế hoạch Hoa Hồng.

Y mỉm cười khoái trá. Trong vòng nửa giờ, Trung ương sẽ trả lời. Y tắt đèn, ngả mình vào ghế bành, mắt lim dim. Bên ngoài, trời lạnh đổ mưa.

Như con điều giấy, chiếc phi cơ hai cánh AN-2P do Nga sơ chế tạo cất cánh nhẹ nhàng khỏi phi trường Vạt Chai. Bề ngoài nó hao hao như chiếc « bà già » cũ kỹ của Pháp, sự thật nó là một trong những khinh cơ tối tân ra đời năm 1947, sau thế chiến thứ hai, dưới tên SKh-1 tại Mạc tư khoa.

Phi cơ rướn mình vào không gian mù tịt. Theo đúng chỉ thị, đại úy Kham Sen lên tới độ cao 7 ngàn thước thì bay ngang. Lúc ấy, y đã hoàn toàn tỉnh rượu. Y phá lên cười vì sự nhớ tới lời của đại tá tư lệnh tại phi trường.

Xe díp vừa đậu lại thì bộ ba được đưa ngay tới phòng hành quân, bên ngoài linh gác trùng điệp. Trong văn phòng sáng trưng, Kham Sen gặp đại tá tư lệnh, một sĩ quan không bao giờ cười. Lần thứ nhất, đại tá cười:

- Chào Kham Sen. Tôi nghe người ta nói tới đại úy từ lâu. Nghe nói đại úy là vua rượu. Và càng uống rượu, càng lái giỏi phải không?

Cả bọn đứng nghiêm không đáp. Đại tá tư lệnh tiếp:

- Tôi thân hành tới đây để giao cho các anh một công tác quan trọng, vô cùng quan trọng. Có thể nói là quan trọng nhất từ xưa tới nay.

Ba anh có nhiệm vụ chở một thùng chứa dụng cụ quốc phòng tới Đà Nẵng, dưới đó nhân viên sứ quán ta đang chờ đợi. Tôi đã cho sơn lại phi cơ không ghi quốc tịch cũng như số hiệu. Các anh cứ bỏ quân phục lại đây và mặc đồ bay thường. Mọi đồ đạc tùy thân, từ căn cước, tiền bạc, thuốc lá, tới cuống vé xi-nê cũng phải bỏ lại. Tóm lại, các anh chỉ đi người không, để nếu gặp tai nạn, người ta không thể biết các anh ta là ai. Bàng bất cứ sự hy sinh nào, các anh phải mang các thùng tới Đà Nẵng. Chẳng may vì lẽ gì các anh phải hạ cánh dọc đường – điều tôi tin là không thể xảy ra – đại úy Kham Sen phải cho nổ tung phi cơ. Một hộp sắt được gắn sẵn vào nắp

thùng, bên trong chứa chất nổ cực mạnh, chỉ cần đặt ngòi và vận động hồ. Về cách thức, các anh đã biết.

Tôi cần báo các anh biết là chất nổ này sẽ làm phi cơ tan như cám, và phá hủy mọi vật trong đường kính hai trăm thước. Không quân ta sẽ theo dõi các anh trên màn radar và bố trí sẵn kế hoạch tiếp cứu. Sang tới biên giới, một đội khu trục sẽ hộ tống các anh tới địa điểm. Các anh cần hỏi điều gì nữa không?

Không ai hỏi gì. Bộ ba lẳng lẳng nhìn nhân viên mật vụ dùng cần chuyển lên phi cơ một cái thùng bọc thép khá nặng, hình vuông, mỗi bề một thước rưỡi.

Phi cơ đã rời Vạn Tượng được nửa giờ, châm thuốc hút, Kham Sen nói với hai bạn:

- Rõ buồn cười. Tại sao không kiếm cái Mig bay nhanh gấp ba con rùa này lại có cả đại liên phòng thân? Loại AN-2P bay được 250 cây số một giờ, người ta nhắm mắt cũng có thể bắn rớt.

Thao La cười:

- Anh lầm rồi. Trên thực tế, bọn mình bay trên một trăm chuyến trong vùng cộng sản, thả xuống biết bao biệt kích và vũ khí mà Pathét không bắn rơi nổi. Vì sao? Vì phi cơ AN-2 nhẹ, dễ lẩn tránh, anh lại là hoa tiêu đại tài. Còn một điều nữa, khá quan trọng: đó là sự tin cậy. Trong không quân, đang có người của hoàng thân Suphanuvong. Chờ dụng cụ tối mật trên phi cơ Mig để rồi các ông ấy đáp xuống Khang Khay thì khôn!

Cả bọn cười vang. Kham Sen ngáp dài:

- Thèm rượu quá! Nếu biết giấu một chai trong người thì thú biết mấy?

Thao La vỗ đùi đánh đét:

- Ô, cái đó khỏi lo. Tôi có một chai bacadi, thứ rom Cu-ba mà bọn mình vẫn thích nhậu ấy mà! Đợi một phút để tối khui.

Kham Sen vận mấy « hoa tiêu tự động » cho phi cơ bay một mình. Dáng điệu trịnh trọng, Thao La rót rượu vào ba cái ly giấy. Vội vã, Kham Sen và Kông cướp lấy nóc cạ.

Thao La không uống, và lại tiếp thêm cho bạn. Nhưng cả hai không kịp uống ly thứ hai nữa. Bùn rùn tay chân, Kham Sen nhìn Thao La bằng cặp mắt mất thần. Trong nháy mắt, hấn gục xuống cầm lái.

Khỏe hơn, Kông vịn tay vào ghế, định đứng dậy, trên mặt hiện rõ vẻ tức giận kinh khủng. Mắt hoa lên, màu đen, màu đỏ hóa thành muôn ngàn con đom đóm bay lượn, mạch máu đập rần rần bên thái dương, Kông thu tàn lực

vào cánh tay gân guốc, định quật cho Thao La một cái. Kông là đại nậu nhu đao, đủ tài giết người như lấy đồ trong túi, song cánh tay bỗng nặng chũu như đeo quả tạ ngàn cân. Tuy vậy, hấn cũng thét lên được:

- Thao ... La, mày giết chúng tao. Mày là ...

Thao La rú lên cười, cái cười rùng rợn của kẻ giết người không sợ máu:

- A, a, mày còn tỉnh ư? Để tao nói cho mày rõ, tao là nhân viên QTĐV, kẻ thù của chúng mày.

Kông thều thào:

- QTĐV? Cái thi thế, tao không biết.

-Đó là một tổ chức quốc tế, chuyên giết người thuê, làm gián điệp thuê, buôn lậu thuê.

- À ra thế! Mày không giết nỏ tao đâu. Tao sẽ liêu một trận sống mái với mày. Phi cơ mất thăng bằng, cả mày lẫn tao đều chết. Biết đâu, tao sẽ sống sót.

- Con ơi, đừng mơ mộng nữa. Loại thuốc độc mà con vừa uống được lấy từ con *Latrodectus mactans* mà ra. Chắc con không hiểu được danh từ khoa học bí hiểm ấy, nên cha giải thích cho con nghe. Đó là một con nhện ở miền tây mỹ châu, tục gọi là Góa phụ Nhện đen, vì nó màu đen, thích ở góa, giao cấu xong là ăn thịt luôn con nhện đực. Góa phụ Nhện đen chỉ lớn bằng nửa đốt tay, có tám chân và đầy thuốc độc. Bị chích vào thì khỏe như trâu cũng chết. Đặc biệt là thuốc độc này làm tê liệt thần kinh. Kông ơi, tao thành thật khen ngợi mày...

Kông quắc mắt như muốn ăn tươi nuốt sống kẻ thù. Nhưng độc dược đã ngấm sâu vào máu. Hấn khựng mình, rồi ngã vật sang bên.

Thao La nhìn đồng hồ. Hấn nói một mình:

- Đang còn sớm chán.

Đoạn ngồi xuống ghế hoa tiêu của đại úy Kham Sen. Đột nhiên, hấn cảm thấy khỏe hấn lên. Hồi còn đi học, hấn đã được thầy giáo đặt tên là quỷ sứ. Quỷ sứ, không phải vì hấn nghịch ngợm quá trớn mà chính vì tâm địa lạ lùng của hấn. Lớn lên, không giật được mảnh bằng nào nhưng vẫn sinh sống phè phỡn, vẫn có đủ tiền thay gái như thay áo lót, đủ tiền uống sâm banh Mum như người ta uống nước lã. Nhiều tiền đã là cái lợi đối với đàn ông chơi gái, Thao La còn cái lợi khác: thân hình và dáng dấp quyến rũ.

Hấn cao thước bảy, bề cao khác thường đối với người Lào, nước da lại không bánh mật như người Lào mà là phơn phớt trắng, cái trắng gợi cảm của phương tây, thân hình lực lưỡng cân đối, sức khỏe luôn luôn thừa thãi

để làm vừa ý những cô gái dài hơi và tham lam nhất thế giới. Khó tính đến mấy cũng phải trầm trồ khen ngợi cặp mắt đa tình biêng biếc, mờ tóc quần nhẹ nhàng của một nhà thơ hiền lành, cái miệng vừa vặn, uơn ướn, dường như được nặn ra để hôn hít đàn bà, nhất là giọng nói duyên dáng, mặn mà, ai đã nghe nói một lần là phải đòi nghe nữa.

Thời Pháp thuộc, Thao La làm chỉ điểm cho Phòng Nhi để bắt các nhà ái quốc. Phong trào kháng chiến nổi dậy, hắn chạy theo hoàng thân Suphanuvông để rồi theo phe hữu của tướng Phumi trước khi trung thành với thủ tướng trung lập Phuma. Không hiểu hắn có bùa phép nào mà làm biến được hồ sơ quá khứ bản thủ trong các cơ quan an ninh, và tài tình hơn nữa là được sở mật vụ kết nạp và tin dùng.

Mặc dầu kiếm tiền như nước, Thao La vẫn chưa đủ để bao gái vì ả nào cũng đòi xe Mét xê đét 220 S gắn máy lạnh, đồng hồ Omega nạm hạt soàn và những căn nhà lộng lẫy lót thảm nhung, phòng tắm cẩm thạch có gắn vòi nước bằng vàng, khi cần người đẹp có thể tắm sữa tươi hoặc nước Vit-ten pha nước hoa đắt tiền Di-o. Túng thì phải tính, Thao La gia nhập tổ chức của gã chủ tiệm nhảy Yêu Đường.

Tuy nhiên, lý do chính khiến Thao La giết bạn lấy tiền bắt nguồn từ một mối tình vụng trộm trong máu. Hắn lọt vào mắt xanh bà vợ trẻ một viên đại tá có quyền thế. Tuần trước, hắn hẹn nàng tới nhà riêng ân ái. Sau cuộc truy hoan, nàng tỏ ý trách hắn không chung thủy. Hắn nặng lời lại, cơn ghen của nàng nổi lên, nàng vớ lấy con dao xia vào ngực hắn.

Trong phút tức giận, Thao La giằng lấy dao và đâm trúng tim nàng. Gằn sáng, hắn đào lỗ, chôn nàng trong nhà xe. Sớm muộn, người ta sẽ phăng ra nên hắn quyết định trốn khỏi Vạn Tượng. Và hắn nhận lời hạ thủy đại úy Kham Sen, thượng sĩ Kông và lái máy bay, về một địa điểm bí mật gần Paksé, theo chỉ thị của QTĐV.

Năm trăm ngàn đô-la! Đó là tiền thưởng hậu hĩ mà QTĐV giành cho hắn. Với nửa triệu mỹ kim, một thông hành giả, hắn sẽ vượt sang Thái và từ đó ung dung đi Thụy Sĩ, sống cuộc đời vương giả bên hồ Lê-man.

Nghĩ tới đó, Thao La sướng run. Mấy ngày nữa, hắn sẽ tiếp tục uống rượu thả cửa, chơi gái thả cửa và đánh bạc thả cửa. Lâu lắm, hắn chưa được tham dự những canh bạc lớn. Hắn bỗng thấy nhớ nhung bầu không khí sặc mùi thuốc lá thơm và hoa hồng của các sòng bạc thượng lưu dọc bờ biển Pháp và vương quốc thần tiên Muan-co. Bất giác, Thao La cười to một cách khoái trá.

Máy bay là là thấp xuống. Nền trời mượt như nhung, lấp lánh những ngôi sao kim cương. Phi cơ thấp cuống nữa. Bên dưới, khu rừng Paksé chạy dài trong bóng đêm trùng điệp, xa xỉ giống sông Cửu Long uốn khúc như con rắn bạc.

Thao La cho thấy phi cơ lượn vòng tròn. Hắn thoáng nhìn thấy ánh sáng. Hắn cúp ga xăng. Ba chấp đèn hợp thành hình tam giác phía dưới làm dấu hiệu cho phi cơ đáp xuống.

Bánh xe phi cơ hạ trên nền đất phẳng H. Trước kia, không quân hoàng gia sửa sang cánh đồng này để làm trường bay, song không rõ vì La đã thấy một bóng đen chạy lại, lập lòe đèn bấm. Hai dài, ba ngắn, Thao La lên tiếng:

- Trăng thượng tuần phải không?

Bóng đen dừng trước mặt Thao La:

- Phải. Tôi đến để nhận hoa thược dược.

Mật hiệu được trao xong. Thao La giục:

- Nhanh lên, để tôi còn cắt cánh. Độ mấy phút thì xong?

Bóng đen đáp:

- Năm phút. Thành thật ngợi khen anh.

Bốn bóng đen khác vụt chạy tới. Cả bọn hí hục khiêng cái thùng thép trên phi cơ xuống, đặt lên xe díp, rồi lái đi, tiếng động cơ nổ ròn trong đêm vắng, át cả tiếng côn trùng rì rả. Xa xa, vọng lại tiếng đại bác ầm ầm. Chắc hẳn quân đội hoàng gia đang nã một chệ vào chiến khu Pathét-Lào, Thao La ưỡn ngực, hít một hơi dài, như muốn thu hết khí trời trong sạch của cánh rừng núi bao la vào lồng phổi chứa đầy chất nicôtia. Một bàn tay đeo găng chìa ra, Thao La hỏi, giọng khẩn khoản:

- Tiền và thông bành của tôi đâu?

Bóng đen đáp:

- Anh quên rồi. Tôi chỉ có nhiệm vụ nhận đồ, còn tiền và thông hành thì anh phải bay sang bên kia sông.

Thao La bàng hoàng như tỉnh mộng. Gã chủ tiệm nhảy đã dặn hắn kỹ càng giao hàng xong, hắn còn phải thủ tiêu phi cơ bằng cách bay dọc bờ đáp xuống sông. Một chiếc canô đã chờ sẵn và đưa sang đất Thái. Chỗ ấy xa làng mạc, nước lại sâu, nên rất thuận tiện để đánh chìm phi cơ, đổi tên, ngắt ngưỡng uống rượu trên một chiếc phản lực cơ thương mại đi Thụy sĩ. Hắn không hiểu sao lại mất tinh thần và hỏi một câu ngớ ngẩn như thế. Hắn lắp bắp như cậu học trò không thuộc bài:

- Ừ nhỉ, xin lỗi anh, tôi quên.

Bóng đen gằn giọng:

- Anh không nên quên thì hơn

Thao La định xin lỗi lần nữa – hấn vẫn còn thói quen xin lỗi nhiều lần về những chuyện không đâu – thì bóng đen đã rú lên cười sằng sặc, rồi đi khuất vào bụi rậm sương mù dày đặc. Tiếng cười dài lê thê và nhọn hoắt như mũi dao của y sĩ giải phẫu đang xoay sau vào óc hấn.

Thao La rùng mình.

Trong đời, hấn không sợ ai, không sợ gì hết, kể cả thần Chết, song lại sợ nhất phải lên bàn mổ. Hồi làm chỉ điểm cho Phòng Nhì Pháp, bắn rơi vào ổ phục kích của phe ái quốc và lãnh một nắm đạn ghém vào lưng. Cuộc giải phẫu diễn ra trong lều vải thấp đèn măng-sông. Nửa chừng, thuốc mê bị thiếu. Hấn phải nghiền răng chịu đau suốt một giờ. Một giờ đồng hồ dài giằng dặc, đầy nguy hiểm như con đường từ Vạn Tượng lên miền thượng Lào.

Phi cơ từ từ rời khỏi cánh đồng trống.

Để xua đuổi những kỷ niệm tê buốt ra khỏi tâm trí, hấn cao giọng hát một bài giạt gân. Đó là bài ca ruột của cô ả người Hy Lạp chuyên cời đàn áo mỗi đêm tại tiệm nhảy Vieng Ratry. Hơn một lần, hấn lên vào phòng cô ả tán tỉnh, và hơn một lần hấn thất bại nặng nề. Nàng không hát hủi hấn mà chỉ nói một câu ngắn ngủi, giản dị mà chủ màn jạc xuống đô thị cũng hiểu:

- Anh muốn yêu tôi ư? Không được đâu. Đêm nay, tôi trót hẹn với người khác rồi. Tôi chỉ có thể tiếp anh với một điều kiện: trả nhiều tiền hơn người ta.

Nghe nàng nói, hấn lắp bắp:

- Bao nhiêu?

Nàng ung dung lấp điếu thuốc là Philip vào cái tủ dài 25 phần bằng vàng 18 cara, đầu nạm hột xoàn, rồi nói:

- Anh thấy không? Tủ thuốc của tôi cũng nạm hột xoàn. Trong người tôi, cái gì cũng nạm hột xoàn như vậy. Đắt lắm anh ạ. Giá biểu thông thường là một ngàn đô-la. Muốn tôi bỏ hẹn, anh phải trả gấp ba. Ba ngàn đô-la. Không được thiếu một xăng-tim.

Thao La thở dài.

Không đào ra ba ngàn đô-la, hấn đành thui thủi ra về. Giờ đây. Hấn sẽ có tiền. Hấn có thể độc chiếm cô ả thoát y vũ hàng tháng giòng dãi. Nhưng hấn không về Vạn Tượng, để tới Vieng Ratry được nữa. Chậc! Bên kia trời

Tây có nhiều tiệm thoát y vũ, có nhiều vũ nữ thoát y hơn cái xô rừng mố meo và hôi hám này.

Máy bay lên cao.

Thao La châm thuốc lá hút. Đột nhiên bàn tay hấn run run. Trong phòng hoa tiêu, hai người bạn đồng đội co quắp như sợ lạnh, mắt mở rộng trừng trừng nhìn hấn, hàm răng nhe ra ghê rợn, kẹp chặt cái lưỡi tím ngắt và cứng đét. Toàn thân hấn bắt đầu run như bị động kinh.

Tuy nhiên, Thao La run run không phải vì sợ. Trong đời, hấn đã giết người nhiều lần rồi. Đã có lần, hấn thản nhiên ném một hài nhi vào đồng lửa đỏ để khỏi nghe tiếng khóc oa oa bức mình. Giết đứa bé xong, hấn thản nhiên khui thịt hộp ra ăn một cách ngon lành, và sau đó hấn kéo giấc ngủ đến sáng.

Tại sao đêm nay Thao La lại run run? Toàn thân đang ớn lạnh bỗng nóng hấn lên, bờ hôi toát ra đầm đìa. Linh tính vừa báo hấn một việc chẳng lành.

Hấn loạng choạng đứng dậy. Như von thú trong rừng, đánh hơi thấy nguy hiểm, Thao La nghech mũi về phía sau phi cơ. Hấn vừa thoáng ngửi một mùi lạ.

Mùi khét.

Óc hấn nghĩ nhanh như máy. Hấn chỉ kịp kêu lên một tiếng « trời ơi », rồi một tiếng nổ kinh hồn phát ra.

Thao La bị tan thành mảnh vụn. Tội nghiệp cho gã hám tiền! Mua một trái bom, gài trên chiếc AN-2P cho phi cơ nổ tung, còn rẻ hơn số tiền năm trăm đô-la và giấy thông hành mà QĐV phải giao cho trung úy Thao La khi hoàn thành công tác.

Bên dưới, dòng sông Cửu Long cuộn sóng ào ào.

Chương 2

HUNG THỦ CỤT TAY

Hai giờ sáng. Nếu là thành phố khác thì ngủ lâu rồi, song Vạn Tường lại là thủ đô sống về đêm nên toàn thể xóm ăn chơi đều thức, dường như không thèm đếm xỉa tới tiếng đại bác và liên thanh nổ liên hồi.

Ngoài đường – những con đường đất đỏ lầy lội hoặc trải đá dăm khắp khênh, chạy ngoằn ngoèo giữa khu nhà tranh lụp xụp hoặc bãi trống hun hút – ánh đèn tối bao nhiêu, thì trong tiệm nháy, nhà chứa và sòng bạc, lại sáng bấy nhiêu. Và giờ đây, sòng bạc đường Ernest Outrey đã tới lúc sát phạt nhất.

Căn gác rộng ngập đầy khói thuốc lá, năm cái máy lạnh Admiral được mở tới mức tối đa mà khí trời vẫn nóng hừng hực. Dưới nhà là quán ăn, uống rượu say sưa và thưởng thức xong những món ăn đắt tiền được chở từ Sài Gòn lên bằng phi cơ, khách có thể lên lầu, thức trắng đêm bên bàn tài xỉu, hoặc vén rèm vào buồng – một dãy buồng nhỏ xíu, xinh xắn, bên trong kê cái giường rủ màn tuyn, một tấm gương, một cái bàn trên để thau nước, hai khăn mặt và miếng xà bông thơm – để hú í với mấy cô gái bán tình người Thái, da ngăm ngăm, dai như đĩa xôi.

Khách chơi gồm đủ hạng người, nhưng phần đông đều là viên chức cao cấp và ngoại kiều. Đúng hai giờ năm phút, một người đàn ông, dáng điệu ngang tàng trèo lên lầu, sau khi uống ba ly vốt ka, pha mạt ti ni.

Hắn mặc sơ mi ngắn bờ ngoài quần, khuy áo trước ngực không cài, để lộ con rồng xanh xâm trên làn da nâu bóng. Hắn không cài nút ngực, phần nào để tỏ khí phách anh chị, song phần khác để dễ luồn tay vào trong rút con dao bấm, lưỡi sắc như nước, đeo lưng lẳng dưới nách trái, và khẩu súng lục dưới nách phải. Đó là khẩu Iver Johnson 55-3, nòng 22, báng mỏng tanh, trong như đồ chơi trẻ con mà bắn được tám phát, và dễ trúng đích.

Hắn nhún vai khi một cô gái ưỡn ẹo tới bên, chìa thuốc lá ra cho hắn châm lửa. Nhiều mỹ nhân thích làm quen với hắn, song hắn không bao giờ để ý. Hắn giựt điếu thuốc ra khỏi miệng cô gái, ném xuống đất, dí giày lên trên rồi nói giọng hách dịch:

- Không có lửa

Cô gái há miệng ra định phản đối, nhưng đến khi nhận rõ ra hắn thì nín thính. Hắn thọc một tay vào túi quần, còn tay kia bị cửa đứt, khuất tòn ten trong áo sơ-mi. Cô gái rú lên một tiếng sợ hãi nho nhỏ:

- Trời, Tư cụt.

Gã Cụt nhe hàm răng cái mả ra cười. Phải, hắn là Tư Cụt, một tay dao bừa khét tiếng. Khệnh khạng, hắn tiến lại bàn tài xỉu. Chủ sòng, một người đứng tuổi, để râu mép theo kiểu Hít le, chào ồm ồm:

- Anh Tư, tối nay đánh chứ?

Gã Cụt nhìn đồng hồ tay:

- Cám ơn, hôm nay bận.

Biết tính Tư Cụt, chủ sòng lảng ra chỗ khác. Gã Cụt nghênh ngang vào phòng trong, nơi khách đồ bác ngồi uống rượu và tán gẫu với gái. Hắn kiểm ghế ngồi phịch xuống, ngoắt ta gọi bồi:

- Mạt ti ni, vắt ít chanh, nghe không?

Hắn lại nhìn đồng hồ lần nữa. Quái, đã tới giờ sao chưa thấy ai? Nhìn chung quanh, hắn chỉ thấy mấy đôi trai gái ngồi khít nhau, kẻ cầu vẻo, người hôn chùn chụt.

Sát vào tường, một người đàn ông hỏi trán ngồi trầm ngâm bên chai bước-bông đã cạn hơn nửa. Không, hắn không có hẹn với người này. Vì khẩu lệnh cho hắn rất rõ: đúng 2 giờ 10 phút, hắn sẽ gặp một người cầm mù soa tím. Người ấy sẽ giao việc cho hắn. Nghề chuyên môn của hắn là giết người, là trẻ lớn bé không cần, miễn có nhiều tiền, thật nhiều tiền là được.

Lần này, hắn được trả công 15 lượng vàng. Vì đồng kíp lên xuống thất thường nên hắn chỉ nhận vàng. Vàng rất dễ bán, nhất là bán cho người từ Sài Gòn lên. Hắn nốc một hơi hết cốc rượu, cất tiếng rửa tực tữu vì bị lỡ hẹn.

Song vừa lúc đó, hắn thấy hai cái mù soa. Hắn giật mình đánh thót. Rõ phải gió! Kẻ gặp hắn không phải đực rửa, mà là đàn bà. Đúng hơn, là nàng hôn lấy hôn để vào má gã đàn ông béo phì miệng nũng nịu:

- Thương anh quá, bao giờ thì anh mua xe hơi cho em?

Trong đêm tối, Thát Luông đứng sừng sững ánh sáng tỏa ra tứ phía, nổi bật nước vôi màu vàng, một màu vàng uy nghi và diễm lệ. Thát Luông là một ngôi đền gồm nhiều ngọn tháp nhọn hoắc ở ngoại ô Vạn Tường. Cách đó một trăm thước là bóng tối dày đặc.

Trên con đường lồi mồn gần Thát Luông, một bóng đen gò lưng trên xe mô-tô. Đó là một chiếc Hạc lầy tối tân, có thể ngón đường trên hai trăm cây số một giờ. Chạy được một quãng, bóng đen tắt đèn pha và giảm ga xăng.

Qua một biệt thự, hắn chạy chậm hẳn lại, nhìn vào bên trong. Đường như tòa nhà lớn không có người vì không có ánh điện. Bóng đen lái thêm một quãng nữa rồi tắt máy, dựng xe vào bờ rào dâm bụi. Đoạn hắn đánh diêm châm thuốc lá. Dưới ánh lửa bị gió thổi lập lờ, người ta nhận thấy bóng đen chỉ có một cánh tay.

Hắn là Gã Cụt.

Gã Cụt ném diều thuốc vừa rít được một hơi xuống vệt cỏ ướt sương rồi bách bộ vòng ra phía hông biệt thự. Tòa nhà được bao bằng tường cao gần ba thước, bên trên cắm chông sắt và miếng chai nhọn. Gã Cụt đã biết rõ điều này, hắn lại biết chủ nhân tòa nhà là một viên thiếu tá trong quân đội hoàng gia và chủ nhân bận đi chơi đêm, thường đến bốn giờ sáng mới về.

Sau khi rời sông bạc, hắn tìm một tiệm cà phê để mở bao thuốc lấy tờ giấy đánh máy gập tam bên trong ra đọc. Hắn bật ra tiếng rửa « con khi » khi đọc tới dòng chữ đỏ, gạch đứt như sau : « *Lệnh này phải được tuân thủ*

theo triết để. Con dao bấm nút và khẩu súng Iver Johnson, anh phải để ở nhà, không được mang theo. Không được phép hạ thủ gia nhân và chó bet – giê ».

Thiếu khí giới dưới nách, Gã Cụt có cảm tưởng như cỡi truồng trước một nữ y sĩ. Từ bao năm nay, hắn đã quen với cách giết người bằng phương pháp riêng.

Hắn dừng chân trước một cánh cửa gỗ khóa chặt. Thò tay vào túi, hắn rút ra chùm chìa khóa và loáy hoáy mở. Cánh cửa bị khóa lâu, nghiêng răng kèn kẹt trên bản lề hoen rỉ. Vừa mở cửa xong, hắn nghe tiếng chó sủa. Gã Cụt mỉm cười, nham hiểm. Trong vườn, có hai con bet-giê cả thảy. Hai con kuvasz dữ tợn. Loại chó này được mua từ Hung gia lợi, và gởi sang bằng phi cơ. Chúng chỉ sủa một lần rồi nằm phục trong bóng tối, chờ kẻ lạ đến để ngoạm cổ.

Gã Cụt không biết trên thế giới có 365 loại chó khác nhau, song hắn lại biết cách giết chó, cách làm chó trở nên hiền lành. Chờ cho ánh đèn pha một chiếc quân xa đi tuần biến vào đêm tối, Gã Cụt mới xô cánh cửa hé ra. Tuy không nhìn thấy, hắn thừa biết hai con chó kuvasx khôn ngoan đang nằm phục xuống cỏ ướt, mõm ghéch lên để đánh hơi, đuôi cuộn tròn, chân co lại, sẵn sàng chồm lên phía trước, phóng ra những răng nanh nhọn hoắt.

Gã Cụt mỉm cười, cái cười đầy ngạo mạn và uơn ngạnh. Hắn lục trong cái bị bằng vải mà hắn đem theo, lấy ra một gói tròn bọc kín bằng giấy báo. Mùi thơm bay thoang thoảng. Hai miếng dồi thơm. Loại dồi đất tiền này đã được chiên bằng mỡ béo ngậy. Sành ăn như Gã Cụt mà cũng chảy nước bọt huống hồ bọn chó kuvasz.

Gã Cụt đằng hắng một tiếng rồi ném hai khúc dồi vào trong vườn. Im lặng một phút. Rồi có tiếng huỳnh huých. Chó bet-giê giữ nhà rất giỏi song lại có cái xấu là tham ăn. Gã Cụt đã ném vào khúc dồi một thứ thuốc mê cực mạnh, tuy nhiên chỉ một giờ sau là tỉnh lại.

Đợi đúng năm phút, Gã Cụt ung dung bước vào. Hắn dẫm chân nhẹ nhàng trên nền cỏ ướt sương, dáng điệu khoan thai như thể chủ nhân. Hắn đi qua một ngôi nhà lợp son uốn, nằm cạnh rặng dâm bụi. Đó là chuồng ngựa quý.

Trong khoảnh khắc, Gã Cụt bỗng thè, con ngựa đua màu nâu, chấm trắng, cẳng dài và thon, cái ức nở tròn, đôi mắt long lanh, được giới anu chơi Vạn Tường coi là thần mã. Gã Cụt cũng có cái thú mê ngựa đua như thiếu ta Sim Leng. Gã Cụt nhắm mắt lại cũng thấy được cạnh con tuần mã

nâu trắng, hai con ngựa đua khác, một con đen tuyền, đuôi dài lê thê, bộ vó trắng toát, hết như cô gái mặc đồ trắng, trong vận cợt xê đen, còn con thứ hai là ngựa bạch tuyết, thứ ngựa đài các, kên kiệu mà Sim Leng thường cười mỗi sáng chủ nhật, đeo phía sau một ả mỹ miều, mặc đồ ngắn cũn cỡn, bó sát ngực, hở tay, hở nách, hở đùi, trong ngon đến nỗi ai cũng muốn ngoạm một miếng.

Sực nghĩ đến lời dặn, Gã Cụt đành bước rảo qua chuồng ngựa. Người ta đã dặn kỹ: không được rờ mó đến các vật trong nhà thiếu tá Sim Leng. Hẳn có thể lừa nổi thiên hạ, chứ không thể lừa « người ta ». Vì đó là một tổ chức hùng mạnh, đủ sức nghiền nát hẳn dưới đế giày bằng sắt.

Cách chuồng ngựa hai chục thước là một giàn hoa thiên lý thật đẹp. Dưới giàn hoa là hai chiếc ghế đá – một loại cẩm thạch quý có những vân trắng và vàng – và cái bể cạn bằng kính dày, bên trong nuôi cá vàng.

Bầy cá vàng của Sim Leng được coi là kỳ quan ở Ai Lao: có những con quẫy đuôi óng ánh như dát vàng y, những con đen nhánh và bóng loáng, những con trắng tinh, con nào cũng có đôi mắt tròn sáng, lạ lùng. Gã Cụt cũng thích nuôi cá vàng song hẳn kiếm được bao nhiêu thì tiêu xài bấy nhiêu, rốt cuộc bòn cá của hắn chẳng có con nào nên hồn.

Nuốt nước miếng lần nữa, cố dẫn sự thèm muốn xuống bao tử, Gã Cụt bước nhanh về phía nhà xe. Ngựa đua thượng thặng, cá vàng quý phái, giờ đây tới lượt xe hơi đắt tiền, chiếc nào cũng ngón đường trên hai trăm cây số một giờ. Thiếu tá Sim còn mua thuốc thơm phảng phất mùi hoa hồng bỏ vào « pô », khiến cho khói xe xì ra thơm phảng phất mùi hoa hồng, ai ngồi cũng khoái. Gã Cụt thường mơ ước có được một chiếc 300SL sơn trắng, lùn tịt và dài ngoằng, loại đắt tiền nhất của hãng Metxedet. Gã Cụt sượng run lên khi nghĩ đến lúc ngả lưng vào nệm xe bằng da cá sấu Nam – Mỹ, đặt chân lên thảm len Pháp, vặn ra đi ô nghe nhạc nổi, ấn nút thì chai huyết ky và phích đá bật ra. Bây giờ, hắn chưa có tiền, hắn phải tiếp tục giết người lấy tiền để mai kia giàu như Sim Leng.

Sim Leng? Gã Cụt chỉ biết mang máng thiếu tá Sim là sĩ quan phụ trách an ninh và phản gián trong bộ tổng tham mưu Lào. Sim có rất nhiều tiền, cũng như rất nhiều nhân tình đẹp. Gã Cụt đâm ra ghen tị với Sim. Mắt hắn tóe ra ánh lửa.

Hắn đã tới cửa bếp. Giờ đây, đầy tớ của thiếu tá đa tình đã ngủ say. Sim đi chơi khuya về, thường mở cửa một mình. Gã Cụt nhìn trước nhìn sau, không thấy ai, bèn tiến lại phía cửa sổ.

Hắn dùng dao nhọn nạy cửa lá sách bên ngoài ra. Tiếng máy lạnh chạy rào rào. Đaoan hắn rút trong mình ra một cái dùi nhỏ, đầu gắn một hạt kim cương. Hắn vạch lên ô cửa kính một vòng tròn to bằng quả cam, vừa đủ lọt bàn tay. Hắn đặt lên trên một cái ống giác bằng cao su, ghé miệng hút lên miếng kính, còn tay phải nắm lại, đập nhẹ nhẹ vào chung quanh chỗ cắt. Trong nháy mắt, miếng kính tròn bị hút vào trong ống giác. Kêu bập một tiếng. Gã Cụt thò tay vào trong, vặn kê-môn.

Cửa sổ mở toang, hắn nhảy vào. Rồi hắn đóng lại, kéo rèm che, chiếu ngọn đèn bấm nhỏ xíu, xanh lè. Dưới ánh sáng cực mạnh, hắn nhận ra phòng ngủ của thiếu tá Sim, bày biện sang trọng, toàn bằng đồ gỗ đóng tại Vọng các, đánh si bóng loáng có thể soi gương được.

Gã Cụt chất lưỡi khi thấy cái giường rộng khai thước, rủ màn tuyền ni – lông màu hồng, cây đèn đêm màu hồng, trên có vẽ người đàn bà trần truồng trong một cử chỉ mời mọc, dĩ thỏa. Hắn chiếu đèn lên tường, từ phía đầu trên treo ảnh, ảnh nào cũng là đàn bà khỏa thân, cắt trong các tạp chí khiêu dâm của Pháp.

Gã Cụt tiến sang phòng khách. Sau khi kéo rèm, hắn vặn đèn lên, quan sát chung quanh. Đối diện bộ sa-lông bằng gỗ trắc, lót da hổ, hắn thấy cái tủ rượu, và mê nhất là Vat. Gã Cụt đếm được ba chai Vat chưa khai. Hắn từ từ lấy rượu, mang lại bàn. Hắn lấy trong túi ra một cái hộp dài, bên trong có một ống tiêm, chứa đầy chất thuốc màu trắng.

Hắn chích mũi kim qua nút chai, bơm thuốc vào trong. Chai nào hắn cũng bơm thuốc. Xong xuôi, hắn cất chai rượu vào chỗ cũ. Xoa tay khoan khoái, hắn bật lửa, tự thưởng một điếu thuốc. Đột nhiên, hắn khựng người. Nhanh như cắt, hắn nhảy lùi lại, thủ thế. Từ góc phòng đưa lại một tiếng nói rùng rợn:

- Chào ông.

Gã Cụt quay lại. Hắn không thấy ai hết. Bỏ hôi vãi đầm ra áo. Hắn hỏi hận quên không mang khí giới tùy thân theo. Tiếng nói lúc nãy lại tiếp:

- Ông có việc gì cần không?

Bây giờ Gã Cụt mới biết và bắt đầu hoàn hồn. Thoạt nhiên, hắn tưởng bị sa vào ổ phục kích. Mặc dầu giỏi võ, hắn vẫn không thể chọi lại những cây súng thiện xạ. May cho hắn, giọng nói này không phải của người, mà là của một con vẹt đứng vắt vẻo trên cành cây, treo lủng lẳng bên cửa sổ. Hắn quắc mắt nhìn con vật. Con vẹt thản nhiên nhìn hắn, đôi mắt xanh lè.

- Thiếu tá đi vắng rồi. Chào ông.

Gã Cụt không chịu được nữa. Hắn không thể tha chết cho con vẹt, vì biết đâu nhờ nó người ta có thể phăng ra hắn. Vừa khi ấy, hắn nghe tiếng động cơ xe hơi và tiếng thắng kêu ken két ngoài đường. Hắn lảo bầm:

- Hừ, sao nó về sớm thế?

Mấy phút sau, thiếu tá Sim sẽ vào đến phòng. Gã Cụt không được phép ngần ngại nữa. Hắn tiến lại cửa sổ, thò tay bắt con vẹt. Nó co cẳng nhảy vọt lên, song Gã Cụt nhanh hơn đã tóm được đuôi nó, và thuận tay quật con vật xuống đất. Gã Cụt vội nhặt xác lên, gói vào một tờ báo, lau sạch nền nhà, rồi nhanh chân thoát vào phòng ngủ. Hắn vọt xuống sân nhẹ như chiếc lá rụng.

Thiếu tá Sim Leng phóng xe vun vút trên con đường trải đá cuội vào nhà. Cũng như mọi đêm, Sim chờ theo một người đàn bà đẹp.

Đầu xe lại – một chiếc Caravelle màu trắng mới tinh – Sim mở cửa cho thiếu phụ bước xuống. Dưới ánh đèn vừa bật, nàng lộ ra một vẻ đẹp khác thường. Thân hình nàng như được nặn trong tay nhà điêu khắc nổi danh nhất hoàn vũ: cái eo thót lại đúng chỗ làm nhô bộ ngực nhọn và cứng, đôi chân dài, thon, uyển chuyển sau chiếc sườn sấm Thượng hải may bó lấy người. Trên đôi giày cao tác một, nàng bước oằn oại như con rắn thần.

Sim ôm lấy eo người yêu:

- Mila, em đẹp lắm.

Mila tủm tỉm cười, lộ hàm răng đều và trắng như ngà voi:

- Cảm ơn anh.

Thiếu tá Sim mở cửa phòng khách. Hắn mở máy điều hòa không khí và nói:

- Em nghe nhạc nhé?

Mila gật đầu:

- Từ tối đến giờ, nghe trống mãi, mệt quá rồi, anh vặn nhạc dương cầm cho em nghe đi.

Tiếng nhạc êm ái trỗi lên. Mila ngồi thu hình trong ghế bành, mắt lim dim như vừa hít xong một điếu bạch phiến. Sim mở tủ lấy rượu. Khai xong, hắn hỏi tình nhân:

- Vạt nhé?

Mila định « vâng » vì nàng vốn mê Vạt song nàng lại lắc đầu. Nàng đã uống tới nửa chai huyết ky và một chai sâm banh hảo hạng, cổ họng nàng trở nên đắng chát. Nàng muốn một ly nước lạnh thật mát. Mila nói, giọng ngọt như mật ong:

- Em chịu thôi. Xin anh cái gì ngon ngọt vậy.

Sim Leng nhún vai ra vẻ ngạc nhiên, đoạn rót nước bạc hà cho nàng. Hắn bung hai ly lại chỗ Mila ngồi, trân trân nhìn nàng như muốn bóc trần thân thể nàng ra để ngắm cho thỏa thích. Về thềm muốn hiện rõ trong cặp mắt bốc cháy của Sim Leng. Nàng làm hắn điên cuồng thêm bằng cách cúi xuống lượm cái khăn tay đỏ nàng cố tình đánh rơi cốt tạo cơ hội cho hắn nhìn vào cổ áo – tuy là áo tàu mà lại hở ngực – thấy rõ đôi gò bồng đảo phập phồng như muốn đẩy tung làn vải mỏng thoát ra ngoài.

Sim Leng mê mẩn hôn môi nàng. Mila run người trước cái hôn nồng nàn của gã trai si tình. Nàng ngược nhìn hắn: Sim Leng là một thanh niên cao lớn, trán rộng, cằm vuông, vai tròn, trong hùng dũng và quả cảm. Nếu không có cái miệng hay cười lớn, và tia mắt uơn ướn, đó ai dám bảo Sim Leng là thiêu thân tình ái.

Sim Leng uống một hơi hết ly huyết-ky thơm phức. Đoạn hắn giang tay ra:

- Nào, em nhảy với anh một bài.

Hắn ôm cứng lấy nàng, râu cằm cọ vào má nàng làm nàng nhột nhạt và cười rú lên.

Bình thường, Sim Leng nhảy rất giỏi. Dân ăn chơi đã mệnh danh hắn là « vua vũ trường ». Đôi chân hắn dẻo đến nỗi người ta tưởng không có xương nữa. Sim lại có lối nhảy bay bướm, biến hóa và lịch sự. Người đàn bà nào đã ôm hắn là dính chặt lấy, không dám nhả ra nữa.

Song đêm nay, Sim Leng có cảm tưởng như một tảng đá lớn vừa được đeo vào lưng, khiến thân thể hắn mất vẻ nhanh nhẹn thường lệ. Hai chân hắn luỳnh quỳnh một phút rồi dầm bừa lên mũi giày nhưng cườm đất tiền của Mila. Nàng nhin đau không dám kêu lên vì tưởng hắn say.

Song hắn lại dầm lần nữa. Và lần này hắn ngã chúi vào người nàng. Nhìn mắt hắn, Mila ngạc nhiên vô tận. Mắt hắn không phải là mắt người say. Mỗi lần sang Nhật, Sim Leng thường tới Câu lạc bộ 48 ở khu Shinjuku, Đông Kinh, để tìm « bò lạc » - câu lạc bộ này nổi tiếng là nơi hẹn hò của giới thanh lâu tài tử và tập sự – và lần nào hắn cũng chinh phục được, nhờ tài biểu diễn lưu linh. Hắn uống bao nhiêu rượu cũng không say, trong khi những người khác đã khôn ngoan khừ cơn say trước bằng 2 viên thuốc át-pi-rin hoặc ly sữa lớn mà vẫn say bí tỉ.

Sim Leng húc vào ngực nàng. Vội vàng, nàng tránh sang bên. Như cây gỗ bị đốn ngã, hắn loạng choạng một giây rồi xụi xuống. Mila hoảng hốt đỡ

lấy hấn, song hấn đã vịn được ghế sa-lông, gượng ngồi dậy, trên mặt hiện ra vẻ lo sợ vô biên.

Hấn chưa kịp ngồi vững thì toàn thân run lên như tên bắn, rồi ngã nằm sóng soài trên đất, nước bọt xùi ra hai bên mép. Nàng thét lên thất thanh:

- Sim, Sim, anh làm gì thế?

Sim Leng chưa chịu chết. Trong phút cuối cùng của sự sống và cái chết đen ngòm, hấn đột nhiên nhớ tới con vẹt thân yêu. Hấn mua con vẹt này hơn một trăm đô-la của một nhà chuyên dạy súc vật ở Hồng Kông. Nó nói được nhiều câu, và câu nói thích nó thích nói nhất là « chào ông, ông làm gì thế? ». Mila vừa nói một câu quen thuộc của con vẹt. Sim Leng ngoẹo đầu nhìn về phía cửa sổ, vẽ kinh hoàng lộ trên khuôn mặt trắng bệch như tờ giấy: Hấn thều thào:

- Mila, em. Con vẹt của anh đâu rồi.

Căn phòng im lặng một cách dị thường. Từ ngoài vườn vọng lại tiếng cú vọ. Mila rùng mình. Sim Leng thở dài, đau đớn:

- Vĩnh biệt em.

Mila lay đầu tình nhân:

- Anh, anh uống quá nhiều rượu phải không? Để em gọi đây nói cho bác sĩ.

Trên môi thiếu tá điệp báo Sim Leng nở một nụ cười chua xót:

- Em làm rồi, anh không say rượu hoặc ngộ gió đâu. Anh bị người ta ám sát.

Mila quỳ xuống một bên Sim Leng:

- Nói bậy nào. Tại anh ăn đồ ngọt. Dọc đường, gió lộng, em bảo anh kéo mui xe lên, anh nằng nặc không nghe. Anh chịu khó nằm yên, em lấy khăn ướt đắp cho anh.

Nụ cười phút lâm chung của Sim Leng chan hòa vẻ trách móc:

- Trời ơi, không phải say rượu, không phải ăn đồ ngọt, cũng không phải ngộ gió độc. Mila ơi, anh khờ dại quá... Anh đã tin vào lời hứa viễn vong... Anh không thể sống được nữa đâu. Vì đây là một thứ thuốc độc cực mạnh. Nay, em lắng tai nghe... kéo lát nữa, thuốc độc sẽ làm anh cảm khải.

Sim Leng nghiêng mặt sang bên, cố nói ý nghĩ của mình, song tiếng nói bị chặn nghẹn ở cuống họng. Hấn có cảm giác như khí quản đã bị khóa chặt.

Dáng điệu tuyệt vọng, hấn nằm sóng soạt, một giọt nước mắt trào xuống gò má. Mila run run nắm lấy bàn tay bắt đầu giá lạnh. Nàng đã hà

hơi ẩm vào mặt Sim Leng, giọng thúc giục:

- Nói đi, nói đi anh. Ai ám sát anh? Tại sao người ta lại ám sát anh?

Sim Leng tròn tròn mắt, tưởng như kẻ mắt nứt toác, và máu mắt tràn ra. Hắn cố thu tàn lực vào giây đồng hồ cuối cùng của cuộc đời ngang dọc. Hắn chết đã đành, hắn không thể kéo luôn Mila xuống mồ. Vì dầu sao nàng vô tội... Và lại, nàng cần sống, nàng cần sống để báo thù cho hắn...

Đột nhiên, Sim Leng vụt thành tiếng. Tiếng hắn cắt quãng song vẫn rõ mồn một:

- Mila yêu quý của anh... Em trốn đi.

- Không, em quyết ở lại với anh.

- Mila, đừng bướng bỉnh. Hãy nghe lời anh trời trăn. Em phải trốn đi. Trốn đi nội trong đêm nay. Nếu không người ta sẽ giết em. Ráng nhớ lấy, Mila... Nhớ lấy 3...8...

Sim Leng không nói thêm được nữa. Mila hỏi gặng:

- Ba, tám..., ba, tám là gì hả anh?

Sim Leng trút ra một tiếng nấc nhẹ. Hắn nằm im, không thở nữa. Mila khóc thét lên. Sim Leng là người yêu của nàng. Tuy lang chạ với nhiều người, hắn vẫn yêu nàng nhiều hơn hết. Sim Leng bị đầu độc chết. Ai đầu độc? Ai bỏ thuốc độc vào rượu của Sim Leng?

Nàng đứng dậy, mắt hoa lên. Sim Leng dặn nàng bỏ trốn. Nàng đảo mắt nhìn chung quanh. Nàng chợt nhìn vết máu trên nền nhà. Mùi hôi dễ thương của con vệt biết nói phảng phất trong phòng. Như người điên, nàng cầm cái ly của Sim Leng ném mạnh vào tường, vỡ ra từng mảnh vụn. Rồi nàng mềm người, ngã gục trên sa-lông, ngất đi.

Bên ngoài, trời vẫn tối om. Ngoại ô Vạn Tường ngủ vùi trong màn đêm bí mật.

Cách chỗ Sim Leng chết một cây số là bãi đất trống rộng mênh mông. Một biệt thự nguy nga vừa được dựng lên, nhìn ngạo nghễ ra con đường ra con đường nhựa quanh co trước mặt.

Biệt thự nằm gọn giữa một vườn cây um tùm, và những bức tường vôi sơn trắng cao ngất.

Khi ấy, trời đã sáng rõ.

Bức tường cao đúng 5 thước, bên trên chông sắt nhọn tua tủa, truyền điện 220 vôn. Cổng cũng bọ tôn dày, sơn đen góm ghiếc, ngày đêm đóng im lìm ngăn người ngoài tò mò muốn nhìn vào bên trong. Người Lào là một dân tộc không thích tò mò. Dầu tò mò cũng vô ích, vì biệt thự ở xa đường

lớn, lại ngự trên khu đất cao, ngất ngưỡng như ở đỉnh đồi. Không ai biết bên trong có gì. Theo lời một số người ở gần thì đó là biệt thự của một tỉ phú Trung Hoa.

Sáng hôm ấy, tòa nhà bí mật biến thành hội trường của một phiên nhóm quan trọng. Chủ nhân dậy sớm hơn thường lệ, tự tay đóng hết cửa sổ và kéo rèm che kín, ai nhìn thấy sẽ phải kinh ngạc, vì biệt thự rộng lớn như vậy mà không có đầy tớ.

Thật ra, chủ nhân có rất nhiều nhân viên dưới quyền, song hôm nay muốn làm việc một mình. Gót giày đế cò-rép của chủ nhân kéo lệt xệt trên nền nhà trơn bóng. Y trạc 50, râu mép lún phún, cặp kiếng gọng đồi mồi đen sì che nửa mặt, mặc dầu trời chưa sáng hẳn.

Đúng 7 giờ, chủ nhân xuống nhà, vào phòng làm việc. Đó là một căn phòng không có cửa sổ, hoàn toàn trống trơn, ngoại trừ cái máy hình vuông sừng sững ở góc, bên trên có những cái nút xanh, đỏ, trắng lạ lùng.

Máy này là đạo quân vô hình canh phòng biệt thự. Một con chim bay lạc vào phòng khách cũng bị chụp hình, và đưa lên màn ảnh vô tuyến truyền hình. Kẻ nào lọt qua phòng khách cũng bị chụp hình, và đưa lên màn ảnh vô tuyến truyền hình. Kẻ nào lọt qua phòng khách, trèo cầu thang lên lầu, sẽ bị những họng súng kỳ quặc chặn lại, phun hơi độc, hoặc bắn đạn độc dược.

Chủ nhân nhìn đồng hồ tay. Đồng hồ của chủ nhân cũng khác đồng hồ của người thường. Đồng hồ này sẽ được ghi cả giờ quốc tế vì lễ chủ nhân liên lạc hàng ngày với khắp nơi trên thế giới. Mặt sau của đồng hồ có một cái nút tí hon, bấm vào tức thời một viên thuốc màu xanh tuột ra. Uống vào sẽ ngủ luôn, không bao giờ dậy nữa. Chủ nhân đề phòng cẩn thận vì không muốn sa vào tay đối phương.

Tiếng chuông ngoài cổng kêu nhẹ.

Chủ nhân bấm nút đỏ trên máy. Nút điện này ăn thông với cửa sắt ngoài đường.

Bên ngoài, một chiếc DS 19 sơn đen thấp lè tè, đeo số Ba lê, vừa đậu xích lại. Trong xe chỉ có một người duy nhất. Tài xế bấm nút trên táp-lô. Nút đặc biệt này làm chuông điện trong văn phòng chủ nhân reo lên. Người lạ bấm chuông ngoài cổng hoàn toàn vô ích, vì chuông này chỉ có tính cách trang trí.

Sau khi chủ nhân bấm nút đỏ, cánh cửa sắt nặng gần một tấn mở rộng ra, nhẹ như bấc. Tài xế rồ ga chạy vào trước khi ngoảnh nhìn tứ phía.

Quang cảnh vẫn vắng lặng như thường lệ. Trên trời, một chiếc phi cơ thương mại nặng nề bay qua.

Xe hơi chạy vào, cửa sắt đóng lại, êm như ru. Xe hơi vòng ra ga-ra phía sau, đậu lại. Tài xế là một người vạm vỡ, y phục chỉnh tề, cổ còm, cà vạt, nửa mặt trên cũng khuất sau cặp kính đen vĩ đại.

Nghiêm nhiên như chủ nhân, tài xế xô cửa phòng khách bước vào. Trước đó 30 giây, cửa phòng khách đã được chủ nhân ngồi trong văn phòng mở ra bằng điện.

Khách thân nhiên tiến lại cái tủ gỗ lúp bóng loáng kê sát tường, dùng chìa khóa riêng mở ra. Bên trong, một dãy áo choàng đủ màu được treo sẵn trên giá. Khách lấy cái áo choàng màu lục, và cái mặt nạ cũng màu lục.

Nửa phút sau, y mặc áo và đeo mặt nạ vào. Dưới lớp cải trang, y trong có vẻ đạo mạo như viên thẩm phán trong phòng xử án.

Người mặc áo choàng màu lục vừa lên khỏi cầu thang thì người khách thứ hai lái xe hơi tới trước cổng. Khác người thứ nhất, y đi xe Peugeot, mang bảng số Vạn Tường.

Lần lượt cứ 5 phút lại có một người khách tới. Họ tới đúng giờ không sai một phần mười giây. Trước sau cả thấy 5 người. Người khách thứ ba đến sớm một phút đã phải quay xe, chạy một vòng ngoài đường trước khi phóng xe lên cổng sắt...

Sau khi người thứ năm tới, chủ nhân lặng lẽ đứng lên, choàng áo thun đen, và đeo mặt nạ đen vào, rồi cũng y như khách, y trèo lên lầu.

Thang gác ngoằn ngoèo theo hình con ốc, bằng đá rửa tô màu đen, tương phản với bức tường trắng toát. Lên tới đầu thang, chủ nhân kéo cửa sắt đóng lại, đoạn rào bước dọc hành lang. Đến cửa gỗ lim ghi số 10, y xô vào nhẹ.

Bên trong, năm người khách đã chờ sẵn, quanh cái bàn bầu dục, lợp phốt mi ca đen, chỉ còn cái ghế bọc da hổ rằn ri để trống. Mọi người lặng lẽ đứng dậy. Không nói một lời, chủ nhân ngồi xuống. Căn phòng im lặng đến nỗi người ta có thể nghe được tiếng đập của sáu trái tim.

Người nào cũng mặc áo choàng và đeo mặt nạ kín. Ngoài màu đen của chủ nhân còn có màu lục, đỏ, xanh, trắng và vàng. Toàn thể đều ngồi ngay ngắn trên ghế, mặt hướng về phía chủ nhân. Chủ nhân đứng lên, trịnh trọng tuyên bố:

- Tôi thành thật cảm ơn các bạn đã về dự hội đông đủ mặc dầu tình hình khó khăn. Đại hội hôm nay có mục đích kiểm điểm hoạt động trong ba

tháng qua, và tường trình về kế hoạch Hoa Phong Lan.

Trước khi vào việc tôi trân trọng nhắc lại lời huyết thệ của chúng ta cách đây 3 năm. Chúng ta thành lập phân bộ Viễn Đông của Quốc tế Đặc vụ, đặt mào lưới khắp Đông Nam Á, giao dịch với các cơ quan điệp báo đông tây, và các tổ chức buôn lậu tư nhân với một phương châm rõ rệt: phương châm kiếm tiền. Chúng ta chỉ phụng sự kẻ trả nhiều tiền nhất.

Trong ba năm qua, chúng ta đã thu hoạch được nhiều thành tích cụ thể. Số tiền kiếm được chia đều, sau khi trích phần để đài thọ công cuộc điều hành phân bộ. Giờ đây, tôi xin nhường lời cho các đại diện báo cáo.

Chủ nhân dứt lời, đảo mắt nhìn quanh bàn. Người mặc áo lục từ từ đứng dậy. Thân hình cao lêu nghêu như cột cò, cặp mắt tóe lửa sau mặt nạ lục, mũi cà chua bẹp dí, cái mũi của võ sĩ quyền anh thượng đài nhiều lần.

Hắn đằng hắng để lấy giọng, rồi nói, giọng sang sảng:

- Nhân danh đại diện tiểu khu Ấn-Thái-Mã, tôi xin báo cáo. Tình hình trong 3 tháng nay vẫn bình thường. Mọi chỉ thị do trung ương đưa xuống đều được thực hiện không sai một li. Riêng chúng tôi lo ngại điều này: bộ máy phản gián của ML6 hoạt động rất mạnh. Và đáng sợ nhất là bon nhân viên của lão Hoàng.

Chủ nhân nghiêng răng ken két:

- Hừ lão Hoàng. Suốt 3 tháng nay, không tuần nào tôi không nhận được báo cáo về sự phá phách của lão Hoàng. Tiểu khu Ấn-Thái-Mã của bạn mất bao nhiêu nhân viên?

- 4 nhân viên quan trọng trong vòng một tháng. Trước ngày tôi lên máy bay phó hội, các anh em yêu cầu tôi trình với Trung ương để xin tiếp cứu. Nếu không, chỉ trong một thời gian ngắn nữa là chúng tôi bị kiệt quệ.

Hắn ngồi xuống. Người mặc áo đỏ nói lời:

- Về những hoạt động của tiểu khu Nhật – Hàn, chúng tôi đã báo cáo đầy đủ tháng trước, nhân dịp một đại diện về tiếp xúc với trung ương. Lần này, cũng như bạn áo lục, tôi chỉ xin nhấn mạnh tới sự bành trướng của phản gián Nam Việt trên toàn cõi Đông Nam Á. Riêng tại Nhật bản, họ hoạt động ráo riết. Trong vòng 5 tuần nay hệ thống chuyên chở vũ khí lậu của tiểu khu gần như bị tê liệt.

Chủ nhân khoát tay ra lệnh cho người áo đỏ im lặng. Rồi đồng dục:

- Bạn nào cần nói gì thêm nữa không?

Toàn thể nín thinh. Không khí trong phòng đột nhiên khó thở. Chủ nhân lờ mắt nhìn người áo vàng ở cuối bàn rồi nói:

- Như các bạn đã đồng thanh chấp thuận trong phiên nhóm tháng trước, tôi xúc tiến buôn vàng lậu, thuốc phiện lậu và vũ khí lậu tại Viễn Đông, với sự đồng ý của Trung ương.

Về vàng, chúng ta đã chở được một chuyến từ Macao về Lào quốc, phân phối qua Việt Nam và Thái Lan. Về á phiện, chúng ta bắt đầu mua từ Lào quốc, gửi sang Âu châu và Mỹ châu. Còn về vũ khí, chiến tranh du kích bành trướng trên giải đất Đông dương đã tạo cho chúng ta khá nhiều thuận lợi. Nói chung, tình hình hoạt động của Quốc tế Đặc vụ rất khả quan. Ngoại trừ...

Chủ nhân đột nhiên ngừng bật.

Sau mặt nạ nhưng đen, mắt chủ nhân như tóe máu. Trong bầu không khí ngột ngạt, một vài tiếng đằng hắng vụng về cất lên.

Chủ nhân dần từng tiếng:

- Ngoại trừ tinh thần vô trách nhiệm của một số nhân viên. Thật vậy, tinh thần vô trách nhiệm của một số nhân viên đã làm kế hoạch kinh tài của chúng ta bị cản trở. Một trong các điểm trong nghị trình hôm nay là sửa chữa khuyết điểm. Dầu chúng ta đồng sinh, đồng tử, vấn đề kỷ luật nội bộ vẫn không được xao lãng. Với một tổ chức đại quy mô, hàng ngàn nhân viên rải rác khắp năm châu như Quốc tế Đặc vụ thì một sơ sót nhỏ nhất cũng đủ gây ra đổ vỡ trầm trọng.

Người mặc áo vàng vụt đứng dậy, giọng gay gắt:

- Tôi xin phép ngắt lời bạn chủ tịch. Nếu tôi không lầm, bạn đã ám chỉ tôi. Nhân danh tiểu khu Trung hoa, tôi cực lực phản đối. Các bạn thay mặt cho các tiểu khu khác nghĩ sao?

Người áo đỏ cất tiếng oang oang:

- Tôi được tin chuyển chở vàng cuối cùng từ Macao về bị chặn bắt ở Hồng Kông. Yêu cầu bạn cho biết nguyên nhân. Bạn thừa hiểu chúng ta bị mất gần nửa triệu đô là trong vụ này.

Người áo vàng quay lại, tức tối:

- Tôi thi hành đúng chỉ thị của Trung ương. Việc chặn bắt của công an Anh quốc tại Hồng Kông hoàn toàn nằm ngoài quyền hạn tôi.

Chủ nhân cười gằn:

- Bạn không che giấu sự thật được đâu. Mật báo viên của tôi ở Hồng Kông cho biết bạn thông lưng với quan thuế. Bạn bố trí cho các thùng vàng rơi vào tay họ hầu ăn bốn chục phần trăm tiền thưởng.

Đáng lẽ phản đối quyết liệt, người áo vàng lại nhún vai:

- Các đại biểu có mặt, và riêng tôi không thể tin vào mật báo viên của bạn. Và lại, theo nội quy của Tổ chức, bạn chỉ được phép tố cáo một nhân viên trong ban quản trị với bằng chứng cụ thể. Tố cáo không bằng chứng cũng như phạm tội phá hoại. Nhân danh tiểu khu Trung hoa, tôi yêu cầu các đại biểu xét lại vấn đề, và truất phế bạn chủ tịch.

Giọng cười của Chủ nhân trở nên the thé như xé lụa:

- Được, bạn muốn bằng chứng, tôi xin thỏa mãn. Mời bạn áo đỏ...

Người áo vàng lắc đầu lia lịa:

- Tôi phản đối sự sắp xếp đen tối này. Từ lâu, ai cũng biết bạn áo đỏ là đàn em của bạn chủ tịch.

Chủ nhân quắc mắt:

- Hừ, bạn ngụy biện làm tôi không tha thứ được nữa. Giá bạn nhận lỗi, và thành thật cam kết đái công chuộc tội, thì có lẽ hội nghị còn có thể nhân nhượng... Đây này, mở mắt ra xem... Biên lai nhận tiền do bạn ký trong sổ quan thuế Hồng Kông.

Người áo vàng đăm nắm tay xuống bàn thành thạch, giọng nói đã mất vẻ tự chủ cố hữu:

- Bạn chủ tịch đã kết tội một cách hồ đồ... Bạn đã tạo ra biên lai giả để loại trừ ra khỏi tổ chức những người cứng đầu, không chịu tuân theo mệnh lệnh một chiều... Trước khi gia nhập, tôi đã long trọng cảnh cáo những ai lợi dụng Quốc tế Đặc vụ để phụng sự chính trị. Về phần bạn chủ tịch, không những bạn phụng sự chính trị, bạn còn là tay sai cho một chính phủ ngoại quốc nữa. Bạn đã tự quyền liên lạc mật thiết với điệp báo Trung hoa cộng sản. Bạn muốn đưa Quốc tế Đặc vụ vào vòng kiểm soát của Bắc Kinh. Vì vậy, CIA, IS, và nhất là tổ chức của ông Hoàng mới đưa nhau tấn công các cơ sở của Quốc tế Đặc vụ trên toàn cõi Đông Nam Á...

Người áo vàng xo ghế, tay chống nạnh, giọng nói mỗi lúc càng thêm chất chúa:

- Tôi xin các bạn nghĩ lại. Chúng ta làm tay sai cho đồng tiền, chúng ta không làm tay sai cho chính phủ nào, chúng ta lại càng không thể làm tay sai cho một cá nhân, dầu cá nhân này là chủ tịch phân bộ Viễn Đông của Quốc tế Đặc vụ. Tổ chức của chúng ta còn hay mất sẽ được quyết định nội hôm nay.

Chủ nhân cười nửa miệng:

- Bạn áo vàng đừng phân trần nữa vô ích, không ai thèm nghe đâu.

Người áo vàng vẫn không hạ thấp giọng:

- Mọi người nín lặng, vì khiếp sợ. Riêng tôi, tôi không bao giờ khiếp sợ.
Chủ nhân nhún vai:

- Bạn đã diễn thuyết xong chưa?

Người áo vàng hét lớn:

- Té ra bạn cố tình phỉnh gạt. Nhưng bạn ơi, bạn đừng kiêu hãnh vội. Từ thuở dọc ngang đến giờ, tôi chưa từng sa vào cạm bẫy của ai. Lúc nhận được điện mời tới Vạn Tường phó hội, tôi đã biết trước bạn định hại tôi. Thoạt đầu, tôi định ở nhà, song lại sợ các bạn khác hiểu lầm và nhất là sợ bạn cho tôi là đứa thiếu can đảm.

Vì vậy, tôi quyết định lên đường. Chủ nhân ngẩng đầu lên:

- Ha, ha, bạn áo vàng đã lên mang khí giới vào phòng họp... Bạn đã vi phạm nội quy của tổ chức.

Người áo vàng nghiêng răng:

- Miễn cưỡng tôi phải vi phạm nội quy,

- Nghĩa là bạn sẽ bị xử tử.

- Đừng hòng. Bạn vênh tai lớn mà nghe, mặc dầu bạn đã gấn ở cầu thang một cái in-pếch-tốt scóp, tôi vẫn được võ trang đầy đủ. Nếu bạn biết đều, tôi sẽ bỏ qua, bằng không...

Vừa nói, hắn vừa rút ra khẩu súng côn, nòng trắng xanh, bá nạm vàng lấp lánh. Ngón tay để sẵn lên cò, hắn chĩa họng súng về phía Chủ nhân tay kia giật phăng mặt nạ vàng đeo bằng giây vào vành tai, ném mạnh xuống đất.

Mọi người ồ lên một tiếng. Người áo vàng là một thanh niên vạm vỡ trạc 30 tuổi, trên mặt có hai vết sẹo, vết thứ nhất chạy từ cằm sang mũi, vết thứ hai nằm ngang trên trán, phát phơ một chùm tóc quăn, trái bi-ăn-tin bóng loáng. Cặp mắt hắn đỏ ngầu tương như phun màu, miệng hắn nghiêng lại kêu ken két.

Chủ nhân nhún vai:

- Một lần nữa, bạn lại phạm một cấm căn bản. Theo nội quy, chỉ có tôi được biết tên họ và diện mạo các đại diện. Các bạn đều không biết nhau, vì thế phải đeo mặt nạ. Để khỏi lầm, chúng ta đặt ra năm màu áo, lục, đỏ, xanh, trắng, vàng tượng trưng cho 5 tiểu khu, và màu đen của chủ tịch phân bộ Viễn Đông. Tội mang vũ khí vào phòng họp đã không tha thứ được, đến tội gỡ mặt nạ thì dầu nể bạn đến đâu, tôi cũng phải tuyên án tử hình.

Gã tóc quăn cười ha hả:

- Bạn đùa đấy chứ! Hoặc giả bạn lắm cảm nên quên hết rồi. Bạn không giết nổi tôi đâu. 4 đại biểu ở đây không biết rõ tôi, song bạn chẳng là gì. Trước kia, hồi còn lang thang tại các bến tàu, bạn đã lắc đầu le lưỡi khi thấy tôi rút súng. Hơn ai hết, bạn đã biết tôi là một trong những tay súng cừ khôi nhất châu Á. Khẩu súng hôm nay của tôi vẫn là khẩu súng tôi dùng ngày xưa, và đã giết hàng chục người. Bạn đã nhớ lại chưa? Giúp bạn khỏi quên, tôi xin biểu diễn một vài phút.

Hắn tung khẩu côn lên trời, rồi bắt gọn. Toàn thể hội nghị đều im phăng phắc. Riêng chủ nhân vẫn tùm tùm cười, nụ cười đầy vẻ ngạo nghễ.

Gã tóc quăn quát:

- Coi này...

Đoàng...

Chiếc quạt máy Ronsori bằng vàng 18 ca-ra của chủ nhân đặt trên mép bàn bị viên đạn 9 li đập văng vào tường. Tuy vậy, mặt bàn không hề bị xây xát. Người ta có cảm tưởng một cơn gió mạnh vừa thổi chiếc quạt máy bay đi. Với tài thiện xạ phi thường này, gã tóc quăn biến thành đối thủ đáng sợ của Chủ nhân. Vì dẫu sao chủ nhân chỉ có hai bàn tay không...

Song chủ nhân vẫn ngồi thẳng, không động đậy.

Hắn không lạ về tài bách bộ xuyên tâm của gã tóc quăn. Trước đây, gã tóc quăn là tay giết người thuê của Smerch, tổ chức phản gián kinh khủng của Nga sò.

Hắn thường có lối giết người mã thượng và kỳ quặc: hắn đến tận nhà nạn nhân, gõ cửa, thản nhiên bước vào phòng khách, ngồi xuống ghế salông trò chuyện với chủ. Trong câu chuyện, hắn báo cho nạn nhân biết hắn lãnh tiền của Smerch tới để hạ sát. Nạn nhân sợ toát mồ hôi, thì hắn mỉm cười nói là hắn cho phép nạn nhân được dùng súng tự vệ, và thường nạn nhân rút súng trước.

Lần nào, hắn cũng thành công, bằng một viên đạn trúng tim. Chỉ cần một viên là đủ. Hắn chờ nạn nhân lấy súng khỏi vỏ, sửa soạn lấy cò mới chuyển người, nhào tay ra, súng nổ nhanh như chớp nhoáng.

Gã tóc quăn xô ghế ngã lỏng chỏng, giọng kiêu căng:

- Lẽ ra tôi giết bạn, song tôi không giết người thiếu khí giới phòng thân. Giờ đây, bạn rút súng ra đi, và dĩ nhiên tôi bằng lòng cho bạn bắn trước.

Chủ nhân nhún vai bình thản:

- Tôi khuyên bạn lần nữa, lần sau cùng. Bạn nên quay mũi súng vào ngực, tự xử thì hơn. Bạn không có hy vọng thoát khỏi chốn này đâu.

Gã tóc quăn liếc nhìn quanh bàn, toàn thể ngồi như pho tượng đá:

- Tôi không muốn hại ai, ngoài bạn chủ tịch. Nhưng nếu bạn nào muốn chung số phận với chủ tịch thì cứ ra mặt. Tôi còn đủ đạn để tặng cho mỗi vị một viên, và tôi xin trình trọng đảm bảo là đạn của tôi được chế riêng, không ai có thời giờ kêu lên một tiếng.

Chủ nhân bữu môi:

- Câm đi, đồ hèn.

Gã tóc quăn rít lên:

- À, bạn lằng mạ tôi, vậy bạn phải chết, phải chết. Tôi không thể tha thứ được nữa.

Hắn bóp cò. Một tiếng đoàng dữ dội, khói bay xanh um căn phòng, một mùi khét lẹt.

Chủ nhân không nhúc nhích, hai bàn tay vẫn để treo trên bàn, trên miệng nở nụ cười khinh miệt. Gã tóc quăn trố mắt kinh ngạc khi thấy đối phương không chết, nhưng trong một phần mười tích tắc đồng hồ, hắn sực nhớ ra. Có lẽ chủ nhân mặc áo giáp ni-lông, loại áo nặng ba kilô gồm nhiều lớp sợi ni-lông chồng chặt lên nhau, đủ sức chặn đứng làn đạn.

Cảm thấy mình đại đột, gã tóc quăn bậm miệng bắn phát thứ hai, phát này bay vèo vào giữa mặt chủ nhân. Sát nhân định nhìn bộ mặt đối phương bị tan ra từng mảnh đầm máu lầy lụa, và sửa soạn cười rú lên trong toại nguyện. Nhưng một lần nữa, chủ nhân vẫn ngồi nhẵn răng cười, cái cười khinh bỉ pha lẫn đều cáng và bịp bợm.

Giọng chủ nhân rít lên, xoáy sâu vào tim gã tóc quăn:

- Lại hụt nữa à? Bắn thêm phát thứ ba chứ!

Lần đầu tiên trong đời, gã tóc quăn bắn trật. Và bắn trật hai lần mặc dầu chỉ cách mục tiêu không đầy ba thước. Đột nhiên, hắn phăng ra sự thật. Hắn run lẩy bẩy, mồ hôi toát đầm cổ áo. Tiếng chủ nhân vang lên:

- Bạn không bắn hụt phát nào. Bạn vẫn xứng đáng là thiện xạ của Smerch. Tôi xin có lời khen ngợi. Nhưng dầu sao, tôi phải chia buồn cùng bạn, vì bạn dùng lầm đạn mã tử.

Gã tóc quăn buột miệng trong tuyệt vọng:

- Thảo nào... Mà là kẻ xảo quyệt không có tinh thần thượng võ.

- Làm nghề này, có tinh thần thượng võ chóng chết lắm... Và lại, chính bạn đã tỏ thái độ xảo quyệt trước. Bạn đã lén mang súng vào phòng họp để hạ tôi.

Gã tóc quăn lăm bắm một mình như người điên:

- Lạ thật... Mình đã coi lại cẩn thận, không lẽ...

Chủ nhân xòe bàn tay ra, phân bua:

- Chung quy lại bạn thêm rượu. Bạn có thói quen khác mọi người là mỗi khi mở mắt phải xúc miệng bằng một phần ba chai sâm-banh thượng hạng. Sáng sớm, bạn ra lệnh cho tên vệ sĩ thân tín của bạn sửa soạn một chai rượu đậm đà vụn thận ngon... Hắn đã tuân lệnh răm rắp... Song hắn lại tuân lệnh tôi nữa.

- Trời ơi, mày đã sai lầm hắn thay đạn cại-lông trong súng.

- Đúng. Trong lúc bạn say sưa với ly rượu sủi bọt, và điệu xì gà Ha-van thơm phức thì tên vệ sĩ thì hành kế hoạch của tôi.

- Đồ khốn. Mày đã lợi đồng tiền để mua chuộc...

- Ô, bạn làm rồi... Dầu bạn dùng lời nói lỗ măng, tôi cũng tha thứ... Tên vệ sĩ ruột thịt của bạn không phản bội vì đồng tiền đâu. Trước khi bạn sang thế giới bên kia, tôi xin nói nhỏ vào tai bạn biết hắn là đàn em của tôi từ lâu. Từ lâu, hắn có nhiệm vụ theo sát bạn để kiểm soát. Giờ đây bạn đã hiểu tại sao máy in-péch-tóts scóp ở cầu thang không thêm quan tâm đến khẩu côn bá phát bá trúng của bạn.

Bạn đừng khinh cái máy vô tri vô giác ấy. Nó không làm đâu, bạn ơi. Tôi đã phải mua tới ba ngàn đô-la... Ha, ha... Giờ tận số của bạn đã tới, bạn hãy nhắm mắt lại cầu kinh đi... Tôi sẵn sàng thi ân cho bạn lần chót...

Gã tóc quăn hoảng hốt đâm sầm vào cánh cửa mở ra ngoài hành lang. Bàn tay gân guốc cậu hắn đặt lên quả nắm bằng đồng.

Hắn chưa kịp mở thì toàn thân co rúm lại, chủ nhân đã ấn vào cái nút nhỏ dưới bàn. Nút này ăn thông với một hệ thống giết người ghê gớm: trong chớp mắt, một luồng điện cao thế được truyền vào quả nắm.

Gã tóc quăn khựng người, rồi lao đảo, như thể bị một nhát búa tạ nện vào đầu. Đó là tác dụng đầu tiên của luồng điện 1.900 vôn.

Hệ thống giết người bằng điện của chủ tịch Quốc tế Đặc vụ giống hệt với ghế điện trong khám đường Sing Sang bên Mỹ. Sau 1.900 vôn đầu tiên, là một luồng điện 900 vôn thứ ba, tất cả trong vòng một phút rưỡi.

Toàn thân gã tóc quăn đã ngã nhào bồng vùng dậy, như được hồi sinh, miệng hắn bà lớn đến nổi xương quai hàm bị treo hẳn. Rồi nạn nhân run như chiếc lá trước gió. Cổ hắn bạnh ra, mạch máu phồng lên gấp ba, máu tóe ra ở cườm tay và hai bên màng tang, nhiệt độ trong người từ 37- mức độ bình thường – vọt lên 150 trong khoảng khắc...

Con người hào hoa và lì lợm của Smerch biến thành cái xác không hồn, sặc mùi cháy khét lẹt.

Thế là xong.

Mọi người đều quay lại, bàng hoàng trước khuôn mặt méo mó và xám xịt của gã tóc quăn, đại diện tiểu khu Trung Hoa của Quốc tế Đặc vụ khét tiếng xạ thủ trên hoàn vũ.

Chủ nhân gõ nhẹ xuống bàn, giọng đều đều như cha kể chuyện cổ tích cho con:

- Trúng không thể nào khôn hơn con được, phải không các bạn. Việc vừa xảy ra là bài học cho bất cứ ai muốn phỉnh gạt Tổ chức, và coi thường mạng lệnh của tôi. Tôi sẽ không tha thứ bất cứ một mưu toan dối trá nào. Hệ thống điện đặc biệt này được truyền khắp biệt thự. Ngoài ra, tôi còn đặt nhiều vũ khí bí mật khác nữa. Các bạn cần hỏi thêm gì về gã tóc quăn phản bội nữa không?

Người áo đỏ trả lời thay cho toàn thể:

- Thừa không. Xin mời bạn chủ tịch tiếp tục.

Chủ nhân nhún vai ra vẻ bất bình vì không ai phản đối:

- Giờ đây, tôi xin phép bước vào vấn đề quan trọng, đó là kế hoạch Hoa Phong Lan mà các bạn đã biết.

Đúng 1 giờ đêm qua, chiếc phi cơ AN-2P của sở mật vụ Lào quốc cất cánh khỏi trường bay Vạt Chai, bay sang Việt Nam chở theo chiếc thùng thép dày hóa chất và độc dược cực mạnh. Kế hoạch của ta được thi hành không sai một li, tôi đã mua chuộc được hoa tiêu, và hạ cánh xuống địa điểm đã định. Để bảo vệ bí mật, tôi đã ra lệnh phá hủy phi cơ và hạ sát hoa tiêu sau khi chiếm được thùng thép. Hiện giờ thùng này được cất nơi an toàn. Các bạn có đoán được tổ chức sẽ kiếm được bao nhiêu tiền không?

Mọi người im phăng phắc.

Chủ nhân bật lửa châm thuốc lá. Mùi thơm của điếu Áp-đuy-la đầu dẹt bay thoang thoảng trong phòng. Chủ nhân nhấn mạnh từng tiếng như muốn cử tọa khắc sâu vào tâm khảm:

- Hai triệu đô-la. Phải, hai triệu đô-la. Quỹ của tổ chức đang thiếu hụt sau sự phản bội đê hèn ở Hồng Kông. Với hai triệu mỹ kim này, chúng ta có thể kinh doanh lớn. Tôi tin chắc các bạn hoàn toàn đồng ý.

Không đợi cử tọa trả lời, chủ nhân rút trong túi ra một bức thư gấp tư, hất ném lên bàn, nói:

- Vào giờ này, bức thư, đúng hơn là bức tối hậu thư của tôi đã được chuyển tới văn phòng thủ tướng. Cũng từ giờ này, chúng ta bước vào giai đoạn hoạt động khẩn trương. Định sẽ huy động mọi biện pháp để tiêu diệt ta, và trước hết là đoạt lại thùng thép đựng độc dược. Các bạn hãy yên tâm, tôi quyết hướng dẫn Tổ chức tới thành công hoàn toàn.

Người áo lục giờ nắm tay lên khỏi đầu, bộ điệu trịnh trọng:

- Chúng tôi hoàn toàn tin tưởng vào tài lãnh đạo của bạn chủ tịch.

Chủ nhân búng điều thuốc Áp-đuy-la lên trần nhà:

- Biết mình, biết người, trăm trận đánh, trăm trận thắng. Bởi vậy, tôi thành thật khen các bạn đề cao cảnh giác. Chúng ta thành hay bại là do kế hoạch Hoa Phong Lan này. Vì lần này, chúng ta đương đầu với tổ chức điệp báo ghê gớm của lão Hoàng.

Đúng ra, chúng ta cố tình khiêu khích lão Hoàng. Sớm muộn, lão Hoàng sẽ nhảy vào vòng chiến. Chúng ta đã bố trí đầy đủ, và nhất định toàn thắng. 2 triệu đô-la sẽ nằm gọn trong túi chúng ta.

Bây giờ xin mời các bạn giải tán. Lần lượt, cách nhau 10 phút, các bạn sẽ lái xe ra đường. Mỗi bạn sẽ có một bức thư niêm kín, ghi rõ chỉ thị. Yêu cầu các bạn thi hành đúng. Tháng sau, nếu cần chúng ta sẽ họp lại.

Người áo đỏ nhanh nhẩu:

- Thưa bạn chủ tịch, lần sau có nên họp lại ở đây không?

Chủ nhân gật đầu:

- Nên. Đối phương đã phòng vệ ráo riết lại các thủ phủ lớn. Riêng Vạn Tường, chúng ta được an ninh tuyệt đối. Nhân viên của Quốc tế Đặc vụ đã trà trộn vào các cơ quan an ninh nòng cốt. Tuy nhiên...

Tuy nhiên, nói vậy không có nghĩa là chúng ta được quyền cầu thả. Tai mắt của địch rình rập đêm ngày, xảy tay là mất mạng như chơi. Có lẽ nhân viên phản gián Sài Gòn đã túc trực trong khách sạn Constellat oa rồi.

Trung thành với truyền thống an ninh của Tổ chức, tôi đã trù liệu đầy đủ. Các bạn sẽ rời Vạn Tường theo kế hoạch sau đây:

Bạn áo lục sẽ tới lại khách sạn Constellation, tôi đã thuê phòng từ trước. Hai giờ trưa nay, bạn đạp máy bay Lào đi Vọng Các. Về phi cơ, tôi đã để sẵn tại khách sạn cho bạn.

Bạn áo xanh, bạn ra phi trường, đạp máy bay của hãng hàng không Việt Nam đi Pakse, ở lại một ngày, rồi xuống thẳng Sài Gòn, đi Manille.

Bạn áo trắng, chiếc ca nô đang chờ bạn ngoài bờ sông. Người của tôi sẽ chở bạn sang bên kia sông, đi Nòng khai, từ đó bạn lên xe hỏa về Vọng

Các.

Còn bạn áo đỏ, tôi cần báo cho bạn biết là đêm qua bạn đã phạm một lỗi lầm đáng trách. Bạn đã ngủ mê mệt trong tiệm đấm bóp gần Chợ Mòi. Tôi hy vọng lần sau bạn không bê tha như thế nữa.

Người áo đỏ lắp bắp:

- Xin lỗi bạn chủ tịch.

Chủ nhân cười khà:

- Tôi chỉ sợ lần sau bạn không còn sống nữa để mà xin lỗi. Hầu hết các tiệm đấm bóp ở đây đều có mặt báo viên của lão Hoàng. Riêng tại tiệm Sen Trắng mà bạn ngủ lại, tôi đã nhân diện được một nữ nhân viên nguy hiểm.

- Thưa, từ nay tôi không dám léo hánh đến tiệm đấm bóp nữa.

- Vũ trường cũng nguy hiểm không kém. Vieng Ratry là trạm nghe ngóng bí mật của CIA và Phòng Nhì Pháp. Nhân viên đặc vụ Sài Gòn thường lảng vảng trong xóm thanh lâu Ernest Outrey. Lần sau đến đất Lào, bạn nên khóa cửa ở trong phòng là hơn.

- Vâng.

- Đặc biệt lần này, tôi cho phép bạn la cà đôi chút. Đêm nay, bạn còn ở lại Vạn Tường. Nếu cần giải sầu, bạn nên thuê tắc-xi lên Chợ Chiều. Tôi biết bạn còn trẻ, đang cần an ủi. Địa chỉ tôi đưa cho bạn lần trước rất tốt. Sáng mai, đúng 5 giờ, bạn phải đi Thái Lan, không được trì hoãn.

Ngoảnh về phía toàn thể, chủ nhân hát hàm:

- Cảm ơn các bạn, và thân chúc thượng lộ bình an.

Chủ nhân lạnh lùng nhìn từng người một cáo từ. Cái cười phóng túng hồi nãy đã biến mất, cặp mắt trầm ngâm sau mặt nạ đen vụt trở nên nghiêm nghị. Một cảm giác ghệt thờ ơ nặng xuống cổ những người phó hội.

Người áo đỏ ra sau cùng. Hắn cúi chào chủ nhân lần nữa, một cách trịnh trọng:

- Xin lỗi bạn chủ tịch.

Chủ nhân nắm tay áo hắn, giọng hách dịch:

- Tôi có tai mắt khắp nơi, nhất cử động của bạn đều được báo cáo cho tôi. Lần này, tôi làm ngơ cho bạn, nhưng từ lần sau.

Người khách cuối cùng đã từ giã từ biệt thụt trên chiếc xe hơi màu đen. Chủ nhân lặng lẽ cởi áo choàng đen, giật mặt nạ ra, ngồi suy nghĩ hồi lâu trên ghế bành nhung.

Dưới làn râu mép lún phún, cái miệng trễ ra, lộ hàm răng vàng ệch chất nicôtin và cái nướu thâm sì, chứng tỏ một tâm địa nham hiểm và độc ác.

Một vết sẹo nằm ngang má bên trái, kỷ niệm của những ngày ăn cắp, mua bán tài liệu tối mật ở Âu châu. Trong một cuộc thanh toán, hắn bị đối phương chém trộm, nhờ giỏi võ, hắn thoát chết, nhưng phải mang thương tích suốt đời trên mặt.

Cởi bỏ quần áo, hắn còn trên mười vết sẹo nữa, vết nào cũng thập tử nhất sinh. Có lần bị bắn vào bụng, ruột đổ lòng thông, cái chết gần kề, hắn vẫn ráng bò dậy, trèo lên xe, tìm đến phòng mạch và thoát chết. Lần khác, rút súng chạm một phần trăm tích tắc đồng hồ, hắn lãnh một viên kẹo đồng ghê gớm vào tim. May phước cho hắn, viên đạn trệch ra ngoài một phân tây, chạm vào cái đồng hồ quả quít. Hắn thoát chết, và kẻ thù bị hắn bắn ngã trong nháy mắt.

Ngẫu nhiên, luồng mắt hắn bắt gặp gương mặt đen thui của gã tóc quăn nằm co quắp trên nền nhà. Bình sinh hắn coi thường cái chết, song hôm nay hắn lại cảm thấy tâm hồn xáo động. Hắn cảm thấy sợ chết. Chết như con heo thui dưới sức điện 1.900 vôn...

Bàn tay hơi run, hắn châm điếu Áp-đuy-la mới. Phen này, hắn phải đương đầu với một đối thủ thần sầu quỷ khóc.

Ông Hoàng...

Vì danh dự, vì lẽ sống, hắn phải thắng. Hắn phải đoạt cho kỳ được hai triệu đô-la.

Trừ phi...

Vô tình, hắn cho tay vào túi áo. Trong người hắn, luôn luôn có một cỗ bài xì. Từ nhiều năm nay, hắn là đệ tử si mê của thần đồ bác. Vì máu cò bạc mà hắn hút chết nhiều lần. Vì máu cò bạc mà hắn lao đầu vào nghề đi khuya về tất.

Hắn lại là người mê tín dị thường. Mỗi khi làm việc gì, hắn đều mang bài ra bói. Trên môi thâm xị, nở nụ cười kiêu hãnh. Hắn nhún vai, móc cổ xì, quăng xuống bàn.

Hắn lâm râm khấn một hồi rồi xóc bài. Xong xuôi, hắn chia 32 con bài thành 8 xấp, mỗi xấp úp 4 con, úp mặt xuống. Tàn ngần một phút, hắn lăm lăm một mình:

- Đồ thì ăn.

Nín thở, hắn lật con bài đầu tiên. Mặt hắn hơi tái, vì trong 8 con, chỉ có 4 con bài đỏ. Nghĩa là hòa.

Hắn càu nhàu:

- Vô lý. Không thể nào hòa được. Lão Hoàng phải thua không còn manh giáp.

Dáng điệu trình trọng, hắn lật con bài thứ hai, đỏ...đỏ...đỏ... 3 xấp rồi, còn 5 xấp nữa. Chắc chắn hắn sẽ toàn thắng. Mặt hắn vừa hồng hào được một phút đã trở lại xanh như tàu lá. Vì 5 lá bài màu đen cũng đi với nhau một lượt. Hắn chỉ được 3 đỏ. Nghĩa là thua.

Hắn trợn mắt vớt đồng bài xì xuống. Những con gài, đầm, và con bồi lộng lẫy đề lên những con xì xinh xắn, 32 lá bài bay lả tả trên nền nhà rồi phủ đầy mặt xác chết xám xịt.

Nước bài vừa báo cho hắn biết là hắn thất bại. Song hắn vẫn tin tưởng sắt đá. Hắn quát lon, như muốn trù lấp sự lo ngại đang dâng lên cuộn cuộn trong lòng:

- Hừ, bói bài sai bét...

Chương 3

Hai triệu đô-la

Bói bài để tìm hiểu tương lai không phải là thói quen của người vô công rồi nghề. Kẻ sống nguy hiểm nhất lại cũng là kẻ thích bói bài nhất.

Cách Vạn Tường 3 giờ máy bay, những nhân viên thân tín của ông Hoàng đang cặm cùi trước cỗ ích-xì nhiều màu rực rỡ. Tâm trí họ không nghĩ đến cùng việc chồng chất nữa. Mà là nghĩ đến 32 con bài xinh xắn, những con rô, bích, cơ, chuồn, xì, đầm, già và bồi.

Nhìn những con bài phủ đầy bàn. Nguyên Hương cảm thấy rạo rạo, như vừa được Văn Bình hôn. Giờ này, chàng đang yên vị trong cái ghế bành màu đỏ, trong văn phòng ông tổng giám đốc.

15 phút trước, chàng tạt qua bàn nàng như ngọn gió. Chàng đứng lại, nâng cằm nàng lên, và cười một cách ý nhị. Không nói gì hết, nàng cúi gằm xuống, những sợi tóc mềm mại phất phơ trước mặt. Mặc dầu thức đêm nhiều, và làm việc quên ăn quên ngủ, nàng vẫn đẹp, sắc đẹp luôn luôn tươi mát như trái lê cắt trong tủ lạnh.

Lê Diệp chống nạnh nhìn nàng, và tủm tủm cười:

- Thế nào?

Lê Diệp thường hỏi bang quơ như vậy. Mỗi lần Văn Bình ghé Sở để nhận công tác, Lê Diệp thường dùng hai tiếng « thế nào » ri rỏm và nghịch ngợm để hỏi mát nàng. Trong quá khứ, nàng đáp lại bằng cái nhún vai. Đôi khi nàng rung rung nước mắt, rồi cúi xuống cái máy chữ điện IBM đồ sộ. Lần này, nàng ngừng phất đầu, nói giọng chắc nịch:

- Bói bài.

Lê Diệp chặt lưỡi:

- Hừ, bói bài làm gì vô ích. Mãi hần vẫn không chừa. Tôi sợ lần này lên Lào hần lại rước thêm một bà nữa.

Giọng nàng vẫn đầy vẻ tin tưởng:

- Không đâu. Tôi thấy tốt lắm.

Lê Diệp lắc đầu:

- Bói bài lấy cho mình không linh ứng. Để tôi bói dùm cho cô. Vừa rồi, cô được những con nào?

Lối bói của Nguyên Hương rất giản dị: lấy một bộ 32 con bài, bỏ bớt 1 con, xóc đều rồi cúp nhiều lần, sau đó lấy 11 con bên trên cắt một bên trái 20 con còn lại thành hình móng ngựa. Nếu trong 20 con này, còn 4 con 9 nút, là sắp sửa có sự ly biệt. Nhưng nếu là 4 con đầm thì vạn sự như ý.

Nàng đề môi:

- 4 đầm.

Lê Diệp cười ha hả:

- Phải bói 3 lần mới đúng. Nào cô đưa cỗ bài cho tôi.

Chàng sếu vườn của sở Mật vụ xóc bài thoăn thoắt như tay chơi thực thụ. Trên thực tế, Lê Diệp không phải là con thiêu thân đổ bác, song nếu cần – cũng như Văn Bình Z.2S – chàng có thể đương đầu với phường đại bịp quốc tế. Chàng chia xấp bài cho Nguyên Hương:

- Mời cô cúp.

Thấy nàng giơ tay phải, chàng gạt đi:

- Không được. Theo phong tục bói bài, phải cúp bằng tay trái, nghĩa là tay gần trái tim. Cúp bằng tay phải là hỏng.

- Ô, hồi này tôi cúp bằng tay phải.

- Nghĩa là hỏng rồi.

20 con bài nằm ngoan ngoãn trên bàn. Đột nhiên, mặt Nguyên Hương đỏ ửng. Nàng cảm thấy xấu hổ. Nếu việc này đến tai Văn Bình, chàng sẽ cười nàng hàng tháng.

Giọng Lê Diệp đều đều:

- Cô lật bài lên.

Nàng suýt thét lên. Trời ơi, 4 con bài 9 nát phơi mặt chênh ềnh dưới ánh đèn nê – ông. Nghĩa là Văn Bình sẽ bỏ nàng... Rồi nàng bùng mặt khóc...

Nhưng chỉ một phút sau, nàng vùng đứng dậy. Vội vàng, Lê Diệp lùi lại, song không kịp nữa. Bình mực đỏ đã rót vào ngực chàng. Cái áo sơ mi

trắng tinh mới lấy ở tiệm giặt về trở thành đỏ ối. Nguyên Hương túm lấy cánh tay Lê Diệp:

- Hừ, anh thông đồng với Văn Bình để lừa tôi. Anh cố tình xóc gian. Bài của anh đâu đưa hết cho tôi.

Lê Diệp biểu diễn đã nhanh, song vì quá nhanh nên sơ xuất. Chàng thay 4 con bài bằng 4 con khác 9 nút giấu sẵn trong túi nhưng lại để một con tòn ten ở mép túi. Nàng đâm thùm thụp vào lưng chàng.

Cửa ra vào được mở đúng lúc để cứu Lê Diệp. Quỳnh Loan, nữ nhân viên ưu tú ban Biệt vụ, một ban gồm toàn nữ điệp viên, đứng sững trên ngưỡng cửa.

Thấy cái áo sơ mi nhuộm đỏ và bộ mặt nhăn nhó một cách hài hước của Lê Diệp nàng phá lên cười. Sự có mặt của bạn gái trong phòng làm Nguyên Hương tăng thêm tức giận. Nàng vờ lấy bình mực xanh toàn ném thì Lê Diệp đã chạy vụt ra ngoài. Nàng không dám rượt theo vì ngọn đèn đỏ trên bàn buya-rô phụt cháy.

Ông tổng giám đốc vừa mở đèn đỏ ngụ ý: tối hệ, cấm vào. Ngọn đèn màu lục kế bên cũng nhấp nháy.

Chết rồi, ông Hoàng đã biết rõ sự việc vừa xảy ra trên màn ảnh vô tuyến truyền hình đặc biệt. Đèn màu lục có nghĩa là « yêu cầu văn phòng bí thư trưởng giữ im lặng ».

Tán kịch trong phòng Nguyên Hương kết thúc, kịch nghiêm chỉnh và trọn đại bắt đầu.

Văn Bình, Z.28 vẫn giữ vai trò chính.

««««

Văn Bình buôn mình xuống chiếc ghế bành đồ sộ, đặt trước buya-rô hình bán nguyệt của ông Hoàng. Vừa cất xong điệu xì gà Ha van to tướng, ông tổng giám đốc Gián điệp đưa lên mũi hít hà một cách trịnh trọng trước khi châm lửa.

Nhìn cái quẹt máy, Văn Bình tỏ vẻ sung sướng: chiếc bật lửa Trung cộng này, chàng mua ở Hà Nội tháng trước. Nó không đáng là bao, song ông Hoàng đã vút quẹt máy chạy ga đất tiền, và dùng chiếc bật lửa tầm thường do Văn Bình tặng.

Rít hơi thuốc Salem, chàng chăm chú nhìn ông Hoàng. Mái tóc của ông đã bạc hết, bộ âu phục màu đen đã chuyển sang màu nước dưa, cánh tay bị rách một miếng. Cái cà vạt đen, cũng tự tay chàng mua sáu năm trước tại Vọng các, bây giờ đã sờn chỉ. Búi ngủi, nhìn xuống chân Văn Bình thấy đôi

giày của ông Hoàng bắt đầu há mồm, tất cả vá chằng chịt mà không giấu được lỗ hổng.

Trông cách phục sức cổ xưa và nghèo nàn của ông Hoàng, không ai dám ngờ ông là một trong những người tiêu xài nhiều tiền nhất nhì thế giới. Dĩ nhiên là không tiêu xài cho bản thân, vì ông không có vợ con, ông cũng không thèm cao lương mỹ vị. Ông sống tầm thường như hàng ngàn, hàng vạn công chức tầm thường khác.

Có lẽ đời sống của ông còn tầm thường hơn nữa. Bữa cơm của ông luôn luôn đạm bạc, gần như chay trường. Ông chỉ phạm hai điều xa xỉ: ấy là uống cà phê đặc xít suốt ngày thay nước trà, và hút xì gà Ha van loại đặc biệt không bao giờ nghỉ. Nhiều đêm bận công việc, ông hút thuốc đến khi môi miệng cháy bỏng mà vẫn không chịu ngừng.

Trong số nhân viên dưới quyền, Văn Bình – cũng như Nguyễn Hương và Lê Diệp – được biết số tiền chi tiêu khổng lồ của ông Hoàng. Có tháng, ông vung ra mấy trăm triệu bạc. Người ngoài không thể tìm ra ông lấy tiền ở đâu vì lẽ ngân sách quốc gia không dành mục nào cho sở Mật vụ.

Trên thực tế, phần lớn chi tiêu của Sở đều do ông tổng giám đốc và các cộng sự viên ruột thịt tự lực làm ra. Có lẽ cũng vì lý do này mà ông Hoàng ngồi hết tháng này qua năm khác trong ghế tổng giám đốc Mật vụ. Và lại, nếu các chi phí khoản đều được ngân sách quốc gia cung cấp thì cũng không thể tìm được ai thay nổi ông Hoàng, con người được giới điệp báo quốc tế coi là siêu nhân.

Gõ tàn xì gà vào cái đĩa sứ trắng, ông Hoàng hỏi giọng thân mật:

- Z.28. Đã lấy lại phong độ rồi chứ?

Lời nói của ông Hoàng nhắc chàng nhớ lại những ngày gian nan tại Hà Nội, đi theo vết chân của tử tội Bôrin. Công tác thành công nhưng chàng bị thương nặng, phải nghỉ dưỡng sức một thời gian ở Đà Lạt.

Cũng như mọi lần, chàng lo ngay ngáy đang đêm trong khi chàng hú hí với giai nhân, Lê Diệp sẽ lù lù dẫn xác vào, lôi chàng về. Nhưng lần này, chàng được hưởng ngoại lệ. Ông Hoàng mặc cho chàng bù khú trên đất cao nguyên mát lạnh.

Tưởng ông giám đốc mắc bệnh hay quên. Văn Bình đã mừng rơn. Song chàng mừng không được lâu. Hạn nghỉ vừa hết, một chiếc phi cơ hạng nhẹ đã chờ chàng ở Liêng Khàng. Chàng đành thở dài từ giả người đẹp – đúng hơn, một trong một tá người đẹp mà chàng gặp trong những ngày được

mệnh danh một cách văn vẻ là dưỡng sức – vội vã đóng va li, trèo lên máy bay.

Lê Diệp cũng như Nguyên Hương đều không có mặt ở phi trường và « hộ tổng » chàng về Sài Gòn như thường lệ. Đó là lần đầu chàng được hưởng đặc ân. Đến Tân Sơn Nhất, một chiếc xe hôm đen đã nằm lù lù ở phi đạo, với một khối thịt hơn trăm kilo sau vô-lăng. Tài xế không phải chàng sêu vườn làm li quen thuộc mà là gã vệ sĩ to xác, sợ chàng như sợ cọp.

Thấy chàng, hấn nhanh nhẩu:

- Gớm, lâu quá!

Chàng cười khì khì:

- Lâu quá, chưa bắt tay phải không?

Cách đây không lâu, chàng lợi dụng cơ hội bắt tay đã vận nội công bóp hấn suýt nát xương. Chàng trừng phạt hấn về lỗi xen vào chuyện riêng : giữa chàng với cô bí thư trưởng trẻ đẹp và hay ghen tuông. Từ lần bị tẹo tay, hấn không dám sàm sỡ với chàng nữa.

Dọc đường về đại lộ Nguyễn Huệ, hấn ngấm tã, không nói nửa lời. Đến trụ sở Công ty Điện tử, tổng hành doanh của sở Giám điệp mới xây cất, Văn Bình được đưa thẳng vào phòng ông tổng giám đốc.

Chàng trả lời ông Hoàng bằng cái nhún vai cố hữu:

- Thừa tôi đã bình phục hoàn toàn.

Thật vậy, vết thương ở vai chàng đã khỏi hẳn. Khỏi hẳn, mặc dầu chàng không theo đúng chỉ thị của y sĩ riêng của Sở. Y sĩ bắt bó bột thì chàng gạt phắt. Chàng chỉ dán thuốc cao của một viên đông y gia truyền, rồi bỏ một mạch lên cao nguyên.

Thời gian ở Đà Lạt, chàng không hề thay thuốc cao. Vậy mà vết thương lành lặn như được điều trị bằng thuốc của Hoa Đà. Mà quả thật là chàng được Hoa Đà điều trị. Hoa Đà đối với chàng là hàng chục chai huyết-ky hạng tốt, uống sếch không pha nước, là hàng chục đêm không ngủ bên bàn mặt chược, hoặc nếu ngủ thì không bao giờ ngủ một mình. Hoa Đà đối với chàng là đàn bà...

Văn Bình định ninh ông Hoàng sẽ trể giọng ra để mắng yêu chàng vài câu lầy lệ. Nhưng không, ông tổng giám đốc đón tiếp câu nói của chàng một cách chăm chú. Có lẽ ông bắt đầu tin chàng nói thật. Hoặc giả ông đã quá quen với lối thề cá trê chui ống của chàng. Hoặc giả ông đang bận giải quyết một công tác thập phần quan trọng mà lời nói bùng bít của chàng không đủ sức mạnh để đánh thức bản chất hài hước trong lòng ông nữa.

Ông Hoàng nghiêm trọng:

- May quá. Tôi chỉ lo không có ai thực hiện được công tác này. Một công tác khá nguy hiểm, trừ anh ra vị tất nhân viên nào làm nổi. À anh nghe nói tới Quốc tế Đặc vụ chưa?

- Thừa rồi. Tôi được tin đạo này Quốc tế Đặc vụ hoạt động ráo riết ở khu vực châu Á. Bọn họ công khai buôn vàng, á phiện và khí giới. Gần đây, tôi nghe họ mất nửa triệu đô la vang lậu ở Hồng Kông.

- Anh nói đúng, song đối với Quốc tế Đặc vụ, thì nửa triệu đô la bị mất chỉ là muối bỏ biển. Chắc anh đã biết Quốc tế Đặc vụ có nhiều tiền, rất nhiều tiền. Tuy mới được thành lập, họ đã đặt xong hệ thống đại diện trên khắp ngũ đại châu. Tổ chức Á châu của họ tương đối hoạt động đắc lực nhất. Điều này rất phiền cho ta, vì sớm muộn quyền lợi của ta sẽ va chạm với quyền lợi của họ.

- Thì ta sẽ cho họ một bài học.

- Nói như vậy không được. Nghề điệp báo không phải là nghề của sức mạnh, giống như võ sĩ thượng đài, ai cân nặng, ai giỏi võ thuật thì thắng. Người yếu thắng người khỏe là thường. Yếu tố quyết định là mưu trí. Chính vì thế nên tôi không muốn đụng tới Quốc tế Đặc vụ. Vì tôi hy vọng sẽ dùng được họ. Hoặc ít ra dùng họ để lấy tin tức và làm những việc mà ta không tiện làm hoặc không làm được. Nhưng bây giờ thì hết rồi. Thái độ trịch thượng của Quốc tế Đặc vụ bắt tôi phải can thiệp.

Từ lâu, họ không dám « ăn hàng » ở Ai Lao, vì hơn ai hết, họ biết Ai Lao nằm trong địa bàn hoạt động của ta, léo hánh tới Ai Lao thì ta phải hành động. Hiện nay, họ bắt đầu gây sự ở Vạn Tượng.

- Theo tôi, có lẽ bàn tay của Bắc Kinh đã nhúng vào.

- Có lẽ. Ít nhất, họ phải có kẻ nào giựt giây mới dám vuốt râu hùm. Một chiếc phi cơ ủa chính phủ hoàng gia Lào vừa bị Quốc tế Đặc vụ chặn bắt trên đường từ Vạn Tượng tới Đà Nẵng.

- Họ buộc phi công đáp xuống vùng cộng sản kiểm soát, phải không ông?

- Không. Phi hành đoàn gồm ba người, đại úy chỉ huy Kham Sen là sĩ quan giàu kinh nghiệm, và rất được tin cậy về phương diện chính trị. Phi cơ rời Vạn Tượng được một giờ thì Thao La, một nhân viên phi hành, dùng rượu pha thuốc độc, cho hai bạn uống. Họ chết gục trên phi cơ. Thao La bèn lái về phía nam, dọc đường đáp xuống cho Quốc tế Đặc vụ lấy hàng hóa. Thao

La bay dọc sông Cửu Long, không biết định đi đâu, song chỉ mấy phút sau phi cơ nổ tung.

- Thôi, tôi hiểu rồi. Thao La bị Quốc tế Đặc vụ giết.

- Đúng, Quốc tế Đặc vụ hà tiện được một món tiền thù lao lớn, lại bảo vệ được bí mật. Tuy nhiên, cái chết của Thao La làm cuộc điều tra bị sa lầy. Nhân viên phản gián Lào tới tận nơi phi cơ làm nạn chỉ thấy một đồng kim khí méo mó, trầy trụa và ba cái xác bị cháy ra than.

- Phi cơ của Kham Sen chở hàng gì, thưa ông?

Ông Hoàng băng khuâng nhìn hơi khò xì gà cuộn thành vòng tròn trong khoảng không:

- Điều này đang làm tôi băn khoăn nhiều nhất. Vì đây là thuốc độc. Phi cơ AN-2P chở toàn thuốc độc có thể giết hàng triệu con người trong chớp mắt.

Trong dĩ vãng, Văn Bình đã điều tra về nhiều vụ phi cơ bị chặn bắt dọc đường. Song nhân viên gián điệp quốc tế hoặc quân gian chỉ chân bắt bằng hoa đất tiền như vàng, hột xoàn, hoặc các yêu nhân khoa học, chưa bao giờ xảy ra vụ chặn bắt thuốc độc. Và có lẽ đây là lần đầu tiên chàng nghe nói tới phi cơ chở thuốc độc giết người.

Tưởng lãng tai, sau nhiều đêm hoan lạc, và uống quá nhiều huyết-ky nguyên chất, chàng vội hỏi lại:

- Thưa, phi cơ chở thuốc độc à? Chở thuốc độc xuống Đà Nẵng làm gì thưa ông?

Ông Hoàng bấm chuông điện:

- Tôi cho mời bác sĩ Trần Ngọc tới ngay bây giờ. Bác sĩ Ngọc sẽ giải thích tường tận cho anh hiểu. Tôi chỉ biết đại cương phi cơ chở thuốc độc xuống Đà Nẵng. Phi cơ ta bay dọc biên giới nhờ chiếc AN-2P suốt đêm để hộ tống mà không thấy, đành phải quay về căn cứ. Thùng độc được này không phải của ta mà là của chính phủ Hoa Kỳ.

Cửa phòng kệt mở, Bác sĩ Trần Ngọc bước vào. Trần Ngọc là một thanh niên trạc bốn mươi. Mắt sáng như điện, thân hình lực lưỡng trông hao hao như võ sĩ quyền Anh hạng nhẹ tên tuổi. Ông Hoàng ra hiệu cho Trần Ngọc ngồi xuống:

- Đây là Văn Bình, tức là Z.28, chắc bác sĩ đã biết.

Trần Ngọc nghiêng mình:

- Mới nghe danh, giờ được gặp mặt. Hân hạnh lắm.

Ông Hoàng nói:

- Bác sĩ Trần Ngọc vừa tốt nghiệp khóa bồi dưỡng dài hạn của CIA về hóa chất đặc biệt. Phiên bác sĩ giải thích rành mạch cho Z. 28, chắc bác sĩ đã biết.

Bác sĩ Ngọc đằng hắng một tiếng, rồi nói một mạch::

- Hễ nói tới thuốc độc, ai cũng kinh sợ vì uống vào thường mất mạng, song nhà khoa học lại coi như trăm ngàn thuốc khác. Chẳng hạn như xi-a-nuya, thử thuốc độc ghê gớm nhất mà cơ quan điệp báo nào cũng dùng, mùi the the như hạnh nhân, uống vào trong năm giây thì chết, lại là một vật liệu kỹ nghệ. Người ta dùng xi-a-nuya, để bón cây chanh cho khỏi sâu, hoặc nhuộm vải, thuốc da và chế thuốc. Hầu hết các độc dược đều được dùng trong y khoa và kỹ nghệ.

Gần đây, y học thái tây phát minh ra phương pháp chữa bệnh bằng độc dược. Đối với người châu Á, đó không phải là chuyện lạ vì tuy ngàn năm nay ta đã biết dĩ độc trị độc. Tại Âu-Mỹ, một số thuốc độc cực mạnh đã được dùng trị bệnh thần kinh. Người ta ra nhiều phương pháp để nghiên cứu và sản xuất độc dược. Cơ sở sản xuất ở Lào được coi là quan trọng nhất châu Á.

Văn Bình ngắt lời:

- Tại sao lại sản xuất thuốc độc ở Lào? Phải chăng Lào là nơi có nhiều á phiện?

Bác sĩ Ngọc đáp:

- Ông nói đúng, cách thủ đô Vạn Tường một cây số có một nhà máy riêng do người Mỹ dựng lên để chế độc dược. Phần lớn độc dược được sản xuất tại đó là á phiện. Thật ra, á phiện chứa cả thấy 25 chất độc khác nhau, và chất được nhiều người biết đến là mọt-phin. Theo thần thoại Hy Lạp, mọt-phin là tên của vị Thần Ngủ. Chất này được tìm ra vào năm 1803, có tác dụng làm bệnh nhân ngủ say, quên đau, nên được đặt tên là mọt-phin. Ngoài mọt-phin, còn có nhiều chất khác, như cô-đê-in, tê-ba-in và papavêrin.

Nhà máy độc dược gần Vạn Tường, bề ngoài đội lốt hãng chế tạo tân dược, mang cái tên rất thơ mộng là Công ty Dược phẩm Thần tiên. Công ty Thần tiên còn chế nhiều độc dược vô cùng nguy hiểm, chỉ một chút đủ giết một mạng người trong chớp mắt. Cây mã tiền được trồng ở Ấn độ, sau đó được mang qua Lào và trồng trên những ngọn đồi gần vương đô Luang Prabang.

Trái mã tiền trong giống như cam, hai nhà bác học Pháp tìm ra chất mã tiền, và dùng để kích thích thần kinh hệ. Việc sản xuất mã tiền thường đi đôi với sản xuất mọt-phin vì nó kỵ á phiện. Người bị đầu độc á phiện thường được cứu chữa bằng mã tiền. Mã tiền còn cứu sống được những người bị đầu độc bằng thuốc mê, rượu mạnh và thuốc ngủ nữa.

Văn Bình lại ngắt lời:

- Thưa, nhiệm vụ của tôi là hoạt động điệp báo. Tôi muốn anh biết rõ trước khi đảm nhận công tác. Vì ngoài á phiện, mã tiền và acônít ra, thùng độc được chở trên phi cơ AN-2P còn chứa nhiều hóa chất nguy hiểm khác nữa.

Dường như không quan tâm tới sự sốt ruột của Văn Bình, bác sĩ Ngọc nói tiếp, giọng đều đều như giáo sư giảng bài:

- Theo thống kê, chết vì đầu độc đứng hàng thứ ba trong các tai nạn. Mỗi năm, 34.000 người Mỹ chết vì thuốc độc, vô tình hay hữu ý. Có thể phân loại thuốc độc làm 3; thứ nhất, tàn phá mọi cơ thể, thứ hai, làm cháy thịt da, thứ ba, chỉ nguy hại đối với một số bộ phận trong người. Sự nguy hại của độc dược đã được nhiều chính phủ lợi dụng triệt để, đặc biệt từ đầu thế kỷ này. Trong thế chiến thứ nhất, nước Đức đã dùng hơi độc tại mặt trận. Trong thế chiến thứ hai, lãnh tụ quốc xã Hít le đã cho sản xuất nhiều loại hơi độc kinh khủng, song không dám đem dùng.

Hít le bại trận, Nga xô chiếm đoạt các nhà máy chế hơi độc của Đức, mang về nước, và mặt vụ Sô viê-tê đã tiếp tục công việc của Hít-le, trên một qui mô rộng lớn và khoa học hơn. Buộc lòng Hoa kỳ cũng phải lao đầu vào công cuộc nghiên cứu, phát minh và sản xuất hơi độc. Công ty Dược phẩm Thần Tiên là một bộ phận của cơn cuộc này. Khởi nói, ông cũng biết nó rất quan trọng.

Thứ thuốc độc hoặc hơi độc hiện được các cường quốc Nga-Mỹ thí nghiệm ráo riết không phải là thứ làm chết người tức khắc mà là thay đổi tính tình, năng lực con người. Hoa Kỳ đã chế ra một loại hơi, ngửi vào thì thông minh biến ra điên khùng, kẻ lương thiện có thể trở thành sát nhân. Người ta gọi là hơi ngạt thần kinh. Ngoài ra, còn sản xuất một thứ độc dược khả dĩ thay đổi được tâm địa con người.

Một trong các dược liệu được dùng là chất acônít. Từ lâu, người Âu châu đã biết acônít. Tưởng Mác ăn toan mang quân đi đánh, bị vây khốn, lương thực thiếu hụt, binh sĩ phải đào rễ cây mà ăn. Một số ăn làm acônít đã mất trí nhớ, và thành điên khùng. Acônít gây ra nhiều nguy hiểm đến nỗi

người ta gọi nó là (Bà Chúa thuốc độc). Thời Chiến quốc bên Tàu, các bộ lạc ở dọc Hy mã Lạp sơn cũng dùng acônít để giết kẻ thù.

Năm 1762, acônít được ghi vào danh sách dược liệu Áo quốc. Người ta thường thấy cây acônít mọc ở Thụy Sĩ, Pháp, Đức và Tây Ban Nha. Trên núi ở Hoa Kỳ cũng có cây acônít. Loại cây này thường mọc dọc dòng suối. Gần đây, nó mọc lên thật nhiều ở Lào. Hoa nó rất đẹp, trông như bím bím, màu tím hay vàng, trắng tùy theo loại. Thử acônít ở Nêpan được coi là độc nhất. Acônít trồng ở Lào là loại cây từ Nêpan tới.

Khoa học Tây phương hiện dùng acônít để chữa bệnh thần kinh. Theo chỗ lộ biết, các cơ quan điệp báo đang biến acônít thành một thứ thuốc đặc biệt, có thể chinh phục một quốc gia, đánh ngã một dân tộc không cần bắn phát súng. Uống acônít vào, nạn nhân cảm thấy nóng nóng để chịu bao tử, đôi khi ớn lạnh, nhưng thường là mạch máu và nhịp thở chậm lại, da dễ lạnh ngắt, rồi thân thể trở nên bất động, miệng không nói được, tay chân không giờ lên được, tóm lại con người thành tượng đài.

Lời tiết lộ của Trần Ngọc và Văn Bình bàng hoàng. Chàng đã hiểu tại sao ông tổng giám đốc muốn chàng chăm chú theo dõi cuộc giải thích trường giang đại hải của Trần Ngọc. Cách đây không lâu, trong một cuộc họp bí mật với CIA ở Hoa Kỳ, vấn đề xử dụng acônít vào mục đích gián điệp đã được cứu xét với ông Hoàng. Vắn nhất đối phương hoàn thành được vũ khí acônít, cán cân thăng bằng trong cuộc vật lộn bí mật sẽ không còn nữa.

Văn Bình chăm chú nghe bác sĩ Trần Ngọc nói khiến tan thuốc S đem rót đầy ống quần mà chàng kỳ ông biết. Ngẫm nghĩ một giây, chàng hỏi:

- Có phương thuốc nào giải độc acônits không?

Bác sĩ Ngọc đáp:

- Có. Mời uống thì có thể pha mù-tạt với nước âm ẩm cho bệnh nhân, để giải độc, trước khi chở vào bệnh viện. Nhưng đó là uống ít. Nếu uống nhiều thì vô phương.

Văn Bình châm điếu Salem mới:

- Ở Việt Nam có acônít không, bác sĩ?

Ông Hoàng xen vào:

- Nếu bác sĩ Ngọc trình bày một cách bình dân hơn, có lẽ anh không đặt ra câu hỏi vừa rồi. Xứ ta có rất nhiều acônít. Ai cũng biết nó. Vì nó là Phụ tử.

Văn Bình giật mình:

-Thưa, phụ tử trong thuốc Bắc ấy à?

Ông Hoàng gật đầu:

- Phải. Thầy lang nào của ta cũng từng cắt phụ tử mặc dầu không dám cho uống nhiều sợ công phạt. Ta chỉ nghe nói phụ tử rất nóng, còn nóng hơn quế chi nhiều, chứ chưa biết nó là thuốc độc nguy hiểm.

Từ hai năm nay, cơ quan gián điệp Hoa lục đã bắt đầu nghiên cứu phụ tử.

Văn Bình buột miệng:

- Thảo nào!

Ông Hoàng gật gù:

- Bây giờ anh đã hiểu tại sao tôi lưu tâm đặc biệt tới vụ mất trộm thuốc độc ở Ai Lao.

Văn Bình hỏi:

- Thưa, Quốc tế Đặc vụ chặn bắt thùng độc được để bán lại cho Trung cộng, phải không?

Ông Hoàng thở dài:

- Tôi chưa rõ. Nếu vậy thì thật là bất hạnh. Tuy nhiên, tôi có cảm tưởng là một vụ chứa đựng rất nhiều bí ẩn. Ngay sau khi chiếc AN-2P mất tích, trung ương CIA đã liên lạc với tôi, nhờ tôi tiến hành cuộc điều tra. CIA nắm được một số đầu mối. Sau khi máy điện tử Intellofax sắp xếp xong tài liệu, tôi sẽ chuyển đến tay anh.

Tiếp theo CIA là văn phòng đặc biệt của phủ Thủ tướng Lào quốc yêu cầu ta giúp đỡ một tay. Dĩ nhiên là ta nhận lời. Nếu họ không yêu cầu, ta cũng lãnh trách nhiệm.

Bác sĩ Trần Ngọc đã ra ngoài không biết từ khi nào. Ông Hoàng lấy trong tủ nhỏ gắn vào tường ra một cái khay bạc, trên để chai rượu buo bông đầy ắp và hai cái ly pha lê. Biết tính điệp viên thượng thặng Z.28, mỗi khi chẳng tới văn phòng, ông thường để giành riêng cho chàng.

Nốc một hơi bal y huyết-ky thơm phức, Văn Bình hỏi ông tổng giám đốc:

- Tôi sẽ phải làm gì, thưa ông?

Mắt ông Hoàng trở nên mơ màng sau làn khói xì-ga Havan:

- Chính phủ Lào chuyển cho ta một bức thư quan trọng do Quốc tế Đặc vụ gửi tới. Họ vừa nhận được trưa qua. Một chuyến máy bay quân sự đặc biệt vừa mang thư này tại đây. Bức thư được gửi bằng đường bưu điện ở Vạn Tường:

Ông Hoàng đẩy lại trước mặt chàng một hồ sơ đánh máy màu vàng, bên trên có hai chữ « tối mật » bằng mực đỏ tươi. Bức thư được đánh máy trên giấy láng, trình bày rất sáng sủa và lịch sự. Ở góc trái, trên cùng, Văn Bình thấy bốn chữ « Quốc tế Đặc vụ » in mực xanh. Nội dung bức thư như sau:

Vạn Tường, ngày... tháng... năm 19...

Kính gửi Hoàng thân Thủ tướng Chính phủ Ai Lao,

Thưa Ngài,

Ngài đã nghe nói nhiều tới chúng tôi, song đây là lần thứ nhất chúng tôi được hân hạnh giao dịch với qui chính phủ, nên tôi mạn phép được tự giới thiệu. Tôi là chủ tịch Quốc tế Đặc vụ, viết tắt QTĐV. Tổ chức do tôi có vinh dự điều khiển được thành lập sau trận đại chiến thứ hai, đặt chi nhánh khắp năm châu, và chuyên về địa hạt điệp báo và thương mại đặc biệt.

Chúng tôi không giống như Quốc tế Tin tức của đại tá Mỹ A-mét. Chúng tôi cũng không giết người thuê như Mafia, hoặc có khuynh hướng chính trị rõ rệt như đảng Hắc Long ở Nhật Bản và đảng Thanh Long ở Trung Quốc. Phương châm hoạt động của chúng tôi là kiếm ra thật nhiều tiền.

Cơ hội kiếm tiền của chúng tôi đã tới khi qui chính phủ cao cờ một thùng thuốc từ Vạt chai đi Đà Nẵng. Năm giờ sau khi chiếc AN-2P của sở Mật vụ Lào bị thất lạc, một số thông tấn xã quốc tế đã hay tin. Ngoài các hãng Tây phương như Pháp tấn xã, Mỹ liên xã và Hợp chúng xã, phải viên Tắt của Liên xô và Tân hoa xã của Trung Quốc cũng đã điện cùng khắp thế giới về vụ phi cơ mất tích. Phủ Thủ tướng của qui chính phủ ra một thông cáo đặc biệt nói rằng chiếc AN-2P ngộ nạn trong vùng rừng rú gần Paksé vì hỏng máy, và phi cơ này bị rơi trong một công tác liên lạc thông thường, không dính líu tới bí mật quốc phòng.

Tôi rất buồn khi phải thông báo với Ngài rằng chiếc AN-đã chở một món hàng trọng hệ. Ba nhân viên phi hành đều tử nạn, và thùng thép trên phi cơ đã được mang tới một nơi an toàn.

Chiếc thùng này đang nằm trong tay tôi, nếu Ngài chưa tin, tôi xin liệt kê một số đặc điểm, để ngài tưởng lầm:

Thùng hình vuông, mỗi bề một thước rưỡi, gồm ba vỏ thép, bề dày mỗi vỏ là 15 ly, trên nắp gắn một cái hộp riêng, chứa ba kilo bột G. và ngòi nổ. Hiện hộp nổ này đã được tháo ra và tiêu hủy. Trong thùng có cả thấy 115 kilô được liệu quốc phòng, chia ra như sau:

- 60 kilô phụ tử, tức là acônít, độc dược mà Trung Quốc đang thí nghiệm để chế tạo một vũ khí mới cho cuộc chiến tranh lạnh.

- 10 kilô mã tiền tính.

- 5 kilô xi-Văn Bình-nuya.

- 5 kilô nọc nhện đen *Latrodectus mactans*.

- 5 kilô thạch tín và hơi độc ac-xin.

Hai chục kilo còn lại gồm những dược liệu sau đây

- Cà độc dược: dược liệu này dùng để chế atorophin, một thứ thuốc chữa bệnh hen suyễn và chữa mắt. Cuy-ra: thứ này, dân da đỏ thường tẩm vào đầu mũi tên để giết kẻ thù. Trúng độc cuy-ra, nạn nhân sẽ mở mắt, cắn khẩu, cuống họng thở và buồn phổi cứng đờ, và từ 10 đến 15 phút sau sẽ ngạt thở mà chết.

Ngoài ra, còn ba hộp thép nhỏ nữa, mỗi hộp nặng một kilo.

- Hộp thứ nhất đựng nọc độc côn trùng: Hẳn ngài đã biết trên trái đất bản thủ mà ta đang sống này có chừng 800 000 thứ côn trùng, một số hiền, một số độc, riêng giống muỗi cũng có 2.000 loại khác nhau. Ruồi thì có ruồi đồng, ruồi xe xê chích vào nạn nhân bị bệnh ngủ, như ở Phi châu còn có chấy rận thì có thể truyền bá bệnh.

- Hộp thứ nhì đựng độc thảo: Về độc thảo thì nơi nào cũng có, riêng nước Mỹ có tới 525 loại cây cỏ độc khác nhau. Trong hộp này có những loại cỏ đặc biệt như cỏ nhung, cỏ Dônson, cỏ Xuđăng, nghĩa là những thứ cỏ ăn chết người. Mặt khác còn một số nấm độc nữa. Trên thế giới có 4.600 thứ nấm thì non nửa là nấm độc, công ty Thần Tiên ở Vạn Tường đã bỏ vào trong hộp một loại nấm độc nhất vô nhị, pha vào rượu uống thơm ngon song giết người rất nhanh.

- Hộp thứ ba đựng nọc rắn: hàng năm chừng 40.000 thiệt mạng trên thế giới vì nọc rắn, mà hai phần ba xảy ra ở Á châu. Điển diện có nhiều nạn nhân nhất, cho nên chúng tôi không lấy làm lạ khi thấy công ty Thần Tiên nghiên cứu nọc rắn. Phải chăng vì Ai Lao ở sát nách Điển diện? Phải chăng vì Trung Quốc có phòng thí nghiệm về nọc rắn?

Thưa Ngài,

Chúng tôi không hề tơ hào tới một li độc dược đựng trong thùng thép. Xin quý chính phủ tin vào sự làm ăn đúng đắn của chúng tôi vì lần này còn lần khác, chúng tôi không muốn mất tín nhiệm đối với khách hàng, nhất là khách hàng nhiều tiền như quý chính phủ và đồng minh Hoa Kỳ.

Tôi xin mạn phép hỏi Ngài một câu: nhân loại sẽ đi tới đâu nếu 115 kilô độc dược này được hòa với nước, trộn với rau cá? Theo chỗ chúng tôi tính, nó đủ sức giết chết 500 triệu người. Bao trận đại chiến xảy ra, nhưng chưa bao giờ có tới mấy chục triệu người chết. Song nếu quý chính phủ quá hà tiện, hà tiện một cách ngây ngô thì 500 triệu người sẽ chết oan và quý Ngài sẽ phải gánh chịu trách nhiệm nặng nề trước nhân loại và lịch sử.

Cơn ác mộng sẽ tiêu tan nếu Ngài chịu điều đình với chúng tôi. Vâng, nhân danh Quốc tế Đặc vụ, tôi sẵn sàng điều đình với quý chính phủ. Tôi sẽ giao hoàn 115 kilô độc dược tiêu lại cho Ngài nếu Ngài bằng lòng trả cho Quốc tế Đặc vụ một số tiền vô nghĩa là hai triệu đô la Mỹ.

Số tiền vàng này sẽ được chuyển vào một trương mục tại Thụy Sĩ (sau đây, xin đính kèm những chi tiết về vụ chuyển ngân). Nếu quý Ngài thỏa thuận, xin liên lạc với chúng tôi trên làn sóng điện 9 kilôxich mỗi đêm vào lúc 10 giờ đúng. Tần số này hiện được cơ quan mật vụ Lào xử dụng, vậy xin Ngài ra lệnh cho tướng Sulivông giành riêng cho chúng tôi trong một thời gian.

Tôi tin quý chính phủ sẽ hoàn toàn đồng ý. Vì nếu Ngài không đồng ý, chúng tôi bắt buộc phải thi hành những biện pháp cứng rắn. Chúng tôi sẽ bỏ thuốc độc chứa trong thùng thép vào các hồ chứa nước. Chúng tôi có nhân viên ở khắp nơi trên thế giới, Vạn Tường, Vạn Các, Ngưỡng Quang, Sài Gòn, Tân Gia Ba, Hồng Kông, Đông Kinh, Ba Lê, Hoa Thịnh Đốn, Luân Đôn, và hàng trăm thị trấn đông dân cư khác có thể được chúng tôi chọn làm mục tiêu. Quý ngài sẽ phải khoanh tay không biết chúng tôi hành động ở đâu.

Và lại, nếu chúng tôi báo cho quý Ngài biết trước nơi sẽ bị đầu độc, cảnh sát và quân đội được huy động rầm rộ để bảo vệ an ninh sẽ gây ra những chi phí lớn lao, có thể gấp mười, hoặc gấp trăm lần số tiền hai triệu đô la chúng tôi đòi hỏi. Một lần nữa, chúng tôi tha thiết kêu gọi quý Ngài, sáng suốt, đừng để chuyện đáng tiếc xảy ra.

Bức thư này được gửi đi từ rạng sáng 1-6. Ngày 1-6, nó sẽ được tới tay Ngài. Chúng tôi sẵn sàng chờ quý chính phủ cho đến 12 giờ đêm 8-6. quá

thời hạn này, không một sức mạnh nào cản trở chúng tôi được nữa.

Lúc Ngài nhận được thư này cũng là lúc Ngài được tin thiếu tá Sim Leng từ trần. Cái chết của thiếu tá Sim Leng là một thiệt hại lớn lao cho chính phủ Lào vì ông ta là một sĩ quan ưu tú về điệp báo. Sim Leng chết vì uống lầm rượu pha thuốc độc. Sim Leng chết vì uống lầm rượu pha thuốc độc, thứ thuốc độc do xí nghiệp Thần Tiên chế tạo. Tôi xin trình với Ngài rằng thuốc độc dùng để giết Sim Leng đã được lấy tại phòng thí nghiệm Công ty Thần Tiên, chúng tôi không hề Sự kiện này chứng tỏ chúng tôi có tai mắt khắp nơi, ngay cả ở một nơi được coi là căn cứ quốc phòng tối mật ở Ai-Lao.

Chúng tôi giết thiếu tá Sim để báo cho quý Ngài biết rằng thuốc độc của hàng Thần Tiên rất bén nhạy. Mặt khác, cũng để cảnh cáo quý Ngài rằng Quốc tế Đặc vụ sẽ không lùi bước trước khó khăn.

Từ nay cho đến khi tôi hậu thư hết hạn, quý Ngài phải ra lệnh cho các cơ quan an ninh trong nước án binh bất động. Nghĩa là sở mật vụ, sở cảnh sát và an ninh quân đội không được áp dụng một biện pháp nào, dầu là tiêu cực hay tích cực, đối với Quốc tế Đặc vụ.

Nếu các điều kiện này không được quý chính phủ triệt để tôn trọng, buộc lòng chúng tôi phải dần mật bằng một hay nhiều vụ ám sát chính trị khác nữa. Khi đó nạn nhân sẽ là những nhân vật quan trọng hơn cố thiếu tá Sim Leng của sở Mật vụ.

Trong khi chờ đợi sự xử trí sáng suốt và thông minh của quý Ngài, nhân danh Quốc tế Đặc vụ, tôi long trọng chuyển tới quý Ngài và chính phủ hoàng gia Lào lời chào quý mến.

Tổng hành doanh Quốc tế Đặc vụ Viễn Đông.

Chủ tịch: Sam Phoun ấn ký.

««««

Văn Bình băng khuâng buồn lá thư xuống bàn. Mùi xì-gà Ha-van quện với mùi Salem bạc hà thành một mùi thơm lạ lùng. Văn Bình ngẩn nhìn ông tổng giám đốc:

- Thừa Sam Phoun là ai?

Ông Hoàng chậm rãi đáp:

- Hiện phản gián Mỹ đang truy nguyên căn cước của Sam Phoun. Chỉ biết hẩn là chủ tịch phân bộ Viễn Đông.

- Như vậy Quốc tế Đặc vụ phải là một tổ chức hùng hậu. Nếu không họ không dám hoạt động ngang nhiên ở Lào, nhất là chọc tức chúng ta và tình

báo CIA.

- Dĩ nhiên. Tôi biết họ có người ở khắp châu Á. Họ liên lạc với nhau bằng làn sóng ngắn, CIA đã khám phá ra tần số, và thu âm được một số mật điện, song chưa tìm ra nghĩa. Hẳn anh không lạ gì cơ quan NASA của Mỹ. Hầu hết mật mã trên thế giới đều bị các chuyên viên toán học cao cấp của NASA chọc thủng. Song NASA phải bó tay trước mật mã của Quốc tế Đặc vụ.

- Thưa, chính phủ Lào nắm được đầu mối nào chưa?

- Có lẽ anh cần hiểu rõ nội tình Lào quốc hơn nữa. Lào chia làm 3 phe, trung lập, hữu hải và tả phái. Tam đầu chế này làm chánh quyền vương quốc bị tê liệt. Vì thế, cơ quan an ninh Lào bị tê liệt do sự tranh chấp giữa 3 khuynh hướng điều khiển. Hoàng thân Thủ tướng đã tiên liệu được sự sa lầy này nên bí mật thành lập tại phủ Thủ tướng một cơ quan đặc biệt, đảm trách công tác mật.

Tuy nhiên, vì nhiều lý do mà anh đoán biết, anh chỉ có thể liên lạc công khai với cơ quan an ninh chánh thức mà thôi. Khi nào phanh ra manh mối, sắp đánh ván bài quyết định, anh mới được phép tiếp xúc với phủ Thủ tướng.

- Thưa còn CIA?

Người Mỹ cho biết sẵn sàng nộp hai triệu đô la tiền chuộc. Đối với họ, thì hai triệu chứ hai chục triệu cũng không thành vấn đề. Họ sẽ trả tiền một cách vui vẻ, nếu Quốc tế Đặc vụ bị đánh gục. Tôi đang thường thuyết với họ về một vài chương trình quan trọng. Sự thành công của anh ở Lào sẽ giúp cuộc điều đình của tôi chóng đạt kết quả.

- Thưa, tôi sợ Quốc tế Đặc vụ đánh cắp bột thuốc độc, trộn bột khác vào thay thế.

- Không sợ. Thuốc độc được niêm phong cẩn thận trong hộp sắt. Muốn lấy ra, phải tháo gỡ các dấu xi, và bẻ 4 cái khóa. Khóa này được chế tạo riêng trong ban Kỹ thuật CIA, nếu không có chìa thì không tài nào mở được. Riêng gỡ ác dấu xi đã khó rồi, vì xi được trộn hóa chất đặc biệt, khiến mọi phương pháp mở tân tiến đều bất lực thuê ở ngân hàng, gồm hai nấc, nấc mở bằng chìa, và nấc mở bằng chữ số.

- Thưa, Quốc tế Đặc vụ có thể khoan dung thùng thép cho ổ khóa bật ra.

- Trong trường hợp này, chất nổ giấu sau ổ khóa sẽ phát ra, độc dược sẽ biến chất. Tóm lại, họ chỉ có thể phá hủy thùng độc dược mà không thể lấy độc dược được.

- Thưa, bao giờ lên đường?

- Trong nửa giờ, phi cơ sẽ cất cánh. Máy bay riêng của ông tùy viên quân sự tòa đại sứ Lào tại Sài Gòn. Gia đình ông tùy viên về Vạn Tường nghỉ phép, anh sẽ đi nhờ. Họ không biết anh là ai. Và anh cũng không cần quen họ. À, còn điều này nữa...

Ông Hoàng mở tập hồ sơ trên bàn, nói tiếp:

- Anh biết cô Quỳnh Loan trong ban Biệt vụ không?

Văn Bình đau nhó như bị đâm kim vào thịt. Dĩ nhiên, chàng phải biết Quỳnh Loan, vì nàng là người đẹp nghiêng nước, nghiêng thành của Sở. Nhan sắc của nàng đã làm chàng mê mẩn đến mất ăn, mất ngủ. Hơn ai hết, chàng phải biết Quỳnh Loan, nữ điệp viên ưu tú và đa mưu.

Cách đây không lâu, tưởng nàng dễ bảo, Văn Bình lựa lời tán tỉnh. Như chàng tiên liệu, nàng đã đầu hàng nhanh chóng. Chàng định ninh nàng rung động trước những thớ thịt rắn chắc, thân hình vạm vỡ, cân đối, khuôn mặt khôi ngô, cặp mắt đa tình, giọng nói quyến rũ, cử chỉ lịch thiệp và... bùa phép ghê gớm của chàng.

Ngờ đâu nàng cho chàng vào xiếc.

Đồng lõa với Nguyên Hương, nàng giả vờ xiêu lòng, rủ chàng đi chơi, rồi lừa chàng bị bắt, khiến Z.28, điệp viên số một của ông Hoàng, tinh hoa của làng điệp báo từng được năm châu kính nể, phải nằm khám một đêm, đánh bạn với rệp và muỗi đói.

Từ bấy đến nay, chàng vẫn chưa hết bực mình. Chàng rình cơ hội trả đũa. Ông tổng giám đốc vừa mạng lại cho chàng một dịp báo thù bằng vàng. Chàng bèn gặt đầu:

- Thưa biết.

Ông tổng giám đốc nheo cặp mắt cận thị:

- Ủ nhĩ, tôi suýt quên. Cô Quỳnh Loan đi lừa anh ngủ bót cách đây ba tháng. Đúng ba tháng. Thôi, chuyện cũ xí xóa. Đàn bà nguy hiểm lắm không hiền lành như anh tưởng đâu. Công việc Lào rất tế nhị, anh cần người đủ tài, đủ thủ đoạn phụ tá. Tôi cử Quỳnh Loan làm phụ tá cho anh. Hiện tòa đại sứ khuyết chân tùy viên văn hóa...

Chuông điện thoại reo. Ông Hoàng đưa bàn tay nheo lên chào Văn Bình. Biết cuộc nói chuyện đã xong, Văn Bình trở ra phòng ngoài.

Quỳnh Loan đón chàng bằng tràng cười ròn rã:

- Chào anh.

Thấy nàng, chàng vừa giận, vừa mừng. Những vết muỗi rệp đêm: y trong bót cảnh sát rủ nhau đau nhói lại một lượt. Chàng định quắc mắt, mắng nàng một trận cho hả cơn tức, song lại nín thính. Miệng cười hoa nở và luồng nhỡn tuyến quyến rũ của Quỳnh Loan như trận gió nằm mắt rơi thổi vào căn phòng nóng nực. Chàng đành nghiêng đầu cười lại. Lẽ ra, chàng nói « chào em, em đẹp như tiên nữ giáng trần », chàng chỉ lúng túng:

- Không dám.

Chàng chỉ có quyền nói « không dám » vì có Nguyên Hương ngồi bên. Nguyên Hương đã nghĩ và da mru như Tào Tháo. Nếu chàng đụng tới cô gái hơ hớ Quỳnh Loan, nàng còn làm thái điền bát đảo. Coi bằng đóng kịch « ngoan ngoãn như con cừ non dại » của Thụy Sĩ Lau trọng Lư.

Nguyên Hương đứng dậy, đưa cho chàng cái phong bì màu vàng:

- Đây là giấy tờ cần thiết. Xe hơi đang chờ anh ngoài cửa. Anh đi một mình. Quỳnh Loan sẽ đáp máy bay Air-Vietnam.

Nguyên Hương nhấn mạnh bốn tiếng « anh đi một mình ». Nàng muốn bảo ngầm chàng rằng trong thời gian ở Vạn Tường, léo hánh đến Quỳnh Loan thì ăn đòn.

Quỳnh Loan nhanh nhẩu:

- Nội đêm nay, em sẽ có mặt tại sứ quán. Em mang theo một diện đài cực mạnh. Khi cần liên lạc với Sở anh hãy gọi em.

Văn Bình « vâng » một tiếng cụt ngắn, rồi cất phong bì giấy tờ vào túi. Nguyên Hương nhắc cái va li dưới đất, đặt lên bàn, rồi nói:

- Va li của anh đây. Ban kỹ thuật vừa làm xong, em dặn mạng tới cho anh đúng.

Văn Bình đỡ lấy vái va-li da màu xanh nhạt. Bề ngoài, nó không khác va-li thường, nhưng bên trong lại là kho chứa dụng cụ hành nghề gián điệp. Mở ra, chàng bấm nút, dây thứ nhất bật lên, lộ ra một cái ngăn đựng khẩu súng ngắn tự động Olempích, hai bì đạn mỗi bì mười viên, một chùm chìa khóa đặc biệt, ba cái bút máy Pác ke giả, chứa thuốc nổ và thuốc mê.

Văn Bình thảo bao da trầu bóng loáng đeo dưới vai, lấy ra một khẩu SM9 ly. Chàng tháo đạn xem xét từng viên, bỏ lại vào bì tung khẩu súng trên lòng bàn tay để ước lượng sức nặng. Ra về bằng lòng, chàng giấu súng vào chỗ cũ, gài nút vét-tông, người tinh mắt cũng không thể nhận ra.

Nguyên Hương lặng lẽ theo dõi cử chỉ của Văn Bình. Khi chàng sửa soạn cáo từ nàng mới mở ô kéo rút ra một cái hộp hình chữ nhật, bên trong có đôi giày màu vàng bằng da lợn. Nàng đưa đôi giày cho chàng.

- Em thấy anh dùng giày mũi nhọn, giày này dạo chơi ở Sài Gòn thì totô, không hợp với đất đỏ lầy lội Vạn Tường đâu. Em nhờ ban Kỹ thuật đóng riêng đôi này cho anh.

Văn Bình bàng hoàng sau khi nhìn kỹ đôi giày. Đế giày được gắn một lớp chì cứng, không khác giày của giám thị trong khám tử hình Sing Sing bên Mỹ. Còn đặc điểm nữa, mỗi khi ấn mũi giày xuống, lưỡi dao nhỏ xiu, nhọn hoắt nhô ra. Văn Bình xử dụng bàn chân rất tài tình, nhiều lần chàng đã hạ thủ đối phương bằng ngọn cước xuất quỷ nhập thần. Nguyên Hương gãi đúng chỗ ngứa của chàng. Chàng ngược mắt nhìn nàng, tỏ sự biết ơn.

Chàng muốn ôm nàng hôn nhưng lại sợ Quỳnh Loan cười. Chắt lưỡi, chàng xách va-li ra thang máy.

Chương 4

HỒNG NHAN BẠC MỆNH

Chờ người bồi đặt va li lên bàn ngủ, ra ngoài đóng cửa lại, Văn Bình mới nép sau cửa sổ nhìn ra đường.

Trời nhá nhem tối. Con đường vắng vẻ trước khách sạn Settha Palace nằm tênh hênh trong ánh hoàng hôn màu tím, trơ trẽn như cô gái Lào đang đợi khách, mặt bự phần, trong xóm thanh lâu gần Thát Luông.

Từ lúc xuống phi cơ, chàng có cảm giác bị theo, song không tìm ra kẻ đi theo là ai. Chiếc Đakôta vừa đáp xuống trường bay Vạt chai, cái thang mảnh khảnh bằng nhôm đã được đẩy lại, ghé sát cửa, cho chàng xuống, với chiếc va li nhẹ bồng. Trong bộ com lê màu xám nhạt, may tẻo, nổi bật màu xanh của chiếc cà vạt lụa Thái Lan, Văn Bình trông như nhà doanh nghiệp giàu sụ vừa đi du lịch về.

Từ lâu chàng vẫn có thiện cảm với đất Lào. Một phần vì chàng lên Lào hoạt động nhiều lần, quen phố xá, dân chúng và phong tục như người nhà, chàng lại giữ nhiều kỷ niệm da diết. Nhiều người đàn bà núi lửa đã thiệt mạng vì chàng. Trong một phút điên cuồng, chàng đã bỏ hết sự nghiệp, cạo đầu đi tu ở ngôi chùa hoang phế gần Thát Luông. Chàng tưởng quên được ông Hoàng, song chỉ một thời gian sau, chàng phải quay lại cuộc sống vào sinh ra tử trút y vàng, lên phi cơ để cứu Thu Thu lâm nạn ở biên giới Lào – Việt.

Phần khác, chàng có thiện cảm với đất Lào vì phụ nữ Lào không khó khăn, không biền lận về tình ái. Lào là xứ đất đỏ, người đen với những cô gái khô cứng như thân cây cổ thụ, cổ chân nhão nhoét, kẻ thù của thẩm mỹ. Nhưng Lão cũng là xứ của thân Vệ nữ, thân thể tròn, nhỏ, cứng, vừa trét tay

đàn ông, cặp giò mảnh mai không một phân mỡ thừa, đòi tuyết lê kỳ lạ không thèm liên minh với xảo thuật cao su... Phụ nữ Lào yêu chóng vánh, yêu dễ dàng, yêu không mặc cả...

Đặt chân xuống phi trường quen thuộc, Văn Bình cảm thấy tâm hồn rạo rực...

Một chiếc Mercedes dài ngoằng sơn màu mát tích đậu xịch dưới cánh phi cơ, Văn Bình trèo lên, tài xế tổng ga chạy ra cửa hông. Nhờ sự bố trí chu đáo của mật vụ Lào, chàng không phải trình giấy tờ và hành lý với công an và quan thuế.

Vạn Tường không khác xưa là mấy. Xe hơi toàn Mercedes. Nếu khác, là lần trước toàn loại 200, hoặc 220 sang trọng, thì lần này dân Lào ru, ngồi trong như thể được đăng vân với người đẹp hờ hang lên chín tầng mây.

Chàng giật mình nhìn phía trước. Tài xế, một gã đàn ông cục cằn, mặt đỏ chằng chịt, lại mặc sơ mi loại thượng hạng dệt tại Ý, thứ sơ mi không cần ủi, tài tử màn ảnh mới dám may sắm, rẻ ra cũng 20 đô la một chiếc. Mùi nước hoa Forvil của đàn bà hắt vào mũi chàng...

Mỉm cười, chàng hỏi hấn bằng tiếng Pháp:

- Đạo này, Vieng Ratry vui không?

Vieng Ratry là vũ trường bậc nhất của thủ đô vương quốc. Gã tài xế nhún vai đáp:

- Vui lắm. Thoát Vieng Ratry vũ suốt đêm. Toàn gái hạng sang từ Nhật và Hồng Kông sang.

- Tối nay, anh dẫn tôi đi nhé?

Chàng giả vờ lạ lẫm để dò xét. Thật ra, chàng đã được liệt vào hàng thổ công Vạn Tường, không xó xỉnh nào chàng không mò tới. Gã tài xế lắc đầu lia lịa:

- Chịu thôi. Thiếu tướng đã dặn kỹ.

- Thiếu tướng nào?

- Suvivông.

Suvivông là người mà Văn Bình có bổn phận tiếp xúc để tiến hành công tác.

- Thiếu tướng dặn anh ra sao?

- Thưa, dặn không được trò chuyện với đại tá trên xe, sợ địch gán máy vi âm nghe trộm thì hỏng hết.

Văn Bình cười rộ:

- Ô, anh làm rồi. Tôi thường dân không phải đại tá.

Gã tài xế vẫn lắc đầu lia lịa:

- Em biết lắm. Nghe nói đại tá bắn súng rất giỏi, đánh võ cũng rất giỏi, hàng trăm người đại tá cũng quật ngã trong nháy mắt. Ở Sở, nghe nói đại tá lên đây, ai cũng kính nể. Nếu đại tá là người Lào ít nhất cũng đeo lon đại tướng.

- Thiếu tướng Sulivông nói phải không?

- Phải. Thiếu tướng ra lệnh cho em phải lái thật nhanh. Đại tá bị ám sát dọc đường thì cứ mất chỗ đội nón.

Văn Bình chất lưỡi không đáp. Mời đến Vạn Tường, chàng đã khám phá ra một đức tính đặc biệt của người Lào: đức tính bất mí. Chàng đã hiểu tại sao hoàng thân Thủ tướng muốn nhờ cơ quan điệp báo của ông Hoàng đảm nhiệm cuộc điều tra.

Chàng dự định ra mặt công khai để bắt đối phương xuất đầu lộ diện. Sự cầu thả của thiếu tướng Sulivông đã gián tiếp giúp chàng thực hiện kế hoạch. Chàng chép miệng:

- Càng hay.

Gã tài xế quay đầu lại:

- Thừa, phóng nhanh nữa à?

Chàng gật bừa:

- Ừ, phóng nhanh hơn nữa.

Dọc đường, Văn Bình gặp toàn xe nhà binh, chở đầy nhóc lính Lào đội mũ sắt, súng cầm lưỡi lê bóng loáng. Không khí chiến tranh bao trùm Vạn Tường. Nhưng đến khi vào trung tâm thành phố, chàng chỉ thấy những người ung dung, chấp tay sau lưng dạo mát buổi chiều, những cô gái Lào vô tư lự lái xe Đức đất tiền phóng như điên trên đường đầy bụi đỏ hoe.

Ngồi nghiêng trên băng sau, Văn Bình nhìn kiếng hậu, thấy một chiếc xe biến dạng, chàng lại thấy摩托 cái vết-pa, người lái là một thanh niên mặc áo cụt, xăm đầy cánh tay và ngực. Chàng dặn tài xế chạy vòng quanh hồi lâu, rồi đậu trước khách sạn Settha Patace.

Lên Lào công tác nhiều lần, chàng đã quen với Settha Palace, khách sạn sang trọng nhất nhì ở Vạn Tường, với bồi phòng mặc đồng phục, chén đĩa mua bên Pháp in chữ SP bằng vàng, đặc biệt là thực đơn quý phái và ngon lành. Nhân viên của ông Hoàng từ Vọng các đã đánh điện trước thuê phòng nên Văn Bình được dành sẵn một căn phòng rộng rãi, đủ tiện nghi nhìn ra sân trước.

Chàng mỉm cười khi nhớ tới nét mặt cung kính của nhân viên tiếp tân. Chàng chìa sổ thông hành ghi tên hoàng thân Thái Sariket, nhân viên tiếp tân gặp mình làm đôi. Cái lưng khom thêm tiếp tân gặp mình làm đôi. Cái lưng khom thêm nữa khi chàng ném lên quầy 500 kíp thưởng.

Bồi phòng vừa bung lên chai rượu sâm Cao Ly. Văn Bình nhét vào túi gã bồi trẻ măng một tờ 500 mới toanh. Trong vòng 10 phút, chàng đã mất tới một ngàn. Vạn Tường là một trong những thủ đô nghiện buộc boả nhất nhì thế giới.

Tuy là đệ tử của thần huyết-ky, Văn Bình đã ngẩn ngơ khi thấy rượu sâm bày la liệt dưới nhà. Lâu lắm, chàng chưa thưởng thức lại sản phẩm bổ dưỡng nổi tiếng của Đại Hàn. Lên Lào lần này, chàng rất cần tâm bổ...

Chàng nâng chai rượu xinh xắn lên ngang mặt ngắm nghía. Con nhân sâm hết như hình người màu trắng ngà nằm gọn trong một cái ống tròn ở giữa chai rượu. Rượu sâm óng ánh một màu vàng gợi cảm. Văn Bình có cảm tưởng đang chiêm ngưỡng một người đẹp khóa thân trong hồ tắm hồ phách ở Đông Kinh.

Chàng mở nút, đưa cổ chai lên miệng. Rượu sâm chảy xuống cổ họng làm ruột gan chàng rạo rực. Đột nhiên, chàng nhớ Vạn Tường ban đêm.

Chợt có tiếng gõ cửa, hai dài, ba ngắn. Chàng nói to:

- Cứ vào.

Khách là một người Lào độ 45, tầm thước, tóc hớt ngắn, dáng điệu cứng nhắc chứng tỏ là quân nhân chuyên nghiệp, làn râu mép gọt tỉa diêm dúa tương phản với cái miệng nhỏ mím lại, như không bao giờ biết cười. Y mặc sơ mi dài chim cò rộng thùng thình phủ trên quần đen ống chân voi. Ngực bên phải cộm cộm, báo cho Văn Bình biết Vieng Ratry mang súng dưới nách.

Khách tự ý ngồi xuống ghé sau khi cất tiếng chào:

- Hân hạnh được gặp hoàng thân Sariket.

Văn Bình chìa bàn tay ra bắt:

Không dám, hân hạnh chào ông. Ông là ai?

Khách nhìn vào giữa mắt Văn Bình:

- Ông bạn già ở Sài Gòn nói là ông cần mua gỗ bạch đàn. Tôi có sẵn ba tấn. Ông bằng lòng xem gỗ không?

Mắt Văn Bình sáng lên:

- Vâng, tôi cần mua gỗ bạch đàn. Song tôi đã mua được hai tấn rồi, chỉ thiếu nửa tấn nữa thôi. Sáng mai đúng 8 giờ, tôi đi coi gỗ được không?

Khách nắm bàn tay gân guốc của Văn Bình lắc mạnh:

- Hân hạnh được gặp đại tá Z.28. Tôi là Sulivông, thiếu tướng Sulivông, chỉ huy điệp báo ở đây.

Văn Bình cười nụ:

- Nghe danh thiếu tướng từ lâu, nay mới được diễm phúc diện kiến. Xin mời thiếu tướng ly rượu.

Sulivông xua tay:

- Cảm ơn đại tá. Tôi vừa uống xong, đang còn say. Trên này có rượu cảm, ngon hơn nhiều. Tôi sẽ gửi biếu đại tá một vò lớn, do người Mèo nấu trên núi cao, pha với rễ cây, uống vào thấy lâng lâng như hít bạch phiến.

Tợp hết ly rượu đầy áp, Văn Bình nhìn ra cửa:

- Họ biết tôi lên đây không?

Sulivông nheo mắt:

- Tôi chưa rõ. Tuy nhiên, tôi đã đề phòng chu đáo. Sự có mặt của đại tá ở Vạn Tường được hoàn toàn giữ kín. Tài xế đưa đại tá từ phi trường về khách sạn là nhân viên tin cậy của tôi.

- Dọc đường, tôi bị theo.

Sulivông cười khà:

- Ô, đó cũng là nhân viên đặc biệt của tôi. Dầu sao những biện pháp an ninh cần mật cũng đã được áp dụng. Tôi lấy cớ tới khách sạn Settha thăm một nhân viên trong Ủy hội Quốc tế, để tới thẳng phòng đại tá. Tôi đến gặp phái đoàn Gian nã đại ở đây là thường. Hơn nữa, tôi lại mặc thường phục. Theo qui ước, tôi chỉ gặp đại tá một lần để nhận diện mà thôi. Từ nay trở đi, chúng ta sẽ liên lạc với nhau bằng điện thoại.

Nhìn đồng hồ tay, Sulivông nói tiếp:

- Tôi ngồi với ông đúng 5 phút. Ông cần gì, xin cho biết.

- Tôi muốn hồ sơ đầy đủ về thiếu tá Sim Leng, nhất là bản báo cáo về vụ đầu độc.

- Vâng.

- Ông đã liên lạc với họ chưa?

- Chưa. 10 giờ đêm nay, tôi sẽ gọi họ trên tần số 9 kilôxích.

- Nếu có thể, xin ông kéo dài cuộc thương thuyết độ ba, bốn ngày.

- Tôi xin cố gắng. Song ông đừng hòng khám phá trụ sở của họ. Quân đội hoàng gia chưa có máy trắc gác. Và lại, họ đã đòi hỏi chúng tôi án binh bất động. Nếu biết tôi liên lạc với ông Hoàng, mời ông, lên đây, họ sẽ làm dữ. Khi ấy, tôi sợ quốc vương và hoàng thân thủ tướng bắt tôi cắt đứt liên

lạc với ông. Tuy nhiên, vì những lý do ông đã hiểu, tôi xin báo ông biết chính phủ và quân đội hoàng gia không thể công khai giúp ông, và nếu ông hớ hênh, nếu địch tìm ra ông, chúng tôi bắt buộc phải bỏ rơi ông. Một lần nữa, xin ông thông cảm và tha lỗi.

Lối nói qua sống sượng của Sulivông không thích hợp với Văn Bình. Từ trước đến nay có lẽ Sulivông chỉ hành nghề điệp báo trong phòng giấy, với cái máy điện thoại, và bút chì nguyên tử để ký sự vụ lệnh. Chàng muốn cười vào mũi Sulivông, nhưng vì lịch sự tối thiểu – và nhất là vì lời dặn của ông Hoàng – chàng chỉ có thể biểu lộ sự bất bình bằng cái nhún vai

- Ông đừng ngại. Nhân viên điệp báo không phải là cô gái dậy thì hờ hớ, ngày đêm có mẹ đi kèm. Trước khi lên đây, tôi đã biết phải hoạt động một mình...

Sulivông đứng dậy, giọng thân mật:

- Biết nói thẳng làm ông phật ý nên tôi đã xin ông thông cảm và tha lỗi. Một lần nữa, ông hiểu giùm cho chúng tôi chỉ nghĩ đến an ninh của bản thân ông, vì... dầu sao... ông lên trên này để giúp chúng tôi...

Văn Bình nhìn giũa mắt Sulivông:

- Làm nghề này, giết người là thường. Hẳn ông đã biết địch giết người không ngần ngại. Tôi cũng vậy: tôi sẽ không bao giờ cho tòa án nước ông một tên thủ lĩnh Quốc tế Đặc vụ nào đâu. Xin ông thông báo với hoàng thân thủ tướng.

Sulivông gật gù:

- Vâng, giết người ở đây cũng như chơi gái và đánh bạc, dư luận không quan tâm tới. Tôi chỉ yêu cầu ông, giết ai xong, xin ông ném xác xuống sông Cửu Long cho mất tích. Bao nhiêu người chết cũng được, miễn công việc hoàn thành, miễn là... ông không chết.

- Ô, tôi sống dai lắm, thiếu tướng ạ. Ít nhất 20 năm nữa tôi mới chết, theo sổ tử vi.

- Đại tá cũng tin tử vi ư?

- Vâng.

Sulivông suýt soa:

- Thảo nào... Người ta nói với tôi rằng đại tá giỏi tử vi, bói dịch là giỏi nhất bói bài.

- Thừa... Đó là nghề mọn học lỏm được trong những năm luân lạc.

- Vậy... hôm nào ông bói giùm tôi.

- Sẵn sàng. Tôi bói không lấy tiền. Chỉ đòi...

- Tôi hiểu ý ông rồi. Đạo này, Vạn Tường rất nhiều gái đẹp. Đủ loại người, hợp với đủ sở thích. Ông thích loại nào? Tây phương, cao lớn, trắng trẻo hay Á đông nhỏ nhắn, mũm mĩm? Chúng tôi có một ban đặc biệt để khoản đãi thượng khách.

- Cảm ơn thiếu tướng. Tôi tham ăn lắm, ai tôi cũng thích. Song tôi lại có tật xấu là không muốn thiên hạ làm cỗ sẵn...

- Đại tá cũng giống tính tôi... Nước Lào rất hiếu khách. Từ xưa đến nay, chưa người ngoại quốc nào tới đây mà trở về không thỏa mãn. Tôi sẽ giới thiệu với đại tá những người đẹp lạ lùng... Và lại, đẹp trai như đại tá thì thiếu gì người mê. Thôi, chào đại tá, tôi đi đây.

Sulivông vặn quả nắm cửa, ló đầu ra ngoài. Một phút sau, Văn Bình nghe tiếng giày của Sulivông dẫm nhẹ lên tấm thảm đỏ cầu thang.

Văn Bình nhìn đồng hồ tay.

7 giờ.

Nhún vai, chàng lững thững xuống đường. Một cái xăm lò đậu xích trước khách sạn. Chàng đạp chân vào sân xe, nói tiếng Lào với xa phu:

- Vieng Ratry.

Xa phu ở Vạn Tường đều biết vũ trường Vieng Ratry, cũng như đại lộ Tự Do đối với người Sài Gòn. Chẳng nói, chẳng rằng, xa phu hạ cang cho Văn Bình trèo lên, rồi cầm cúi đạp.

Tuy dặn xa phu tới Vieng Ratry, Văn Bình lại muốn về phía nam thành phố.

Chàng muốn đến khu Chợ Mới.

Xe rẽ ra đường lớn. Ban đêm ở Vạn Tường ánh đèn leo lét như người ngủ gật, không đủ sức xuyên thủng màn tối. Tình hình này thuận tiện cho kẻ đi theo nên Văn Bình không cần ngoảnh mặt lại quan sát. Nếu địch biết lợi dụng trời tối để đi theo thì chàng cũng biết, lợi dụng trời tối để thoát khỏi vòng vây.

Chàng ra lệnh cho xa phu quẹo tay phải rồi đậu trước một hộp đêm, gần lữ quán Constellation. Hộp đêm này gồm 2 căn nhà, nhìn ra hai mặt đường. Văn Bình thót xuống, ném cho xa phu một trăm kíp rồi rẽ bức màn nhung dày, bước vào.

Một phút sau, chàng đã thoát ra bằng cửa hông. Chàng đi men trong lè, vượt qua lữ khách Constellation, rồi vẩy tắc xi. Lần này, chàng đến chợ Mới thật sự.

Mọi lần đến Vạn Tường, chàng đều tới thăm chợ Mới. Đúng hơn, chàng thường tới tiệm đấm bóp của một phụ nữ Thái, gần trụ sở Thông tin Hoa kì. Như các tiệm đấm bóp khác, đó là ổ mồi dâm trá hình, một đạo nữ binh máy trắng, áo quần cũn cỡn, phô đùi, phô ngực không cần giấu diếm, chào hỏi Văn Bình tíu tít.

Chàng kéo ghế ngồi, một ả non choẹt, tóc đuôi ngựa, môi đỏ toét, ưỡn eo bung đến ly huyết-ky. Văn Bình không ngạc nhiên khi thấy cô bé mặc áo ni-lông mỏng như giấy bóng bên trong không đeo xú-chiêng. Tưởng chàng cận thị, cô bé đứng nghiêng bên Văn Bình, cốt cho ánh đèn nê-ông từ sau chiếu tới làm rõ bộ ngực vĩ đại. Bực mình, chàng hỏi đùa:

- Bao nhiêu?

Cô bé đưa 5 ngón tay lên. Năm trăm kíp. Cái lối yêu đương trả giá ấy đã làm chàng lộn mửa từ lâu. Thật vậy, từ khi làm người đến giờ chưa lần nào chàng coi ái tình như tôm cá ngoài chợ, có tiền thì bán, hoặc thực hiện ái tình một cách máy móc như anh phụ tài xế quay ma-ni-quên cho xe chạy.

Ái tình đối với chàng là một sự thiêng liêng. Mặc dầu vì thiên bẩm, và cũng vì nghề nghiệp, chàng phải yêu vội vàng, không có thời giờ rào đón và sửa soạn, ái tình vẫn là một điểm phúc thượng lưu, đầy thi vị. Dĩ nhiên trong đời chàng đã bước chân vào nhà chứa nhiều lần và nhiều lần la cà trên tấm đệm bản thiếu, nhưng đó là một hoạt động chuyên nghiệp. Hoặc ít ra, đó là kho tàng đặc biệt...

Chàng lắc đầu.

Cô bé cọ vào tay chàng, giọng lảng lơ:

- Không đắt đâu.

Không thềm đáp, chàng cầm ly rượu lên uống. Cô bé quán chặt lấy chàng, không chịu buông tha:

- Vậy anh trả bao nhiêu?

Chàng muốn trả bằng cái tát in đầu năm ngón tay trên má. Chàng vào ổ nhện này không phải để hưởng lạc mà vì một nguyên nhân thầm kín và quan trọng khác. Chàng bèn hát hăm:

- Không. Tôi chỉ cần đấm bóp.

Cô bé phá lên cười như bị thọc lét:

- Tắm quất hả? Tôi không làm nghề ấy.

Văn Bình nhăn mặt:

- Bao nhiêu tiền cũng được.

- 500.

- Bằng lòng.

Cô ả đòi 500. Nếu đòi 5000 chàng cũng gật đầu. Mụ dầu, một kỳ quan về mỡ, thịt, phấn, và nước hoa dàng điểm, đôi vú thồn thện, lớn bằng trái đu đủ Xiêm, lẹp kẹp giếp Nhật lại phía chàng. Mụ cúi đầu chào chàng, mặt đỏ gay. Mặt mụ đỏ gay vì trong khi cúi đầu phải dùng quá nhiều sức. Chàng suýt phì cười khi thấy ngực mụ, má mụ, và cổ mụ rung rinh, rung rinh...

Mụ trạc 40, cái tuổi phát phì của con người. Tuổi 40 lại là tuổi dễ phát phì nhất đối với những thiếu phụ sống nghề bán thịt người. Đối với mụ, Văn Bình không phải khách quen, tuy hơn một lần chàng đã la cà vào ổ nhện của mụ. Song mụ vẫn toét miệng chào hỏi thân mật như gặp cố tri:

- Chào anh. Lâu lắm...

Chàng đáp lại:

- Phải lâu lắm.

- Anh cần dùng em nào?

- Chị chọn cho tôi em nào tắm quất thật giỏi.

Mụ buông ra tiếng cộc lốc « thế à » rồi quay lại ra lệnh bằng ngón tay cho cô gái mặc áo ni-lông mỏng như giấy bóng.

Tộp hết ngụm rượu cuối cùng. Văn Bình lẳng lẳng treo cầu thang gỗ trơn bóng lên lầu, cô gái ngoan ngoãn theo sau.

Vào căn buồng nhỏ xíu, Văn Bình nằm thẳng trên giường, duỗi chân, mắt lim dim. Chàng cảm thấy mệt mỏi, phần vì máy bay gặp trời xấu, phần khác vì thời tiết ở Vạn Tường quá nóng, khác ban đêm man mát ở Sài Gòn hoa lệ. Cô gái kéo rèm màu hồng che cửa buồng lại, rồi điểm nhiên cởi áo. Song Văn Bình gạt đi:

- Đấm bóp.

Chàng nằm xấp cho cô gái tắm quất, không thềm để ý tới sự trần truồng khêu gợi. Thái độ mời mọc trắng trợn của bọn gái bán dâm rẻ tiền làm chàng nhớ nhung những đêm thần tiên ở Âu châu, với những thân hình trắng trẻo, không vết sẹo, không một giọt mồ hôi khó ngủi.

Bất giác chàng lẩm bầm:

- Một thế này, giá được tắm bồn nóng nhỉ?

Văn Bình nhắm nghiền mắt, nhớ lại những nhà tắm bồn nóng ở Saratoga, bên Mỹ. Trong một gian nhà lớn bằng bê tông màu xám, hàng chục cái rương nhỏ, trông như quan tài mở nắp, xếp dài, cái nào cũng đầy bồn nóng. Một gã da đen lực lưỡng bảo chàng cởi quần áo rồi treo vào cái

hòm đầy bùn. Y đắp bùn lên khắp người chàng, chỉ chừa lại hai khoanh tròn ở tim và mặt.

Hai mươi phút sau, ra khỏi quan tài bùn nóng hổi, chàng thấy tâm thần sáng khoái, như vừa trút được gánh nặng trăm cân trên vai. Tắm bùn nóng làm cho con người khỏe khoắn thể nào, thì tắm nước nóng sau khi đắp bùn ở Vạn Tường làm mất sức thể ấy. Hơn một lần, chàng chứng kiến cái cảnh một cô gái trần truồng, cầm máy đắp bùn, cầm điện xoa xoa trên người khách, rồi tìm cách kích động tình dục bằng những cử chỉ mơn trớn sống sượng.

Cô gái lái nhải, giọng khô nặc:

- Năm trăm.

Văn Bình nín thinh. Tưởng chàng ưng thuận, cô gái cười khoái trá. Dáng điệu thành thạo, cô gái trải khăn lông lên bụng chàng, rồi cái máy tắm quất bắt đầu vuốt ve da thịt chàng.

Chàng vùng dậy, lắc đầu. Cô gái tỏ vẻ kinh ngạc lạ lùng. Phần đông thanh niên vào tiệm đắp bùn đều tìm cảm giác kích động. Có lẽ cô gái chưa gặp người khách nào gần dờ như Văn Bình.

Nàng chỉ tay vào bồn tắm. Văn Bình lại lắc đầu. Chàng ra hiệu cho cô gái mặc quần áo lại, rồi dúi vào tay 600 kíp. Không cần cảm ơn, cô gái khoác áo giấy bóng khiêu dâm vào mình, để nguyên nút bấm không cài, nhảy cẫng xuống cầu thang Văn Bình gọi giựt lại. Cô gái nhét bạc vào túi quần sau thật kỹ, sợ chàng đòi lại. Chàng hát hàm:

- Tin Cồ đâu?

Tin Cồ là tên một cô gái đắp bùn. Văn Bình quen nàng đã lâu. Là người Việt, nàng phiêu dạt lên đất Lào, làm đủ mọi nghề, kể cả nghề bán dâm đưa mồi cho khách. Nàng còn một nghề nữa, duy Văn Bình biết: nghề mật báo viên.

Cô gái nhìn chàng bằng cặp mắt sừng sốt:

- Anh gặp Tin Cồ làm gì?

Chàng buông thông:

- Quen,

Cô gái ưỡn ngực cười khiêu khích:

- Cha mẹ ời, bảnh trai và nhiều tiền như anh mà quen Tin Cồ. Em hỏi thật anh: anh gặp Tin Cồ làm gì? Xấu lắm, xấu và già kinh khủng. Em trẻ và đẹp hơn Tin Cồ nhiều. Nếu anh bằng lòng, bao nhiêu cũng được, hoặc nếu anh không trả tiền tùy ý.

Văn Bình búng ngón tay, dáng điệu bình thản:

- Cảm ơn. Khát em lần khác.

- Vậy thì thôi. Anh tìm Tin Cỏ một mình nhé.

Văn Bình nắm bàn tay cô gái:

- Hừ, chỉ thích vò tiền. Bao nhiêu?

- 500 kíp.

Chàng thở dài, ném tờ bạc 500 cho cô gái. Miệng cười rộng hoét, cô gái rung rung mớ tóc đuôi ngựa:

- Đang ngủ. Phòng 18.

Văn Bình xô cánh cửa cạt-tông của phòng 18 sang bên. Trên cái bàn trải khăn trắng đã ngả màu nước dưa bần thiu, một thiếu phụ trần truồng đang nằm tênh hênh, mặt ngoảnh vào tường.

Chàng phát vào mông một cái thật đau

- Tin Cỏ.

Thiếu phụ ú ớ, cựa mình quay lại, nằm ngửa ra, song mắt vẫn nhắm tít. Thương hại, Văn Bình nhìn tám thân đều đặn duỗi dài trên nệm. Bụng và đùi đã có vết nhăn, sau nhiều đêm trác táng, bị khách lạ dày vò, bộ ngực nổi tiếng cân đối và căng cứng trước kia đã xệ xuống, che lấp gần nửa bụng trên.

Phấn son trên mặt đã được rửa sạch nên Văn Bình thấy rõ những lỗ chân lông khá lớn, sau hun hút. Một miếng rỉ xanh đọng lại ở khóe mắt thâm quầng. Miệng thiếu phụ há ra, lộ hàm răng đều, trắng – báu vật của thời xa xưa, dập dùi vương tới công tử – song bị nòn gần hết men.

Văn Bình từng ngủ đêm với nàng, hồi nàng có cái tên thật đẹp là Thiên Cơ, và nàng còn là vũ nữ hái ra tiền ở đường Trần Hưng Đạo. Nghịch cảnh như lưỡi tầm sét giáng vào cuộc sống đầy hoa gấm của nàng.

Đứa con gái duy nhất của nàng bị chết về bệnh đầu mùa. Mê mải dưới ánh đèn màu, Thiên Cơ quên chích thuốc phòng ngừa cho con. Đến khi con nhuốm bệnh, nàng lại giao phó cho người u già quê mùa, dốt nát, chuyên chữa bệnh truyền nhiễm nguy hiểm bằng cao dán và thuốc lá ngoài chợ.

Đứa con 3 tuổi mũm mĩm có đôi mắt, miệng cười và nước da quýt rừ như mẹ nằm liệt giường. Thiên Cơ mới biết. Nàng hốt hoảng chở con vào bệnh viện. Nhưng nàng chỉ đưa con vào đấy để nhìn con chết trong sự bất lực đau đớn.

Cái chết đột ngột ấy làm Thiên Cơ ngưng ngẩn trong gần một năm. Gần một năm dòng dãi, nàng sống cô đơn, nhớ nhung, sầu muộn. Văn Bình

không thể an ủi nàng vì chàng bận công tác ở phía bắc vĩ tuyến 17. Và Thiếu Cơ phải tìm an ủi trong một người đàn ông hứa hẹn ngọt ngào, một nhân vật có quyền thế.

Nàng quên rằng người đàn ông ấy đã có vợ con đang hoàng. Kết quả là nàng sa vào trận đòn ghen thừa sống, thiếu chết. Nhờ được bè bạn can thiệp kịp, nàng thoát khỏi tay Tử thần. Tuy nhiên, nàng phải điều trị đúng 6 tháng.

Bình phục, nàng trở lại vũ trường thì bị từ chối một cách nhã nhặn. Chủ nhân mời nàng vào văn phòng, rồi than thở:

- Cô là hoa khôi của tiệm tôi. Từ ngày cô gặp nạn, khách chơi đã giảm rất nhiều. Tôi rất mong cô về, nhưng khổ quá... tôi không dám thu nhận cô nữa. Vì sao, cô đã biết... Vì tôi không muốn cơ sở kinh doanh của tôi sụp đổ. Người ta đã nói thẳng vào mặt tôi. Cô bằng lòng vậy. Cô nên tìm vào Chợ Lớn làm ăn một thời gian... khi nào yên, sẽ trở lại...

Thiếu Cơ vào Chợ lớn đầu quân. Và cũng bị thoái thác. Vụ đánh ghen vô tiền khoáng hậu đã giết chết đời nàng. Nàng không còn lối thoát nào khác, ngoài việc bỏ xứ lên Lào lập nghiệp. Gạt nước mắt, Thiếu Cơ sửa soạn va li, đáp máy bay lên Paksé, rồi từ Paksé đi Savannakhet. Cuối cùng nàng lập tổng hành doanh tại Vạn Tường. Trong những năm đầu tiên, còn tiền, còn sắc, nàng mở tiệm nhảy. Hồng nhan đã truan, Thiếu Cơ ngã vào tay một gã sở Khanh, mất cả tình lẫn tiền, nàng đành trở lại nghề vũ nữ, cuộc đời dần dần xuống dốc.

Thiếu Cơ đã lưu lại lòng chàng những kỷ niệm không thể quên được. Mỗi khi đưa chàng về căn phòng xinh xắn, treo toàn tranh tập thể đất tiền của danh họa Picatso, nàng thường dốc chai Sanen số 5 nguyên chất lon bằng ly huyết ky vào bồn tắm, rồi nàng húp lặn trong nửa giờ cho sạch sẽ. Nàng thường ôm chàng, tình tự:

- Em làm cái nghề bẩn lắm, phải tắm gội thanh khiết để xứng với anh.

Định mạng trớ trêu khiến chàng gặp lại Thiên Cơ trong một nhà chứa ở Vạn Tường.

Chàng suýt chết đứng khi thấy nàng trong khung cảnh bản thiêu của căn phòng trọ, ám khói và mạng nhện. Nhớ lại những bức tranh Picatso và thú tắm bằng nước hoa Sanen số 5 nguyên chất, chàng ôm nàng vào lòng:

- Trời ơi, em đến thế này ư?

Nàng khóc vui như đứa trẻ. Từ ngày sa đọa đêm nào nàng cũng khóc, nhưng chưa đêm nào được khóc thỏa thích với người tri kỷ. Sáng hôm sau,

nàng cương quyết từ chối cuộn giấy bạc dày cộm mà chàng lén bỏ vào ví.
Nàng nức nở bảo chàng:

- Anh làm tủi thân em lắm. Anh cắt tiền đi.

Chàng vuốt tóc nàng:

- Em cứ cầm lấy. Hai đứa mình là chỗ thân tình...

Nàng vẫn nằng nặc từ chối. Tấn thăm kịch ấy diễn ra cách đây một năm.

Văn Bình véo thật mạnh vào ngực nàng:

- Đồ phải gió.

Nàng ngồi nhồm dậy, cái khăn lông duy nhất che ngang bụng bị hất xuống đất, trên mình không một mảnh vải. Nàng tưởng bạn bè nô đùa. Hoặc một gã tìm hoa hồn xược. Nhưng đến khi nhận ra Văn Bình – con người hòa hoa mã thượng bằng xương bằng thịt đứng bên – nàng run bắn, miệng há hốc trong niềm kinh ngạc lạ lùng.

Một phút sau, nàng mới lắp bắp:

- Anh... Văn Bình.

Mặt nàng dần dần đỏ ửng, sự tự trọng thức dậy trong nàng. Dầu nàng là điểm, và là điểm tuột dốc, nàng vẫn còn cái chất danh giá phía sau tấm thân nhão nát.

Văn Bình lấy đồ lót treo trên mắc, đưa cho nàng, giọng thân mật:

- Phải, anh đây.

Rồi chàng đánh trống lảng:

- Trời nóng ghê.

Thiếu Cơ nói theo:

- Vâng, nóng phát điên lên.

Nàng mặc quần áo qua quít rồi nhảy xuống:

- Anh lên bao giờ?

- Mới xuống phi cơ thì đến tìm em ngay.

- Anh vào phòng này lâu chưa?

Văn Bình chối:

- Cũng mới vào.

Bỗng nhiên nàng méo lại rồi hu hu khóc. Văn Bình đập nhẹ vào lưng nàng:

- Tại sao em tủi thân?

Nàng sụt sùi:

- Em đã tân tăn ma đại rồi, phải không anh?

Không đợi chàng trả lời, nàng tiếp:

- Anh đừng an ủi em nữa. Em biết nhan sắc em đã về chiều rồi. Tuần trước, em định tự tử song không có can đảm uống dấm thanh với thuốc phiện.

- Sao không xin về Sài Gòn?

- Bọn em là dĩ, đã bỏ nước mà đi, xin về sao được.

- Anh sẽ bảo đảm cho em về.

Mắt Thiếu Cơ vụt sáng. Nàng ôm chầm lấy chàng:

- Nếu được thế, anh bảo em nhảy vào lửa em cũng nhảy liền.

Chàng đưa ngón tay lên miệng, ra hiệu bảo im. Nàng lắc đầu:

- Anh cứ nói tha hồ. Chung quanh, không ai nghe tiếng Việt được đâu.

- Anh không tin. Nhân viên Bắc Việt trà trộn khá đông trong các ổ nhện.

Nàng nhe răng cười vui vẻ:

- Lâu rồi, anh vẫn chưa hết bệnh trông gà hóa cáo. Em là thổ công Vạn Tường, anh không biết ư? Bắc Việt có bao nhiêu nhân viên trong xóm bình kang, em đều biết hết.

Văn Bình đổi đề tài:

- Ủ nhỉ, anh quên mất. Gặp em, anh mừng quá. Đạo này làm ăn khấm khá không, cưng?

Mặt nàng sa sầm. Nhưng nàng vội cười để che giấu:

- Cũng không đến nỗi.

Văn Bình móc túi cho nàng 5 tờ giấy một trăm đô la. Nàng xua tay:

- Không giấu gì anh, em túng lắm, song thà chết, em không thể cầm tiền của anh. Em là dĩ, tâm hồn em lại là người.

Chàng nắm lấy tay Thiếu Cơ:

- Em gàn lắm. Tiền này của Sở, đâu phải của anh. Em giữ lấy mà tiêu.

Nàng nhìn vào giữa mặt chàng:

- Anh vẫn làm với ông Hoàng chứ?

- Vãn. Anh muốn nhờ em một việc.

Mặt cô gái trở nên nghiêm trọng. Nàng ngồi xuống ghé đầu, kéo váy xuống dưới đầu gối, dường như sợ quá lỏa lồ. Văn Bình hạ giọng:

- Trước khi lên đường, anh đã trình bày hoàn cảnh của em với ông tổng giám đốc. Vấn đề hồi hương rất dễ giải quyết. Với sự chấp thuận của ông Hoàng, anh còn có thể giúp em làm lại cuộc đời ở Sài Gòn nữa. Anh hy vọng em sẽ dẫn anh tới đầu mối.

Nàng thở dài:

- Em biết rồi. Anh lên Lào về vụ thùng thuốc độc.

Văn Bình suýt giật mình. Cũng may Thiếu Cơ không phải là nhân viên của địch... Nàng là con ma xó, cái gì cũng biết vanh vách.

Nàng nheo mắt nhìn chàng:

- Chịu chưa? Chịu thì thầy mới nói.

Văn Bình gật đầu:

- Chịu. À, tại sao em biết?

- Bí mật.

- Chuyện này được giữ kín hoàn toàn. Ngay ở Sở cũng chỉ ông Hoàng, anh và cô thư ký riêng được biết...

- Hừ, anh quên rằng đàn ông Lào thích tâm sự với đàn bà... Họ đã vô tình thổ lộ với em. Mục đích của anh là gì? Tìm ra người giết thiếu tá Sim Leng phải không?

- Đó mới là một việc. Song chưa phải là việc chính. Theo lệnh ông Hoàng, anh phải hành động cấp tốc.

Thiếu Cơ cười rộ, trên má còn nguyên giọt nước mắt. Chàng vỗ nhẹ vai nàng:

- Điều anh cần biết rõ là Mila. Mila, người yêu của thiếu tá Sim Leng.

Nàng nhìn vào khoảng không, như cố đào trong ký ức:

- Mila ấy à? Trước kia nàng làm ở vũ trường Vieng Ratry. Đẹp lắm, anh ạ, anh gặp lần nào chưa?

- Chưa.

- Ô, nếu gặp, anh phải say như điên đảo. Cả Vạn Tường đều chết mê chết mệt vì Mila. Mặt trái soan, mũi dọc dừa, môi như vẽ, răng đều, trắng, vai tròn, ngực nở, bụng thon, hông tròn, chân thon, cởi ra không một vết sẹo.

- Sao em biết rõ thế?

- Chẳng riêng gì em, hầu hết đàn ông có tiền đều biết. Có lẽ họ còn biết rõ hơn em nữa. Vì Mila chuyên nghề thoát y vũ. Anh đừng quên nhé, thoát y ở đây không phải là thoát y vớ vẩn, mấp mớ đánh lộn con đen như mấy cô ở Sài Gòn đâu? Dưới ấy, kiểm duyệt chỉ cho thoát y một nửa, còn nửa trên kia, nửa cần thiết, lại che kín như bưng. Lợi dụng tình trạng này, các cô thoát Vieng Ratry tha hồ đeo đồ giả.

- Em lý luận về nghệ thuật thoát y làm gì, anh chỉ muốn biết về Mila thôi.

- Ôi nào, không ngờ dạo này anh tiến bộ đến thế. Bị sư tử hà đông bỏ tù rồi phải không?

Chàng đáp cộc lốc để tỏ vẻ sốt ruột:

- Không.

Thiếu Cơ vẫn nhai nhai:

- Con nào cải hoa được anh thật tốt phước.

Văn Bình đành chịu thua:

- Khờ quá, anh vẫn sống độc thân như ngày trước mà em không tin.

Thiếu Cơ reo lên:

- Thật ư?

Chàng thở dài:

- Lẽ nào anh nói dối. Em làm mất thời giờ quá. Tại sao Mila thôi làm ở Vieng Ratry?

- Uống thật anh ạ. Mila bỏ Vieng Ratry, ai cũng tiếc. Là đàn bà, em còn tiếc ngẩn ngơ huốn hồ mấy cậu đàn ông đa tình. À quên, em nói bướm, nói vượn mãi về nghệ thuật cỡi quần áo của Mila. Bây giờ, em xin nói tiếp. Mila nhảy thoát y đúng ba tháng tại Vieng Ratry thì gặp thiếu tá Sim Leng.

- Ai giới thiệu?

- Không biết. Những người đẹp mã và tốt đời như Mila và Sim Leng thì chẳng cần ai giới thiệu. Em nói thật đấy, Sim Leng là tay ăn chơi thượng lưu. Em đã lăn lộn trong nghề, thông thạo đủ mảnh khõe, đi mòn hàng trăm đôi giày muyn mà chưa gặp khách chơi nào xộp như Sim Leng.

- Hấn nhiều tiền đến thế kia ư?

- Nhiều. Nhiều lắm. Không biết hấn in được giấy bạc hay sao mà nhiều thế. Sim Leng vung tiền, bắt Mila bỏ nghề thoát y. Mila bằng lòng, với điều kiện làm chủ một cái « ba » để uống rượu hút thuốc cho đỡ buồn. Cái gì chứ một quán rượu thì Sim Leng chỉ búng ngón tay là có.

- Như vậy nghĩa là Mila thật tình yêu Sim Leng.

- Hấn đẹp trai như tài tử xi nê thì đưa con gái nào không mê. Anh chẳng hạn... lát nữa mời anh xuống xóm, em cá mười ăn một với anh là chúng nó sẽ biếu không chẳng cần trả xu nào. Trông thân hình lực sĩ, cặp mắt điển hình và cái miệng... trời ơi, có duyên nhất thế giới, trừ phi là tượng đá mới làm thỉnh được.

- Cám ơn em quá khen. Để công việc xông xuôi, chúng mình sẽ thí nghiệm. Nhưng thôi, lò dò vào đất của em để mát gân chân ấy à...

Thiếu Cơ khoái chí cười vang. Văn Bình nhìn nàng thương hại. Nếu không gặp chàng, ả vũ nữ về chiều sẽ thành con điên trong một thời gian nữa.

Chàng châm thuốc lá mời nàng hút chung. Hít xong một hơi, nàng thở dài nả nuột:

- Nhớ ngày nào ở Sài Gòn, hai đứa mình hút chung điếu Salem.
- Và uống chung ly Vát.

Sực nhớ ra. Thiếu Cơ nói:

- À, Mila nghiện Vát. Uống huyết ky như hũ chìm, không bao giờ say.
- Tại sao đêm ấy Mila không uống Vát với Sim Leng?
- Em không hiểu. Thằng quan tư cảnh sát nhân tình của em nói là Sim Leng chết vì uống rượu Vát pha thuốc độc. Còn Mila uống nước... bạc hà.
- Nước bạc hà.
- Phải, uống nước bạc hà như con gái nhà lành vậy.
- Lạ nhỉ. Dân nghiện rượu không thể nào thích uống nước ngọt...
- Theo em, nàng có thể...

- Không. Một ngàn lần không. Là đàn bà, em hiểu tâm trạng của Mila hơn đàn ông các anh nhiều. Mila chẳng dại gì giết nhân tình. Phàm người ta sát hại vì tình, vì tiền, vì chính trị... Mila không liên quan đến chính trị. Nàng bàng quan đến nỗi không biết tên hoàng thân Thủ tướng nước Lào là gì...

- Vậy em nghĩ ai?
- Em không phải là nhân viên Công an.
- Công an nghĩ ai?
- Ô, họ chẳng nghĩ ai hết. Chết rồi thì thôi, người Lào không để ý tới nữa. Vả lại, công an ở đây còn thiếu hụt phương tiện và nhân viên chuyên môn...

- Nghĩa là họ không truy tầm Mila.
- Không. Họ muốn truy tầm cũng vô ích. Họ biết nàng trốn ở đâu mà tìm.

- Anh cần gặp Mila.
- Bao giờ?
- Càng sớm, càng tốt. Vì nàng là đầu mối của nội vụ.
- Em không biết nơi nàng ẩn náu.
- Thiếu Cơ, em ráng nhớ lại xem. Mila có thuê nhà hoặc thuê phòng ở đâu không?

Lông mày Thiếu Cơ nhíu lại. Đột nhiên, nàng reo lên:

- Em nhớ ra rồi... Sim Leng tậu cho nàng một căn phố kín đáo gần lữ quán Constellation. Có thể nàng đang ở đó.

- Lẽ nào Mila trốn ở một nơi mà thiên hạ biết là nhà của Sim Leng.
- Không. Không ai biết cả. Một lần, nhẩy đến sáng say rượu quá, em được Mila đưa về đó. Thường ngày, nàng ngụ nơi khác.

Văn Bình ném mẩu thuốc lá vào bồn tắm.

- Mặc quần áo đi ngay với anh được không?

Thiếu Cơ nhún vai:

- Anh ngồi đây, chờ em. Ba phút thôi.

Không chờ chàng trả lời, nàng thoăn thoắt đi ra ngoài. Trông phía sau, nàng chưa đến nỗi tệ. Cái mông đã nhão, vết răng in đầy lưng, song dáng đi còn uyển chuyển, di vật của một thời thanh sắc xa xưa.

Tiếng nói léo nhéo của bọn gái đấm bóp ngoài hành lang lọt vào buồng. Chàng nghe tiếng cầu nhàu của một khách chơi không bằng lòng về số tiền trả quá nhiều, không tương xứng với món hàng xác thịt.

Chàng mỉm cười một mình:

Thiếu Cơ đã đứng ở khung cửa lúc nào không biết.

- Anh cười em phải không?

- Không. Anh cười thằng cha đại gái, vừa mất một ngàn kíp vô ích.

Nàng bĩu môi:

- Bọn gái ở đây chỉ đáng một trăm là nhiều nhất.

Nói dứt lời, nàng xiu mặt xuống. Rồi thở dài:

- Em cũng thế. Em chỉ đáng trăm kíp thôi, phải không anh?

Chàng khoác vai Thiếu Cơ:

- Sao em lại chán đời như vậy?

- Không những chán đời, em còn lo sợ nữa, anh ạ. Lúc nãy, ngủ thiếp đi, em nằm mơ dễ sợ lắm. Em thấy một mũi dao nhọn hoắt đâm vào tim, máu tuôn ra như suối. Em ngất đi, và tắt thở trong tay một người đào hoa phong nhã. Giờ đây, em mới nhớ người ấy có khuôn mặt giống anh như đúc:

- Hừ, anh không tin dị đoan.

- Anh đón phép với ai chứ không qua mặt được con Thiếu Cơ lộc lỏi này đâu. Hồi còn ở Sài Gòn, anh đã lái xe đưa em xuống Khánh Hôi, vào nhà ông thầy bói xé cửa bót Cảnh sát quận IV. Anh còn đích thân dẫn em tới đường Nguyễn Phi Khanh coi tử vi. Nếu anh không nhớ thì em xin nhắc thêm nữa: anh ơi, anh còn nhớ chuyến đi Châu Đốc của bọn mình không? Xuống núi Sam thăm ông thầy ngãi ấy mà... Đạo ấy, anh có nói là tướng số dị đoan đâu. Trái lại anh thích tướng số. Anh cho rằng con người sống chết có số. À phải rồi, đạo này anh...

- Xin em. Em đừng giễu anh nữa.

- Em đâu dám. Em chỉ gọi lại kỷ niệm quá khứ. Thật vậy, con người sống chết có số... Mà thôi, nếu em chết vì anh nữa, em cũng sẵn sàng. Con người ai chả chết một lần, hả anh? Chết trước thì khỏi phải chết sau. Chết trong tay anh chẳng hơn nằm còng queo trên sân xi măng nhà xác Vạn Tường, không người thân thích, sáng sớm được tống vào quan tài, vút xuống huyết sâu thăm thẳm đầy nước và sâu bọ gần Thát Luông, phải không anh?

- Nào, chúng mình xuống nhà. Đêm nay, chúng mình đi ăn, rồi đi nhảy, cảm em nói chuyện dở.

Thiếu Cơ nín lặng.

Khi đi qua cái ghé bành to tướng, mù dầu ngồi chễm chệ dưới nhà, trên miệng tồng ngồng điệu xì gà cháy đỏ, Văn Bình ném cho mù hai tờ năm trăm mới tinh.

Mù lắc lư đôi vú quả mướp:

- Cám ơn anh. Anh đi chơi với Tin Cổ hả?

Chàng đáp:

- Ừ. Đêm nay Tin Cổ ngủ với tôi. Mai sáng đưa về, không mát mát gì đâu mà sợ.

Mù dầu cười hô hô:

- Con Tin Cổ tốt phước quá. Mai về nhớ mua cho chị thổi súc cù là Nhật bản nghe.

Thiếu Cơ véo vào ngực mù dầu. Thiếu phụ reo lên, lê giép lệt kệp chạy vào góc. Cô ả tóc đuôi ngựa, mặc áo ni lông giấy bóng, đấm bóp cho chàng hồi nãy, xán lại, nắm vạt áo nũng nịu:

- Còn em nữa. Sao anh không cho em tiền?

Thiếu Cơ quay lại, mặt dữ như hung thần:

- Con quỷ muốn gì?

Cô gái nhăn răng cười:

- Tiền.

Thiếu Cơ gằn giọng:

- Mày muốn trưê tức bà phải không?

Cô gái nhìn Thiếu Cơ, vẻ mặt kinh ngạc. Có lẽ thường ngày Thiếu Cơ nổi tiếng hiền khô, không tra gây sự. Song cô gái kinh ngạc không được lâu. Bàn tay Thiếu Cơ đã vung ra, túm áo cô gái, xé mạnh. Trong chớp mắt, mảnh voan vô ích bị lôi tuột ra khỏi người, cô gái trần như nhộng. Văn

chưa hả giận, Thiếu Cơ còn xấn đến, hất cô gái ngã chúi vào đồng bàn ghế kê sát tường nữa.

Mụ dầu vắt chân chữ ngũ thở khói không nói nửa lời. Văn Bình kéo Thiếu Cơ ra ngoài. Khi hai người đi qua mụ vụt đứng dậy:

- Tin Cố làm hư hỏng đồ đạc trong nhà hàng. Anh đền tiền cho tôi.

Thiếu Cơ chống nạnh định tặng mụ chủ một bài học, song Văn Bình gạt phắt, giọng ôn tồn:

- Được, tôi sẵn sàng bồi thường cho chị.

Chàng ném cho mụ một ngàn kíp. Mụ nhận tiền, miệng cười toe toét.

Gió mát buổi tối làm Văn Bình thoải mái. Khoác tay Thiếu Cơ, chàng mắng yêu:

- Em dữ quá.

Thiếu Cơ cau mặt:

- Đi với bụi mặc áo cà sa, đi với ma mặc áo giấy. Lơ mơ với con ranh ấy, có ngày mất xác. Nó muốn chửi em tha hồ song không được léo hánh tới lông chân anh. Em trọng anh, em bắt tội nó phải trọng anh như thế.

Trước rạp chiếu bóng Saleum Vieng, người đứng đông nghẹt. Tuy trời tối, xe hơi vẫn bóp kèn pin pin điếc tai. Một đoàn vét-pa lũ lượt phóng qua, bụi bay mù trời, kèm theo tiếng cười khoái trá của những cô gái trát đầy phấn ngời sau.

Văn Bình vẩy tóc xi.

Một chiếc Mercedes sơn đen đậm nghênh ngang giữa lộ. Như thường lệ, Văn Bình nhìn tứ phía một lượt, và không thấy bóng ai khả nghi. Tuy nhiên, khi mở cửa cho Thiếu Cơ lên xe chàng có linh tính bị theo. Bao tử chàng bóp lại, phòng ra nhiều lần, và tim chàng đau nhói như bị chích kim.

Chàng trù trù một giây rồi ra lệnh cho tài xế lái xuống Thát Luông.

Chàng thấy Thiếu Cơ nhòm người trên băng, dường như muốn hỏi chàng điều gì. Song nàng lại thu hình vào góc, lặng lẽ rút thuốc lá trong ví ra hút một mình. Biết chàng cũng mê Salem, mỗi khi hút thuốc nàng thường mời chàng. Có lẽ nàng đang bối rối...

Chạy được một quãng, qua Quốc hội, nàng hỏi giọng nho nhỏ:

- Tại sao anh không đi thẳng lên khách sạn Constellation? Mình bị theo phải không?

Chàng giật mình trước sự thông minh của Thiếu Cơ. Tiếc thay, nàng theo nghề làm đi, nếu gia nhập tổ chức điệp báo, nàng sẽ trở thành nhân viên thượng tầng.

Chàng không đáp, Thiếu Cơ ngồi yên trong góc, không hỏi thêm nữa.

Xe đến Thát Luông, chàng khoát tay dặn tài xế ngoẹo đầu, trở lại trung tâm thành phố. Người tài xế Lào rú ga, xả tốc lực trong khi quay xe. Bốn bánh cao su rít lên.

Đến gần Chợ Mới, chàng nắm tay Thiếu Cơ:

- Anh đậu cho em xuống nhé.

Tay nàng bỗng lạnh đi:

- Ô, anh nói gì thế. Anh khinh em quá!

Văn Bình nói, giọng ôn tồn:

- Anh đâu dám khinh em. Anh chỉ sợ... Lúc này, em nói đúng. Có người theo sau chúng ta.

- Anh sợ người ta hại em nên thả em xuống phải không? Anh làm rồi. Được chết vì anh, em không oán thán. Em không bằng lòng xuống.

Nàng lớn tiếng ra lệnh cho tài xế bằng tiếng Lào:

- Khách sạn Constellation.

Văn Bình ngồi yên, nhìn vào tận mắt nàng. Chàng thấy rõ một giọt nước long lanh. Bỗng chàng kéo nàng ngả vào lòng, đặt lên môi một cái hôn thành thật. Chàng hôn nàng không phải vì yêu – thật vậy, một kẻ khó khăn về đàn bà không thể xúc động trước một vũ nữ về chiều, phấn son ê chề, thân thể rũ nát – mà vì cảm phục.

Chàng bỗng ghét cay, ghét đắng xã hội. Cái xã hội đầy lường gạt và lừa dối. Cái xã hội xấu xa, bẩn thỉu đã được nước hoa đắt tiền Văng-ve, phấn son thượng lưu Át-đen, quần áo Ban-manh che đậy...

Nàng ôm cứng lấy chàng, hôn mạnh đến nỗi môi chàng bị đè bẹp, chàng gần nghẹt thở. Nàng rít lên trong khoái cảm:

- Văn Bình ơi, đến chết em cũng không quên được cái hôn trên xe đêm nay.

Chàng nắm bàn tay nàng, đặt vào dưới nách, đeo chỗ súng, giọng an ủi:

- Chết sao được. Đứa nào đụng em, anh bắn tan xác.

Cho tới khi tắc xi dừng lại, nàng vẫn nắm chặt tay chàng. Xuống xe, nàng rút tiền trong ví ra trả.

Văn Bình nói đùa:

- Ái chà, Tin Cốc của anh giàu quá.

Nàng đáp, giọng buồn rầu:

- Gia tài điền sản của em chỉ còn một ngàn, ngàn bạc cuối cùng. Hôm qua, em phải mang chuỗi hạt trai đi bán, để trả tiền cơm, tiền nhà. Anh còn

nhớ chuối hạt của em không? Cái chuối màu xanh, em thường đeo mỗi khi mặc áo hở cổ ở Sài Gòn ấy mà. Thế là hết.

- Anh sắm chuối khác cho em.

- Em chán nữ trang rồi. Giờ đây, em chỉ thích sống tầm thường, ăn dật và quê mùa. Em sẵn sàng ăn ngày một bữa, làm việc quần quật như nô lệ miễn hồ tinh thần được thanh thản. Hơn bao giờ hết, em thấy chồng con là cần thiết...

Mặt Thiếu Cơ bỗng xịu xuống. chàng vội vàng an ủi:

- Yên tâm. Về Sài Gòn chúng mình sẽ gặp nhau tha hồ.

Chàng không dám nói « về Sài Gòn, chúng mình sẽ sống chung », vì biết nàng không tin. Và lại, trước nhiều thái độ chân thành của người đàn bà về chiều, chàng không có can đảm nói dối. Vì nói dối là hèn hạ.

Câu nói của Văn Bình làm nàng vui lại. Nàng nhoẻn miệng cười:

- Anh nói nghe được lắm. Ít ra anh đã thành thật và tử tế với em. Thật ra, em không cầu mong nhiều, vì ăn nhiều dễ bội thực, anh ạ. Tình yêu cũng như thức ăn, phải lững dạ mời ngon. Anh đẹp trai, nhân tình cả đống, một vài tháng anh tạt vào thăm em là đủ rồi, quá đủ rồi...

Văn Bình gạt ngang:

- Em lôi thôi lắm.

Nàng định phản đối song lại ngậm miệng, mắt liếc ngang dọc. Rồi nàng bóp mạnh tay chàng, nói vào tai:

- Có người theo.

- Anh biết rồi. Anh biết từ nãy. Hình như nó đi xe Opel. Nó dừng xe gần khách sạn Constellation.

Chàng kéo nàng lại trước một tiệm bán giày, giả vờ chỉ trỏ bàn tán:

- Vào đây, anh đóng cho em đôi giày.

Hai người lững thững vào tiệm. Trong khi Thiếu Cơ thử giày, chàng liếc nhìn ra ngoài.

Không thấy ai khả nghi.

Năm phút sau, hai người rẽ vào con đường tối bên trái. Nàng bảo chàng:

- Anh thấy cái cửa sắt màu đỏ không? Cạnh nhà bán sách ấy.

- Thấy rồi.

- Cửa bao giờ cũng khép hờ, không khóa. Phải qua hẻm vài ba chục thước rồi lên lầu. Trên lầu có bốn phòng, đều là của Mila. Nàng ở phòng trong cùng. Anh nhìn phía sau chưa?

- Rồi. Không có ai hết.

- Hồi nãy, trong khi thử giày em thấy hai đũa mặc sơ mi cụt tay đi qua, rồi quẹo sang bên phải.

- Anh cũng thấy như em. Đến ngã tư, chúng đột nhiên mất hút.

- Trời tối lắm, có lẽ chúng núp dưới bóng cây.

- Mặc kệ. Em vào trước, anh đi sau bảo vệ.

Từ bóng cây sau ngã tư đến hẻm tối gần 50 thước, chúng khó hy vọng bắn trúng. Anh có cảm tưởng là chúng đi theo, rồi hành động trong hẻm.

Thiếu Cơ dừng lại, mùi thuốc lá thơm quyện trong không khí.

- Em vào được chưa?

Văn Bình đáp nhỏ:

- Được rồi. Anh đoán không sai. Một đũa vừa chạy qua ngã tư, núp sau tiệm vàng. Em để nó cho anh. Lâu ngày, không được bắn súng, tay anh ngứa ngáy quá sức.

Nàng cười nhẹ:

- Hừ anh bắn phải em thì khôn!

Chàng cũng cười:

- Em không thích ư?

Thiếu Cơ phát mạnh vào vai chàng, giọng đùa bỡn:

- Ông nỡm.

Quên bằng nguy hiểm đang rình rập, nàng cười to. Văn Bình hí hửng cúi đầu vào ngực nàng:

- Đêm nay hãy cười. Vào đi.

Thiếu Cơ đẩy nhẹ cửa sắt.

Con đường vào trong tối như hũ nút.

Đi được một quãng, chàng nắm áo nàng lôi lại:

- Bây giờ, để anh đi trước. Em cầm lấy khẩu súng của anh. Cẩn thận, đạn đã lên nòng, chỉ đây cò an ninh là nổ. Hễ động dụng, em cứ bắn. Có gì, anh chịu cho.

Hai người đến cầu thang:

Thiếu Cơ nói, giọng ngạc nhiên:

- Lạ nhỉ. Mila vẫn thấp đèn sáng đêm mà. Hay là...

Nàng ngậm miệng, không nói thêm nữa. Có lẽ mùi chuột chết từ gầm cầu thang xông ra làm nàng lợm giọng. Cũng có lẽ một cảm giác kinh sợ chặn lấy cổ họng nàng.

Văn Bình hỏi:

- Em sợ Mila không ở đây ư?

Thiếu Cơ vẫn lặng thinh.

Nàng đứng sát người chàng, bàn tay cầm súng giơ lên. Chàng vội ngăn lại:

- Làm gì có ai!

- Em sợ lắm, anh ạ.

Sợ là cảm giác chung của nhiều người khi bị bóng tối bao phủ. Là phụ nữ, Thiếu Cơ sợ là thường. Tuy nhiên, quen Thiếu Cơ đã lâu, chàng biết rõ tâm tính nàng. Nàng không bao giờ biết sợ. Nàng là người đủ bình tĩnh đánh nhau với ma ngoài nghĩa địa.

Hồi nhỏ, Thiếu Cơ ở cạnh nghĩa trang, đường Chi Lăng. Thời ấy, đường Chi Lăng còn nhỏ hẹp, hai bên bụi rậm um tùm, nhà gạch chưa xây san sát như bây giờ. Ngôi nhà của cha mẹ nàng nằm gọn lỏn giữa một bãi vắng heo hút, cửa sổ nhìn thẳng ra những năm mộ trắng xóa, mỗi đêm tối trời thường leo lét lửa xanh ma trời.

Đứa nào không học bài nghịch bậy thường bị anh nàng đuổi ra bãi tha ma ban đêm. Thiếu Cơ bị phạt nhiều nhất nên đã quen tên người chết khắc trong bia đá. Nàng nhớ không khí rùng rợn của nghĩa trang đến nỗi những đêm mưa to, gió lớn, nàng khoác áo toì sùm sụp đi đi lại lại một mình...

Lớn lên, nàng không biết sợ là gì nữa. Thế mà đêm nay nàng sợ. Văn Bình kéo nàng sát người chàng thêm nữa. Chàng muốn truyền hơi ấm vào da thịt lạnh ngắt của nàng.

Chàng đặt chân lên cầu thang gỗ.

Bậc thang ọp ẹp rít lên, tưởng như lún gẫy dưới sức nặng lực sĩ của Văn Bình.

Tiếng chín chít vang lên. Thiếu Cơ run như cây sậy nép vào ngực chàng. Một con chuột cống kéch xù từ trong tối chạy vụt ra, dẫm vào chân Thiếu Cơ làm nàng rú lên:

Rồi một đoàn dơi khổng lồ dập dềnh phạch phạch bay qua, mùi hôi thối xông vào mũi chàng. Thiếu Cơ rú lên lần nữa.

Bình tĩnh và gan lì như Văn Bình mà cũng rợn gáy. Chàng thò tay vào túi lấy bật lửa. Mắt chàng sáng quắc chọc sâu vào màn tối u uất.

Đột nhiên, chàng khám phá ra sự thật. Sự thật kinh hồn.

Trong một phần trăm tích tắc đồng hồ, chàng tìm được nguyên nhân làm Thiếu Cơ mất hết can đảm.

Nhanh chur chớp xẹt, chàng xô nàng ngã xuống.

Hai giờ sáng.

Như mọi đêm, đúng hai giờ Gã Cụt khệnh khạng trèo lên lầu sòng bạc thượng lưu ở đường Ernest Outrey.

5 cái máy lạnh Admiral chạy hết tốc lực không làm Gã Cụt bớt nóng. Hắn kéo ghế, ngồi phịch xuống.

Như mọi đêm, hắn ngoắt tay giọng anh chị:

- Votka, mactini, vắt thêm một giọt chanh.

Votka trộn với mactini là món uống quen thuộc của hắn. Phải là kẻ ăn chơi tứ tiếng mới biết được cách pha với chanh.

Thật ra, bọm rượu thường chê mactini, coi đó là tri kỷ của đàn bà. Kẻ giang hồ lại tìm thấy trong ly mactini, pha giọt chanh, bỏ thêm viên ô-liu mằn mặn một thú vị lạ lùng. Gã Cụt lại có một lối uống rượu lạ lùng. Hắn dùng trước một ly mactini vĩ đại, đúng phép lịch sự thái tây, rồi mời quay ra huyết-ky. Không phải huyết-ky Nhật uống nóng cổ, huyết ky Mỹ làm chảy nước mắt, nước mũi, mà là huyết-ky chính cống si-cốt, thứ thượng hảo hạng cất dưới hầm mấy chục năm...

Uống huyết-ky, Gã Cụt cũng không pha sô-đa, hoặc nước đá như mọi người. Theo hắn, như vậy không phải là sành rượu. Uống huyết-ky hạng nhất phải dầm cả chai vào đá lạnh, như thể sâm banh của Pháp, rồi gác chân lên bàn, đập vỡ cổ chai, ghé miệng tu ừng ực, rồi lấy tay áo quẹt mép...

Gã Cụt nhìn chung quanh...

Sòng bạc vẫn gồm khách chơi quen mặt. Vẫn những cô gái mặc y phục mỏng dính, hà tiện đồ lót, thích ưỡn ẹo cho khách ngắm nghía. Vẫn những gã đàn ông bảnh bao, túi quần sau đầy ứ tiền kíp và đô-la, xài bạc không bao giờ đếm, thua cả năm cũng không hết của...

Gã Cụt nhún vai ra vẻ khinh bỉ...

Bồi mang khay lại, Gã Cụt cau mặt. Ly rượu nhỏ xíu, không đúng dung lượng thường lệ. Mỗi khi hắn vào sòng bạc, phổ ky đều kính cẩn bung tới một cốc mactini to tướng. Tên bồi này mới vào làm, hoặc không dám xia tới oai danh của Gã Cụt, trùm đao búa ban đêm của Vạn Tượng.

Gã Cụt giựt phăng cúc áo trước ngực để lộ con rồng màu xanh xâm trên làn da lông lá. Phổ ky rào bước ra quây rượu. Gã Cụt quát lớn:

- Thằng khốn kiếp.

Người bồi dừng lại, vẻ mặt sừng sốt:

- Thưa ông, gì ạ?

Gã Cụt quắc mắt giận dữ:

- Ai bảo mi rót rượu vào ly muối tép?

- Thưa, ông gọi vótka mactini pha chanh.
- Đúng rồi. Nhưng tao không uống như người khác.
- Ông uống sao ạ?

Gã Cụt hất luôn ly rượu vào mặt người bồi. Đồng thời, hấn tống vào bụng một cái đá như trời giáng. Phở ky ngã lộn xuống bàn uống rượu kế cận, ly chén vỡ loảng xoảng. Liếc thấy dáng điệu đậm thuê, chém mướn của Tư Cụt, ai nấy đều lặng thinh.

Hắn ra lệnh:

- Kêu lão chủ ông Tư bảo.

Người bồi lóp ngóp bò dậy, lấy mù xoa lau rượu trên mặt « dạ » một tiếng rồi vào phòng trong. Chủ nhân – một người đứng tuổi để râu mép theo kiểu Hit-le – nghiêng mình chào Gã Cụt:

- Kìa, tưởng ai, té ra là anh Tư. Chúng nó hỗn với anh phải không?

Gã Cụt nhe hàm răng cái mả:

- Thằng bồi chó chết của anh không biết cái thú nhấp mactini nên tôi cho nó một bài học nho nhỏ. Anh giận tôi không?

Chủ nhân gập mình làm đôi:

- Đâu dám. Anh Tư muốn gì cũng được. Để tôi đuổi thằng bồi lão xược ấy ngay.

Rồi cất tiếng oang oang:

- Bay đâu. Bưng lại đây một chai sâm banh hảo hạng.

Gã Cụt nhe mắt ra vẻ khoái chí. Chủ nhân nói, giọng lễ phép:

- Đêm nay, sòng bạc đãi anh. Xin mời anh tự tiện.

Tư Cụt nhún vai. Chủ nhân sòng bạc sợ là phải, nếu không một viên đạn từ khẩu Iver Johnson nòng 22 đeo dưới nách Gã Cụt làm mất chỗ đội mũ.

Chai sâm banh sọc đỏ nằm ngoan ngoãn trong thùng đã vụn trắng muốt. Bồi bàn xun xoe lấy khăn trắng kẹp cổ chai, sửa soạn mở nút. Gã Cụt bỗng xua tay:

- Rượu gì vậy, anh chủ?

Chủ nhân giật nảy người:

- Thưa anh, sâm banh Mum. Ngon nhất là Mum.

Gã Cụt chắc lưỡi:

- Chậc, nghe anh giảng bài, tôi có cảm tưởng từ khi làm người đến giờ chưa được nếm mùi sâm banh. Mum là thứ ngon nhất phải không anh?

Mặt chủ nhân tái nhợt:

- Thưa anh Tư...

Tư Cụt nắm tay xuống bàn, giọng gắt gỏng:

- Đồ biễn lận... Thứ sâm banh nhạt phèo như nước ốc này, anh dọn cho người khác uống.

- Vậy, thưa... anh dùng gì?

- Ngu như con bò... Rượu Mum sọc đỏ của anh để năm 1944... Dân nhà quê sẽ vô lấy, dinh ninh rượu càng cũ càng ngon, nhưng anh ơi, tôi là thần rượu... Trong vòng hai mươi năm nay, sâm banh chỉ tuyệt ngon một năm ma thôi, năm 1953, anh biết chưa? Sâm banh 1953 đắt gấp 5 gấp 10 lần sâm banh những năm khác... Cũng như rượu vang bột-đô ấy... trong 20 năm nay chỉ có 1945 và 1947 là bất hủ.

Chủ nhân run run đứng dậy:

- Thưa anh, còn một chai 1953. Một chai độc nhất, dành riêng cho ông... Nhưng không sao, tôi xin biếu anh.

Gã Cụt sẵn giọng:

- Ủ, để dành riêng cho ông nội của anh đi. Thằng Cụt chỉ nên uống nước trà đường thôi.

- Tôi lỡ lời, xin anh tha lỗi.

- Lần này, chỗ quen biết, tôi không giận, nhưng anh coi chừng.... Tư Cụt ít khi nhịn ai hai lần...

Mắt Gã Cụt rực sáng khi nhấp ly rượu màu hổ phách. Sâm banh 1953 là báu vật trong làng Lưu linh quốc tế. Mạt ra, lão chủ phải mua tới 10 ngàn kíp một chai...

Gã Cụt vắt vẻo uống rượu, không thèm quan tâm tới bọn gái chơi mặt trát đầy phấn và son đỏ, miệng sặc sữa thuốc lá, nách dộm mùi nước hoa rẻ tiền, uốn ẹo lại gần, cố tình sát bộ ngực to lớn vào vai hắn, lúc lắc một cái, trong cử chỉ mời mọc vô cùng đậm dặt.

Hắn đã quen với thủ đoạn « câu » khách của xã hội thanh lâu Vạn Tượng. Hắn muốn cô gái nào là được thỏa mãn ngay. Kẻ nào cưỡng lại tức khắc sẽ bị xin huyết. Tuy là lời trước mặt Gã Cụt, bọn gái chơi vẫn sợ như ngoáo ộp. Vì tính tình hắn thất thường. Có thể hắn ôm lưng kéo ngã vào lòng, hôn đôi ba cái, rồi xĩa cho một đồng giấy bạc, hoặc có thể hắn nhỏ toẹt nước bọt vào mặt, tiện tay tát một cái nổ đom đóm mắt:

Toàn thể đều sợ Gã Cụt.

Trừ một người.

Một người đàn bà tuyệt đẹp.

Nàng là hoa khôi của xã hội dạ lạc Vạn Tượng. Nàng đẹp sở sàng, với cái nhìn bốc lửa, cái mông ngoáy tròn và bộ ngực dữ dội như muốn tát vào mặt đàn ông đa tình.

Gã Cụt mê nàng say đắm. Hắn khét tiếng vũ phu với phái yếu, song lại sợ nàng như cọp. Có lẽ vì nàng có nhan sắc xiêu phàm. Nhưng có lẽ cũng vì nàng không thuộc loại liễu yếu, đào tơ để Gã Cụt có thể vui dập. Một hôm, hắn xán lại ôm vai nàng gạt ra, giọng nghiêm nghị:

- Anh Tư. Tôi không dễ dãi như mọi người khác đâu. Hễ yêu ai, thì dao kề cổ tôi vẫn yêu. Không yêu thì đừng hòng. Anh giỏi võ thật đấy, nhưng chỉ đe dọa được bon vũ nữ tầm thường. Tôi dư sức thù tiếp anh. Và nếu thua anh, hàng chục, hàng trăm người khác sẽ lóc thịt anh ra từng miếng.

Giọng nàng lạnh ngắt như tảng băng, khiến Gã Cụt rợn người. Nàng tiếp:

- Dầu sao, tôi cũng có cảm tình với anh, vì thấy anh ngang tàng. Bẩm tính tôi thích đàn ông ngang tàng. Nhưng có cảm tình chưa có nghĩa là yêu. Anh hãy cố gắng chinh phục tôi. Và để giữ tình thân thiện, tôi giới thiệu anh với một tổ chức... Một tổ chức tiền rừng, bạc bể. Một tổ chức gồm toàn võ sư thượng thặng, và thiên hạ vô địch...

Một đêm mưa rỉ rả, nàng dẫn Gã Cụt ra bãi vắng gần Thát Luông để gặp nhiều bóng đen bí mật.

Cuộc đời lạ lùng của Gã Cụt bắt đầu... hắn bắt đầu giết người thuê, chờ hàng lậu thuế. Lần nào hắn cũng được trả tiền sòng phẳng. Hắn tiêu xài như phá mà tiền vẫn rủng rỉnh.

Đột nhiên, nàng đến tìm hắn, và cho hắn hôn lên má. Nàng ra lệnh cho hắn tới sông bạc ở đường Ernest Outrey, tiếp xúc với cô gái cầm mù soa vàng và tím để nhận chỉ thị mới.

Chỉ thị giết thiếu tá Sim Leng.

Giết người đối với hắn là chuyện cơm bữa nên hắn tuân lệnh không bàn cãi. Từ lâu, dân chúng Vạn Tượng đã quen với cảnh tử thi nổi lềnh bềnh trên sông Cửu Long đỏ quạch, hoặc nằm gục mặt xuống rãnh nước bẩn thỉu trong xóm yêu hoa.

Gã Cụt nhe răng cười khi thấy cô gái có bộ ngực núi lửa uốn éo bước vào. Nhận ra hắn, nàng đứng lại, nghiêng cái eo vàng để chào. Lần này nàng không cầm mù soa vàng tím làm ám hiệu liên lạc nữa.

Hắn lắp bắp một câu tán tỉnh:

- Em đẹp làm anh hoa cả mắt.

Nàng vuốt má hấn, cử chỉ da diết:

- Chồng ngoan, rồi em đền cho.

- Ngoan như thế nào?

- Thông thả. Để em uống một ngụm mậnini. Khát cháy cả cổ. Anh chờ em lâu chưa?

- Mới thôi. Hôm nay, anh phải làm gì?

Nàng ghé vào tai gã Cụt:

- Anh xuống đường ngay bây giờ. Xế cửa có một chiếc DS 19 sơn trắng, trong xe có hai người. Sẽ có rất nhiều tiền tiêu. Họ đưa anh đi gặp ông chủ.

- Ông chủ?

- Phải, ông chủ giàu nhất, mạnh nhất. Anh muốn gì, ông chủ cũng cho, miễn hồ...

- Miễn hồ sao?

- Miễn hồ anh đừng chân trong, chân ngoài. Kẻ nào trái lệnh ông chủ đều mất mạng. Chứ đừng nói tới phản bội nữa. Thôi, anh đi xuống, kéo họ chờ. Ông chủ không thích chờ nhân viên đâu, anh Tư yêu quý.

Gã Cụt khệnh khạng gài nút ngực, xóc lại khẩu Iver Johnson và con dao bấm tòn ten dưới nách. Còn góc chai sâm banh, hắn đưa cổ chai tu ừng ực. Đoạn, hắn bước xuống thang gác. Mọi người thở hắt ra, như vừa cất được gánh nặng ngàn cân.

Ngoài đường, trời tối om.

Ngon đèn ở ngã ba chỉ đủ chiếu sáng một góc vỉa hè. Mấy xa phủ xám lò ghêch càng, tán gái dưới một mái tôn lụp xụp, văng lại tiếng cười khúc khích của một cô ả. Gã Cụt nhún vai – từ ngày cụt một tay, hắn đâm ra cái bệnh nhún vai – nhìn sang bên kia đường.

Chiếc DS 19 nằm chênh ềnh dưới bóng cây bàng to lớn. Hắn đánh diêm châm thuốc lá, đợi cho người trong xe nhìn thấy rồi tiến lại. Cửa sau xe mở ra, kèm theo giọng nói thân thiện:

- Chào Anh Tư. Ông chủ cho mời anh.

Gã Cụt buông mình xuống đệm xe rún rẩy. Tài xế xả ga, phóng thẳng.

Dọc đường, Gã Cụt hỏi:

- Đi đâu, hả các anh?

Gã ngồi cạnh nhếch mép:

- Đi đâu rồi biết.

Sông Cửu Long, gió thổi phàn phật. Tư Cụt nhìn ra dòng sông đen sì, bỗng dung thấy thèm một điệu á phiện. Ngày trước, những đêm trời lộng gió, thiên hạ chui rúc trong phòng, đóng cửa kín mít, thì hắn lại nổi máu giang hồ, lái xuồng máy tre sóng đầy sóng dữ.

Mỗi lần bênh bồng trên sông, hắn lại mang theo một đàn bà ngoan ngoãn và khêu gợi. Hắn nằm dài trên sàn ca-nô lót thảm len êm ái, dưới ngọn đèn dầu lạc thơm ngát, cánh mũi nở rộng, tâm thần sảng khoái chờ người đẹp nường á phiện, vẽ tròn, cung kính nâng tẩu lên cho hắn rít một hơi dài lê thê.

Thuốc phiện của hắn được trồng riêng true một đồi trọc ở Xieng Kheng. Gia đình một tù trưởng Mèo có thể lực đích thân chế biến, rồi đóng hộp gửi

biểu. Thuốc phiện này được pha với một chất riêng, lấy từ rễ cây trong rừng Saravane, hút vào có một mùi vị lạ lùng.

Lâu lắm, Gã Cụt không được thưởng thức lại điều thuốc đặc biệt. Trọng pháo của quân đội khuynh tả đã rót đúng ngọn đồi trồng nha phiến, người bạn Mèo tri kỷ của hắn thành người thiên cổ. Thiếu thuốc ngon – thiếu cả bạn hiền – vì người đàn bà ngoan ngoãn và khêu gợi từng tiêm thuốc cho hắn đã chết đuối trên sông Cửu Long – Gã Cụt mất hẳn cái thú giang hồ.

Đột nhiên, hắn thở dài.

Tài xế quay đầu lại:

- Buồn hả?

Gã Cụt nhếch mép:

- Ừ.

- Yên tâm. Nhiều tiền sẽ hết buồn.

Tài xế bót ga, rồi đậu xe trên đê ở một quãng vắng. Gã Cụt ngạc nhiên:

- Đến rồi à?

- Chưa.

- Vậy, dừng xe lại làm gì?

Tài xế đổi giọng:

- Theo lệnh trên, phiền anh chụp bao bố bằng vải đen vào đầu.

Tư Cụt bàng hoàng:

- Đầu có được. Tôi là bạn, không phải thù.

Tài xế nói, giọng lạnh như nước đá:

- Ông chủ muốn giữ bí mật.

Tư Cụt ưỡn ngực:

- Ông chủ không phải là ông Trời. Về bảo ông chủ rằng Tư Cụt không thích cái lối bịt mắt như vậy.

- Anh nên bỏ giọng nói ngang tàng đi. Ông chủ không thích bọn đàn em bướng bỉnh.

Gã Cụt hừ một tiếng:

- Tôi không chịu. Nếu các anh không bằng lòng thì thả tôi xuống, tôi biết đường về nhà.

Tài xế trợn mắt:

- Đây không phải lúc đùa. Anh tuân lệnh không?

Tư Cụt luồn tay trong áo, nhưng tên tài xế rút súng nhanh hơn. Ngoảnh sang bên, Tư Cụt đụng phải khẩu súng thứ hai, nòng đen ngòm, đầu gắn ống hãm thanh cao su dài lê thê.

Biết kháng cự vô ích, Tư Cụt đành chửi đồng:

- Đồ xỏ lá. Rồi các anh biết tay tôi.

Gã tài xế dè môi:

- Được. Khi nào anh muốn, chúng tôi xin sẵn sàng. Nhưng bây giờ, phiền anh che đầu lại.

Tư Cụt thốt ra một tràng tiếng tục tĩu, giữa giọng cười khanh khách của gã tài xế. Sau cùng hắn đành tự tay luồn bao vải vào đầu. Bao vải bằng nhung dày cộm, hắn không thấy gì hết.

Tài xế rờ máy, chạy như mũi tên. Tư Cụt không thấy ánh sáng chung quanh, cũng như không nghe tiếng ồn nên đoán là xe hơi đã chạy ra ngoài ô.

Xe dừng lại, hắn được xóc nách dẫn vào nhà. Hắn định ninh được lấy túi vải ra, song tài xế lại ra lệnh cho hắn bỏ tay xuống:

- Thông thả. Trong khi nói chuyện với ông chủ, anh phải để hai tay trên đùi. Không được nhấc tay lên, cũng như không được nhấc bao vải. Nếu anh ương ngạnh, tôi sẽ làm anh cụt nốt tay kia, nhớ chưa?

Tư Cụt lặng thinh.

Đèn đang bật sáng bỗng tắt ngúm, tứ phía tối mò. Qua làn vải dày, hắn thấy loáng thoáng một ánh vàng, có lẽ là đèn cầy. Một giọng nói kẻ cả vang lên:

- Chào chú Tư.

Đoán là « ông chủ », hắn đáp:

- Chào ông. Tôi không thích bị đeo túi vải như thằng tù. Yêu cầu ông ra lệnh cho họ bỏ ra, nếu không...

Hắn bị đánh vào bả vai, đau nhói. Hắn vùng dậy, toan đánh trả, song bị kìm xuống.

Chủ nhân xoa tay:

- Tư Cụt là an hem trong nhà cả, các chú hằm hè nhau làm gì. Thôi, cho phép anh cất túi vải đi.

Như bắt được cửa, Tư Cụt hất bao bố ra khỏi đầu, ưỡn ngực hít một hơi dài. Dưới ánh sáng đèn cầy – một cây đèn cầy duy nhất để giữa căn phòng rộng thênh thang, hắn thấy một người đứng tuổi, trán hói, răng thưa, râu mép mỏng dính.

Tư Cụt giựt mình.

Người được kêu là « ông chủ » đối với hắn không xa lạ. Đó là Simun, chủ tiệm nhảy Yêu Đương, một vũ trường sang trọng mới mọc lên ở Vạn

Tượng. Vieng Ratry la lên:

- Tưởng ai, té ra ông Simun.

Simun, người đàn ông cụt chân, được coi là tay buôn lậu khét tiếng. Cũng như hấn, người đàn ông cụt tay, được coi là dân anh chị lừng lẫy.

Simun mỉm cười:

- Tôi rất sung sướng được có một thuộc viên tài ba như anh.

Gã Cụt không để ý tới lời nói của Simun. Vì hấn đang nghĩ cách trả thù. Hấn quyết cho bọn đàn em của Simun một bài học.

Tên tài xế ngang tàng đang đứng chống nạnh, hút thuốc lá tẩm hát-xích, thơm ngào ngạt, khẩu súng đeo trễ ở thắt lưng. Mãi người nhanh nhẹn, rắn rỏi chứng tỏ hấn là tay cừ khôi trong làng võ thuật. Song Tư Cụt cũng là tay cừ khôi...

Hấn vung tay ra như chớp xẹt. Tuy chỉ con một tay, hấn vẫn triệt hạ được tên tài xế dễ dàng. Miếng atemi kinh khủng vệt vào màng tang, nạn nhân lộn nhào vào ghế xích đu, chỉ kịp kêu ối một tiếng.

Gã Cụt nhỏ bọt xuống đất:

- Hừ, mày còn làm tàng nữa không?

Tên tài xế lồm cồm bò dậy, đặt tay vào thắt lưng. Tư Cụt cười nhạt:

- Mày là thằng hèn. Giữa bọn giang hồ với nhau, cuộc đấu phải đàng hoàng. Có giỏi mày độ sức với tao. Tao bằng lòng chấp mày hai trái.

Tên tài xế rít lên:

- Ủ, thì đấu. Tao chỉ đám mày một cái là nát sọ.

Chủ nhân gạt ngang:

- Câm miệng. Mày chưa phải là đối thủ của Tư Cụt. Vả lại, lúc này, tao đang cần người. Muốn giết nhau tao không cấm. Nhưng phải đợi cho xong việc.

Nghe Simnun mắng, gã tài xế im thin thít. Tư Cụt thản nhiên ngồi xuống ghế. Simun gõ tay xuống mặt bàn:

- Thế là xong. Các anh không được hăm hè nhau nữa. Giờ đây, chúng ta bắt đầu vào việc...

Simun nín bật. Đèn trong phòng vụt sáng. Tư Cụt chóa mắt trước những chậu xứ Giang Tây đất tiền, những cây vàng, lá bạc bày nhan nhản. Nếu đoạt được một món đồ, Tư Cụt có thể sống sung túc hàng tháng. Đường như đọc được tư tưởng hấn, Simun gật gù:

- Làm với tôi, anh sẽ có nhiều tiền, rất nhiều tiền, bao nhiêu tiền cũng có. Vừa rồi, tôi đã trả cho anh hai chục lạng trong vụ Sim Leng.

- Thưa ông, tôi đã làm tròn công tác.

Giọng Simun sắc như dao cạo:

- Chưa, anh chưa làm tròn. Tôi ra lệnh giết cả hai, anh chỉ làm một.

- Tôi bỏ thuốc độc vào tất cả các chai rượu.

- Mila rất thèm huyết-ky. Tại sao cô ta không uống?

- Thưa, tôi không biết.

- Không biết, có nghĩa là anh không làm tròn công tác. Tổ chức của tôi gồm cả trăm người, người nào cũng biết dùng võ khí, lấy mạng người trong chớp mắt, nên cần kỷ luật sắt. Ai trái lệnh, sẽ bị thủ tiêu tức khắc, thủ tiêu không thương tiếc.

Lẽ ra, tôi đã ra lệnh giết anh. Nhưng xét thấy anh mới làm lần đầu, và làm không cố ý, nên tôi sai người dẫn anh về đây, lập công chuộc tội.

Bình sinh không sợ ai, Tư Cụt lại rợn người trước giọng nói sang sảng của Simun. Lão chủ tiệm nhảy Yêu đương đã khét tiếng trên đất Lào đồng khô, cỏ cháy. Lão nói đúng: dưới quyền lão có một đạo quân du thủ du thực giết người không gớm tay. Tư Cụt có thể quần thảo với Simun, song đơn thương độc mã hẳn chỉ là con vật hy sinh đại đột trước tổ chức hùng hậu và ghê giớm của gã cụt chân Simun.

Hắn đành xuống nước:

- Thưa, ông muốn tôi làm gì?

Simun à một tiếng, rồi buông thông:

- Nội đêm nay, anh phải hạ sát Mila. Giết được Mila, tôi sẽ thưởng anh năm chục lạng vàng.

Tưởng nghe lầm, Tư Cụt nhắc lại:

- Thưa, năm chục lạng vàng ư? Ông cho nhiều quá.

Simun cười hề hề:

- Trong tương lai, tôi còn trả gấp đôi, gấp ba nữa. Tôi rất rộng rãi với thuộc viên. Tôi chỉ đòi hỏi một điều, tuyệt đối trung thành.

Tư Cụt vung tay lên:

- Với năm chục lạng vàng, ông bảo tôi giết ông bộ trưởng tôi cũng nhận liền, huống hồ giết con đĩ bán thịt Mila. À, thưa ông, Mila ở đâu? Tôi nghe nói nó trốn biệt tăm rồi.

- Tôi biết chỗ. Anh sẽ đi ngay bây giờ. Anh cần lấy trước năm mươi lạng không, hay là xong việc lấy một thể?

- Thưa, sáng mai ông cho cũng được.

Simun đứng dậy, vỗ vai Tư Cụt:

- Biết anh khoái thuốc phiện, tôi đã chế sẵn thứ này cho anh. Anh sẽ tha hồ sau. Hút hết, tôi cho hộp khác.

Tư Cụt sung sướng đỡ lấy cái hộp bằng nhôm. Simun lại nói:

- Anh muốn gì, xin gì cũng có. Từ nay làm việc dưới quyền tôi, anh sẽ được tiêu tiền thả cửa.

Gã Cụt lấp bắp:

- Cảm ơn ông.

Simun gật gù:

- Đi may mắn nhé.

Gã Cụt ra xe, bụng phớn phở như mở. Tên đi cùng với hắn hồi nãy đã bớt hung hăng, trịch thượng. Hắn nhìn tên tài xế, vẻ mặt ngổ ngáo:

- Túi vải đâu?

Gã tài xế há miệng chưa hiểu thì Tư Cụt tiếp:

- Cái túi vải đen chụp lên đầu ấy mà...

Ngón đòn lão luyện của Tư Cụt đã làm cho gã tài xế phách lối nhũn như con chi chi. Hắn chấp tay, vái lia lịa:

- Thôi, em lạy đại ca. Đại ca cứ true chúng em mãi. Chẳng qua chúng em mua rìu qua mắt thợ. Lãnh miếng atêmi suýt mưa mặt rồi..

Tư Cụt cười hềnh hếch:

- Xin lỗi chú em. Trong lúc nóng giận, tôi lỡ tay. Anh em chùng mình đừng giận nhau nhé.

Gã tài xế suýt soa:

- Em đâu dám. Từ phút này, em triệt để tuân lệnh đại ca.

Tư Cụt dựa lưng vào ghế, cười một cách khoan khoái. Hắn vổng là người ưa nịnh. « Uống nước đường » vào, hắn nhảy vào lửa cũng không biết nóng.

Đường xá tối om. Chiếc DS sơn trắng lướt như bay trên con đê gồ ghề. Tư Cụt lim dim mắt, phì phèo thuốc lá tẩm nhựa hát-xích.

Trước giờ dùng tay vào máu, hắn thường có thái độ chững chạc như ông giám đốc ngồi chờ thư ký trong phòng giấy.

Chương 4 (b)

Xe chạy qua khiêu vũ trường Vieng Ratry. Tài xế chắt lưỡi:

- Trong đó mới có một con bé tuyệt đẹp. Người da trắng, đại ca ạ. Nó nhảy thoát y, trên người không có vết sẹo. Đến nốt ruồi, tàn nhang cũng không có.

Gã Cụt nheo con mắt đi điểm:

- Con bé làm nghề cời trường ấy, tôi biết rồi. Chú mày cận thị thì phải. Trước khi ra sân khấu, nó trát kem phấn đầy mình, che hết lỗ chân lông, còn thấy quái gì nữa. Sáng sớm, gặp nó, chú mày sẽ giựt mình vỡ mộng. Eo ôi, lỗ chân lông của nó vừa to, vừa sâu, trông như ống nước. Đến cái nách của nó thì hôi không thể tả. Chú mày có biết nó dùng mấy lọ nước hoa một đêm không? Một đêm, cời quần áo bốn lần, mỗi lần đi đứt một chai Sanen số 5, loại lớn. Bữa nào chú mày thấy hứng, đàn anh sẽ dẫn đến phòng nó. À, phải đeo mặt nạ hơi ngại nghe! Nếu không sẽ tắt thở mà chết.

Tên ngồi cạnh Gã Cụt suýt soa:

- Đại ca tài thật, cái gì cũng biết.

Tư Cụt vênh mặt:

- Chuyện! Vạn Tượng nhỏ như mù soa hỉ mũi, xó xỉnh nào tôi không biết. Vũ trường Vieng Ratry lại là giang sơn của tôi: hàng tuần bà chủ phải biếu tôi một phong bì toàn bạc 500, tụi gái nhảy đều sợ tôi như cọp. Con bé nhảy thoát ở Vieng Ratry còn thua mấy cô ả ở Ernest Outrey về cái khoản vệ sinh.

Rồi hấn nhún vai – cái nhún vai quen thuộc:

- Ô, đàn anh còn biết nhiều vài cái nữa. Chẳng hạn bọn gái làm dưới quyền ông chủ Simun. Các chú đã gặp con bé cái bụng bằng chét tay, cái ngực to bằng hai quả lê đầy nước, suốt ngày đêm bị cấm cung trong phòng ông chủ chưa?...

Tên tài xế liếm mép:

- Của quý ấy, em không dám. Đứa nào mó vào là bỏ mạng. Ông chủ sai người qua tận Hồng Kông, bỏ ba trăm đô la mua nó về đây năm ngoái. Còn nguyên, đại ca biết không? Nó mới 14 tuổi. Ông chủ chơi sành lắm. Cái nào cũng mới toanh, chưa cắt chỉ.

Gã Cụt hừ một tiếng:

- Tâm sự riêng với các chú, đừng tâu với ông chủ, nghe không? Một thằng ma cô, bạn thân của đàn anh, đã làm môi giới bán cho ông chủ. Khốn nạn, nó mua miếng thịt có 50 đô la, mang về Vạn Tượng, cắt trong phòng đúng một tháng. Trong tháng ấy, đàn anh đã tới ba lần. Ba lần ban đêm. Lần nào cũng ở suốt sáng. Simun cụt một giò nên nhận xét kém trước nhiều.

Tên tài xế trố mắt:

- Em bái phục đại ca sát đất.

Tên thứ hai xen vào:

- Thôi, câm miệng đi, ông nội. Sắp đến nơi rồi.

Dáng điệu khoan khoái, Gã Cụt châm điếu thuốc khác: Hắn khoan khoái vì đã qua mặt Simun. Con người từng được coi là trùm dĩ điểm và buôn lậu trên đất Lào. Simun có nhiều tiền, nhiều bộ ba, còn về mưu mẹo thì vị tất hơn hẳn. Dưới ánh đèn tấp ló xanh nhạt, Gã Cụt thoáng thấy nét mặt kính phục của tên tài xế. Xong vụ này, hắn sẽ được năm chục lạng vàng. Hắn có tiền, gày cơ sở để trong tương lai gần lại trừ Simun trèo lên bậc chầu đảng ở Vạn Tượng.

Nghĩ vậy, hắn mỉm cười một mình. Chợt nhớ ra, hắn hỏi tên ngồi bên:

- À, quên khuấy đi mất. Tên các chú là gì nhỉ?

Tên lái xe quay lại:

- Em là Ba Mode. Bè bạn gọi em là Blode vì em xử dụng súng Môde rất giỏi. Bắn phát nào cũng trúng, dầu bắn xuôi, bắn ngược, bắn ngồi, bắn nằm, bắn đứng, bắn chạy. Còn thằng ngồi cạnh là đại ca là Tám Răng.

Gã Cụt phì cười:

- Thiếu gì tên mà đặt là Răng?

Tám Răng nhe hàm răng vầu ra:

- Vì em có bộ răng nhọn và cứng kinh khủng. Khi lâm chiến, anh em thường dùng dao, dùng súng, còn em, em dùng bộ răng. Em chuyên cắn cổ như bẹt giê ấy. Hễ cắn vào là nát họng. Răng em đã uống không biết bao nhiêu máu rồi.

Ba Mode lái từ từ qua khách sạn Constellation sáng rực đèn điện. Hắn nói:

- Em sắp rẽ sang bến phà, đậu trên một quãng tối. Nhà Mila cách đây mấy bước. Chúng em đợi anh ở ngoài. Nếu gặp trở ngại, chúng em sẽ tiếp cứu.

Gã Cụt lại nhún vai:

- Hai chú yên tâm, một mình đàn anh đủ hạ một tiền đội súng ống đầy đủ. Trong vòng năm phút, công việc sẽ xong xuôi. Rồi chúng mình qua Chợ Mới kiếm mấy con bò lạc, hú hí một lát chợ sượng.

Gã Cụt nhảy xuống xe. Giết một cô gái yếu ớt như Mila. Hắn thấy dễ dàng như giết con ruồi. Năm phút là lâu nhất, lẽ thường hắn chỉ cần một phút. Sở dĩ hắn dằn năm phút vì còn muốn hạnh hạ cô ả rồi mới thủ tiêu.

Hắn bấm đèn trèo lên gác xiên vẹo.

Căn phòng của Mila le lói ánh điện. Hắn vặn nắm cửa. Bên trong có tiếng vọng ra:

- Ai đó?

Gã Cụt đáp:

- Cảnh sát.

Tiếng Mila:

- Các ông tới đây có chuyện gì? Trong nhà không có ai hết.

Gã Cụt quát:

- Mila, mở cửa ra mau.

Không đợi nàng thỏa thuận, hắn vận sức vào một bên vai, xô một cái thật mạnh, cánh cửa mỏng bật tung ra. Trong phòng, đồ đạc, chăn gối bừa bộn. Mila đang loay hoay với chiếc va li mở nắp. Có lẽ nàng đang dọn nhà.

Mila vờ lấy cái khăn bông, định quần ngang bụng, song Gã Cụt đã giật lại. Mila trần truồng đẹp gấp mười lần Mila mặc quần áo. Hắn đã tới xem Mila thoát y nhiều lần ở nhà hàng Vieng Ratry, song trên sân khấu nàng còn dán hai đồng tiền bằng giấy đỏ ở ngực, và bên dưới một cái mù soa cũng màu đỏ ba góc.

Trước mặt hắn đêm nay, nàng khỏa thân hoàn toàn. Đúng như thiên hạ ca tụng, người nàng không một vết sẹo, tay chân tròn trịa như nặn, bụng thót lại, ngực nhô ra trong một cử chỉ thách thức dâm dăng.

Thiếu tá Sim Leng mất mạng là đúng. Gã Cụt nổi danh có trái tim sắt đá mà cũng sùng sờ.

Mila lấy tay che thân thể trần truồng:

- Trời ơi, Tư Cụt, anh đến đây làm gì?

Gã Cụt cười:

- Hai bàn tay nhỏ xíu thế kia che sao được hết! Bỏ xuống cho rồi.

- Anh ra ngay, nếu không tôi la lên bây giờ.

- Hà, hà, định kêu cảnh binh hà? Khu này làm gì có cảnh binh mà cầu cứu. Và lại, đêm nay cuối tháng, cảnh sát vừa lãnh lương, phải xuống xóm đập phá đã chứ! Mila ơi, cô nàng đẹp quá!

- Anh muốn nói gì, đợi tôi mặc quần áo đã.

- Mặc làm gì, cứ để thế này đẹp hơn.

Sự thèm muốn làm giảm bớt những tia lửa sát nhân từ trong mắt tóe ra. Hắn bỗng cảm thấy toàn thân nóng bừng như ngồi gần lò lửa.

Lâu lắm, hắn chưa có dịp thưởng thức sắc đẹp quý phái. Cuộc sống nguy hiểm đã làm trái tim hắn khoét như cây cỏ bên bờ sông Cừu Long dưới mặt trời thiêu đốt. Đột nhiên, hắn rung động lại như hồi trẻ tuổi.

Và trong khoảng khắc, Tư Cụt quên hẳn nhiệm vụ do Simun giao phó: hạ sát người đẹp Mila. Gần Mila, và chiêm ngưỡng của báu độc nhất vô nhị

của nàng, hắn mới thấy 50 lượng vàng tiền công còn rẻ. Dem bán nàng cho ngoại kiều cũng được cả ngàn đô la, hưởng hồ giết nàng... Simun, Gã Cụt chán. Chủ tiệm nhảy Yêu Đường khôn thật...

Tư Cụt đỡ người ngất Mila ... Không những quên nhiệm vụ sát nhân, hắn còn quên luôn nhân viên của Simun, Ba Môde và Tám Răng đang chờ dưới đường.

Lăn lộn nhiều năm trong tình trường, Mila đã nhận ra sự chuyển biến đột ngột trên mặt gã du côn chuyên nghiệp và hung hãn. Nàng biết là pho tượng vô tri giác đã bắt đầu xao xuyến. Tuy còn sợ, nàng không sợ như trước nữa. Nàng hy vọng sẽ dùng nhan sắc thuyết phục được Tư Cụt.

Trong giây phút lạ lùng này, nàng bỗng nhớ đến Sim Leng. Sim Leng, người thanh niên cao lớn, cằm vuông, vai tròn, miệng cười ngạo nghễ, nhả nhặn khét tiếng với phụ nữ, uống rượu Vat như hũ chìm. Vì rượu Vat mà chàng mất mạng.

Tấn thăm kịch đêm ấy hiện rõ mồn một trong trí Mila. Nàng không thể quên được thái độ đau khổ đến bình thản của chàng khi chàng ngã sóng soài trên nền nhà, bọt xùi bên mép. Và chàng nói một hơi:

- Ba... tám... Hãy nghe lời anh trời trăn. Em phải trốn đi. Trốn đi trong đêm nay. Nếu không người Tám Răng sẽ giết em. Ráng nhớ lấy, Mila, nhớ lấy 3...8..

Nghĩa là Tư Cụt đến đây đêm nay để giết nàng. Tư Cụt là kẻ giết người thuê nổi danh ở Vạn Tượng. Hắn phải liên quan đến vụ đầu độc thiếu tá Sim Leng.

Đột nhiên, như được mớm lời, nàng hỏi Gã Cụt:

- Anh giết Sim Leng phải không?

Hỏi xong, Mila mới biết là đại, Tư Cụt có thể giết nàng để giữ bí mật. Vẻ lo lắng, nàng ngó Tư Cụt trân trân.

Song nàng đã đoán lầm. Giết người đối với hắn cũng giản dị và tầm thường như người đói bụng vào tiệm gọi thức ăn. Hắn gật đầu, giọng thản nhiên:

- Phải.

Nàng rú lên:

- Trời ơi, Sim Leng có làm gì anh đâu?

Tư Cụt búng ngón tay:

- Sim Leng chẳng làm gì anh cả. Và lại, anh chưa hề quen hắn. Anh giết hắn vì người ta muốn giết. Thế thôi.

- Người ta là ai?

- Em không cần biết. Sim Leng này chết thì hàng chục Sim Leng khác kết bạn với em. Em đẹp như bà tiên, đại gì khóc cho phí nước mắt. Em hãy nghĩ đến mình đi... vì người ta...

- Người ta nhờ anh giết em?

Tư Cụt lại nhún vai, lạnh lùng:

- Phải. Đêm nay, người ta nhờ anh tới giết em. Giết em, giết em, như giết Sim Leng, em nghe rõ chưa?

Mila rùng mình ớn lạnh. Giọng nàng run run:

- Lay anh, anh tha cho em. Em chưa muốn chết.

Gã Cụt ngồi xuống giường:

- Ủ, nếu anh ghét em, anh đã tặng em nhát dao vào ngực nãy giờ. Gớm, cái ngực em tròn quá, căng quá, đẹp quá, anh không nỡ đâm được.

- Anh đừng giết em nhé!

- Để anh xem đã. Em dễ thương, anh sẽ xét lại. Nếu em cứng đầu, anh...

- Đại gì cứng đầu với anh. Này anh coi, em dám tiếc gì anh đâu.

Mila ném áo che mình xuống đất. Nàng đứng kiễng chân nghiêng nghiêng trước mặt Tư Cụt, cốt cho hắn thấy những đường cong hỏa diễm son của nàng. Mùi nước hoa đắt tiền, mùi da thịt quyến rũ xông vào mũi hắn.

Mắt gã đàn ông tàn phế hoa lên. Da thịt hắn đã nóng tới cực độ. Mila đăm đăm nhìn hắn, rồi từ ngả lên nệm trắng muốt, duỗi chân ra, hai bàn tay kê dưới gáy, tôn hân bộ ngực nguyên tử căng phồng. Gã Cụt đã là chủ nhiều đàn bà, và có thói quen coi đàn bà như cỏ rác. Song đêm nay hắn biến thành tên nô lệ.

Có lẽ vì Mila là người đàn bà khác thường. Mặt đã đẹp, thân hình lại đẹp hơn, dáng điệu còn đẹp hơn nữa. Nhưng cũng có lẽ vì Mila có ngải. Nhiều phụ nữ ở Lào đã dùng ngải yêu để giữ riết đàn ông.

Gã Cụt loạng choạng đứng dậy. Mila giang cánh tay ra, ôm gã đàn ông xấu xí vào lòng. Trước kia, Gã Cụt đã chết mê, chết mệt vì nữ sắc. Đến khi mất một tay, hắn càng thèm muốn hơn, bao nhiêu cũng chưa đủ. Còn lần bác sĩ nói với hắn là người tàn phế thường thèm ân ái, theo luật thừa trừ của tạo hóa.

Hắn hôn mạnh vào má nàng. Chợt nhìn thấy chai rượu huyết ky, Gã Cụt nhào tay ra. Hắn nắm chai rượu, ghé cổ chai vào thành ghế sa lông, dầm

xuống. Mảnh vỡ rơi tung tóe, rượu chảy ra ồng ộc. Gã Cụt đưa chai rượu nham nhở lên miệng và tu hết sạch.

Nếu có tửu rượu đầy, hắn cũng tiêu thụ hết, huống hồ một chai. Nhất là chai rượu Vat nhỏ xíu. Đối với bợm nhậu, rượu vào là lời ra, song Tư Cụt lại trái hẳn. Càng uống rượu, hắn càng lì lợm, mặt đánh lại như tượng đá. Hắn chỉ có một nhược điểm: thích phá phách. Phá phách không phải vì chênh choáng hơi men, mà phá phách cho bớt ngứa ngáy tay chân. Hắn khoái nhất là uống rượu bằng cổ chai mỗi khi hẹn hò với đàn bà, và uống xong là ném chai cho vỡ nát. Nghe tiếng cha vỡ, hắn cảm thấy sung sướng tràn trề, hệt như hồi nhỏ hắn được hút thuốc lá lần đầu.

Như thường lệ, hắn giang tay quăng vỏ chai vào tửu gương. Loảng xoảng, tấm gương đất tiền tan ra thành nhiều mảnh.

Cái tửu gương bằng gỗ bạch đàn, Mila thừa riêng ở Pháp, rồi tháo ra từng mảnh, chở phi cơ về Vạn Tượng. Hàng ngày, ít nhất nàng soi gương 10 lần, chưa kể những lúc trần truồng rượt lại màn múa thoát y khêu gợi.

Mila có hai cái thú: thú ngắm hình trang gương và thú uống rượu Vat. Thấy tửu gương vỡ nát, nàng đau nhói như bị đâm kim vào ngực, song nàng cố nén tiếng kêu trong cổ họng. Chai Vat mà Tư Cụt vừa nốc cạn và ném vỡ cũng là món hàng đắt giá. Vì đó không phải là Vat thường. Loại Vat đặc biệt này được Mila đặt mua từ nguyên xứ, gần 50 đô la một chai nhỏ.

Đúng ra, 50 đô la chỉ là hạt bụi đối với con người kiếm hàng ngàn đô la mỗi đêm như nàng. Song nàng tiếc vì đó là chai rượu Vat cuối cùng. Tuần sau, thùng Vat của nàng mới từ bên kia trời Tây hạ xuống Vạn Tượng bằng phi cơ thương mại phản lực. Nàng có cảm tưởng là Tư Cụt đã uống luôn hy vọng cuối cùng của đời nàng, cuộc đời bắt đầu xuống dốc nguy hiểm từ ngày thiếu tá Sim Leng thiệt mạng.

Mắt nàng hoa lên. Nàng nằm ngửa, miệng há rộng, nhìn lên trần nhà, ra vẻ mõi mệt.

Một cặp mắt từ trần nhà nhìn xuống. Cặp mắt nàng không thể nào quên được. Cặp mắt lơ dờ của người sắp bất tỉnh. Cặp mắt lơ dờ của người sắp bất tỉnh. Cặp mắt của thiếu tá Sim Leng trước phút vĩnh biệt coi thế. Nàng có linh tính là đời nàng sắp hết, không sức mạnh nào, kể cả nhan sắc tuyệt diệu của nàng cứu vãn được.

Tưởng nàng ưng thuận, hắn đè nàng xuống:

- Mila, Mila!

Mùi mậnini, mùi huyết kì, mùi thuốc lá tẩm á phiện, mùi hơi thở nồng nặc, tất cả hợp thành một mùi khó tả, phả vào mặt nàng. Nàng ngoẹo đầu sang bên cho khỏi ngạt:

- Đau em quá!

Tư Cụt cất tiếng cười ha hả. Hấn rít lên:

- Mũi dao của anh đâm vào thịt còn đau hơn nhiều. Nào, bây giờ còn đau nữa không?

Nàng mắt ràn rụa, nàng đáp:

- Không.

Bỗng nàng cảm thấy như bị điện giật. Tiếng chân người dừng trước cửa phòng. Nàng định báo cho Tư Cụt biết song hấn đã nhắm mắt lim dim, bỏ hơi đầm đìa trên tấm thân đen đui, đầy sẹo, đầy lông lá và đầy hình xăm màu xanh.

Cánh cửa bị đập toang ra. Một tiếng quát dữ dằn nổi lên:

- Ngồi dậy, thằng khốn.

Bản năng của kẻ chuyên nghề vào sinh ra tử bùng dậy trong người. Tư Cụt hất mình sang bên, ngồi thẳng lên. Hoảng hốt, Mila cuộn tròn trong « ga » giường để che thân thể trần truồng.

Gã Cụt khựng người khi nhận ra Ba Môde và Tám Răng. Tám Răng đứng gác ngoài cửa, tay chống nạnh, vẻ mặt kiêu căng và dữ tợn.

Dáng điệu thần phục ngoan ngoãn hồi nãy đã biến mất trên mặt Ba Môde. Tay hấn lăm lăm khẩu súng côn.

Tư Cụt nhận ra tiếng quát hỗn xược của Ba Môde. Hấn định ninh Ba Môde bị bức tượng Vệ nữ khóa thân làm chóa mắt nên nhảy vào tranh phần. Vì vậy, hấn khệnh khạng gạt cái gối tròn văng xuống đất, với ý định cảnh cáo, kèm theo câu nói hách dịch:

- Gì thế các chú?

Ba Môde lạnh lùng ra lệnh:

- Thằng khốn, đứng lên.

Tư Cụt phản đối:

- Ai cho phép các chú gọi đàn anh là thằng khốn?

Tám Răng cười ác độc:

- Cụt ơi, mày ngu như con chó. Mày tưởng bọn tao là đàn em hả? Còn lâu. Chẳng qua bọn tao đóng kịch cho mày xem chơi. Giờ chết của mày tới rồi. Mày theo đạo nào, Phật hay Thiên chúa. Quỳ xuống sám hối rồi ăn kẹo đồng.

Sự thật đã xảy ra một cách quá phũ phàng. Quen với phép đối xử giang hồ, Tư Cụt luôn luôn có tinh thần mã thượng. Mỗi khi đấu dao với kẻ thù, hắn thường mời đàm trước. Hắn không ngờ bọn người giang hồ như hắn đã lừa hắn.

Tuy nhiên, Tư Cụt không phải là kẻ đầu hàng dễ dàng. Cái chết đã là bạn thân của hắn từ nhiều năm nay. Tức lạnh người, hắn vẫn cố nén:

- Hừ, các chú đừng láo. Tôi sẽ mách lại với ông Simun.

Tám Răng ngửa cổ cười sằng sặc:

- Simun, Simun ... Cụt ơi, lớn ngần ấy tuổi đầu mà còn ngây thơ như con gái dậy thì. Được mày muốn gì, tao nói giùm với ông Simun cho. Nhưng bây giờ mày phải nghe lời chúng tao. Vì thời giờ eo hẹp, không thể nói chuyện phiếm với mày. Chúng tao sẽ hóa kiếp cho mày nhẹ nhõm, không đau đớn gì hết.

Tư Cụt định nói gì thì Ba Môde găm gù, ngoắt họng súng:

- Thằng khốn, giơ hai tay lên.

Mất đồ ngầu, Tư Cụt đành bước xuống giường. Ba Môde lại đồng dặc như viên tướng ngoài trận địa:

- Được, mày ngồi xuống ghế, đặt hai tay lên đùi.

Tư Cụt còn trù trù thì Ba Môde quát lớn:

- Đặt tay trên đùi, nhanh lên và không được nhúc nhích.

Rồi Ba Môde quay lại phía giường:

- Mila!

Thiếu phụ trùm mền kín mít, tường làm như vậy sẽ được hai tên du côn tha tội. Nàng đã làm. Chúng đến để giết nàng:

Tám Răng lại léo nhéo:

- Mila. Còn đợi gì mà không ngồi dậy cho rồi.

Ba Môde kéo tấm ga tuột khỏi người thiếu phụ. Nàng nằm tồ hổ dưới ánh đèn sáng quắc. Tám Răng quát:

- Đứng xuống đất, mau lên.

Mila tuân lệnh răm rắp, mặt tái mét. Càng tái nàng càng đẹp, hai tên dao búa ngó nàng trân trân. Trong một cử chỉ tự vệ thông thường, nàng lấy tay che thân. Ba Môde trợn mắt:

- Bỏ tay xuống. Cứ đứng như thế. Uốn ngực ra cho chúng tao thưởng thức. Uổng quá, ngực mày no tròn thế này mà tao bắn vào.

Thiếu phụ rú lên:

- Trời ơi, em có tội tình gì... Các anh tha cho em.

Tám Răng cười điều giả:

- Tha hả? Mày chỉ có thủ đoạn dâm dục ấy. Lúc nãy thằng Tư Cụt dọa giết mày, mày cũng cõng truồng ôm ấp nó. Bây giờ lại véo von, diễn lại trò nữ sắc. Đừng hy vọng con ạ. Thế nào, mày muốn bị thương ở đâu? Đôi vú mày ngon quá. Để tao ngoạm một miếng.

Tư Cụt xem vào:

- Tụi bay là thằng hèn. Tao khát máu thật đấy, song không khi nào giết đàn bà đẹp. Vả lại trong nghề giang hồ, giết được kẻ cầm khí giới trong tay mới anh hùng.

Tám Răng nói:

- Câm họng đi. Rồi mở mắt xem tao biểu diễn.

Hắn quay về phía Mila:

- Cô em, tiến lại đây cho các anh ngắm nghía một chút. Gớm, thân thể em trắng quá, rầy máu thật uống.

Run như cây sậy, Mila tiến lên một bước. Nàng không dám lấy bàn tay che thân thể lồ lộ nữa. Ba Môde ngoắt miệng sùng.

- Cô em biểu diễn vài điệu nhảy giựt gân xem.

Mila lắc đầu:

- Tay chân ríu lại, em không múa được.

Tám Răng cười hềnh hếch:

- Hừ, nếu em không múa tay chân thì múa răng vậy. Em biết hàm răng của anh chứ? Anh cắn nhẹ là đứt cổ. Máu em chắc nhiều chất ngọt lắm.

Mila lại rú lên:

- Em cắn rom, cắn cỏ lạy hai anh. Hai anh bắt làm gì, em cũng làm.

Ba Môde đằng hắng:

- Thì nhảy múa ngay đi. Phải biểu diễn thật tình tứ như ở trên sân khấu Vieng Ratry vậy.

Nước mắt ràn rụa, Mila uốn éo theo một điệu luân vũ tưởng tượng. Tám Răng khoát tay:

- Không được. Các anh thích em mua bụng và ngáy mông kìa.

Thiếu phụ tuân lời răm rắp.

Gương mặt nàng buồn thảm một cách lạ lùng. Mắt nàng tóe ra một tia lửa ghê gớm. Nếu biết đôi chút võ nghệ nàng đã liều mạng...

Ba Môde đã nghe nói nhều về tài thu hồn đàn ông của Mila, giờ đây mới được mục kích bằng xương bằng thịt. Thân thể nàng uốn khúc mềm

mại, uyển chuyển bay bướm như giải lụa đào của những cung nữ tuyệt diệu ngày xưa trong hoàng cung Luang Prabang thâm kín...

Bình tĩnh hơn, Tám Răng đứng khoanh tay, miệng cười lạnh lùng. Hết nhìn Ba Môde, hẳn lại nhìn Gã Cụt. Trong cuộc đời trôi nổi, hẳn không bao giờ rung động. Hẳn chỉ nghĩ đến giết người. Nghĩ đến món tiền thưởng kén sù mà ông chủ sắp trao cho hẳn.

Như thường lệ, ông chủ căn dặn hẳn:

- Giao việc này cho chú. Chỉ có chú mới có đủ tài ba và kinh nghiệm. Còn thằng Ba Môde... Nó là đồ bỏ...

Khi ấy, Tư Cụt có cảm giác như muôn ngàn mũi kim nhọn hoắt đang đâm vào da thịt hẳn, khiến toàn thân đau đớn lạ lùng. Trong lòng hẳn bùng lên một tình thương vô tận. Hẳn thấy yêu Mila đầm thắm, sâu xa hơn bao giờ hết. Trong khoảnh khắc hẳn quên bằng Tám Răng và Ba Môde, quên bằng khẩu súng quái ác đang kề kề bên mình. Hẳn chỉ nghĩ đến người đẹp đang bị bọn ngu ru đầu mã diện hành hạ.

Toàn thân nóng bùng, Tư Cụt thét lên một tiếng thẳng thốt:

- Thôi!

Mila ngừng lại, như bị một mãnh lực vô hình níu cứng tay chân. Nàng đứng thẳng như pho tượng giữa phòng. Một bầu không khí nặng nề đè xuống đầu ba gã đàn ông ngây dại.

Bùng tỉnh mộng, Ba Môde quắc mắt:

- Thằng khốn, tại sao mày phá đám cuộc giải trí của chúng tao?

Gã Cụt nghiêng rằng:

- Bọn mày là quỷ sứ. Tao không còn bụng dạ nào ngắm Mila múa bụng, ngoáy mộng để rồi bị bọn mày hạ thủ.

Tám Răng dẫn giọng:

- Nó biểu diễn cho chúng tao thưởng thức, mày chỉ xem « cộp » mà thôi. Đừng giả bộ đạo đức nữa, ráng nhìn cho sướng mắt để chết khỏi tiếc.

Tư Cụt cũng dẫn giọng đáp:

- Mày dọa tao vô ích. Bình sinh tao là người không sợ chết. Ngực đây, chúng mày bắn đi! Bọn mày cứ giết quách cho rồi.

Tám Răng nói:

- Hừ, chết đâu dễ dàng như thế. Mày còn bị làm tình, làm tội ê chề rồi mới được tắt thở.

Gã Cụt ung dung không chút sợ hãi:

- Tám Răng, mày chỉ là nhãi ranh, tao đâu sợ. Chẳng qua bọn mày có súng. Nếu tay không, tao chấp cả hai đứa. Tao búng nhẹ là bọn mày bẹp dí như con ruồi chết dưới chân tao đây này...

Tư Cụt đập gót giày trên nền gác, rồi thản nhiên cúi xuống. Ba Môde và Tám Răng vô tình nhìn theo. Nhưng con ruồi chết bẹp dưới chân Gã Cụt chỉ là sản phẩm của tưởng tượng. Chẳng qua hắn áp dụng một trong các thủ đoạn đánh lừa thông thường của nghề đại bộm.

Vì kém kinh nghiệm, Ba Môde và Tám Răng đã sa bẫy một cách ngây thơ. Bản chất khôn ngoan và bén nhạy, Ba Môde khám phá ra xảo kế của đối phương, song Tư Cụt thi thố một miếng võ cực hiểm khiến hắn xoay sở không kịp.

Trong nháy mắt, Gã Cụt đứng vụt lên, bàn chân phóng ra như tên bắn. Ngọn cước ghê gớm của tên trùm đao búa Vạn Tượng đã phạt trúng cườm tay cầm súng. Khẩu Mode đen sì, lắp ống hãm thanh bằng cao su dài ngoằng, bị đá bật xuống sàn gác kêu lên tiếng khô khan.

Ba Môde chỉ nguy hiểm khi đối với Gã Cụt khi hắn có súng – đặc biệt là có khẩu Mode quen thuộc – trong tay. Mất súng, hắn không phải là đối thủ đồng cân đồng lượng.

Nhưng bên cạnh Ba Môde đang còn Tám Răng nữa. Biết bị lừa, Tám Răng bước trèo sang bên, rút lưỡi dao trong bọc ra, xẹt một vòng trong không trung. Mỉa rùng mình, đưa tay lên bung mặt. Nàng sợ đến nỗi quên bằng chạy trốn.

Gã Cụt không bỏ qua một cử động nhỏ nào của đối phương. Khẩu Ba Môde vừa rớt xuống, Ba Môde toan lượm, Gã Cụt đã nhòai chân hất mạnh vào góc phòng, làm đồng ly chai rơi vỡ loảng xoảng. Đồng thời, hắn quay mình về phía Tám Răng.

Mặc dầu chỉ có một tay, Gã Cụt vẫn xử sự như người có thân thể bình thường. Loáng một cái, hắn đã lôi được khẩu Iver Johnson nòng 22 đeo tòn ten dưới nách. Khẩu súng quý báu nằm gọn trong lòng bàn tay sần sùi, hắn nhắm giữa mặt Tám Răng bóp cò. Nếu viên đạn trúng giữa mặt, mũi và miệng Tám Răng sẽ nát ngườu, và Gã Cụt khỏi cần tốn viên đạn thứ hai nữa.

Trong cuộc đời ngang dọc, ít khi Gã Cụt phải dùng viên đạn thứ hai để kết liễu tính mạng kẻ thù. Đạn của hắn được chế riêng, gồm nhiều hột ghém li ti, bắn vào người là phá tung xương thịt như đạn đum-đum. Nòng khẩu 22

cũng là loại đặc biệt, có nhiều rãnh, nên viên đạn được xoáy lông lốc, và xuyên vào mục tiêu giống cái đinh vít.

Biết tài Tư Cụt nên Tám Răng phải nhảy lùi lại một bộ, mặt xanh mét như trầm đỏ. Hắn định nhòai mình xuống sàn để tránh đạn, đồng thời phóng lưỡi dao vào họng Gã Cụt. Nghệ thuật chơi dao của Tám Răng đã khét tiếng trong làng ăn chơi Vạn Tượng. Dầu còn thua Tư Cụt, hắn cũng đủ tài hạ đối phương bằng nhất đầu tiên.

Tư Cụt chưa chịu bóp cò ngay. Vì hắn đã nắm chắc trong tay tính mạng của địch. Trước giây phút, hắn thích chơi trò mèo vờn chuột. Hắn nhe hàm răng cái mả cười ềnh ệch khi thấy Tám Răng cuộn tròn người, lăn lông lốc trên nền gác:

- Ha, ha, mày định trốn đi đâu?

Bàn tay Tám Răng run run, cán dao dính cạch vào hỏ khẩu như bị từ thạch thu hút.

Ba Môde lồm cồm bò dậy, hai chân lão đảo, đứng không vững. Giọng Gã Cụt rít lên:

- Nhắm mắt lại cho khỏi thấy nòng súng của đàn anh. Chú em Ba Môde ơi!

Tư Cụt quay khẩu súng một vòng trên tay, rồi nhả đạn. Con vật hy sinh đầu tiên là Tám Răng. Vừa bắn, Tư Cụt vừa rửa:

- Thăng hồn xược. Mày phải lên thiên đường trước.

Cổ nhân có câu « mưu sự tại nhân, thành sự tại thiên », Gã Cụt là người Lào nên càng tin hơn vào định mạng. Định mạng đã xỏ ngọt Gã Cụt, khiến viên đạn vị thối. Một tiếng « cắc » nho nhỏ nổi lên rồi cậm bặt, viên đạn khốn kiếp không chịu nổ toang và cắm vào giữa mặt Tám Răng.

Khẩu Iver Johnson của Gã Cụt thuộc loại 57 rulo chứa được 8 viên đạn. Loại này không gây khó khăn cho người bắn mỗi khi đạn hóc. Bởi vậy, Gã Cụt không biến sắc khi thấy Tám Răng chưa chết. Thái độ bình tĩnh khác thường, hắn bóp cò lần thứ ba. Lưỡi dao sắc như nước của Tám Răng bay vèo qua đầu, Gã Cụt phải thụp xuống suýt nữa mất mảng tóc.

Ba Môde cũng vung con dao nhọn hoắt. Thử dao bấm nút này có cái lưỡi dài thê lê giấu trong cán, đàn anh chỉ ở Âu châu thường dùng trong các trận sát lá cà, vì nó nhỏ bảnh dễ cất trong túi áo, lại đâm rất ngọt, ngọt như đâm vào bơ, và rút ra nhiều khi không dính máu mà nạn nhân đã tử thương.

Gã Cụt né sang bên tả, mũi dao của Ba Môde trệch ra ngoài. Hắn ném khẩu súng phân chủ xuống sàn, rồi thuận tay rút lưỡi dao bách chiến bách

thắng.

Với con dao cán ngà, dùng lắc biến thành màu vàng rơm này, Gã Cụt đã dọc ngang khắp chốn từ Vọng các tới Vạn Tượng, du đăng Lào - Thái phải vào cụp tai chạy trốn. Kẻ nào gan dạ cũng chịu được vài ba phút đọ dao là cùng, vì trong tay Gã Cụt con dao trở nên một làn chớp xẹt sáng quắc, tóe hào quang tứ phía, đụng vào đâu là máu chảy, thịt rơi đến đấy. Có lần xung đột với ba tên anh chị ở Nồng Khai, trước sự chứng kiến của làng du đăng địa phương, Gã Cụt trở tài múa dao, đâm cả ba trong vòng một phút đồng hồ. Kẻ địch bị tử thương mà trên mình không có vết máu. Gã Cụt ung dung ngồi xuống đátá, mổ bụng từng đưa cắt lấy bộ gan, rồi đốt lửa thui chín đem nhắm rượu. Từ đó, oai Gã Cụt vang lừng suốt giải sông Cửu Long.

Tám Răng thét lên:

- Ba Môde, cẩn thận đấy. Thằng Cụt chơi dao cừ lắm.

Gã Cụt nhảy lùi, miệng bô bô::

- A, bọn mày đã biết ông nội là thần đao thì còn vuốt râu hùm làm gì nữa. Tao tha chết cho hai đứa mày, thôi cút đi cho rảnh mắt. Chắc bọn mày đã nghe tới vụ tao ăn gan ba thằng anh bị hét ra lửa ở Nồng Khai. Bọn mày còn trẻ, gan nường nhắm rượu tuyệt ngon...

Ba Môde cười nhạt:

- Mày làm rồi. Hôm nay mày phải chết dưới tay chúng tao... không ngờ mày là đứa lão luyện trong nghề mà bị phỉnh phờ như con nít. Tư Cụt ơi, vĩnh tai mà nghe... Ông chủ đấy lừa mày đấy. Mày đầu độc chết thiếu tá Sim Leng nên mày phải chết. Ông chủ sợ mày phản phé, khai tuốt tuốt với công an, mày hiểu chưa? Ông chủ lập mưu thuê mày giết Mila, rồi sau đó chúng tao sẽ giết mày... Vì mày tàn nhẫn không chịu hóa kiếp cho nó, buộc lòng chúng tao phải thay đổi chương trình.

Tư Cụt rít lên:

- Thằng Simun phải gió! Nó hứa trả công tao 50 lượng vàng, ngờ đâu lại nuốt lời. Lát nữa, tao sẽ vằm nó hàng trăm mảnh mới nguôi được cơn giận.

Tám Răng cười ồ:

- Ái chà, đòi giết cả ông chủ! Này, tao bảo cho mày biết, ngoài chúng tao ra, đang còn nhân viên khác của ông chủ canh gác bên ngoài. Nếu chúng tao xảy tay, họ sẽ báo thù, và quăng xác mày xuống sông Cửu Long, biếu tôm cá một bữa no nê... Trừ phi mày hóa thành con muỗi mới đựng được lông chân ông chủ... Mày giỏi võ thật đấy, song võ của mày chỉ là trò

cười đối với ông chủ... Về trước khi mời được vào người ông chủ, mày còn phải đánh ngã toán vệ sĩ cừ khôi...

Ba Môde gạt ngang:

- Đừng nói chuyện tầm phào với nó nữa, mất thời giờ vô ích. Bọn mình còn phải xuống xóm uống rượu. Tư Cụt ơi, liệu chống đỡ đi con...

Gã Cụt xoay dao một vòng. Lưỡi dao của hắn dạo hai đối thủ kêu keng keng rộn người, Tám Răng loạng choạng suýt ngã, còn Ba Môde phải nín thở cánh cửa để khỏi mất thăng bằng.

Gã Cụt phá lên cười:

- Các cháu ơi, đã biết ngón đòn thần sầu của ông nội chưa? Mới nhất mở đầu mà các cháu đã lao đảo, liệu còn hơi sức đâu chịu được vài ba trăm hiệp.

Ba Môde xông vào giữa làn dao của Gã Cụt đâm chém loạn xạ. Gã Cụt phải né tránh. Hắn ré lên:

- A, cái thằng con nít lại to gan lớn mật.

Nói đoạn, hắn tiến lên hai bước đâm dứt một cái rồi phật lưỡi dao vào mặt Ba Môde. Ba Môde thoát chết, song Tám Răng lại đâm sầm tới, lưỡi dao xén mất mảnh áo trên vai, kèm theo miếng thịt to tướng.

Mùi máu tanh tưởng làm Tám Răng hăng lên. Hắn xoạc chân lẩy tẩn, rồi dùng toàn lực đâm vào giữa tim đối thủ. Gã Cụt nhắc dao lên đỡ.

Choang...

Lưỡi dao của Tám Răng bị mẻ một miếng. Hắn bị bắn vào tường, song không ngã. Ba Môde đã xấn lại, một trăn thư hùng diễn ra. Bắn súng đã giỏi, Ba Môde đánh dao cũng giỏi không kém. Đường dao của hắn biến hóa khôn lường, lúc đâm bên tả, khi thọc bên hữu, tưởng như đùa bỡn song rất nguy hiểm. Biết địch không phải tầm thường, Gã Cụt trở nên thần trọng, mỗi miếng đòn đều được tính toán kỹ lưỡng.

Phàm trong đời việc nào cũng phải kết thúc, nên sau năm phút xung đột phần thắng đã nghiêng về phía Ba Môde và Tám Răng. Có lẽ vì thiếu sung lực trước tấm thân nồn nần của Mila, hồi tối hắn lại say sưa gần hai tiếng đồng hồ với một ả mỹ miều trong phòng ngủ – Gã Cụt không còn đánh đỡ tinh táo như trước nữa.

Gã Cụt lờ một đường dao: Tám Răng phóng thẳng một mũi vào ngực kẻ thù. Vết thương đổ máu như suối. Gã Cụt không rên một tiếng, mặc dầu mặt hơi biến sắc. Ba Môde bồi nhát thứ hai vào cánh tay, Gã Cụt găm lên như hổ đói, khoa dao như chong chóng, đâm lia lịa vào mặt đối thủ.

Tám Răng lãnh một nhát giữa bụng, ruột gan đổ ra lòng thòng. Một tay bị chỗ bị đâm, tay kia Tám Răng vẫn chống đỡ gan dạ khiến Gã Cụt phải khen thầm:

- Thằng mọi này giỏi thật.

Gã Cụt lại hớ một đường dao khác. Lần này Ba Môde đã chực sẵn nên Gã Cụt vừa mất trớn, hấn đã lọt vào khoảng trống, thúc mũi dao kinh hồn vào ngực gã. Gã Cụt thét lên một tiếng khùng khiếp, loạng choạng một giây rồi ngã vấp vào tường.

Tám Răng nhảy xò lại: lưỡi dao sửa soạn phập xuống nhát kết thúc. Hấn không ngờ Tư Cụt lại có sức chịu đựng dẻo dai đến thế. Hai vết thương vào ngực làm mất một lít máu trong khoảng khắc chưa tiêu hủy được nghị lực chống trả của Gã Cụt. Trái lại, Gã Cụt hăng thêm.

Hấn nhồm dậy như được bà tiên thần diệu cho uống linh đơn. Giọng hấn rền vang:

- Hừ, chúng mày định giết tao!

Tám Răng thọc dao vào cổ Gã Cụt. Gã Cụt vung dao lên đỡ. Sức lực cuối cùng của hấn được thu vào cánh tay gân guốc khiến Tám Răng khựng người một giây, toàn thân rung chuyển vì đau buốt.

Trên môi Tư Cụt nở lóe một nụ cười kiên nhẫn. Tuy nhiên, hấn chỉ cười được một nửa rồi mím lại. Vì Mila nói đuôi Tám Răng phóng tới, Tư Cụt ngã người sang bên để tránh, song lưỡi dao ghê gớm đã ngấp vào ngực.

Tư Cụt rú lên, vận bình tấn, rút phăng lưỡi dao ra, rồi ném trả vào đối phương. Ba Môde cúi thụp xuống, mũi dao đâm vào tường kêu keng một tiếng khô khan, rồi rơi xuống đất.

Thế là hết.

Biết sắp chết. Tư Cụt bình thản nhắm mắt lại. Đột nhiên, hấn cảm thấy thoải mái hơn bao giờ hết. Hấn không sợ chết, song không thích chết, vì cuộc đời đối với hấn là thế, dường đầy khoái lạc vật chất. Giờ đây, hấn lại thích chết. Ý nghĩ cuối cùng của Tư Cụt được dành cho tám thân mỹ miều và trắng nõn của Mila.

Hấn sẽ gặp lại nàng dưới địa ngục. Nếu được ôm nàng vào lòng, thì địa ngục nóng như lò nướng bánh, hoặc lạnh như tảng băng, hấn vẫn tìm thấy hạnh phúc.

Tư Cụt nằm lẩn trên nền gác, mắt mở rờn. Dường như kẻ hấp hối muốn nhìn Mila lần chót, để hẹn thắm với nàng. Rồi Tư Cụt nằm ngoẹo đầu, thở hắt ra.

Tám Răng xà xuống, đâm lầy đâm đẽ, Ba Môde can ra:

- Mày làm gì thế?

Tám Răng chọc thêm nhát nữa vào cuống họng rồi mới chịu ngừng dao. Dòng máu đỏ tuôn từ vết hầu nạn nhân tuôn ra. Tám Răng liếm mép:

- Anh cho tôi làm một ngụm nhé.

Ba Môde khoát tay:

- Không được. Phải hạ thủ con bé đã.

« Con bé » là Mila, Ba Môde giựt mình như ngồi trên ổ kiến lửa: « con bé » đã trốn đâu mất. Hấn gọi to:

- Mila, Mila, mày trốn đâu rồi?

Không có tiếng trả lời. Tám Răng tong ra cửa. Thừa lúc ba người quần thảo, Mila đã lẻn ra ngoài hành lang. Song nàng không đi được xa. Nàng sức nhớ tới thân thể trần truồng nên ngần ngừ trong một phút. Thời gian trừ trừ này là bản án tử hình đối với người đàn bà còn chút Thiếu Cơ lệ trong lòng.

Lạ lùng thay! Lúc cần che giấu nạng lại phô bày toàn bộ, còn khi phải tranh thủ thời gian để tìm sống nạng lại thẹn thò. Thật vậy, nàng không e lệ, trái lại còn vui sướng khi được cởi quần áo mỗi đêm tại vũ trường Vieng Ratry, trên bục gỗ đánh xi bóng loáng, dưới ánh sáng chói mắt của ngọn đèn pha một ngàn nến, có thể chiếu rõ từng giọt mồ hôi lóng lánh trên tấm thân nõn nà và căng cứng. Tại sang nàng lại e lệ trước hai tên du đảng thô lỗ, còn trước hàng trăm người đàn ông hiếu sắc nàng cười luôn miệng, vui vẻ bỏ hết những mảnh vải cuối cùng, chỉ còn trên mình ba ngôi sao đỏ bằng giấy, nhỏ hơn đồng xu?

Chính nàng cũng không hiểu nguyên nhân.

Ba Môde gầm lên:

- Mila!

Với tấm khăn mỏng trên người, Mila rúc vào can buồng xếp dùng để cất đồ vật vĩnh cuối hành lang. Tiếng kêu của Ba Môde xen lẫn tiếng gió dữ dằn từ ngoài sông Cửu Long thổi vào, thành một âm điệu rùng rợn khiến Mila rợn tóc gáy.

Nàng rúc sâu vào góc, không để ý tới mạng nhện chi chít, tới bày kiến lửa thi nhau bám vào làn da ngon lành của nàng. Bình sinh nàng rất sạch sẽ, Sim Leng đã gọi đùa nàng là phụ nữ Nhật Bản. Vì nàng tắm nhiều lần mỗi ngày, và ưa tắm nước nóng như người Nhật. Đêm nay, nàng nhận thấy xó phòng đen kịt này sạch sẽ lạ thường, còn sạch sẽ gấp chục lần sàn xi bóng

loáng của vũ trường mà theo lệnh nàng hai nhân viên Vieng Ratry phải lau cho đến khi biến thành gương soi trước khi nàng tiến ra nhảy thoát y.

Nàng lại sợ chuột hơn mọi vật trên đời. Vạn Tượng là một trong những thị trấn mà chuột mượn làm quê hương nên nàng hết sức thận trọng. Tuy vũ trường Vieng Ratry thuộc loại tân tiến, trần thiết sang trọng, toàn khách thượng lưu, nàng vẫn có ấn tượng là có chuột.

Mỗi khi trình diễn, nàng thường yêu cầu một người chực sẵn để đuổi chuột, mặc dầu từ nhiều tháng nay chưa thấy con nào. Có lần nàng hoảng hốt bỏ chạy ra đường, quên mặc quần áo vì một ông khách hâm mộ thất vọng đã bỏ con chuột giả bằng nhựa ở gần cây đàn dương cầm, bên dưới sân khấu thoát y vũ.

Tiếng chuột đua nhau kêu chin chít trong buồng xép. Chuột cha, chuột mẹ, chuột con, chạy rần rần. Một con chuột đồng kéch xù nhảy vào lòng nàng, làn da lạnh lạnh gớm ghiếc xông lên một mùi lợm mửa. Song Mila không cảm thấy lạnh và lợm mửa. Ngũ quan hàng căng thẳng đến cực độ. Nàng nghe thấy, ngửi thấy, cảm thấy thần chết đang tiến vào căn phòng chật hẹp.

Qua tiếng chuột điếc tai, nàng nghe rõ ràng chân người dẫm ngoài hành lang ẩm mốc. Nàng lại run như cây sậy.

Tám Răng dừng trước cửa phòng:

- Lạ nhỉ, nó không mặc quần áo, tất không dám xuống nhà... Hay là....

Ba Môde vỗ đánh đét vào vai Tám Răng:

- Đúng rồi, con bé trốn trong này.

Tám Răng cười hềnh hếch:

- Được để nó cho tôi.

Ba Môde đập toang cánh cửa ọp ẹp:

- Mila.

Mila thu nhỏ thêm nữa, và cố nén thở. Nàng hy vọng hai gã đàn ông chỉ hỏi băng quơ rồi tới phòng khác. Nàng không ngờ Ba Môde đánh hơi rất giỏi. Hắn chĩa đến bấm vào xô buồng, giọng dữ tợn:

- Mila, tại sao mày câm miệng?

Biết trốn không thoát, Mila phải lên tiếng:

- Eeeemmm... đây.

Tám Răng quát lớn:

- Đồ khốn nạn. Mày làm chúng ông tim học mất mới thấy.

Hắn nắm tóc nàng, lôi sênh sịch ra ngoài như bị gạo. Máu điên sôi sùng sục, Ba Môde đập mạnh vào lưng nàng. Nàng ngã chúi, mặt đập xuống đất, máu tuôn đầy miệng.

Tám Răng kéo tay nàng ngồi dậy. Sự cọ sát của làn da làm hắn bàng hoàng. Tia lửa dâm dục tỏa ra ngoài mắt, hắn xà xuống, sửa soạn ôm ghì lấy nàng. Đoạn được phản ứng của bạn, Ba Môde với chĩa súng vào đầu Mila, bóp cò.

Nàng quẫy mình, xô Tám Răng. Vì thế viên đạn quái ác trượt ra ngoài. Ba Môde nã thêm phát nữa. Trúng đạn, Mila quần quai trong vũng máu.

Đột nhiên, Ba Môde khựng người. Hắn vừa nghe tiếng động khả nghi. Tám Răng cũng nghe tiếng động lạ lùng này. Hắn đứng vùng lên, tay nắm chuôi dao. Ba Môde nói nhỏ:

- Có người mày ạ.

Ba Môde thoáng thấy một bóng người cao lớn nhô khỏi thang gác. Hắn giơ súng lên, bóp cò lia lia.

Bóng người cao lớn là Văn Bình.

Văn Bình xô Thiếu Cơ ngã xuống. Đồng thời, chàng cũng nép mình vào tường.

Đoàng, đoàng, đoàng, ba phát súng nổ liên tiếp, lửa màu da cam sáng rực hành lang tối om, chi chít màn nhện.

Nhìn cách bắn, Văn Bình biết đối thủ là tay cự phách trong làng tác xạ, tuy nhiên chưa giàu kinh nghiệm chiến trận như chàng. Kẻ giàu kn không đại dốt bắn trước trong bóng tối, vì tia lửa từ họng súng tó era sẽ giúp địch khám phá mục tiêu.

Không bỏ lỡ cơ hội ngàn năm một thuở, Văn Bình bắn trả, nhưng vừa bóp cò xong chàng nằm rạp xuống sàn gác. Hai phát súng khác nổ ròn, do hai khẩu súng lục khác cỡ, 7, 65, và 9 ly. Chàng bò tới vách tường thẳng góc thước thợ với hành lang. núp ở đây, chàng không sợ địch thấy.

Chàng nghe tiếng chửi rủa tục tũ, rồi súng lại nổ. Tám Răng quát to:

Chương 4 (c)

- Đồ hèn. Có giỏi ra đây đấu súng.

Văn Bình mỉm cười trong bóng tối. Chàng biết ngay đối phương không phải là nhân viên điệp báo già dặn. Căn cứ vào âm thanh, chàng có thể nã đạn trúng địch dễ dàng. Song chàng chỉ muốn làm địch bị thương, chứ chưa muốn giết. Vì vậy, chàng hạ thấp nòng súng.

Tám Răng đang nói làm nhảm thì viên đạn của Văn Bình đã xoắn vào vai hữu.

Hắn rú lên, ngồi bệt xuống. Ba Môde, khôn ngoan hơn, lùi vào tường, vận con mắt cú vọ nhìn xuyên qua màn tối. Một ý nghĩ thoáng qua ô hắn rút túi lấy bột lửa, ném xuống đất. Mục đích của hắn là đánh lừa Văn Bình.

Nghe tiếng động khô khan của vật kim khí reo trên sàn gỗ, chàng biết ngay thủ đoạn của địch. Song đó chỉ là thủ đoạn ấu trĩ, chỉ đánh lừa kẻ mới vào nghề. Tương kế, tựu kế, chàng giả vờ bị mắc mưu, bằng cách bắn lia lịa.

Chờ đến phát thứ ba, Ba Môde mới bắn trả. Văn Bình đã cuộn mình nhẹ nhàng ra chỗ khác, đồng thời đặt một viên đạn vào chân đối phương. Một tiếng « ối » nổi lên: tiếng kêu của Ba Môde.

Văn Bình ném khẩu súng vào người địch rồi nhảy chồm lại. Cây thịt trên 70 kilô của chàng đè lên người Ba Môde. Tám Răng ôm vai bị thương lao vào. Ba người vật lộn nhau trong bóng tối.

Ba Môde thét:

- Tám, Tám, dao của mày đâu?

Văn Bình phóng vào giữa mặt hắn. Trúng vào huyệt Janchu ở nhân trung. Ba Môde bị bất tỉnh tức khắc. Văn Bình chỉ kịp đứng dậy thì đèn điện bật sáng và Tám Răng hơi dao toi trong một thế đánh tuyệt kỹ.

Chàng lùi lại, vương chân Ba Môde nên ngã khuyu. Tám Răng trườn theo, hạ mũi dao xuống đầu chàng. Chàng vội lăn người để tránh, lưỡi dao sắc như nước trượt qua vai, lôi theo mảnh áo. Tám Răng chưa kịp thu vũ khí về, Văn Bình đã phóng vào ngực hắn một ngọn cước nguy hiểm. Đối phương né sang bên, Văn Bình bồi thêm ngọn độc cước thứ hai. Nhiều kẻ có hạng trong làng võ thuật đã kinh hồn tàng dờm vì hai cái đá liên tiếp của Văn Bình. Tám Răng né đã giỏi, song hắn chưa phải là đối thủ cân xứng nên bị đòn vào ức, nằm vật trên sàn.

Văn Bình chỉ cần giáng atemi vào tử huyệt của Tám Răng là kết thúc cuộc đòi ngang dọc của gã du đảng Vạn Tượng. Song chàng lại thu quyền về và quỳ xuống, lật hắn dậy. Mục đích của chàng là dỗ dành hắn để khám phá ra những chi tiết mà chàng chưa biết.

Tám Răng nhe hàm răng nhọn hoắt:

- Mày đừng hòng cạy miệng tao. Chết thì thôi, tao không cần...

Văn Bình cười nhạt, đâm ngón tay vào huyệt trên mặt, Tám Răng rên lên thảm thiết.

Vút...

Một lưỡi dao từ bên hông vèo tới. Văn Bình hụp xuống tránh, và cuộn mình trên nền gác. Ba Môde đã thủ trong tay con dao ghê gớm của Tám Răng. Nếu tránh chậm một phân mười tích tắc, Văn Bình đã bị đâm thủng yết hầu.

Ba Môde trườn tới, lưỡi dao lại phạt ngang cuống họng trong đường tơ kẽ tóc. Áp dụng một thế võ bí truyền, Văn Bình ngồi yên, không thềm né, chờ đường dao đến gần mới vung tay gạt. Ba Môde có cảm giác như lúc vào chiếc cam-nhông chở đầy hàng hóa đang phóng trên trăm cây số một giờ. Sức gạt vũ bão của Văn Bình xô Ba Môde bắn vào tường.

Chàng chỉ nghe một tiếng động khô khan rồi Ba Môde de sóng soài, mặt nát bét, chất óc bầy nhầy bắn tung tóe. Văn Bình điềm nhiên đánh vào ngực Tám Răng. Hấn thở dốc ra rồi lịm luôn.

Xong xuôi, Văn Bình phúi tay, ngoảnh lại.

Thiếu Cơ phê bình:

- Pép đánh của anh kinh khủng thật. Em nhận thấy anh giỏi võ hơn xưa nhiều lắm.

Thiếu Cơ phê bình rất đúng. Võ công của chàng đã khác hẳn ngày trước, từ khi chàng hấp thụ được tinh hoa của kiai-ju-su, ninutsu và thần ảo công. Riêng về thần ảo công, chàng đã tập luyện chuyên cần trong thời gian chán đời, thế phát quy y, trong ngôi chùa hoang ở ngoại ô Vạn Tượng. Nhờ thần ảo công, da thịt chàng có thể cứng như thép, hoặc mềm như bún, lồi đánh nhẹ mà nặng, chậm mà nhanh, biến ảo khôn lường, làm đối phương hoa mắt, không tìm ra cách né tránh mà chống trả.

Thiếu Cơ lại có đủ thẩm quyền để phê bình võ công của chàng, vì nàng xuất thân từ một gia đình lấy lòng về quyền pháp. Không hiểu sao, nàng không theo nghề võ của tổ tiên, mà lại lao thân vào làng ca kỹ.

Biết nàng sắp sửa thử dài chán nản, Văn Bình bèn nhắc tới sự thực phũ phàng:

- Em biết hai người này là ai không?

Thiếu Cơ đáp liền:

- Thủ hạ của Simun.

Chàng định hỏi « Simun là ai », nhưng ngừng bật. Tiếng rên nho nhỏ từ cuối hành lang vọng ra. Văn Bình thấy cửa buồng xếp võ toang, Mila – cô gái thoát y có tám thân ngàn vàng – nằm sóng sượt trên võng đỏ lôm. Nàng

vừa chống tay ngồi dậy, nhưng kiệt sức ngã vùi, mắt mở rộng ngó thẳng lên trần nhà.

Thiếu Cơ đứng khựng, tay ôm ngực như chính nàng bị thương. Mặt nàng hơi tái, những giọt đua nhau rớt xuống gò má phấn trắng loang lổ. Về buồn rầu vô hạn, nàng cúi xuống:

- Tội nghiệp Mila

Thấy bạn, mặt Mila bỗng sáng lên cặp môi mấp máy. Thiếu Cơ quỳ xuống, giọng tha thiết:

- Mila nhận được chị không?

Mila gật đầu nhẹ nhẹ. Nàng muốn nói song vết thương ở cuống họng trào máu ra như suối. Văn Bình biết nàng không còn sống bao lâu nữa. Thiếu Cơ hỏi chàng:

- Mang đi bệnh viện, liệu cứu được không anh?

Chàng lắc đầu thờ dãi:

- Không hy vọng. Bị hai phát đạn, phát thứ nhất vào ngực đủ nguy tính mạng, phương chỉ còn phát thứ hai vào yết hầu. Mắt đã lạc thần, trong vài phút nàng sẽ tắt thở. Em hãy hỏi gắng xem nàng muốn trời trăng điều gì không?

Thiếu Cơ ghé miệng vào tai Mila:

- Bọn tay sai của Simun giết em phải không?

Mila lại gật đầu. Văn Bình xen vào:

- Tại sao?

Mila lặng thinh. Hơi thở của nàng đã đứt quãng. Một giọt lệ pha máu ứa ra bên khóe mắt của nàng. Trước phút vĩnh biệt cõi đời, khuôn mặt của Mila trở nên nghiêm nghị lạ thường. Nhìn nàng khi ấy không ai ngờ nàng là vũ nữ thoát y, chuyên nghề cởi quần áo mỗi đêm.

Biết nàng sắp nói những lời quan trọng, Văn Bình và Thiếu Cơ đều cúi xuống, mặt sát vào đôi môi mấp máy. Văn Bình hỏi gắng lần nữa:

- Tại sao Mila bị giết?

Giọng nàng thều thào, tiếng còn tiếng mát:

- Em không biết... Có lẽ vì...

Thiếu Cơ thúc giục:

- Vì ai?

Mila hắt ra một tiếng ngắn:

- Sim Leng

Văn Bình lập lại:

- Thiếu tá Sim Leng?

- Vaang...

- Ai ra lệnh giết?

Mila muốn nói những lưỡi đã cứng lại. Văn Bình vỗ về:

- Ráng nói đi, Mila. Chúng tôi sẽ trả thù cho Mila.

Nước mắt chảy đầm đìa, nàng lắp bắp:

- Si...mun... Simun ra lệnh giết.

- Tại sao Simun ra lệnh giết?

- Khoooooong bieeeet... Sim chết... nói với em..

- Nói những gì? Mau lên, Mila ...

- Ba... Tám...

Văn Bình giật mình:

- ba tám, ba tám là gì, hả Mila?

Đột nhiên, Mila khỏe hẳn như mỗi đêm trước giờ trình diễn trên sân khấu Vieng Ratry uống một hơi hail y Vat pha soda, nhắm với trái ô-liu màu xanh, màu hy vọng.

Nàng nói luôn một hơi trơn tru:

- Em không hiểu. Trước khi bị Tư Cụt đầu độc chết, Sim dặn em trốn đi và nhớ lấy « ba tám ». chị Thiếu Cơ ơi, báo thù cho em.

Mila ngoẹo cổ sang bên, mặt xám ngoẹt. Nàng đã thở hơi cuối cùng.

Tiếng chuột kêu chín chít, tiếng dơi đập cánh phành phạch đột nhiên im bật. Thậm chí tiếng gió reo vù vù trên nóc nhà cũng im bật. Toàn thể tiếng động trong vũ trụ đều rủ nhau im bật. Trong giây đồng hồ thiêng liêng ấy, hồn Mila từ từ bay lên không gian...

Thiếu Cơ bóp chặt bàn tay của Mila, dường như không tin rằng bạn nàng đã chết. Đến khi thấy Mila nằm thẳng băng. Thiếu Cơ mới hoảng hốt hét lên:

- Mila, Mila chết rồi ư?

Rồi nàng bùng mặt khóc hu hu như đứa trẻ.

Tuy có trái tim thép nguội, Văn Bình cũng xúc động. Chàng nghiêng đầu chào Mila lần cuối. Trong vũng máu đỏ lôm, nàng vẫn đẹp. Có lẽ nàng đẹp hơn khi còn sống. Tạo hóa chỉ có thể nặn được một thân thể cân đối và kêu gọi đến như Mila là cùng...

Chàng đặt tay lên vai Thiếu Cơ, giọng an ủi:

- Thôi, chúng mình về đi.

Thiếu Cơ mếu máo:

- Còn xác Mila?
- Lát nữa, anh sẽ báo tin cho cảnh sát.

Tới phòng Mila, Văn Bình khám phá rat hi thể của Gã Cụt trên mình đầy vết dao. Thiếu Cơ khựng người:

- Trời, Tư Cụt.

Văn Bình hỏi:

- Em quen hắn ư?
- Hắn là hung thần Vạn Tượng, ai cũng biết mặt. Giới vũ nữ và dĩ điểm còn quen mặt hơn vì hằng tháng tiệm khiêu vũ, sòng bạc và nhà chứa nào cũng phải nộp thuế cho hắn. Ai không nộp, hắn đâm chết.

Văn Bình quan sát đồ vật trong phòng Mila. Mùi nước hoa tỏa ra thơm mát. Chàng nói:

- Đêm nay, em về với anh nhé?

Thiếu Cơ lắc đầu:

- Không. Mệt lắm, em phải về ngủ.

Hai người lặng lẽ xuống cầu thang. Đàn chuột đuổi nhau loạn xạ, kêu chín chít rùng rợn.

Trời đã khuya lắm, tuy nhiên xe cộ vẫn còn nhiều. Văn Bình nắm vai Thiếu Cơ:

- Anh đưa em về nhà.

Nàng gỡ tay chàng ra:

- Để em về một mình.
- Em cẩn thận đấy. Họ có thể giết em được nếu biết em đi với anh đêm nay. Em còn nhớ chiếc Opel hồi nãy không? Chắc là nhân viên của Simun. Anh có linh tính nếu em về nhà một mình đêm nay họ sẽ giết em.

Thiếu Cơ lặng thinh, lúi lúi đi bên chàng. Văn Bình tiếp:

Anh có phòng ở Seltha Palace. Sáng mai, anh sẽ đưa em lên tòa đại sứ, người Tám Răng lo liệu ngay thủ tục cho em về Sài Gòn. Em phải về ngay.

Thiếu Cơ làm bầm như người mất trí:

- Sài Gòn, về Sài Gòn! Cám ơn anh, em không về Sài Gòn đâu.

Văn Bình ngạc nhiên:

- Hồi tối em đòi về kỳ được. Em nói nếu được chấp chiếu khác, bảo nhảy vào lửa em cũng làm. Sao không về Thiếu Cơ?

Nàng thở dài đánh sụt, giọng thều thào:

- Anh tha lỗi cho em. Xa quê hương, em muốn trở về, nhưng anh ơi, em đã quen với nếp sống bê tha ở Lào. Hồi tối, em nhớ Sài Gòn lạ lùng, bây

giờ hết nhớ rồi.

Văn Bình nhìn thẳng vào mặt nàng. Trong bóng đêm, mắt chàng sáng quắc như chứa hắc quang.

Chàng hiểu Thiếu Cơ hơn ai hết. Nàng là người, yêu quê hương tha thiết. Vì cảnh ngộ éo le, nàng phải lên Lào tha phương cầu thực. Mỗi lần gặp chàng ở Vạn Tượng, nàng đều hỏi thăm Sài Gòn. Lần trước, đang uống rượu với chàng trong một bin-đinh nhìn ra sông Cửu Long, nàng bỗng thở dài:

- Ngày nào cũng ngắm dòng nước đỏ ngầu này, chán chết. Chả bù với nước sông Sài Gòn...

Chàng cười:

- Em lầm rồi. Nước sông Sài Gòn không hơn gì nước sông Cửu Long, đôi khi còn đục hơn nữa.

Chợt nghĩ ra, nàng buột miệng:

- Ủ nhĩ! Nhớ Sài Gòn quá nên em thấy cái gì ở Sài Gòn cũng trong trẻo và sạch sẽ.

Rồi nàng nói luôn một hơi:

- Thật đấy, anh ạ. Nước sông Đồng Nai đầy rác rến, song em có cảm tưởng là sạch hơn ở đây nhiều. Có sống xa quê hương, anh mới thấy nhớ nhung. Lắm lúc, em thèm phát điên một bát phở mà không có. Trên này có nhiều tiệm bán phở Bắc, do người Bắc làm chủ, song không ngon, anh ạ. Kể ra, bát phở cũng chứa ngần ấy gia vị, ngần ấy bánh, ngần ấy thịt, ngần ấy nước dùng, cách nấu phở cũng chỉ ngần ấy, thế mà... Theo em, còn thiếu một gia vị quan trọng: quê hương.

- Trời ơi, Thiếu Cơ sắp thành nhà thơ...

- Xa nhà, ai cũng làm thơ... Anh ơi, vận động với ông đại sứ cho em về đi. Em viết hàng tá đơn mà chẳng được trả lời. Mỗi lần em hỏi thì nhân viên sứ quán lại nói là đơn của em đang đuwocj ở Sài Gòn cứu xét.

Nhớ lại, Văn Bình thở dài nhè nhẹ. Hai người nhìn nhau giây lâu. Thiếu Cơ có cảm tưởng như luồng mắt sáng quắc của chàng soi thấu những ý nghĩ chôn giấu trong óc nàng. Bất giác, nàng rung mình. Chàng nắm chặt tay Thiếu Cơ:

- Đêm nay, em nên suy nghĩ lại. Anh sẵn sàng giúp em. Một lần nữa, anh khuyên em nên hồi hương vì ở đây địch có thể tìm ra em, và giết em cũng như đã giết Mila.

Nàng nhún vai, giọng chán chường:

- Chết được như Mila càng đỡ khổ.

Nghe nàng than thở, Văn Bình lặng thinh. Chàng đã khám phá ra nguyên nhân Thiếu Cơ thay đổi ý kiến. Nàng tự biết nhan sắc đã về chiều, gái giang hồ luống tuổi có thể sinh sống ở Vạn Tượng dễ hơn ở Sài Gòn. Và lại, dầu còn đôi chút sắc đẹp nàng cũng không về. Vì cũng như hàng trăm người đàn bà đơn chiếc trong nghề buôn phẩn, bán hương trên đất Lào húi quạnh, nàng đã dạn dặt làm quen với thuốc phiện. Văn Bình đã thấy rõ trông mắc lờ dờ của nàng, trông mắt của kẻ bầu bạn trung thành với ả phù dung.

Trong thâm tâm, nàng muốn theo chàng về khách sạn Settha Palace. Từ lâu, có lẽ nàng chưa được hưởng một đêm ân ái tuyệt diệu. Song sự đòi hỏi của nàng á phiện đã lấn át sự đòi hỏi của xác thịt.

Ánh đèn của lũ quán Constellation hắt vào mặt xanh nhợt của Thiếu Cơ. Nàng đã xảm lờ:

- Em về nhé.

Văn Bình khoát tay:

- Không, để anh đưa em về. Em muốn về đâu?

Chàng gọi tắc xi. Lên xe, nàng nói với tài xế bằng tiếng Lào thành thạo:

- Chợ Chiều.

Chợ Chiều là một khu trong thành phố. Nàng ngồi nép vào góc, không cười nói vui vẻ như trước nữa. Con ghềnh đang hành hạ cơ thể nàng. Văn Bình lặng lẽ chăm thuốc Salem. Nàng hỏi, giọng ngạc nhiên:

- Ô, anh vẫn đam mê thứ thuốc lá nhạt nhẽo này ư? Trên này mới có nhiều thứ ngon lắm. Ngon nhất là thuốc lá thắm á phiện, hút vào tê mê như vừa chích đônđan

Văn Bình thở dài:

- Anh mê thuốc Salem không phải vì nó có mùi thơm bạc hà độc đáo, hoặc sợi thuốc nó ngon. Mà vì thói quen đặc biệt. Hồi nhỏ anh là kẻ mỗi ngày hút ít nhất 2 gói Bát tốt xanh. Khi nào ba hút thuốc là anh trốn ra nơi khác, vì mùi thuốc khét lẹt làm anh lộn mửa. Lúc vào trung học, anh càng sợ thuốc lá hơn nữa. Vì anh đọc sách báo, được biết cái hại của thuốc lá. Có lần anh đánh bạo khuyên ông già không nên hút thuốc lá, sợ ung thư phổi thì được trả lời bằng cái mỉm cười. Rồi ông nói « Thuốc lá cũng như tình yêu vậy, có cái dở nhưng cũng có cái hay ».

Thiếu Cơ cười rộ:

- So sánh hay quá!

Tiếng thở dài của Văn Bình nào nuốt hơn:

- Lớn lên, biết yêu, anh mới thấy ông già nói đúng.

- Trời, con người không tim như anh cũng biết yêu ư?

- Đừng rửa anh, tội nghiệp. Tim anh cũng biết rung động như mọi người song kinh nghiệm và đau khổ nghề nghiệp đã làm cứng lại. Anh biết yêu lần đầu khi là sinh viên trường Luật, chưa dấn thân vào đời tình báo tàn nhẫn. Em thử đoán xem nàng yêu anh về điểm nào không?

Thiếu Cơ nhún vai:

- Anh mới dở hơi chứ! Đẹp trai, tài hoa như anh thì đưa con gái nào không mê.

Văn Bình lắc đầu:

- Không phải đâu. Nàng yêu anh vì một lý do kỳ quặc. Buồn cười lắm, em ạ, nàng ở lầu hai một tòa nhà kín đáo, giữa khu vườn rộng mênh mông, bọn con trai cùng tuổi anh mê như điên đổ mà không có cách nào liên lạc với người đẹp. Và lại, gia đình nàng bắn ná khét tiếng. Cha nàng là nhà thiện xạ bá phát bá trúng. Cậu nào bén mảng vào vườn là anh ruột nàng dùng ná cao su bắn vào chân. Nàng cũng bắn ná cao su cừ khôi.

Hồi nhỏ, anh cũng là quán quân ná cao su. Trong lúc nàng hóng mát ngoài sân thượng một mình, anh bắn thư vào cho nàng. Anh chiếm được trái tim nàng dễ ợt... nàng đẹp lạ lùng, đẹp như toàn thể hoa hậu thế giới hợp lại. Nàng yêu anh tha thiết. Anh định ninh sẽ cưới nàng làm vợ, và cuộc đời hai đứa sẽ chảy một nhịp bình thường. Ngờ đâu, định mạng trở trêu...

Văn Bình ngừng bật, mắt bỗng đỏ hoe. Thiếu Cơ bóp chặt tay chàng:

- Định mạng trở trêu bắt hai người xa nhau phải không?

Văn Bình lại thở dài:

- Phải, xa nhau, xa nhau mãi mãi. Trong đại chiến thứ hai, nàng thiệt mạng trong một vụ oanh tạc của phi cơ đồng minh.

- Ô, đó không phải lý do khiến anh mê thuốc lá Salem thơm vị bạc hà.

Giọng Văn Bình buồn tha thiết:

- Bình sinh, nàng rất thích kẹo bạc hà. Mỗi lần hò hẹn với anh, nàng đều ăn kẹo bạc hà, khiến da thịt nàng, tóc nàng, miệng nàng đều thơm mùi bạc hà. Nàng chết đi, mùi bạc hà còn phảng phất trong đám tang lạnh lẽo. Từ đó, anh đam mê mọi thứ có mùi bạc hà, mùi đặc biệt của nàng.

Tuy nhiên, anh mới yêu mùi bạc hà, chưa yêu thuốc Salem. Anh bắt đầu yêu Salem trong trường hợp lạ lùng...

Anh lưu lạc qua Âu châu, hoạt động trong hàng ngũ OSS của Mỹ. Một đêm kia, nhờ điều Salem, anh thoát chết. Số là đêm đó, anh được lệnh vượt qua phòng tuyến Đức lên Balê, tiếp xúc với một đại biểu của Kháng chiến. Nơi hẹn là một quán cà phê nhỏ ở tả ngạn sông Sen. Dọc đường, anh gặp một thiếu nữ có cặp mắt đen láy, và bàn tay tháp bút trắng muốt giống như cặp mắt và bàn tay của người yêu quê hương. Anh vốn có tính mê gái – một tính rất xấu, chắc em đã biết – nên mỉm miệng cười với nàng, nàng cười trả. Rồi hai người làm quen nhau.

Còn năm phút nữa đến giờ hẹn. Anh định từ giã nàng song nàng cứ níu lấy. Đến gần quán cà phê, nàng nũng nịu đòi anh mua giùm nàng một gói thuốc Salem có vị bạc hà. Hồi đó, nước Pháp bị Đức quốc xã chiếm đóng, hàng hóa khan hiếm, thuốc lá đắt như vàng, huống hồ thuốc Salem của Mỹ.

Anh chạy đôn, chạy đáo mới mua được gói Salem. Có thuốc rồi, nàng vẫn chưa chịu hút. Nàng bắt anh ngồi xuống ghế công viên hút chung với nàng một điếu. Giọng nói của nàng chứa một sức quyến rũ gần như thôi miên làm anh quên hết. Hút xong điếu thuốc nàng mới chịu đứng dậy.

Anh tất tưởi chạy lại quán cà phê. Vừa khi ấy, anh thấy một người mặc com-lê đen bị dẫn ra đường, và đẩy vào xe Citroen. Người mặc com-lê này là đại biểu kháng chiến mà anh có bốn phen tiếp xúc. Do một sự phản bội trong hàng ngũ kháng chiến, cuộc tiếp xúc bị phản gián quốc xã phăng ra, người đại biểu bị bắt. Sau này bị tra tấn tàn nhẫn, Vieng Ratry đã nhảy qua cửa sổ lầu tư xuống đường tự tử.

Thoát chết, anh tìm đến nhà cô gái mắt đen và bàn tay búp măng. Song không bao giờ anh gặp lại nàng nữa. Nàng bị thiệt mạng trong một vụ oanh tạc đồng minh. Như người yêu đầu tiên của anh...

- Rồi từ đây anh mê thuốc Salem...

- Phải, từ đây anh mê thuốc Salem...

Tắc xi đậu lại cho Thiếu Cơ xuống.

Nàng chìa má cho chàng hôn, giọng buồn rầu:

- Lâu lắm, em mới được nghe lại một chuyện buồn. Hồi hái ra tiền, em vui suốt ngày đêm, bạn bè trò chuyện với nhau cũng chỉ kể chuyện vui mà thôi. Lên Lào, sống thui thủi một mình, trong cảnh đói rét, tha phương cầu thực, em mới nhớ lại những chuyện buồn của đời em. Anh ạ, yêu là khổ, vì yêu, em phải bỏ xứ ra đi để thành thân tàn ma dại...

Văn Bình an ủi nàng:

- Cuộc đời như nước sông luôn luôn chảy xuôi không bao giờ chảy ngược. Em nên nghĩ đến tương lai... hơn là trách móc dĩ vãng.

Nàng tần ngần một phút rồi nói:

- Anh nói đúng. Sáng mai, em lên khách sạn tìm anh.

Đột nhiên, nàng bậm môi, nhìn vào khoảng không mù mịt. Rồi, như người điên, nàng ôm ghì lấy chàng, hoảng hốt tìm môi chàng, hôn thật lâu. Chàng cảm thấy mẩn mẩn ở miệng. Trong lúc hôn, nàng đã để rơi một giọt nước mắt.

Về khách sạn, Văn Bình băng khuâng như người đánh mất một cái gì quý giá. Thiếu Cơ không phải là ý trung nhân của chàng, như Nguyễn Hương, Thu Thu, Katy hoặc như Mộng Kiều, mà chỉ là một trong những bạn gái thân thiết, đôi khi gặp nhau thì ở lại một vài đêm. Hồi nàng còn xuân sắc ở Sài Gòn, chàng trở tài chinh phục cũng như nhà quán quân leo núi thích vượt qua Hy mã Lạp sơn. Đến khi nàng xuống dốc, Văn Bình cảm thấy có bốn phận an ủi nàng...

Thiếu Cơ đã hôn chàng nhiều lần, lần nào cũng cuồng nhiệt như người đói hôn tử chực nằm trước. Song lần này chàng linh tính đó là cái hôn cuối cùng của hai người đàn bà ngày xưa gục chết dưới đồng gạch vụn đầy vỏ đạn.

Như cái máy, chàng vào buồng tắm mở nước đầy bồn. Dòng nước chảy ào ào xuống bể tắm căn gạch men xanh dương như có ma lực kéo luôn ưu tư đang chong chất trong lòng chàng.

Đêm nay chàng phải thức trắng.

Chất lưỡi, chàng châm điếu Salem thơm mùi bạc hà.

Chương 4 (d)

Trong khi ấy, ở khu Chợ Chiều, Thiếu Cơ đi thoăn thoắt vào một ngõ hẹp tối om.

Nàng xô cửa một căn nhà gạch ở cuối hẻm. Một người đàn ông gầy gò, lúc nhún râu mép nhận ra nàng, đơn đả:

- À, Tin Cốt. Đêm nay sao đến muộn thế? Có khách xộp phải không?

Nàng mỉm cười:

- Ủ.

Nhà dưới được chia làm nhiều buồng nhỏ, ngăn bằng gỗ trước cửa treo rèm đỏ. Mùi á phiện sèo sèo trên đèn dầu lạc xông ra thơm ngào ngạt.

Nàng trèo thang gỗ lên lầu. Một mâm đèn riềng được để dành cho nàng. Gã chủ có râu mép kéo rèm lên:

- Này, Tin Cố, lão tây già đang hút dưới nhà. Hồi nãy, hấn đòi gặp em. Em bằng lòng tiếp hấn không?

Thiếu Cơ mừng rỡ tới một người đàn ông Pháp trên sáu mươi, da sạm lại sau nhiều năm trồng cao su tại thuộc địa, toàn thân nồng nặc mùi mặc tem. Hấn là một trong những người yêu một đêm của nàng. Sắc đẹp ủa tàn, nàng không còn điểm phúc được hẹn hò với những chàng trai khỏe mạnh và khô ngô nữa. Từ nhiều tháng nay, lão tây già lui tới tiệm hút ở Chợ Chiều và kết bạn với nàng. Hơn một lần nằm bên hấn, nàng bị lợm mửa và muốn bật đèn, mặc quần áo, ù té chạy xuống đường, tìm xó tối khóc một hồi cho đỡ tủi. Song lần nào nàng cũng nằm lại trên tấm đệm dày một tấc.

Vì lão tây già có một cái ví cũng dày như tấm nệm cao su mút. Mỗi lần đến với nàng, hấn thường cho nàng ba ngàn kíp. Ba ngàn kíp trong cảnh gạo châu và củi quế, một đô la Mỹ trị giá trên ba trăm kíp, là món tiền không lấy gì làm nhiều, nhưng đối với một nhan sắc quá mùa, cũng đã quá nhiều.

Thiếu Cơ lại hết tiền. Món nữ trang cuối cùng, nàng đã đem bán, và sắp tiêu đến đồng kíp cuối cùng:

Gã chủ xun xoe:

- Để tôi mời hấn lên nhé.

Mỗi lần đi khách, nàng thường biếu gã chủ một phần ba. Tam thất chế độ hoa hồng này còn nhẹ hơn tứ lục ở Sài Gòn. Thấy nàng lặng thinh, gã chủ hí hửng toan xuống cầu thang, song Thiếu Cơ gọi giật lại:

- Thôi, đêm nay tôi mệt. Hẹn hấn khi khác.

Giọng gã chủ đượm thất vọng:

- Mai hấn đi rồi. Nửa tháng nữa mới quay lại. Em chịu khó một chút. Nghe nói em hết sạch tiền rồi...

Nàng gằn giọng:

- Hết tiền nhưng vẫn còn đủ trả tiền hút cho anh đêm nay. Phiên anh nói với hấn là tôi không tiếp. Tôi không thích hấn. Tôi ghét hấn, anh biết chưa?

Mắt nàng đỏ ngầu như pha màu. Sừng sốt, gã chủ đứng lại một giây, rồi thở dài bước nhẹ xuống.

Thiếu Cơ nằm xuống đệm, nước mắt ràn rụa. Ngọn đèn dầu lạc nhảy múa trước mắt nàng. Nàng nhớ lại thời xuân sắc huy hoàng, được vương tôn, công tử nghiêng đầu mời nàng trên lên xe hơi bóng loáng, dài ngoằng, có tài xế mặc đồng phục, đội cát két trắng. Nàng nhớ lại những đêm nhảy suốt sáng bên đông vỏ chai sâm banh dầm đá vụn.

Nàng nhớ nhất một đêm mưa sùi sụt, đêm đầu tiên nàng bước chân vào nghề thanh lâu. Hồi ấy, nàng không túng thiếu vì tiền bạc đến với nàng như nước chảy. Không hiểu sao nàng lại nhận lời một người đàn ông lạ mặt.

Có lẽ vì trời mưa đầy đường, phố sá Sài Gòn buồn tênh, chưa đến nửa đêm mà đại lộ Lê Lợi vắng tanh, không lấy một ai. Khiêu vũ từ chập tối, Thiếu Cơ đã thấm mệt. Nàng cảm thấy mỗi mệt thì đúng hơn. Vì khách nhảy toàn là xe bò nặng trĩu. Nàng chán nản trở về bàn thì gặp một thanh niên phục sức đúng đắn nhưng sang trọng, chứng tỏ đã du lịch nhiều và kiếm tiền cũng nhiều.

Thấy nàng, hắn không đứng dậy, kéo ghế mời nàng như mọi người đàn ông lịch sự khác đối với đàn bà đẹp, phương chi nàng là hoa khôi của vũ trường. Hắn vẫn gục đầu vào ly sâm banh thượng hạng, dường như không thấy, không nghe gì hết.

Mấy phút sau, hắn ngừng lên, giọng ngang tàng:

- Em đẹp như bà tiên.

Quen với lối tán tỉnh hoa mỹ của đàn ông háo sắc, nàng nhún vai:

- Cám ơn.

Hắn tợn thêm một ly rượu rồi nhìn thẳng vào mặt nàng:

- Trời mưa tầm tã, buồn ghê! Tôi có một căn phòng kín đáo, có âm thanh nổi, rượu huyết-ky và hoa phong lan mới mở, mời em đến cho vui.

Thủ đoạn tán tỉnh này đối với nàng đã xưa như trái đất. Lần khác, nàng đã mắng xối xả. Hoặc tặng hắn một cái tát cháy má về tội phạm thượng. Đột nhiên, máu trào lộng sôi sục trong người nàng cười ròn rã:

- Anh muốn rủ tôi ư?

Hắn buông thông:

- Phải

Nàng nói lơ lửng, không ngoài mục đích trêu tức:

- Tôi đắt lắm, anh ạ.

Hắn thần nhiên rót rượu:

- Bao nhiêu?

Nàng đưa ra một con số kéch sù để tống cổ hắn ra khỏi tiệm nhảy:

- 500.000 đồng.

Nàng định nhìn hắn sẽ há miệng, trợn mắt, rồi hoa chân múa tay trong sừng sốt. Trái lại, hắn vẫn giữ nét mặt bình thản, bình thản như nhà triệu phú mua hoa cho nhân tình nghe cô hàng hoa nói thách. Một phút sau, hắn hỏi lại:

- Em đòi nửa triệu?

- Vâng. Đúng nửa triệu, không bớt một xu.

- Em nói đùa hay thật?

Dĩ nhiên, ở Sài Gòn, không ai điên cuồng đến nỗi vút nửa triệu bạc để mua vui trong chốc lát với vũ nữ, nên Thiếu Cơ gật đầu:

- Tôi không bao giờ nói đùa.

Người đàn ông kỳ dị đứng lên:

- Bằng lòng, mời em ra xe với tôi.

Và đêm ấy, hắn trả nàng nửa triệu bạc đúng như lời hứa. Cảm gỏi bạc nàng run run suýt ngã, hắn cười nói:

- Tiếc là chúng mình quen nhau hơi muộn.

Nàng không quan tâm đến lời hắn. Một tuần sau, nàng mới biết là hắn đã tự tử sau đêm gặp nàng. Hắn gom góp tiền nong được hơn triệu bạc, định tiêu hát một đêm rồi lìa đời.

Tâm trạng của hắn gần giống như tâm trạng của nàng hôm nay. Nàng chỉ cần hưởng lạc với Văn Bình trong phút chốc, rồi lát nữa, hoặc sáng mai chết không buồn tiếc.

Thở dài, nàng vớ lấy dọc tủ.

Hút một hơi gần hai chục điếu, nàng nằm ngửa, chân duỗi ra, mắt lim dim nhìn trên trần nhà ám khói. Nàng quên hết quá khứ. Nàng quên hết thực tại, nàng có cảm giác lâng lâng được bay trên đám mây trắng toát vang lừng nhã nhạc.

Trong cơn say thuốc đêm mê, nàng không để ý đến rèm cửa được vén lên, rồi một bóng người lom khom bước vào, ngồi xuống bên nàng.

Giật mình tỉnh dậy, thấy người lạ ngồi bên, tưởng lão tây già hiếu sắc nàng gắt:

- Đêm nay, tôi mệt, anh tìm cô khác.

Nàng định nói thêm cho bõ ghét, song bỗng nín bật. Người lạ không phải lão già triệu phú.

Hắn mặc sơ mi ngắn màu lục, tay chân thô tháp, ngực hở, để lộ cái đầu lâu và hai xương treó xâm mực xanh.

Hắn trạc bốn mươi, mắt to mắt nhỏ, lông mày sâu róm, mũi bếch, miệng mím chặt như sợ gió thổi vào hàm răng khấp khểnh. Thiếu Cơ định kêu lên, song bàn tay lông lá của người đàn ông đã chẹn họng nàng. Rồi gằn giọng:

- May la một tiếng, tao bóp cổ chết.

Mắt Thiếu Cơ tròn tròn trong sự sợ hãi vô biên. Lát sau, hoàn hồn nàng mới lắp bắp:

- Ông... ông... đến giết tôi phải không?

Hắn cười nho nhỏ

- Không, em đừng sợ.

- Vậy anh vào đây làm gì?

- Yêu cầu cô em nói một đôi lời. Nếu cô em không khai, bắt buộc tôi phải hạ thủ.

Thiếu Cơ đã lấy lại vẻ bình tĩnh và gan lì cố hữu. Nàng nói:

- Tôi là lên là lão chủ vào ngay.

- Vô ích. Hắn đã bị tôi trói còng queo và nhét giẻ vào miệng

- Anh còn quên khách hút nữa.

-Ồ, bọn xo vai, rứt cổ ấy đếm xia làm gì. Mỗi đứa tôi chỉ cho một búng. Thôi, cô em đừng kiếm cớ hoãn binh nữa. Thằng vệ sĩ đẹp trai của cô em đã ngủ say tại Settha Palace, không ai đến cứu đâu. Biết điều thì khai đi.

Trong giây phút, Thiếu Cơ đã phăng ra sự thật ghê gớm. Nhân viên của Simun đến đây để hạ sát nàng. Tuy nhiên, nàng không sợ cho nàng bằng sợ cho Văn Bình. Ruột gan nàng bỗng nóng như lửa đốt.

Nàng hỏi hắn:

- Khai gì?

Hắn trề môi:

- Ha, ha, cô em ngoan lắm. Mila hấp hối bao lâu?

Thiếu Cơ giật mình. Tại sao hắn muốn biết Mila hấp hối bao lâu? Vốn thông minh, nàng hiểu ngay. Người lạ tìm cách đánh lừa nàng... Nàng sức nhớ lời trăng trối của Mila... ba... tám... ba... tám... Simun cần biết rõ Mila bị hạ sát chết tức khắc hay còn trăng trối với Văn Bình.

Thiếu Cơ bèn đáp một cách khôn ngoan:

- Lúc tôi vào. Mila đã chết.

Người lạ cười hềnh hếch:

- Thế à? Cô em làm việc với ông Hoàng lâu chưa?

Nàng tró mắt:

- ông Hoàng nào?

- Thôi, ông nội, đừng ồm ờ nữa. Tao đã biết hết. Tao vốn ghét bọn gái giả vờ. Mà không quen ông Hoàng khác nào nói rằng mày chưa ngủ với đàn ông... Hà, hà, nói thật đi con.

Gã đàn ông bắt đầu giở giọng điệu cáng. Thật ra, Thiếu Cơ chỉ quen Văn Bình, chưa từng quen ông Hoàng. Nàng không biết ông Hoàng là ai, mặc dầu vẫn nghe tiếng.

Thấy nàng im lặng, hắn bèn đổi giọng ôn tồn:

- Chắc cô em cũng không quen một người đàn ông tên là Văn Bình.

Nàng nhún vai:

- Văn Bình là bạn thân của tôi.

- Vậy cô em là nhân viên của ông Hoàng. Cô em đã báo cáo với Sài Gòn những gì?

- Tôi không hiểu anh định nói gì.

Một cái tát cháy bỏng giáng vào mặt nàng, kèm theo lời hăm dọa cực cần:

- Đừng giả vờ... Tao sẽ bắn nát xác.

Thiếu Cơ trả đũa:

- Mày bắn đi... Đàn ông to xác như mày mà phải dùng súng mới uy hiếp nổi phụ nữ ốm yếu.

Gã đàn ông đâm vào mặt nàng, máu mũi tuôn như suối. Nàng cắn răng chịu đau, không một lời van vãn. Trong giới thanh lâu, nàng đã nổi tiếng ngang tàng. Nhiều lần, nàng dám đánh nhau với khách chơi, và nàng đã học được những ngón đòn bí hiểm khiến đàn ông khiếp đảm. Nàng thản nhiên nhìn người lạ, nửa mặt bị tím bầm. Gã đàn ông bồi thêm trái đấm thứ hai, Thiếu Cơ cảm dọc tẩu gạt. Hắn xòe tay định bóp cổ, nàng ôm hắn cấu, xé, cắn.

Gã đàn ông hích cùi tay vào ngực nàng, Thiếu Cơ hự một tiếng, hai mắt nổ đom đóm, tim như ngừng đập, song nhất định không thả người lạ. Nàng ngoạm vào vai hắn, mười móng tay nhọn hoắt cắm trên cổ và thái dương, máu chảy ròng ròng. Gã đàn ông vùng vẫy, dùng độc thủ hạ nàng.

Bị đánh vào yếu huyệt, Thiếu Cơ lịm đi. Gã đàn ông vớ dọc tẩu phang lấy phang để vào mặt nàng cho đến khi nát như. Máu chảy chan hòa trên đệm. Thiếu Cơ lặng lẽ lia trần bên ngọn đèn dầu lạc. Nàng không chịu khai. Nàng không thém rên la.

Biết Thiếu Cơ đã chết, gã đàn ông lão đảo đứng dậy, nhìn đống thịt nhầy nhụa trên san gác, nhổ bãi nước bọt, rồi khệnh khạng xuống cầu thang. Dân ghìen vẫn kéo ro ro êm tai vào nường thuốc thơm ngát, dường như không quan tâm đến sự việc xảy ra.

Chương 5 **MIỆNG HÙM NỌC RẰN**

Trong khi Thiếu Cơ thở hơi cuối cùng tại Chợ Chiều, Văn Bình ngồi hút thuốc Salem và uống rượu huyết ky một mình trong khách sạn Settha Palace.

Như thường lệ, chàng tắt hết đèn, ngồi yên trong tối để suy nghĩ. Tuy nhiên, ruột gan chàng nóng như lửa đốt. Chàng có cảm tưởng là khi trời pha trộn chất độc đang len dần vào cơ thể chàng.

Chàng bâng khuâng vớ chai rượu sâm Cao Ly để trên bàn, lắc cho đều, rồi rót vào ly. Song chàng chỉ cầm ly rượu mà không uống. Đột nhiên chàng liên tưởng đến Sim Leng. Viên thiếu tá an ninh Lào thiệt mạng vì uống rượu pha thuốc độc. Định có thể tái diễn tấn trò đầu độc với chàng.

Trong mọi cái chết, ghê tởm nhất là chết vì độc dược. Nạn nhân nằm co quắp, mặt xám ngoẹt, máu ứa ra miệng, và mũi, lưỡi dài ngoằng thè ra ngoài và cứng đét, hai mắt mở trừng trừng...

Văn Bình nhún vai đẩy ly rượu sâm ra khỏi tầm tay, rồi khui chai rượu huyết-ky đẹt cát trong túi áo.

Chợt chàng nghe ai cào nhẹ vào cánh cửa. Chàng đứng dậy: soẹt một tiếng, một tập giấy được luồn qua khe cửa vào phòng. Chàng mỉm cười: đó là tài liệu của Sulivông, chỉ huy tỉnh bào Lào, người đến gặp chàng ngay sau khi chàng đặt chân xuống Vạn Tượng.

Sulivông đã y hẹn. Tập giấy chàng cầm trong tay là những bản báo cáo của công an và luật Vieng Ratry về vụ thiếu tá Sim Leng bị đầu độc. Văn Bình vận đèn trên bàn đêm.

Dưới ánh sáng mờ, chàng khựng người khi thấy tấm hình Sim Leng. Đàn ông Lào đẹp trai đến như Sim Leng là cùng: đẹp từ thân hình lực sĩ, bắp thịt nổi cuồn cuộn, đẹp tới cái miệng đã thỏa và đôi mắt uơn ướn như thu hồn đàn bà.

Hồ sơ Sim Leng không chứa chi tiết nào lạ. Hầu hết chàng đã được đọc ở Sài Gòn. Đại khái Sim Leng là kẻ ăn chơi bừa bãi, tiền tiêu không cần đếm, nhân tình thay đổi như áo lót mình. Bản kết luận của công an điều tra chỉ gồm dòng chữ ngắn ngủi:

- Chưa tìm ra manh mối.

Văn Bình nhún vai, cười một cách bí mật. Chàng lẩm bẩm:

- Hừ, chưa tìm ra manh mối!

Lặng lẽ, chàng mặc quần áo. Lấy ra chiếc sơ mi trắng còn nguyên nếp, chàng lại ném vào va li, chiếc va li màu xanh nhạt mà ban Kỹ thuật đã chế tạo riêng cho chàng gồm hai đáy, bên trên đựng hành lý, bên dưới chứa dụng cụ hành nghề gián điệp.

Chàng đeo khẩu SM 9 ly vào nách, trong cái bao bằng da trùu đánh vệt ni trơn như mỡ. Khi tâm sự, chàng chỉ đựng nhẹ vào là khẩu súng tuột khỏi vỏ, rơi gọn trong lòng bàn tay, sẵn sàng nhả đạn. Chàng soát lại đôi giày bằng da lộn mà Nguyên Hương biếu chàng. Với bề ngoài hiền lành, nó lại là vũ khí nguy hiểm, đế bằng chì, mũi gắn kim sắt nhọn hoắt, khi phóng chán sẽ đâm vào người địch thủ không khác lưỡi dao.

Văn Bình uống cạn chai huyết-ky, rồi khóa trái cửa, lững thững xuống nhà. Nhân viên lễ quán Settha Palace đã đi ngủ hết, quầy tiếp tân vắng tanh, cánh cửa đồ sộ ra đường đã đóng. Một nhân viên mặc đồng phục đưa tay che miệng ngáp khi thấy chàng xuống. Hắn hỏi chàng bằng tiếng Pháp

- Thưa, ông không ngủ?

Văn Bình cười nụ:

- Nếu ngủ, tôi đã ở trong phòng, không có mặt ở đây.

Nhân viên khách sạn hạ thấp giọng:

- Thưa, nếu ông khó ngủ tôi xin mạn phép...

Hắn bỏ lững câu nói một cách ý nhị. Lễ quán Settha Palace được liệt vào loại thượng lưu ở Vạn Tượng, trên nguyên tắc không cho phép gái chơi hành nghề, cũng như không đưa gái cho khách. Song đó là nguyên tắc do ban giám đốc đề ra. Ai lao là một trong những quốc gia trên thế giới mà nguyên tắc chỉ có giá trị lý thuyết.

Văn Bình lắc đầu:

- Cám ơn. Tôi muốn xuống phố.

Gã nhân viên cố vớt vát:

- Thưa. Tôi quen một cô rất đẹp. Còn trẻ lắm.

Văn Bình lại lắc đầu:

- Không.

Tuy chàng cau có, gã nhân viên vẫn không thay đổi sắc diện.

Hắn kéo ghế bành, giọng lễ độ:

- Xin ông ngồi đợi một lát, tôi ra ngoài gọi xam lờ.

Văn Bình dúi vào tay hắn một đô la Mỹ. Mặt hắn tươi hẳn như có phép quỷ thuật. Văn Bình ngồi xuống ghế, nhả nha cầm báo xem. Toàn là sách báo tuyên truyền do các sứ quán cộng sản gửi tới, cùng sách báo Pháp.

Tuy đọc báo, Văn Bình vẫn không quên liếc chung quanh.

Địch đã nhận diện được chàng. Chẳng bao lâu nữa, họ sẽ ra tay quyết liệt. Họ có thể núp trong bóng tối bắn xả vào người chàng. Đuổi theo hung thủ trong thành phố Vạn Tượng không phải dễ vì dân chúng thờ ơ, lực lượng an ninh quá ít ỏi, sào huyệt bất khả xâm phạm lại nhiều.

Từ phút này, Văn Bình phải gia tăng thận trọng. Vì chàng bắt đầu áp dụng một chiến thuật quen thuộc nhưng vô cùng nguy hiểm: xuất đầu lộ diện. Chàng quyết ra mặt để bắt địch ra mặt theo. Cuộc chơi ú tim trở thành cuộc chạy đua với kim đồng hồ. Chàng có cảm tưởng lần này phải đương đầu với một đối thủ ghê gớm, mà một tích tắc hơi hênh có thể quật chàng tan xác.

Xăm lờ vừa đậu trước cửa Văn Bình ném tờ tạp chí So viết xuống bàn, chậm rãi bước ra tam cấp, trèo lên xăm lờ. Chạy được một quãng, xa phu hỏi chàng:

- Ông đi đâu?

Văn Bình đáp, giọng lè nhè như say rượu:

- Đi đâu cũng được.

Xa phu không hỏi nữa. Trong bóng tối hắn nhếch mép cười nham hiểm.

Gió mát gần sáng phe phẩy vào mặt Văn Bình. Qua biệt thự tối om có binh sĩ Pathét-Lào mặc đồ Việt cộng, đội mũ lưới đặt lá cây đứng gác – biệt thự của hoàng thân thân Cộng Souphanouvong – Văn Bình thấy thấp thoáng những ngọn đèn hấp háy của khu chợ Mới.

Xe xăm lờ chạy vào con đường đầy sỏi sau ngôi chợ mới cất. Đây là một khu tối om, nhà cửa đóng kín, ngoại trừ những quán giải khát và thanh lâu.

Sau nửa đêm, ít ai dám lang thang vào khu này, nhất là từ khi xảy ra nạn chặn đường cướp của, giết người thường xuyên. Văn Bình ngồi nghiêng trên xe, thủ thế sẵn, để có thể phản công chớp nhoáng. Chàng thuê xe xuống Chợ Mới không phải để giải sầu vì chàng ghét cái thú bệ rạc, cặp tiếng trên toàn châu Á về bệnh mê gái, song vẫn khó tính trong sự lựa chọn và chỉ chạy theo những công trình tuyệt mỹ và thượng lưu đặc biệt.

Đường đi mỗi lúc một tối. Tiếng gió từ đầm rau muống đen sì bên đường thổi lại rào rào. Từ phía nam thành phố vọng tới những tiếng súng rì rạc.

Đột nhiên, xa phu dừng lại.

Văn Bình dẫm chân vào sàn xe:

- Chạy đi.

Gã xa phu nhảy xuống quay mặt về phía Văn Bình. Và như tên bắn, hai bóng đèn núp sẵn bên đường vụt đứng dậy, chĩa súng ào xảm lồ, kèm theo tiếng cười dữ dằn:

- Giơ tay lên.

Gã xa phu hiền lành cũng rút ra, khẩu súng côn to tướng.

Hắn đi miệng súng vào hông chàng, giọng gay gắt:

- Phiên ông bạn giơ tay lên, đừng trù trù nữa. Chúng tôi chờ ông bạn đã lâu.

Tên xa phu nói tiếng Việt trơn tru, không còn dùng tiếng Lào như trước nữa. Giọng nói của hắn tố cáo hắn sinh trưởng ở vùng đồng chua nước mặn Bắc Việt.

Văn Bình nói:

- Á ông bạn không phải người Lào. Mà là đồng hương với tôi. Nếu tôi không lầm, ông bạn là người Thái Bình.

Gã xa phu nhăn mặt:

- Đừng kéo dài thời giờ nữa. Phải, tôi là người Thái Bình, còn anh là dân Hà Đông.

Văn Bình giật mình. Đúng chàng là người Hà Đông. Căn cước của chàng đã được ghi rõ trong thư khố sở phản gián Hà Nội. Điều này chứng tỏ đối thủ của chàng có liên lạc với Bắc Việt. Tên xa phu nhìn chàng cho tay lên đầu, bước xuống xe đoạn nói:

- Không những tôi biết sinh trưởng ở Hà Đông, tôi còn biết anh có Khúc Thủy nữa kia. Đúng không, anh bạn Tổng Văn Bình?

Văn Bình cười nụ:

- Đúng. Thành thật khen ngợi anh.

Tên xa phu nói:

- Đã biết nhau rồi, xin anh tuân theo lệnh tôi, vì khẩu súng này ngứa ngáy lắm, từ lâu chưa được xúc miệng. Nếu anh có cử chỉ khả nghi, nó sẽ tặng một viên đạn vào bắp chân. Vào bắp chân, anh nhớ chưa? Vì chúng tôi chưa muốn giết anh. Nào, bây giờ trân trọng thỉnh anh vào tề xá, dùng chén rượu nhạt.

Văn Bình nhún vai:

- Hân hạnh. Tuy nhiên, tôi cần nói trước kéo lát nữa mắt lòng. Tôi vốn ghét rượu rẻ tiền. Muốn tôi chiêu cổ phải có huyết-ky, và là huyết-ky thượng hảo hạng. Bằng không thì thôi. Các anh cho uống nước lã cũng được.

Gã xa phu cười hềnh hếch:

- Ô, chúng tôi biết tài uống rượu của đại tá rồi. Đại tá uống hàng chục chai huyết-ky nguyên chất cũng không say.

Văn Bình dề môi:

- Té ra các anh là tri kỷ của tôi. Nhưng đêm nay tôi bận lắm. Tôi chỉ ghé vào chơi một lát rồi phải về ngay. Người đẹp đang chờ tôi dưới xóm.

Bóng đen đi bên sảng giọng:

- Không phải lúc nói đùa.

Văn Bình phá lên cười.

Căn nhà gỗ phía trước mở hé cửa, ánh sáng đèn điện vàng ệch lọt ra ngoài.

Văn Bình được dẫn qua giầy bàn ghế bằng gỗ mộc xiêu vẹo, trước khi vào phòng trong, một căn phòng bày biện sang trọng, gắn máy điều hòa khí hậu, khác hẳn bên ngoài nghèo túng và cũ kỹ.

Cửa được đóng lại đánh sầm. Hai người lúc nãy ngồi trên đi-văng, còn gã xa phu bắt chân chữ ngũ trên ghế bành bọc da đỏ miệng phì phèo thuốc lá.

Không đợi được mời, Văn Bình buông mình phịch xuống ghế đối diện với gã xa phu giả hiệu rồi cho tay vào túi. Một tiếng quát chặn lại:

- Yêu cầu để tay lên bàn.

Văn Bình trở mắt ra vẻ sững sốt:

- Trời ơi, tôi thêm thuốc lá mà các anh cấm đoán ư! Các anh phải biết tôi nghiện Salem. Các anh có thể giết tôi song không thể bắt tôi nhịn thuốc.

Tiếng nói hồi nãy lại tiếp:

- Ừ thì hút. Nhưng anh coi chừng. Lợi dụng hút thuốc mà rút súng thì toi mạng.

Gã xa phu chờ chàng rít hơi khói đầu tiên rồi đứng đĩnh:

- Nghe thiên hạ nói về anh đã lâu, tôi đĩnh ninh anh là cáo già trong nghề. Ngờ đâu anh chỉ là nhân viên tầm thường. Kẻ có kinh nghiệm không đại gì ngụ tại Settha Palace để rồi gần sáng trèo lên xăm lò dẫn xác lù lù đến miệng cạp.

Văn Bình không đáp. Chàng không muốn đối phương biết chàng có tình dẫn xác lù lù đến miệng cạp.

Gã xa phu lại nói:

- Kể ra giữa chúng tôi với anh không có điều gì thù oán. Tự anh gây ra trước. Tự anh nhận nhiệm vụ lên đây để phá rối chúng tôi.

- Tôi cũng không có điều gì thù oán các anh. Vì các anh dám vuốt râu hùm, ngang nhiên đánh cắp thùng đựng thuốc độc, nên ông Hoàng phải lên đây.

- Ái chà, anh lên đây để giết chúng tôi ư?

- Không, để điều đình với các anh.

Gã xa phu định nói, song hai người lạ ngồi trên đi văng vừa đứng dậy một lượt. Một người đứng tuổi, râu quai nón, mắt cú vọ, tóc ngắn lờm chờm, khoát tay ra hiệu.

Có tiếng xe hơi tắt máy ngoài cửa.

Tên râu quai nón hát hàm:

- Mời bạn Văn Bình ra xe.

Chàng đi trước, ba người lặng lẽ ra theo. Trên con đường đất tối om, chàng thấy một chiếc Mercedes 220 SE kiểu mới sơn trắng, cửa kính lên kín, chắc bên trong có máy lạnh. Chàng suýt soa:

- Chà, xe đẹp quá.

Gã xa phu đáp:

- Anh là thượng khách nên chúng tôi mời anh ngự xe Mercedes cho êm.

Hơi mát trong xe làm Văn Bình dễ chịu. Chàng ngồi giữa hai cây thịt to lớn, hai tay chấp trên đùi, dáng điệu thản nhiên, như người đi hóng gió với bạn.

Gã xa phu hỏi bằng tiếng Lào:

- Bịt mắt hẳn lại không?

Tên râu quai nón lắc đầu:

- Không.

Tài xế rú ga lái ra đường lớn.

Văn Bình đã tiên đoán được số phận mà địch sẽ dành cho chàng. Không cần bịt mắt có nghĩa là chúng không sợ bí mật bị tiết lộ. Nghĩa là chúng sẽ giết chàng.

Liếc hai bên, chàng thấy tên nào cũng đặt tay vào thắt lưng, hướm sẵn súng. Tên râu quai nón ngồi cạnh tài xế, quay lại phía chàng, tia mắt sáng quắc.

Bỗng hẳn cái tiếng:

- Anh định tẩu thoát phải không? Vô ích. Cửa xe đã đóng chặt. Hơn nữa, anh phải giết chết hai nhân viên của tôi mới hòng mở được cửa xe. Nhưng anh đừng quên vệ sĩ của tôi đều là võ sĩ quyền Anh, đủ sức đâm anh tan như bột. Rồi còn khẩu tiểu liên với ba băng đạn của tôi nữa.

Văn Bình nhún vai:

- Anh yên tâm. Tôi không thêm bỏ trốn.

Tên râu quai nón dè môi:

- Thiên hạ biết tiếng Anh lâu rồi. Anh là kẻ hứa một đàng, quàng một nẻo. Chẳng may anh tận số nên sa vào tay tôi.

- Các anh định hạ thủ tôi ư?

- Tôi không biết. Cái đó còn tùy thái độ của anh và tùy ông chủ. Nếu anh ngoan ngoãn, ông chủ sẽ xét lại.

- Còn như tôi từ chối.

- Chà, cả cuống chết đến đít còn cay. Lát nữa rồi anh xem.

Chương 5 (b)

Văn Bình ngồi im. Chàng đã biết được điều cần biết. Chàng có thể dùng độc thủ chớp nhoáng hạ hai tên ngồi bên bằng cách vung tay, đánh vào cuống họng, đồng thời chặn nòng súng của tên râu quai nón trước khi khạc đạn. Dùng tiểu liên trong xe hơi là điều tối kỵ trong nghề gián điệp, cho nên chàng có thể chuyển bại thành thắng bằng cách phản công bất thần và nhậm lệ.

Song mục đích của chàng là vào tận hang sâu để gặp cộp chúa. Nên chàng giả vờ ngoan ngoãn, dựa lưng vào nệm xe êm ái, phóng tầm mắt nhìn ra hai bên đường.

Những ngọn đèn cuối cùng của thủ đô Vạn Tượng đã tắt. Xe hơi tiến ra ngoại ô. Tuy xe phóng nhanh, Văn Bình vẫn nghe rõ tiếng nước sông Cửu Long réo ầm ầm.

Kỷ niệm xa xưa bỗng vùng dậy trong trí chàng. Đêm ấy, trời tối như bung, chàng cũng bị tống lên xe hơi đen bít bùng, kẹt giữa hai cây súc cừ khô trên bờ sông Cửu Long. Chàng sa bẫy kẻ thù và bị dẫn đi thanh toán. Chàng chưa nghĩ ra mưu kế đoạt súng, hạ sát địch thì dịp mây ngàn vàng vụt tới.

Tài xế phóng hết tốc lực, tuột xe xuống ổ gà sâu hoắm. Xe hơi quay đầu một vòng. Văn Bình chỉ cần biểu diễn tài mọn là hai nhân viên ưu tú của địch bị hạ đo ván trong chớp mắt. Và phát atemi siêu đẳng của chàng đã đưa tài xế sang thế giới bên kia, một tích tắc đồng hồ sau.

Đêm nay, chàng cũng bị nhốt giữa hai cây sủng, song chàng cầu trời khấn phật cho tài xế tỉnh ngủ không lọt vào ổ gà. Nghĩ vậy, chàng bật lên cười.

Gã xa phu đang gằm gừ thì tài xế ồm ồm:

- Gần đến rồi. Lát nữa, cho nó bài học cũng chưa muộn.

Tài xế phóng khỏi Thát Luông, rẽ vào con đường tối om và dừng xe trước một biệt thự cũng tối om và rộng mênh mông.

Tài xế bóp kèn, cổng sắt mở ra, chiếc Mercedes chạy vào trong giữa hai rặng cây lớn.

Qua hòn giả sơn, nước chảy róc rách, tài xế quẹo vào ga-ra, bên trong đậu sẵn ba chiếc xe Mỹ dài ngoằng.

Tên râu quai nón mở cửa, giọng thân thiện:

- Mời quý khách xuống.

Bộ ba lúi lũi áp giải chàng lên nhà trên. Ngọn đèn ở cầu thang sau được bật lên, Văn Bình trèo thang gác, một cầu thang lát cẩm thạch mua từ bên Ý chở sang, màu sẫm nổi gân vàng, tương tự như cẩm thạch trong lữ quán Caravelle ở Sài Gòn. Từ mấy năm nay, nhiều nhà tỷ phú nhờ thời cuộc mọc lên như nấm ở Vạn Tượng. Phần đông họ là chính khách tham những hoặc gian thương có thế lực. Bởi vậy, Văn Bình không ngạc nhiên trước sự trần thiết lộng lẫy của tòa biệt thự.

Đèn hành lang trên lầu cũng được bật sáng. Văn Bình nhận thấy đối phương hoạt động ngang nhiên, không cần che giấu ánh đèn, dường như Vạn Tượng là thành phố của họ.

Văn Bình được dẫn vào một căn phòng lớn trang trí trang trọng theo kiểu Pháp. Tường đều lát gỗ ván nổi vân như mun, cửa sổ đóng kín, hai cái máy lạnh Westinghouse sơn xanh chạy dè dè.

Trong phòng có hai bộ xa lông khổng lồ đặt trên nhiều tấm da hổ. Quanh phòng chỗ nào cũng có hoa tươi. Nào hoa hồng, hoa lê đơn, hoa thược dược, đủ thứ, đủ màu, cắm trong lọ pha lê màu trắng.

Tuy nhiên, cái làm Văn Bình sửng sốt trong giây phút là tủ rượu kê ở góc tường. Chàng đã thấy nhiều tủ rượu sang trọng, song lần đầu được thấy mọi thứ rượu quý nhất thế giới tập trung trong phòng khách của tư nhân.

Mắt chàng bắt đầu nổ đom đóm vì trong so gài một trăm chai rượu bày thành hàng ngay ngắn, chàng vừa nhận ra một chai vang Chatseau Lafitte Rothschild 1806. Loại này trị giá 100 đô-la một chai trên thị trường lưu linh quốc tế, chỉ vua chúa mới dùng nổi. Bên cạnh là một chai Chartreuse 1878,

rượu mùi nổi tiếng của Pháp, 50 đô la. Kế tiếp là sâm banh Grande Fine Arbellot 1794, 150 đô la.

Một người đàn ông đứng tuổi da ngăm ngăm đen, trán hói, mắt nhọn, râu mép mỏng dính, hàm răng thưa biểu lộ tính tình nham hiểm, đeo kính cận thị dày cộm, ngồi chờ trong ghế bành nhung màu da cam. Hắn mặc bộ âu phục đắt tiền, thắt cà vạt xanh, sơ mi ni lông trắng toát. Mùi nước hoa Ba lê từ người hắn toát ra.

Lúc hắn đứng lên, Văn Bình nhận thấy một chân thẳng đơ. Chàng biết hắn mang chân gỗ.

Tuy tàn tật, hắn vẫn có phong cách lẫm liệt của một cấp bộ chỉ huy. Hắn nghiêng đầu chào chàng, giọng nhã nhặn:

- Hân hạnh được tiếp ông Z.28.

Văn Bình thản nhiên ngồi xuống ghế sau khi bắt tay thân mật. Dáng điệu chậm rãi, chàng rút Salem ra hút, rồi nói:

- Văn kỳ thanh, giờ mới kiến kỳ binh. Rất sung sướng được gặp ông Simun.

Nụ cười ngạo nghễ đang nở trên môi Simun vụt tắt. Hắn đắm đắm nhìn Văn Bình.

Một phút sau, hắn nhún vai:

- À ra ông Z.28 cũng biết tên tôi.

Văn Bình cười nụ:

- Dọc bờ sông Cửu Long này, ai lại không biết danh ông Simun.

Giọng nói sang sảng của Văn Bình như tiếng chuông đồng vang rền trong óc Simun. Hắn tiến lên một bước, vẻ ngơ ngác hiện rõ trên mặt. Hắn định nói bỗng nín bặt. Thời quá khứ đầy sóng gió vùng sông dậy trong trí nhớ của gã cụt chân kỳ dị.

Trong một tích tắc đồng hồ moi móc dĩ vãng mịt mù, Simun vừa nhận diện được người thanh niên cường tráng, hào hoa, mã thượng đang ung dung hút thuốc trước mặt.

Ngày xưa, Simun đã gặp Z.28 ít ra một lần trong đời buôn lậu, một đêm chạm súng với lính đoàn thuộc địa trong vùng rừng núi Ai Lao. Hồi ấy, Z.28 chưa phải là Z.28. Chàng cũng chưa mang tên Văn Bình.

Hồi ấy, Simun cũng chưa phải là Simun. Tuy mới 22 tuổi, hắn đã mang nặng trên vai kinh nghiệm dày dặn của 8 năm ngang dọc trên đất Lào. Với sức địch trăm người, hắn được anh chị trên bờ Cửu Long giang kính nể và

tôn làm thủ lĩnh. Hắn chuyên sống bằng nghề bao tiêu hàng lậu, nhân viên quan thuế biên phòng sợ hắn như cạp dĩa.

Hơn một lần, một mình một súng, hắn đã đẩy lui hàng chục binh sĩ thuộc địa. Có lần hắn dùng hai tay không đánh chết ba người Pháp lực lưỡng trong rừng gần Cánh Đồng Chum. Nhà chức trách bảo hộ treo thưởng cho ai giết được hoặc điềm chỉ để bắt Simun song hắn vẫn tung hoành như ở chỗ không người.

Một đêm cuối đông, rét như cắt ruột, Simun áp tải đoàn thuốc phiện vượt qua Mường Xén, sắp vào địa phận Nghệ An. Trời mưa buốt như kim châm, Simun ra lệnh cho nhân viên tạm dừng trong khu rừng rậm dọc biên giới.

Đi bộ nhiều ngày trong rừng, lại bị bệnh kiết lỵ nên Simun mất sức. Hắn chui vào gốc cây, rồi ngủ thiếp. Đến khi tỉnh dậy, mưa đã tạnh, ánh trăng le lói chiếu xuống cánh rừng đầy lá, hắn biết bị vạ thì đã muộn.

Thật ra, lính đoàn đã biết lộ trình của Simun sau khi đoàn thuốc phiện rời để đi Lào Luang Prabang. Một nhân viên tin cậy của Simun đã mật báo tin cho nhà chức trách thuộc địa để lấy tiền thưởng, và cũng để trả thù...

Để trả thù vì Simun đã cướp vợ hắn. Trong nhiều năm hoạt động gã thuộc viên theo sát Simun như bóng với hình. Có vợ người Thái hơi hờ như đoá hoa hồng của hắn đã ngã vào lòng Simun một cách ngoan ngoãn. Con ghen bùng bùng, hắn cãi lộn với Simun, rồi xuất kỳ bất ý ném dao hạ sát. Hắn không ngờ Simun né tránh dễ dàng, và trong chớp mắt quật ngã hắn.

Nghĩ tình cốt nhục, Simun tha giết. Song gã đàn ông mất vợ rình rập cơ hội trả thù...

Simun vừa bò khỏi hốc cây thì súng nổ ran tứ phía. Do sự bố trí của kẻ phản bội, cuộc phục kích đã diễn ra trên một ngọn đồi trọc, cây cối thưa thớt.

Bọn nhân viên bao tiêu bỏ chạy như vịt. Simun đang ngần ngại chưa tìm ra kẻ đối phó thì gã mất vợ đã dí súng vào lưng bắt giờ tay đầu hàng. Bình sinh Simun chưa đầu hàng ai nên hắn quay lưng lại đoạt súng. Viên đạn đầu tiên xuyên qua bả vai, máu tuôn xối xả. Song Simun đã hạ độc thủ đánh chết gã phản bội.

Vòng vây thắt chặt chung quanh ngọn đồi có độc. Với cây súng « mút » bá phát, bá trúng, Simun kháng cự lại một cách dũng mãnh.

Trong nháy mắt, hắn bắn ngã 5 tên lính đoàn. Chẳng may cho hắn, viên đạn thứ 6 bị thôi. Hắn chưa kịp giật quy lát cho viên đạn nhảy khỏi nòng thì

một tốp người nhảy bổ lại quật hấn ngã. Cuộc vật lộn diễn ra vô cùng ác liệt. Simun dùng dao giết luôn hai người nữa, rồi bỏ chạy vào rừng.

Hắn chạy suốt đêm không nghỉ.

Trời sáng rõ, hắn vẫn chưa ra khỏi địa phận Tương dương sát biên giới.

Phía sau, lính đoàn vẫn rượt theo. Ngoài vết đạn ở vai, Simun còn bị đâm nhiều nhát vào ngực và lưng. Nếu không có sức khoẻ phi thường, hắn đã ngã gục dọc đường.

Mặt tái mét vì mất máu, hai chân đập gai độc xưng vù, vết thương đau nhức vô tả. Simun kiệt sức nằm gục bên dòng suối nhỏ. Hắn khát nước cháy cổ họng song không thể rướn mình để uống. Hắn định ninh là thần Chết đã lại.

Nhưng Trời đã run rủi cho hắn được cứu sống. Trong khi đàn chim kên kên chuyên rĩa xác chết bay xà trên đầu Simun thì một thiếu niên khỏi ngô, đeo ná, từ phía trên men dòng suối đi xuống.

Thiếu niên này là Văn Bình.

Thân phụ Văn Bình là võ sư và là thiện xạ đại tài. Rừng núi hiểm trở dọc giải Trường Sơn hùng vĩ đều in dấu chân ông. Hôm ấy, ông đang đuổi theo con cọp dữ đã ăn thịt một số lớn trâu bò và 3 người dân Tương Dương. Được mời từ Hà Nội tới, Văn Bình - đứa con trai duy nhất - đi theo. Cũng như cha, cậu bé Văn Bình bắn rất giỏi, đôi khi còn giỏi hơn cha.

Bất cứ con thú nào đã gặp Văn Bình đều mất mạng. Cậu bé không bao giờ phải bắn đến phát thứ nhì. Mũi tên thứ nhất ra khỏi ná là con thú gục xuống.

Văn Bình đứng sững nhìn người đàn ông quần áo rách tả tơi, bết máu, nằm sóng soài bên bờ suối, miệng liu lại không nói được nữa. Cậu bé quỳ xuống, vốc nước vã vào mặt Simun rồi cho hắn xuống. Xong xuôi, cậu lấy lương khô đeo bên mình cho người lạ ăn. Chưa hết, cậu còn xé áo làm băng, buộc vết thương trên vai.

Một giờ sau, Simun mới hoàn hồn. Những vết thương chỉ chút trên người hán dường như được thoa tiên dược đã hết đau đớn. Hắn dựa lưng vào gốc cây sủi cổ thụ rễ bở ngoằn ngoèo như rắn, nhìn Văn Bình bằng cặp mắt triu mến. Rồi hắn nắm tay Văn Bình, giọng cảm động:

- Cậu tên là gì?

Văn Bình lắc đầu. Simun nói liu lo một tràng dài nữa, cậu bé cũng không hiểu. Sự nhớ là Simun hỏi bằng tiếng Pháp:

- Cậu không phải là người Lào?

Cậu bé mỉm cười:

- Vâng, tôi là người Việt.

Simun đeo khẩu súng mút vào vai, sửa soạn cáo từ. Đột nhiên, tiếng súng nổ chát chúa trong rừng rậm. Tay chân run lấy bầy, Simun ngồi sụp xuống, nín áo Văn Bình:

- Cậu ơi, họ đến giết tôi.

Cậu bé hỏi dồn:

- Ai giết ông?

Simun lắp bắp:

- Linh thuộc địa.

Văn Bình là cháu đích tôn của một nhà cách mạng cương trực tham gia phong trào Cần Vương nên mang sẵn dòng máu chống Pháp trong người. Nghe nói, cậu bé vụt đứng dậy.

Kèm theo tiếng súng là tiếng bẹt-giê sủa gâu gâu. Vẻ mặt Simun nhón nhác:

- Chết rồi, bọn tay đoan có chó.

Một người cao lớn, mặc kaki vàng, lộ mặt san kim cây bồm bộp lá to như cái nón cách chỗ Simun ngồi 50 thước. Ba con chó săn lực lưỡng, lẳng ngắn, đuôi dài, mõm đen sì, sủa vang, phồng như tên bắn về phía Simun. Hấn run như chiếc lá:

- Cậu ơi, cứu tôi với.

Chẳng nói, chẳng rằng, cậu bé kéo Simun chạy vào sau cây lim xum xuê.

Cậu bé quỳ xuống, nét mặt bình thản như không có việc gì quan trọng.

Một viên đạn bay vào qua tai Simun. Hấn nằm nhoài trên đất. Văn Bình tra mũi tên vào ná, lẳng lẽ chờ đợi.

Người Tây đoan vừa tới, sắp bắn phát nữa, thì phật, mũi tên vút ra. Nạn nhân ngã nhào xuống đất, không kêu được một tiếng. Ba con chó săn dừng lại, đuôi vểnh lên.

Mũi tên vầu thứ hai đã bay khỏi ná. Tai bắn của tiêu Dưỡng do Cơ Mật lạ lùng: mũi tên nhỏ xíu xuyên qua óc con bẹt-giê ở gần rồi cắm phập vào ức con mới xò tới. Cả hai khối thịt được luyện tập công phu ngã xuống dòng nước chảy...

Con bẹt-giê thứ ba đã vọt lại. Bắn ná lại phi thường, cậu bé Văn Bình còn phi thường hơn nữa trong đường quyền tuyệt kỹ. Con chó khổng lồ vừa sấn tới gần thì sống bàn tay của cậu bé đã chém xuống như dao phay.

Trúng đòn vào mõm con bẹt-giê rú ăng ăng. Miếng quyền thứ nhì rơi giữa gáy đưa con chó bắt hạnh sang thế giới bên kia.

Tuy bị thương, thần Chết gần kề, Simun vẫn reo lên sung sướng:

- Thần đồng, thần đồng, trời ơi, cậu bé giỏi quá!

Simun lại gần xác người Tây đoan, lượm khẩu súng, và cái xác đựng vật dụng đeo lên vai. Chợt nhớ ra, hấn rút mũi tên, bẻ đầu cắm vào túi.

Văn Bình hỏi:

- Ông cất mũi tên của tôi làm gì?

Simun chấp tay vái cậu bé:

- Cậu là ân nhân của tôi. Tôi dọc ngang trên đất Lào này đã lâu, khét tiếng là nhà bảo tiêu võ địch, nay mới thấy còn thua cậu nhiều. Lớn lên, chắc cậu sẽ thành danh nhân. Tôi không có tên nhất định, không có nhà cửa nhất định, lại không vợ con, không gia đình, nên không biết bao giờ ta gặp lại nhau nữa. Song cậu cứ tin chắc là suốt đời tôi vẫn giữ mũi tên cứu tử này trong người. Thôi, chào cậu.

Simun nhảy qua suối, chảy miết.

Thời gian trôi qua, Văn Bình thành người, thành điệp viên ưu tú nhất của ông Hoàng. Simun vẫn lặn lội trong nghề buôn lậu đi khuya về tắt.

Đi đêm có ngày gặp ma, Simun bị lọt vào một ổ phục kích của nhân viên thương chính gần nơi được cậu bé Văn Bình cứu tử ngày trước. Lần này hấn phải chống cự một mình với một tiểu đội thiện xạ, trang bị súng ống tối tân.

Bị đạn vào ống chân, hấn thoát chết nhờ một bảo tiêu viên người Mèo trung thành cõng lên vai, chạy băng rừng, vượt suối. Một tuần lễ đằng đẳng không thuốc men đã làm cho vết thương ung thối. Kết quả là Simun phải cưa chân, và sau đó bỏ nước Lào đầy thù hận qua Thái Lan lập nghiệp.

Trong nhiều năm, hấn phiêu dạt khắp vùng Đông Nam Á, với cái chân gỗ lủng lẫy. Rồi trở về thủ đô Lào quốc, mở tiệm khiêu vũ làm sào huyệt buôn lậu, bắt cóc, ám sát lấy tiền, và mua bán tin tức điệp báo dưới sự điều khiển của Quốc tế.

Từ lâu Simun hằng mong gặp lại cậu bé anh hùng trong rừng biên giới để trả ơn. Nhân viên của hấn lũng kiếm khắp nơi song cánh chim hồng đã bay bổng tới những phương trời xa lạ. Hấn không ngờ...

Bị đạn vào ống chân, hấn thoát chết nhờ một bảo tiêu viên người Mèo trung thành cõng lên vai, chạy băng rừng, vượt suối. Một tuần lễ đằng đẳng

không thuốc men đã làm cho vết thương ung thối. Kết quả là Simun phải cưa chân, và sau đó bỏ nước Lào đầy thù hận qua Thái Lan lập nghiệp.

Trong nhiều năm, hắn phiêu dạt khắp vùng Đông Nam Á, với cái chân gỗ lủng lẫy. Rồi trở về thủ đô Lào quốc, mở tiệm khiêu vũ làm sào huyệt buôn lậu, bắt cóc, ám sát lấy tiền, và mua bán tin tức điệp báo dưới sự điều khiển của Quốc tế.

Từ lâu Simun hằng mong gặp lại cậu bé anh hùng trong rừng biên giới để trả ơn. Nhân viên của hắn lùng kiếm

Bị đạn vào ống chân, hắn thoát chết nhờ một bảo tiêu viên người Mèo trung thành cõng lên vai, chạy băng rừng, vượt suối. Một tuần lễ đằng đẳng không thuốc men đã làm cho vết thương ung thối. Kết quả là Simun phải cưa chân, và sau đó bỏ nước Lào đầy thù hận qua Thái Lan lập nghiệp.

Trong nhiều năm, hắn phiêu dạt khắp vùng Đông Nam Á, với cái chân gỗ lủng lẫy. Rồi trở về thủ đô Lào quốc, mở tiệm khiêu vũ làm sào huyệt buôn lậu, bắt cóc, ám sát lấy tiền, và mua bán tin tức điệp báo dưới sự điều khiển của Quốc tế.

Từ lâu Simun hằng mong gặp lại cậu bé anh hùng trong rừng biên giới để trả ơn. Nhân viên của hắn lùng kiếm khắp nơi song cánh chim hồng đã bay bổng tới những phương trời xa lạ. Hắn không ngờ...

Hắn không ngờ kẻ thù đứng ngạo nghễ trước mặt hắn lại là ân nhân...

Quang cảnh buổi sáng ấy trong rừng Tương dương, sát biên giới, một thiếu niên khôi ngô bắn tên độc giết linh đoan cứu sống một gã buôn lậu ngang tàng, hiện rõ trong trí Simun như những đoạn của cuốn phim quay chậm.

Hắn nhìn Văn Bình bằng cặp mắt kinh ngạc. Năm tháng trôi qua, cậu bé ngày xưa đã thành người đàn ông ba mươi, cao lớn, lực lưỡng, song nét mặt khôi ngô và dáng dấp mã thượng của tuổi thiếu niên vẫn còn.

Văn Bình cũng nhìn đăm đăm Simun. Rồi chàng kêu lên:

- À, ông không phải Simun, Simun là tên giả. Tên ông là...

Simun thở dài:

- Ông bạn nhớ dai thật. Từ ngày đó, tôi vẫn còn mang trong lòng cái ơn cứu tử của bạn. Trời ơi, tôi không ngờ bạn là Z-28, điệp viên số một của ông Hoàng, người mà tổ chức gián điệp nào trên thế giới cũng muốn hạ thủ.

- Giờ đây, tôi sa vào tay ông, ông còn đợi gì mà chưa hạ thủ?

Dường như không nghe câu nói của Văn Bình, Simun nói giọng mơ màng:

- Hừ, tôi còn nhớ lúc bạn bắn mũi tên vầu vào ngực thẳng tay đoạn độc ác... Ghê nhất là lúc hai con bet-giê mất mạng vì một mũi tên... Thú thật, trong ba chục năm ngang dọc trong rừng núi tôi chưa thấy ai bắn giỏi như bạn...

Quyền pháp của bạn cũng thật lạ lùng... Mười mấy năm trước, bạn quật nhẹ là con bet-giê khổng lồ đã mất mạng, không hiểu ngày nay võ thuật của bạn đã tiến tới mức nào... Tôi nghe danh Z.28 đã lâu, song không tin, không tin vì định ninh trên đời này chưa ai bắn giỏi, giỏi võ bằng Simun. Giờ đây mới biết lời đồn là đúng.

Simun đứng dậy, ra lệnh cho bạn thuộc viên:

- Cho các chú ra ngoài. Nhớ đóng cửa lại cẩn thận.

Quay sang Văn Bình, hắn nói giọng thân mật pha vẻ luyến tiếc buồn bã:

- Mời bạn dùng ly rượu hàn huyên để bỏ bao năm xa cách, Tôi còn một chai Arbelot thượng hảo hạng.

Văn Bình hỏi:

- Ông quên chúng ta đang là kẻ thù rồi sao?

- Tôi quên sao được. Song tôi cũng không quên mũi tên gãy cất từ lâu trong người.

Simun rút trong bóp phoir ra đoạn đầu của mũi tên hắn bẻ ngày nọ bên bờ suối, thái độ buồn rầu:

- Tôi định ninh là trái đất hẹp, sớm muộn sẽ gặp lại ân nhân. Đau đớn cho tôi, định mạng đã run rủi ân nhân là kẻ thù, kẻ thù bất cộng đái thiên của Quốc tế Đặc vụ. Nhưng trước khi nói đến chuyện giết chóc, hận thù, chúng ta hãy trò chuyện thân tình với nhau như hai người tri kỷ.

Thấy Văn Bình uống một hơi hết góc tư chai rượu, Simun trở mắt:

- Tôi là bọm rượu mà phải thua bạn. Thiên hạ đồn Z.28 uống rượu như hũ chim, giờ đây tôi mới thấy đúng. Bạn uống bao nhiêu thì say?

- Lệ thường, tôi uống bao nhiêu cũng không say. Có lần tôi uống ba chai một lúc. Tuy nhiên, khi nào trong lòng phiền muộn, chỉ uống một ly cũng say rồi.

- Đêm nay, ta sẽ uống rượu cho đến khi say mềm.

- Vâng. Lâu lắm tôi chưa được say.

Bỗng Simun vỗ tay đánh đét:

- Trời, cái này có gan hùm nường mà nhắm thì tuyệt! Lát nữa tôi sai đàn em vào rừng, nội sáng mai sẽ có gan hùm nường biếu ông bàn. À, ông bạn lập gia thất chưa?

Văn Bình lắc đầu:

- Chưa. Tôi như con thuyền, nay đây, mai đó, không buông neo ở bến nào nhất định.

Simun cười ha hả:

- Ông bạn cũng như tôi. Đàn bà chỉ làm vướng chân thôi, không phải tri kỷ?

Văn Bình lắc đầu:

- Có lẽ chúng ta khác nhau về điểm này. Tôi chưa lấy vợ vì đang sống cuộc đời nguy hiểm. Song tôi vẫn quý mến đàn bà. Theo tôi, phái yếu là bông hoa đẹp nhất. Thế giới không có phụ nữ sẽ thành bãi sa mạc mông mênh, cháy bỏng... Trái lại, ông bạn kinh miệt đàn bà. Bằng chứng, ông đã ra lệnh cho Tư Cụt hạ sát vũ nữ Mila. Hạ sát một cách hèn hạ và tàn nhẫn...

Simun đặt ly sâm banh sủi bọt xuống bàn:

- Tôi muốn đêm nay được hoàn toàn dành cho dĩ vãng. Đừng nhắc tới hiện tại nữa, bạn ạ. Tôi muốn...

Văn Bình cướp lời:

- Tôi sợ không làm ông vừa ý được. Trời gần sáng rồi. Tôi còn nhiều việc phải làm.

Simun thở dài:

- Simun này muốn quên thực tế phũ phàng mà ông bạn cứ nhắc lại. Bạn nên biết rằng ruột gan tôi lúc này nát bét như tương. Từ thuở làm người, dấn thân vào cuộc đời giang hồ, tôi đã giết nhiều người, giết để trả thù, giết để chinh phục đàn em, giết để dày vò, và giết để lấy tiền, tôi đã giết người quen đến nỗi không người thấy mùi tanh của máu nữa.

Tuy nhiên, phía sau vỏ du dương ấy, thằng Simun vẫn là con người. Con người với tất cả ý nghĩa thiêng liêng. Nói cho đúng, dân đao búa thường giữ đúng nhân, nghĩa, lễ, trí, tin, hơn bọn thượng lưu, nhà cao, cửa rộng, vàng bạc đầy két, bằng cấp huênh hoang. Simun đã hàm ơn bạn, và đã hàm ơn ai là không bao giờ quên.

Văn Bình cau mặt:

- Tôi không thích nghe hai chữ ân huệ. Trong đời luân lạc, cứu sống nhau là thường. Nhiều lần, thiên hạ đã cứu sống tôi. Ngày xưa, tôi bắn Tây đoan để cứu sống bạn vì thói thấy bạn có thể. Cha tôi thường dạy tôi bệnh vực kẻ có thể.

- Đúng. Bệnh vực người có thể là phương châm hành động của giới võ lâm hie(p sẽ.

- Tại sao bạn lại sai giết Mila?

- Tôi đã cố né tránh mà bạn cứ hỏi mãi. Cá nhân tôi, cá nhân thằng Simun có lương tâm con người, có con mắt biết thưởng thức sắc đẹp, không thể giết một vũ nữ siêu phàm như Mila. Song Mila lại là một con cò của Quốc tế Đặc vụ, Vì vậy Mila phải chết. Cũng như Tư Cụt phải chết. Mặc dầu trong thâm tâm tôi vẫn mến Mila và nhất là Tư Cụt- Hừ, cũng như đêm nay Quốc Tế Đặc vụ ra lệnh cho bạn đưa tôi đến đây ... Chúng ta đều là con cò, phải không bạn Simun?

Giọng Simun đượm vẻ chua xót:

- Vâng... Bạn Văn Bình ơi, tôi được lệnh của Quốc tế Đặc vụ đưa bạn tới đây để...

- Để giết. cảm ơn bạn Simun, trước khi đến đây, tôi đã biết rồi- Bạn đã biết, có phải bạn là thằng buôn lậu trong rừng Tường Dương ngày xưa phải không?

Chương 5 (c)

Văn Bình không hề biết Simun là con người thất thế nằm đợi chết bên giòng suối. Chành chỉ biết Sumun, yếu nhân của Quốc Tế Đặc vụ ở lao quốc. Song chàng vẫn đáp

- Biết. Tôi biết bạn từ lâu, nhưng chưa có dịp giáp mặt. Nhân cơ hội mới giả vờ ngây ngô để được nhân viên của bạn mời tôi đến. Bạn Simun ơi, đàn em của bạn là bọn giá áo túi cơm. Nếu không chủ trương đến đây, tôi chỉ cần vung tay là cả bọn ngã rạp như sung rụng.

Mặt Simun bắt đầu biến sắc. Giọng nói của Văn Bình vẫn chát chúa:

- Sau khi khám phá ra những kẻ theo dõi, tôi biết rằng bạn sẽ tìm cách bắt tôi. Thú thật với bạn là tôi đã biết bị theo dõi ngay sau khi tới lữ quán Settha Palace. Đến nhà Mila, biết có nhân viên của bạn rình rập, tôi vẫn vào như thường. Xin bạn hiểu cho, vạ bất đắc dĩ, tôi phải hạ thủ hai nhân viên của bạn.

Simun hớp một ngụm rượu, giọng đổi khác:

- Không sao. cảm tình giữa chúng ta vẫn chưa bị xứt mẻ.

văn Bình cười nhạt;

- Nếu tôi không làm, bạn được thượng cấp ra lệnh tìm cách thuyết phục tôi.

Simun đáp:

- Bạn đoán đúng. Tôi được lệnh thuyết phục bạn. Dùng lời nói ngon ngọt và tiền bạc trước ... Quốc tế Đặc vụ sẵn sàng trả một phần ba triệu đô

la, nghĩa là một số tiền khá lớn nếu bạn chịu giã từ đất Lào. Xin bạn tha lỗi, tôi chỉ có thể áp dụng kế hoạch này với điệp viên Z.28 mà thôi. Song bạn lại là ân nhân ... và lại dầu bạn không là ân nhân , tôi cũng không dám ... Quá khứ ở rừng Trường Dương đã chứng tỏ bạn là anh hùng. Lời nói dỗ dành cũng như vàng bạc, không khuất phục được anh hùng. Tôi chỉ dám đưa ra một đề nghị thân mật: bạn rời vạn Tượng là hơn, vì đây là việc riêng giữa người Lào và người Lào, không liên quan đến nước của bạn, không liên quan đến tổ chức điệp báo của ông Hoàng, Quốc tế Đặc vụ xin nhận mọi điều kiện do bạn đưa ra ...

- Vâng, tôi bằng lòng về Sài Gòn nếu Quốc tế Đặc vụ trả lại thùng độc dược.

- Trời ơi, bạn đòi một điều kiện không thể thực hiện được. Trừ phi Quốc tế Đặc vụ bị tiêu diệt - một việc không bao giờ xảy ra - thùng độc dược chỉ được giao hoàn với số tiền chuộc hai triệu mỹ kim. Hai triệu là số tiền rất nhỏ đối với CIA... Đặt vào địa vị bạn, tôi sẽ thuyết phục CIA trả tiền. Thua keo này, bày keo khác, cuộc đời còn dài, trong cuộc chạm trán sau này, CIA sẽ đòi lại tiền của Quốc tế Đặc vụ, có đi có lại cho toại lòng nhau, phải không bạn?

- Thành thật cảm ơn. Đặt vào địa vị bạn, tôi sẽ thuyết phục Quốc tế Đặc vụ chừa mặt ông Hoàng và CIA ra. Nếu không, hối tiếc đã muộn. Chúng tôi chưa hề chịu thua ai. Đời nào chúng tôi chịu thua một tổ chức tư nhân tầm thường như Quốc tế Đặc vụ.

- Bạn đừng vội hợm mình. Trong thư gửi Thủ tướng hoàng gia, chúng tôi đã cảnh cáo là "Quốc tế Đặc vụ không lùi bước trước sự khó khăn nào, sở mật vụ, cảnh sát và an ninh quân đội không được can thiệp"... Tình hình ở Lào quốc khác hẳn tình hình ở Nam Việt...

- Chẳng qua vì ở đây Quốc tế Đặc vụ được tự do hoạt động.

- Đúng. Quốc tế Đặc vụ có tai mắt khắp nơi, ngay cả trong Thủ tướng phủ, nghĩa là đầu não của quốc gia. Cái gì, chúng tôi cũng biết. Chúng tôi đã biết rõ tung tích bạn ngay sau khi bạn đặt chân xuống trường bay Wattay. Bạn đi đâu, gặp ai, ăn uống những gì, tất cả đều được báo cáo về từng giờ, từng phút. Dầu sao chúng ta là tri kỷ tôi không muốn tri kỷ thiệt mạng vô ích.

Vì vậy, tôi thành thật khuyên bạn...

- Tôi không nghe đâu, bạn đừng nói uổng công.

- Dầu bạn khẳng khăng từ chối, tôi cũng khuyên bạn. Từ xưa đến nay, chưa ai chống lại Quốc tế Đặc vụ mà không mất xác.

- Trừ tôi.

- Hồi còn trẻ, tôi cũng có nhiều huyết khí như bạn. Giờ đây, tuổi tác đã làm tôi khôn ngoan và sáng suốt hơn nhiều. Tôi thành thật khuyên bạn lần nữa. Bạn nên về đi. Sáng mai, có chuyến phi cơ Air Laos về Sài Gòn sớm. Tôi sẽ gọi giầy nói giữ chỗ cho bạn.

- Một lần nữa, tôi xin nói rõ là không về.

- Vâng, tùy ý bạn, tôi không dám ép. Vâng lệnh thượng cấp, tôi chỉ có bổn phận chuyển lời khuyên ruột thịt ấy đến bạn.

Văn Bình đứng dậy:

- Cám ơn ông bạn Simun đã cho uống rượu.

Simun rút mù soa lau mồ hôi trên trán:

- Chào bạn. Tôi sẽ cho nhân viên đưa bạn về khách sạn. Ngày mai, bạn đừng trở về biệt thự này, vô ích. Vì biệt thự này không phải của Quốc tế Đặc vụ, hoặc của tôi. Chủ nhân là trung tá trong quân đội. Ông ta ở đây với vợ lẽ. Chúng tôi mạn phép trói hai người, trong phòng bên cạnh.

- Tôi sẽ đến tìm bạn tại tiệm nhảy Yêu đương.

Simun nhún vai:

- Bạn đừng nên tới đấy thì hơn. Đàn em của tôi không ưa người lạ đến quấy rối. Nếu xảy ra chuyện gì, bạn và tôi sẽ hối hận, và riêng tôi, tôi sẽ hối hận suốt đời nếu phải hạ sát ân nhân.

Văn Bình buông thông:

- Tôi cũng hối hận suốt đời nếu phải hạ sát con người tôi đã cứu sống ngày trước.

Về tức tôi hiện rõ trên mặt Simun. Song hấn cổ dần xuống, và vỗ tay một cái ra hiệu. Tên râu quai nón te tuối chạy vào. Simun hát hàm:

- Lấy xe chở ông Văn Bình về Settha Palace.

Văn Bình xua tay:

- Không, tôi muốn xuống Chợ Chiều.

Simun nghiêm sắc mặt:

- Bạn muốn tìm Thiếu Cơ ư? Nàng đã thành người thiên cổ cách đây hơn một giờ.

Văn Bình xấn lại nắm lấy cổ áo Simun. Gã chủ tiệm Yêu Đương để yên không kháng cự. Văn Bình dẫn giọng:

- Anh đã ra lệnh giết Thiếu Cơ phải không?

Simun đáp, giọng bình thản:

- Bạn làm rồi. Tôi không phải là người ra lệnh. Mà là thượng cấp.
- Tôi muốn gặp thượng cấp của anh.
- Vâng, tôi sẽ trình lên.
- Bây giờ, phiền anh đưa tôi tới tìm Thiếu Cơ.
- Đáng tiếc. Xác nàng đã được ném xuống sông Cửu Long. Ở đây mỗi khi giết người, người ta thường biết Hà Bá. Như vậy, khỏi phải điều tra lời thôi.

- Các anh là đồ hèn, chỉ dám giết đàn bà yếu đuối, không dám đụng tới những người như tôi.

- Thừa bạn trong nghề điệp báo, không có kẻ hèn, cũng không có kẻ anh hùng. Điệp báo là nghề không có tiểu nhân và quân tử. Chúng ta chỉ cần nghĩ đến mục đích, miễn sao thành công là được. Quốc tế Đặc vụ giết Thiếu Cơ để cảnh cáo những ai ở Vạn Tượng còn muốn bắt liên lạc nghề nghiệp với Z.28.

Văn Bình buông Simun ra, mặt còn hầm hầm. Simun xoa vai bị đau:

- Bạn ức hiếp tôi quá. Bạn quên hăng tôi nhường nhịn bạn đã nhiều. Xin bạn hiểu cho nhường nhịn không có nghĩa là sợ sệt. Tôi có thể bắn nát óc bạn nếu bạn không phải là ân nhân. Bạn quay lưng lại sẽ thấy.

Văn Bình cười khanh khách:

- Thủ đoạn đánh lừa của bạn ấu trĩ quá...

Simun nghiêm trọng:

- Bạn là đệ nhất điệp viên, tôi đâu dám phỉnh phờ như đối với điệp viên tập sự.

Chột dạ, Văn Bình nhìn ra sau.

Quả Simun không đánh lừa chàng. Phía sau hai hòng súng tiểu liên đen ngòm đã đợi sẵn. Gã râu quay nón nheo mắt nhìn chàng, ra vẻ thách thức, song chàng tảng lờ như không biết.

Simun chỉ cần khoát tay ra lệnh là Văn Bình lãnh hai băng đạn 9 li vào người. Nhưng hắn lại hạ giọng:

- Bạn thấy rõ chưa? Tôi không ưa nói dối, nhất là nói dối với những người giàu kinh nghiệm như bạn. Thật ra, tôi không dặn đàn em mang súng vào phòng để uy hiếp bạn. Chúng tự tiện nộp nạp không xin phép.

Rồi trợn mắt, quát thuộc viên:

- Tụi bay cầm súng làm gì thế? Ông Văn Bình là ân nhân của tao. Tụi bay phải đưa ân nhân về phòng tử tế. Có chuyện gì thì chết với tao.

Simun chìa bàn tay sần sùi:

- Kính chào bạn Z.28. Hy vọng sẽ gặp bạn lại trong hoàn cảnh thân thiện hơn.

Sửa soạn quay gót, hấn sức nhớ ra:

- À, tôi có cặp ngà voi quý lắm, từ trước đến nay chưa từng có. Tôi sai người đóng thùng gửi về Sài Gòn biếu bạn, gọi là...

Văn Bình lắc đầu:

- Tôi không thích hối lộ. Và lại, tôi cũng không phải là người dễ hối lộ.

Giọng Simun đượm vẻ buồn rầu:

- Lòng tôi chân thành, mà bạn cố ý hiểu lầm. Tôi biết bạn là con người cương trực, đồng tiền không thay đổi được ý tưởng. Và lại, nếu chủ tâm hối lộ, tôi sẽ bỏ ra vài ba triệu đô la. Cặp ngà voi này trị giá nhiều nhất là 15.000 đô la. Tôi biếu bạn là để ghi nhớ mối tình tri ngộ. Không dám giấu bạn, tôi đã hạ con voi khổng lồ này trong khu rừng gần dòng suối giấy biên giới hồi ấy, hồi bạn cứu tôi khỏi chết. Tôi cũng giết nó bằng mũi tên vầu, giống mũi tên bạn bắn ngã bọn lính đoan và chó bẹt-giê. Bạn không nhận thì tội thân thằng Simun này quá...

Văn Bình không đáp, từ từ bước ra cửa. Simun tiễn chàng ra hành lang, giọng thân mật:

- Nội ngày mai, cặp ngà sẽ tới Sài Gòn.

Văn Bình lùi lùi ra xe, tâm trí rối beng. Tài xế nổ máy, lái về trung tâm thành phố. Gã râu quai nón ngồi bên chàng, phì phèo thuốc lá.

Bỗng tài xế hỏi:

- Ông về đâu?

Gã râu quai nón lớn tiếng:

- Mày điếc hay sao mà không nghe ông chủ dặn. Ông chủ dặn mày đưa ông Văn Bình về khách sạn Settha, nghe chưa, đồ con khỉ!

Tên tài xế nhún vai:

- Mày coi chừng. Tao vốn hiền như cục đất nhưng đôi khi lại dữ như cạp găm.

Gã râu quai nón cười khẩy:

- Ô, cạp găm đối với tao là đồ bỏ.

Văn Bình xen vào:

- Cho tôi về khách sạn.

5 phút sau, xe hơi dừng trước khách sạn vắng tanh. Ở chân trời phía đông, một vầng sáng nhợt nhạt bắt đầu hiện lên. Văn Bình ngồi lì, chờ tài

xé mở cửa.

Gã râu quai nón buột miệng:

- Việc gì mà ầu nó.

Chẳng nói, chẳng rằng, Văn Bình tát vào giữa mặt hắn. Hắn ngã ngửa vào đệm xe, máu mũi chảy ròng ròng. Hắn vùng lên, toan rút súng thì Văn Bình nắm cổ áo hắn lôi xuống đất.

Chàng xô hắn ngã sóng soài trên nền cỏ ướt sương, đã mũi giày nhè nhẹ vào ngực hắn, giọng khinh bỉ:

- Chừa chưa?

Gã râu quai nón vụt đứng dậy như hai chân được gắn lò xo. Văn Bình đã tính sai tài nghệ của hắn nên suýt mất mạng. Khẩu súng rớt vào tay hắn, và tiếng đoàng khô khan nổi lên, viên đạn vèo qua nách Văn Bình. Vội vàng, chàng bước tréo sang trái, chặt atemi ngang hông đối phương.

Hắn ngã xuống, Văn Bình nắm áo dựng lên. Tài xé rút dao nháy vào:

- Buông nó ra, đừng làm tàng.

Văn Bình quay người một vòng. Bàn tay cứng như thép của chàng đánh bật con dao xuống cỏ, chân chàng phóng cước. Tên tài xé ngã bắn vào góc cây cỏ thụ, cành lá xum xuê trước khách sạn. Văn Bình kéo tên râu quai nón dậy, tặng thêm cái tát nổ đom đóm mắt, kèm thêm lời cảnh cáo.

- Lần này, tao tha cho. Lần sau thì mất mạng.

Tên tài xé lúi thủi ngồi dậy, mở cửa xe, ngồi vào vô-lăng. Văn Bình đánh diêm châm điếu Salem.

Vào khách sạn, chàng gặp tên nhân viên gọi xăm lò cho chàng hỏi khuya. Thấy chàng, hắn run rẩy nép vào tường, mặt tái không còn hột máu.

Văn Bình nhìn trừng trừng vào mắt hắn:

- Anh tưởng tôi là ma hiện về bắt anh phải không? Không, tôi vẫn là người, tôi vẫn còn sống khời khời đây. Muốn sống, anh lên phòng tôi nói chuyện.

- Thưa ông...

- Anh có chịu lên thì bảo?

- Thưa, người ta bắt buộc em...

- Thế à! Bây giờ, đến lượt tôi bắt buộc anh.

Khách sạn Settha đã ngủ say, tiếng máy điều hòa khí hậu kêu rào rào như mưa đổ. Âm thanh tròn trịa này đã biến thành một phần của cuộc sống tân tiến từ sau đại chiến thứ hai. Tiếng máy lạnh rào rào cũng là một phần

đời của chàng, cuộc đời phiêu bạt, mỗi đêm nằm trên giường mới, trong căn phòng lữ quán được điều hòa mát rượi.

Cách đây không lâu, nhà giàu ở Vạn Tượng mới sắm được quạt điện. Như có phép màu, đột nhiên đủ loại máy điều hòa khí hậu được chở tới, tràn ngập thành phố. Từ đầu hôm đến sáng, cô gái Vạn Tượng đã làm du luận thế giới ngạc nhiên.

Tuy lên Lào nhiều lần, quen từng tiệm ăn, ngõ hẻm, Văn Bình vẫn chưa hết ngạc nhiên.

Thật vậy, Vạn Tượng là một trong các đô thị làm du khách ngạc nhiên nhất Đông Nam Á. Ngạc nhiên không phải vì ở đây mãi đêm và cờ bạc được tự do (dầu nhà cầm quyền cho biết là không tự do), với những sòng đồ bác công khai, những xóm thanh lâu công khai, gái chơi quần là áo lượt, mặt đánh phấn trắng hếu tùm năm, tùm ba bám lấy dạ khách ngoài đường.

Thiên hạ ngạc nhiên có lẽ vì sự sống ở Vạn Tượng chưa nhiều nét lạ lùng. Thủ đô Lào gồm lèo tèo mấy con đường, phần lớn chưa kịp rải nhựa, đào cống, trụ điện còn bằng gỗ, chỉ cần 10 phút là

lái xe từ bắc xuống nam và từ đông sang tây thành phố mà dân chúng chung diện toàn xe hơi Mercedes mới toanh, đắt tiền nhất nhì thế giới.

Đi sâu vào bóng tối thành phố, người ta còn ngạc nhiên hơn nữa. Vì trong một thời gian ngắn, Vạn tượng đã trở thành trung tâm hò hẹn của các tay gián điệp từ chiêng. Ban ngày, nhân viên CIA ngồi uống rượu tại khách sạn Constellation bên cạnh nhân viên RU, cười nói, chào hỏi thân mật, nhưng ban đêm...

Văn Bình tỏ vẻ thương hại trước gương mặt sợ hãi của gã bồi. Song chàng không thể nhân nhượng thêm nữa. Đối phương đã dồn chàng vào thế quyết tử.

Gã bồi lùi thủi theo chân chàng như kẻ mất hồn. Nửa chừng cầu thang, hấn trượt chân suýt ngã. Văn Bình đỡ hấn dậy, giọng nghiêm nghị:

- Dừng giả vờ.

Hấn run như cây sậy:

- Thưa ông ,em đâu dám.

Lên phòng, hấn lấm lét nhìn chàng. Chàng ra lệnh:

- Mở ra.

Gã bồi run rẩy tra chìa khóa vào ổ. Vào phòng. Văn Bình khệnh khạng ngồi xuống ghế bành, rót huyết ky uống vô hồi, dường như quên bằng gã bồi.

Hắn khép nép hỏi:

- Thưa ông, em xuống được chưa?

Văn Bình ngẩng đầu lên:

- Anh muốn xuống nhà hả?

- Thưa vâng.

- Xuống nhà làm gì?

- Thưa...

- Đừng thưa gửi nữa, mất thời giờ. Tôi chỉ hỏi anh câu này. Một câu hỏi rất dễ. Tại sao anh lại lừa tôi?

- Thưa, em trót dại...

- Trót dại như thế nào

- Thưa, lừa ông.

- Tại sao?

- Em sợ lắm.

- Sợ ại?

- Em xin ông. Đừng bắt em nói nữa. Ông sai gì, em cũng tuân theo, không dám trái lời.

Văn Bình cười nhạt:

- Anh như con kiến, tôi vung bàn tay là bẹp dí. Có lẽ từ nãy tới giờ, tôi quá hiền lành nên anh chưa sợ. Đây này...

Chàng vỗ vào vai hắn. Cử chỉ của chàng nhẹ nhàng, như thể đối xử với bạn thân. Tuy nhiên, chân khí ghê gớm đã được tập trung vào đầu ngón tay, biến thành mười mũi dùi cứng như thép nguội.

Bị đau buốt đến óc, gã bồi co rúm thân thể, mặt tái như gà cắt tiết:

- Chết mất thôi... tội nghiệp quá, ông tha cho em.

Văn Bình gằn giọng:

- Đó mới là thử sức. Tôi làm thật, xương quia sành của anh sẽ nát như bột. Muốn thân thể toàn vẹn thì nói đi. Simun cho anh bao nhiêu tiền?

Gã bồi nhăn nhó:

- Thưa, chẳng có xu nào....

Văn Bình ấn ngón tay vào xương vai hắn lần nữa. Hắn rú lên như bị thọc huyết:

- Trời ơi, em không dám nói dối. Nhân viên của ông Simun gặp em hỏi tôi, bắt em rình rập ông, và hứa thưởng một ngàn kíp.

- Một ngàn kíp mà anh chịu lao đầu vào chỗ chết ư?

- Thưa, em xuống Chợ Mới một tối cũng xài hết hai ngàn... Đúng ra, năm bảy chục ngàn, em cũng chối. Nhưng thưa ông... họ dọa đốt nhà. Em mới tậu căn nhà ở đường George. Mahe.... Sau mười năm trong nghề, em dành dụm được món tiền, và công thêm tiền vay lãi. Thưa ông, vay lãi 15 phân. Nếu họ đốt nhà, gia đình em phải tha phương, cầu thực. Vợ đang ốm, lại bụng mang dạ chửa, 5 đứa con nhỏ...

- Họ chở xẩm lò bên ngoài phải không?

- Thưa phải, Xẩm lò chực sẵn từ 8 giờ tối.

Sau khi ông đi, em phải báo với ông chủ khách sạn là ông đã trả phòng.

- Anh bảo chưa?

- Thưa rồi. Phòng này đã cho người khác trọ.

- Đuổi đi.

- Thưa ông, em sẽ mất việc, vợ con nheo nhóc. Ông Simun sẽ cho nhân viên ném bụi nhùi tẩm xăng vào nhà. Tổ chức của ông Simun rất ghê gớm, ở đây ai cũng sợ.

- Nghĩa là anh sợ hấn.

- Vâng.

- Ha ha, tôi cũng tàn nhẫn không kém Simun.

- Lạy ông, Cẩn rơm, cẩn cỏ lạy ông...

Văn Bình không cần lục vắn thêm nữa. Chàng đã đoán biết số phận của gã bồi khờ khạo. Trong khi ấy, hấn dựa lưng vào tường. tứ chi vẫn run lẩy bẩy.

Chàng bảo hấn:

- Sớm muộn, Simun sẽ giết anh.

- Thật à ông?

- Đồ ngu như bò. Hấn giết anh để bảo toàn bí mật.

Chàng ném cho hấn cuộn giấy bạc 500:

- Đây này, cầm lấy tiền mà đi cho khuất mắt. Ra ngay bờ Sông trốn qua Nòng khai, đừng cho vợ con biết mà chết cả nhà. Tuần sau hãy quay về, nhớ chưa? Lẽ ra, tôi giết anh, nhưng thấy anh quá ngu xuẩn nên không nỡ. Song Simun không khoan hồng như tôi đâu.

Gã bồi rút xấp giấy bạc vào túi, vái chàng lia lịa:

- Em mang ơn ông suốt đời.

Văn Bình tắt máy lạnh, mở cửa sổ nhìn ra đường. Trời mờ mờ sáng. Mặc dầu suốt đêm không ngủ, chàng vẫn thấy sáng khoái như thường. Chàng thường có thói quen thức nhiều đêm liên tiếp,

Chàng đánh diêm châmđiếu Salem, tâm thần nghĩ vẩn vơ. Bỗng chàng để ý tới một bóng người vừa từ khách sạn Settha Palace đi vội ra đường.

Thoạt trông. Văn Bình đã biết là ai. Bóng người là gã bồi. Tay xách cái vali nhỏ, hắt đứng trên tam cấp, tần ngần nhìn chung quanh. Trong cảnh rạng đông tranh tối, tranh sáng, đường sá vắng ngắt như chùa Bà Đanh.

Một ý nghĩ lạ lùng thoáng qua óc Văn Bình. Như người có thiên lý nhãn, chàng nhìn thấy sự việc sắp xảy ra. Chàng chạy nhanh ra hành lang, song tới cửa phòng, chàng đứng lại, thở dài.

Vì chàng vừa nghe một tiếng bụp nho nhỏ. Tiếng nút chai sâm banh trong các dạ tiệc sang trọng.

Một cảnh tượng thê thảm diễn ra dưới đường, cạnh cây cỏ thụ cành lá xum xuê, nơi du khách ngồi uống rượu buổi chiều.

Tiếng bụp nho nhỏ là tiếng viên đạn chạy qua ống cao su hãm thanh. Gã bồi gục xuống, cái va li văng xuống đất. Viên đạn thứ nhất trúng ngực máu tuôn xối xả.

Nạn nhân gượng dậy, chưa kịp đứng lên thì tiếng bụp thứ hai nổi lên. Lần này hắt quay lộn một vòng rồi nằm dài trên thảm cỏ.

Văn Bình nhìn kỹ nhưng không thấy hung thủ. Có lẽ hắt núp bên trong khách sạn. Chàng cảm thấy băng khuâng như vừa tiễn bạn thân lên tàu.

Lại một nạn nhân nữa. Chàng tới Vạn tượng vừa chấn một ngày. Thiếu Cơ đã thành người thiên cổ vì dính dấp đến công việc của chàng. Giờ đến gã bồi vô tội. Đó là chưa kể mấy xác người đầy máu trên căn gác đầy mạng nhện và bóng tối hãi hùng gần khách sạn Constellation ở trung tâm thành phố.

Và nhất là thi thể còn nóng hổi của Mila. Mila người đàn bà có thân hình đẹp như nặn! Mila người đàn bà được hàng ngàn chàng trai say mê!

Văn Bình đóng cửa sổ lại. Chàng không muốn chứng kiến cảnh giết người tàn nhẫn ấy nữa. Chàng định trèo lên giường, chợp mắt một lát, đợi sáng rõ tới tòa đại sứ thì một tiếng gió lạ từ phía sau vút tới.

Vốn thính tại, chàng nhận ngay ra nguyên nhân của ngọn gió lạ. Máy điện tử cũng chỉ nhanh đến thế là cùng. Chàng quay ngoắt lại, đồng thời ngồi thụp xuống.

Một lưỡi dao mỏng dính vèo qua đầu chàng kéo luôn mấy sợi tóc. Nếu chàng chậm một phần trăm giây đồng hồ, mũi dao đã đâm trung gáy và chàng chết không kịp trối. Chàng biết ngay kẻ phóng dao có một bản lãnh phi thường.

Thích khách kêu lên:

- Ô!

Hắn là một người đàn ông Lào, da ngăm ngăm đen, mặc sơ mi dài đen, quần dài đen, giày đen, một màu đen ảm đạm và dữ dằn. Hắn cất tiếng “ồ” sững sốt, vì không ngờ lưỡi dao trệt ra ngoài mục tiêu.

Con dao lá liễu xuyên qua ổ cửa kính vỡ loảng xoảng. Sau đó, lưỡi dao cắm phập vào cánh cửa lá sách.

Văn Bình đang tìm cách đối phó thì hắn rút con dao thứ hai ra khỏi túi. Chàng nhìn ngang nhìn ngửa, thuận tay vớ lấy cái gối vút lỏng chòng trên giường.

Gã mặc đồ đen cười gằn, nói bằng tiếng Việt:

- Hừ, lấy gối đỡ dao! Chịu chơi đấy?

Văn Bình giờ gối ngang ngực, sẵn sàng cản lưỡi dao, Định tiến lên, chàng vẫn đứng yên, gân cốt đều đặn ra, chuẩn bị phản công. Cách Văn Bình ba thước, hắn đứng lại. Trong tầm xa này, dùng dao rất lợi, không tinh mắt và không nhanh tay, Văn Bình có thể mất mạng như bỡn.

Định khua dao một vòng người hơi nghiêng, sửa soạn phòng ra. Nhưng Văn Bình biết hắn giả vờ nên không thêm tranh. Hắn buột miệng khen ngợi:

- Ái chà, giỏi lắm.

Một giọt mồ hôi chảy trên trán Văn Bình.

Cách cầm dao bằng hai ngón tay nhẹ nhàng, và thế đứng mềm mại tỏ ra định có một kỹ thuật cận vệ chiến khá tinh vi, chàng không thể lơ lỏng và khinh xuất.

Hắn cười hà hà:

- Sợ chết phải không?

Văn Bình đáp, giọng bình thản:

- Sợ chết lắm chứ! Còn anh, anh sợ chết không?

- Bộ mã của anh cũng vạm vỡ đấy, nhưng tôi chỉ vung tay ra là anh tắt thở. Thôi, tôi sắp sinh phúc cho anh rồi. Nhắm mắt lại, cầu kinh đi thì vừa. Tôi sẽ tiện cuống họng anh ra làm hai. Tiện ra làm hai, anh đỡ đau đớn. Lát nữa, xuống châu Diêm chúa, đừng oán trách tôi, nghe không?

- Anh với tôi không hề thù oán, vậy anh giết tôi vì lý do nào?

- Chẳng có lý do nào cả. Tôi được lệnh giết anh thế thôi.

- Hắn co một chân lên. Nhanh như điện, chàng vẹo người sang bên, Lưỡi dao bay vù vù. Văn Bình quả là một võ sĩ siêu phàm. Cái gối trong tay chàng như có từ thạch, vừa nâng lên đã thu gọn lưỡi dao.

Thấy nguy, tên mặc đồ đen la lên, rồi bỏ chạy ra cửa.

Văn Bình quát lớn:

- Đứng lại, kéo mắt mạng.

Tiến đến sau lưng, chàng phật ổng bày tay vào hông hắn. Như cây thịet vô tri giác, hắn ngã nhào xuống. Chàng dựng hắn lên:

- Ai sai mày tới? Simun cho mày bao nhiêu tiền.

Hắn lắc đầu lia lịa:

- Simun là ai, tôi không biết.

Văn Bình bậm môi nghĩ ngợi. Nếu tên mặc đồ đen không phải là thủ hạ của Simun, gã cụt chana, chủ tiệm nhảy Yêu đương, nhân viên đáng gờm của Quốc tế Đặc vụ, thì là người của ai? Văn Bình không tin Simun ra lệnh giết chàng. Một tia chớp lóe sáng trong óc. Văn Bình hỏi hắn:

- Mày đừng giấu nữa. Tao biết mày là người của ai rồi. Mày khai thật đi, tao sẽ tha về, không giết. Bằng không, bắt buộc tao phải hạ thủ...

- Tôi không thể nào tiết lộ.

- Anh không ngậm miệng được đâu. Tôi sẽ có cách bắt anh cũng khai.

- Người ta sẽ không tha thứ cho vợ con tôi nếu tôi bép sếp. Anh có thể cắt tai, xẻo lưỡi, khoét mắt tôi là cùng, những sự tra tấn tàn bạo ấy vẫn không thể làm tôi hé miệng. Dầu anh giết, tôi cũng phải nín lặng. Xin anh hiểu cho. Anh tha chết tôi xin cảm tạ, nhục bằng anh giết, tôi cũng không dám oán thán.

Văn Bình đi đi lại lại phòng. Chàng đứng lại móc túi lấy thuốc Salem. Rít hơi thuốc thơm mùi bạc hà, chàng bảo tên mặc đồ đen.

- Thôi, nhặt dao mà về.

Thích khách nhìn chàng, vẻ mặt vô cùng ngạc nhiên.

- Anh tha chết cho tôi?

Văn Bình gật đầu:

- Ừ, anh về đi.

Gã người Lào vái Văn Bình ba cái cung kính:

- Tôi mang ơn anh trọn đời.

Văn Bình đứng yên như tượng đá giữa phòng. Trán nhui lại, chàng suy nghĩ mạnh mẽ. Chưa lần nào lên Vạn tượng chàng bị đối phương dẫn dắt như lần này. Trong vòng 24 tiếng đồng hồ, những xác chết vô tội đua nhau nằm xuống, những viên đạn ghê gớm, những lưỡi dao kinh khủng cùng vào người chàng... Văn Bình ném điếu thuốc cháy dở xuống đất.

Bên ngoài, trời bắt đầu sáng rõ.

Chương 6

Quyển Hạ

Một Pha Kỳ Thú

Khác với nhiều thủ đô ở Đông nam á, Vạn tượng là thủ đô dậy trưa. Vạn tượng dậy trưa mặc dầu ở Cánh đồng Chum, binh sĩ hai phe trung lập và thân Cộng đồng gần nhau, mắt gườm gườm, tay đặt lên cò súng. Vạn tượng dậy trưa mặc dầu hiểm họa chiến tranh luôn luôn đè nặng lên vương quốc nhỏ bé và phúc hậu.

Mặt trời ló đầu khỏi khu rừng đôi diện Vạn tượng với cái đĩa tròn đỏ ối. Một ngày nóng như thiêu nữa sắp bắt đầu. Con sông Cửu Long chảy từ từ trong sự lười biếng, lười biếng đến nỗi du khách ngoại quốc có cảm tưởng là giòng sông đứng yên, không buồn trôi xuôi, như người nghiện á phiện say lơ mơ với ả phù dung, tiết kiệm từng cử chỉ nhỏ.

Xe tắc xi còn đậu la liệt ở bên, tài xế ghéch chân lên cửa, ngủ gờ gạc thêm một lát, hoặc ngồi uống cà phê.

Hầu hết các biệt thự sang trọng và rộng lớn, còn đóng cửa im ỉm, máy điều hòa khí hậu chạy rì rầm.

Tuy nhiên, ở một con đường rải đá, một tòa nhà đồ sộ đã mở cửa. Mở ra chớp nhoáng, rồi đóng lại chớp nhoáng. Lệ thường, tòa nhà này mở rộng rất muộn.

Đại đội phòng vệ được giản ra dọc hàng rào từ rặng đông. Bắt đầu từ 7 giờ sáng, những chiếc Mercedes 220 sơn đen, bóng loáng, gắn máy lạnh, số tự động, bánh hông trắng, lần lượt chạy vào trong sân, đậu lại, nhả ra những người vẽ mặt long trọng, mặc sơ mi trắng hoặc com-lê cà vạt trắng nếp.

Người đến sau cùng đeo kính mát, và hút tẩu. dáng điệu nghiêm trang. Trạc từ 55 đến 60, da ngăm ngăm, nổi bật trên nền mỡ gà của bộ săn-tung may ở Ba lê, nhân vật này xuống xe, rào vào trong nhà, trèo lên cầu thang gỗ đánh xi tron bóng.

Cánh cửa lớn trên gác được mở rộng.

Bên trong, nhiều người đến từ trước đã tề tựu xung quanh cái bàn chữ nhật.

Mọi cửa sổ đều được đóng chặt, rèm nhung che kín, không cho ánh sáng bên ngoài lọt vào. Tiếng máy lạnh reo đều đều. Tất cả đều đứng dậy một lượt.

Nhân vật mới vào ngồi xuống cái ghế bành bọc nhung đỏ ở đầu bàn. Một nhân viên tùy tùng đặt cặp da đen xuống bên cạnh, rồi lặng lẽ ra ngoài.

Buổi họp bắt đầu.

Nhân vật mới vào đứng dậy, nghiêng đầu chào cử tọa rồi nói giọng từ tốn, chững chạc:

- Kính chào quý vị. Hoàng thân thủ tướng còn bận bề kiến quốc vương ở Luang Prabang trưa nay mới về kịp nên đã gọi vô tuyến cho tôi, ra lệnh triệu tập gấp hội đồng nội các thu hẹp. Tôi thành thật xin lỗi đã phải đánh thức quý vị quá sớm, và nhất là triệu tập phiên nhóm quá vội vã, không kịp báo trước. Xin quý vị hiểu cho, vì đây là một buổi họp bất thường và vô cùng quan trọng.

Tiếng trò chuyện nho nhỏ tắt ngúm, nhường chỗ cho bầu không khí im lặng. Chủ tọa nói tiếp:

- Tuân lệnh hoàng thân thủ tướng, tôi xin đọc bức tối hậu thư vừa được gửi tới hội rặng đông.

Chủ tọa đằng hắng một tiếng rồi đọc.:

Căn cứ an toàn, ngày ... tháng ... năm 19...

Sam Phoun

đại diện toàn quyền

Quốc tế Đặc vụ

Kính gửi

Hoàng thân Thủ tướng Chính phủ Ai lao.

Thưa ngài

Đây là lá thư thứ hai chúng tôi trân trọng kính gửi đến Ngài. Đúng hơn, đây là bức tối hậu thư, với những đòi hỏi rõ rệt và quyết liệt.

Ngày 1-6, Ngài đã nhận được lá thư thứ nhất của chúng tôi. Trong lá thư này, chúng tôi đã trình bày những lý do khiến chính phủ hoàng gia không thể không chấp nhận điều kiện của Quốc tế Đặc vụ, đó là trả cho chúng tôi hai triệu đô la Mỹ để chuộc lại cái thùng bằng sắt chứa 115 kilô độc được ghê gớm được chở trên phi cơ AN-2P do chúng tôi đoạt được và đang cất giữ.

Ba ngày đã trôi qua.

Đúng 10 giờ tối – như đã nói trong thư chúng tôi đã chờ phúc đáp của Ngài qua tần số 9 kiloxích, tần số từ trước tới nay vẫn dành riêng cho cơ quan tình báo quân đội của tướng Sulivông. Mãi đến 10g4 phút, mới có phúc đáp. Song lẽ, bản phúc đáp này không làm chúng tôi vừa ý.

Trong lá thư thứ nhất, chúng tôi đòi hỏi số tiền vàng hai triệu mỹ kim phải được chuyển vào trương mục của chúng tôi ở Thủy sĩ, theo những chi tiết chuyên môn do chúng tôi đề ra. Cho đến giờ phút này, chúng tôi chưa hề nhận được sự xác nhận của ngân hàng Thủy sĩ. Sự kiện này có thể được giải thích như là Chính phủ do Ngài điều khiển đã coi số tiền hai triệu đô la vô nghĩa nặng hơn sinh mạng của hàng triệu, hàng chục triệu con người.

Trong lá thư thứ nhất có đoạn như sau: “Từ nay cho đến khi tới hậu thư hết hạn, quý Ngài phải ra lệnh cho các cơ quan an ninh trong nước án binh bất động, nghĩa là sở mật vụ, sở cảnh sát và an ninh quân đội không được áp dụng một biện pháp nào, dầu là tiêu cực hay tích cực, đối với Quốc tế Đặc vụ. Nếu điều kiện này không được quý Chính phủ triệt để tôn trọng, buộc lòng chúng tôi phải dẫn mật bằng một hay nhiều vụ ám sát chính trị khác nữa. Khi đó, nạn nhân sẽ là những nhân vật quan trọng hơn cổ thiếu ta Sim Leng của sở Mật vụ.”

Lời cảnh báo của chúng tôi không được quý Ngài lưu ý đến. Bằng chứng cụ thể là quý Ngài liên lạc với sở Mật vụ của ông Hoàng ở Sài gòn, và sở này vừa phải lên đây một điệp viên mang cấp bậc đại tá.

Tên y là Tống Văn Bình, tức Z-28

Y tới Vạn tượng bằng một chuyến máy bay riêng của quân đội hoàng gia. Máy bay này mang số 0187. Hiện y ngụ tại khách sạn Settha Palace do chính phủ hoàng gia trả tiền phòng. Ngay sau khi mới đến, y đã bí mật tiếp xúc với một nhân vật tình báo cao cấp hoàng gia, mà chúng tôi không muốn nói tên. Quý ngài muốn biết tên nhân vật này là ai xin hỏi ông bộ trưởng tại Phủ Thủ tướng, người am tường nội vụ từ đầu đến cuối, người đã liên lạc với Sài gòn, người đã chủ trương chống lại Quốc tế Đặc vụ đến cùng.

Vừa có mặt tại Vạn tượng, Văn Bình Z-28 đã tấn công một số cơ sở của chúng tôi. Một số nhân viên của chúng tôi đã bị y hạ sát một cách tàn nhẫn.

Chắc vào giờ này, quý Ngài đã được công an và phản gián báo cáo đầy đủ về các vụ án mạng mờ ám vừa xảy ra tại thủ đô. Tuy nhiên, quý Ngài chưa thể tìm ra thủ phạm. Chúng tôi xin nói thẳng rằng kẻ sát nhân là Văn Bình Z-28.

Vũ nữ Tin có đã bị Z-28 giết tại một tiệm thuốc phiện trong khu Chợ Chiều. Vũ nữ Mila, nhân tình của cổ thiếu ta đặc vụ Sim Leng, và là cộng tác viên thân tín của chúng tôi, cũng bị Z-28 hạ sát một cách điên cuồng trên một căn gác gần lầu quán Constellation. Rạng sáng hôm nay, một nhân

viên khác của chúng tôi, cũng là nạn nhân của Z-28 trước khách sạn Settha Palace.

Những sự việc vừa xảy ra, một lần nữa, xác nhận rằng quý Ngài không muốn thành thật giải quyết nội vụ trong tinh thần hòa bình và thân thiện.

Vì thế, nhân danh Quốc tế Đặc vụ, một tổ chức có chi nhánh khắp thế giới, chưa từng bị thua ai, chưa từng thất hứa với ai, tôi, Sam Phoun long trọng gửi tới hậu thư này đến quý Ngài, lưu ý quý Ngài tới những hậu quả nguy hiểm có thể xảy ra, kèm theo các yêu sách sau đây:

1- Trong vòng 72 giờ đồng hồ, số tiền hai triệu đô la Mỹ phải được chuyển vào trương mục của chúng tôi tại Thụy sĩ, theo những điều kiện kỹ thuật được ghi rõ chi tiết trong thư trước.

2- Quý chính phủ phải chấm dứt mọi hành động chống lại Quốc tế Đặc vụ. Những hành động này là: liên lạc với tổ chức Mật vụ Sài gòn và nhờ họ giúp sức, ra lệnh cho binh sĩ và nhân viên cảnh sát cầm trại, tăng gia bộ máy phản gián trong thành phố Vạn tượng, kiểm soát nghiêm mật phi trường Wallay, theo dõi các hành khách...

3- Trong vòng 12 giờ đồng hồ kể từ 8 giờ sáng hôm nay... tên gián điệp Tống Văn Bình Z-28 phải rời Vạn tượng.

Nếu khoản 2, hoặc 3 bị vi phạm, chúng tôi miễn cưỡng phải áp dụng biện pháp thích nghi.

Còn nếu khoản 1 không được tôn trọng, chúng tôi sẽ thi hành một chiến dịch phá hoại và trả thù đại qui mô, như đã nói rõ trong thư trước.

Chúng tôi thành thật tin tưởng quý chính phủ gồm toàn các nhân vật sáng suốt nên sẽ không có việc đáng tiếc xảy ra.

Đúng 13 giờ trưa nay, xin quý Ngài phúc đáp cho chúng tôi trên tần số 9 kiloxich thường lệ.

Trân trọng cảm ơn và kính chào xây dựng.

Sam Phoun

Chủ tọa – người đeo kính mat, hút tẩu – buột miệng, giọng chua chát:

- Hừ, kính chào xây dựng. Sẵn sàng giết hàng triệu người vô tội mà dám tự nhận là: xây dựng.

Không khí trong phòng trở lại yên lặng, hoàn toàn yên lặng, ngoại trừ tiếng reo đều đều của máy lạnh, và tiếng đánh diêm châm thuốc lá.

Chủ tọa rít một hơi píp, rồi nhìn mọi người”

- Tuy được triệu tập hỏa tốc, hội đồng nội các thu hẹp hôm nay cũng được đầy đủ. Bức thư của Quốc tế Đặc vụ tôi vừa đọc cho chúng ta thấy rõ

quyết tâm của họ. Họ sẽ làm mạnh nếu các điều kiện họ đưa ra không được thỏa mãn hoàn toàn.

Viên bộ trưởng Giao thông ngồi bên trái chủ tọa lên tiếng.

- Xin phép ban bộ trưởng Phủ Thủ Tướng hỏi một câu: Có đúng Tổng Văn Bình tức Z-28 đang có mặt tại Vạn tượng không?

- Đúng

- Vậy chúng ta chấp nhận những yêu sách của Quốc tế Đặc vụ không?

Chủ tọa đáp:

- Hoàng thân Thủ tướng cho biết ngài sẽ thi hành quyết định của Hội đồng Nội các. Các bạn nghĩ sao?

Bộ trưởng Kinh tế đặt câu hỏi:

- Trước khi quyết định chấp nhận hay bác bỏ, tôi muốn biết thêm chi tiết về sự hiện diện của phái viên Sài gòn.

Chủ tọa đáp:

- Tôi xin thuyết trình rõ cho các bạn biết. Ngay sau khi nhận được bức thư thứ nhất của Quốc tế Đặc vụ đòi hai triệu đô la để chuộc hòm độc được, Thủ tướng ra lệnh cho tôi áp dụng một số biện pháp cần thiết. Tôi đã thảo luận với ông cố vấn tòa đại sứ Hoa kỳ tại Vạn tượng. Ông này cho chính phủ hoang gia biết là trung ương tình báo Central Intelligence Agenev không tin Quốc tế Đặc vụ có đủ phương tiện để thi hành những lời đe dọa của họ.

Tòa đại sứ Hoa kỳ cũng yêu cầu chính phủ hoàng gia liên lạc cấp tốc với ông Hoàng ở Sài gòn để xin giúp đỡ. Ông Hoàng nhận lời liền, và cử Z-28 lên đây. Chắc các bạn đã nghe nói về Z-28.

Y là điệp viên số một của miền Nam Việt nam, từ bao năm nay chưa thất bại trong công tác nào. Y có thể được coi là chuyên viên phản gián ưu tú nhất của Đông nam á. Khi y tới Vạn tượng, tôi đã phái tướng Sulivông đến gặp y tại khách sạn Settha Palace. Việc mời nhân viên Sài gòn lên giúp ta đã được giữ kín, rất kín. Tôi không hiểu vì lẽ gì đối phương đã khám phá ra.

Bộ trưởng Giao thông nói:

- Sự kiện này chứng tỏ Quốc tế Đặc vụ không phải là một tổ chức bất người chuộc tiền tầm thường. Nếu tôi không làm, nó đã có tai mắt trong các cơ quan tình báo châu Á. Bằng chứng cụ thể: đa số nhân viên Nội các hoàng gia chưa biết tin Z-28 hoạt động tại Vạn tượng mà Quốc tế Đặc vụ đã biết và biết một cách tỉ mỉ

Vì vậy, để tiết kiệm những sinh mạng vô ích, tôi trân trọng đề nghị: chính phủ hoàng gia hoàn toàn chấp nhận các yêu sách của Quốc tế Đặc vụ.

Chủ tọa đảo mắt một vòng

- Còn các bạn khác nghĩ sao?

Mọi người đồng thanh:

- Chấp nhận.

Chủ tọa hỏi một người ngồi ở cuối bàn tóc hớt ngắn, râu mép tía kỹ lưỡng, mặc áo chim cò sặc sỡ. Đó là thiếu tướng Sulivông, chỉ huy trưởng điệp báo trong quân đội hoàng gia.

- Còn ý kiến của thiếu tướng nữa. Nếu thiếu tướng bác bỏ, Hội đồng Nội các sẽ thảo luận lại. Vì ý kiến của thiếu tướng là ý kiến của nhân vật chuyên môn hữu quyền.

Sulivông đáp ngay:

- Tôi đến đây với tư cách quan sát viên, vì là một Hội đồng Nội các. Và lại, tôi là quân nhân mà bổn phận là tuân lệnh chính phủ. Chính phủ bảo làm gì, tôi sẽ làm nấy.

Chủ tọa ngắt lời:

- Dầu sao thiếu tướng cũng ở trong nghề, lại am tường những hoạt động của đối phương. Chúng tôi là nhân viên Nội các quen các vấn đề chính trị hơn là chuyên môn điệp báo. Giả sử thiếu tướng được chính phủ trao cho trọng trách giải quyết vụ này thì thiếu tướng tính sao?

Sulivông ngồi trầm ngâm. Mọi người đều hướng về phía ông. Một phút sau, Sulivông chậm rãi nói:

- Tôi sẽ chấp thuận vì tôi nghĩ rằng địch có thể thực hiện những lời đe dọa một cách dễ dàng. Họ chỉ cần phái một đứa trẻ, hoặc một bà già bỏ thuốc độc vào giếng nước là hàng ngàn người thiệt mạng. Họ có thể bỏ thuốc độc vào giếng nước ở Vạn tượng, Vọng các, Nam vang, Tân gia ba, Sài gòn, hoặc bất cứ nơi nào trên thế giới. Hai triệu đô la tuy nhiều thật, nhưng tôi tin Hoa Kỳ sẽ viện trợ cho ta, vì thà mất hai triệu đô la còn hơn gánh trách nhiệm tinh thần của một cuộc tàn sát rộng lớn.

Chủ tọa nói:

- Thế là xong. Hội đồng Nội các đã đồng thanh chấp thuận. Ban bộ trưởng Tài chính sẽ liên lạc với tướng Sulivông để chuyển ngân qua Thủy Sĩ cho Quốc tế Đặc vụ. Trưa nay, tướng Sulivông sẽ nhân danh chính phủ hoàng gia trả lời cho họ biết.

Ngừng một giây, chủ tọa tiếp:

- Nhưng còn vụ Z-28.

Bộ trưởng Giao thông góp ý kiến:

- Tôi đề nghị tướng Sulivông gặp thẳng y và nói cho y biết là Hội đồng Nội các không cần đến y nữa.

Sulivông hỏi:

- Nếu y từ chối?

Chủ tọa nói:

- Ta sẽ ra lệnh trục xuất. Vả lại, tôi không tin y đại dột ở lại. Y lên đây do lời ta khẩn khoản yêu cầu. Nay ta không yêu cầu y nữa, y không còn lý do ở lại, nhất là ở lại để rước lấy cái chết.

Sulivông nói:

- Tôi biết Z-28 đã lâu. Y là kẻ lì lăm. Công việc càng hiểm nghèo, y càng đâm đầu vào.

Chủ tọa xua tay:

- Các chi tiết, thiếu tướng sẽ lo liệu lấy. Thiếu tướng được chính phủ ủy thác nói cho Z-28 biết là chính phủ không cần đến y nữa. Nếu y ngoan cố, tôi hoàn toàn để thiếu tướng định liệu.

Bộ trưởng Kinh tế phản đối:

- Dầu sao y cũng có lòng giúp chúng ta. Không lẽ chính phủ hoàng gia lại bắt y, giải ra trường bay, tống về Sài gòn. Tôi xin đề nghị tìm giải pháp nào êm đẹp hơn.

Chủ tọa nghiêm nét mặt:

- Đành về lịch sự tối thiểu với bè bạn ta cần giữ cảm tình. Nhưng trong vụ này, quyền lợi vật chất và tinh thần của chính phủ ta, và của ba triệu nhân dân ta có thể bị phương hại nặng nề. Không lẽ vì muốn lấy lòng một người, một cơ quan bạn, mà ta phải hy sinh cả nước Lào. Một lần nữa, tôi xác nhận là giao mọi việc cho thiếu tướng Suli-vông. Nếu Z-28 không chịu về Sài gòn, thiếu tướng có thể cho Quốc tế Đặc vụ biết là chính phủ hoàng gia không bảo đảm tính mạng cho y nữa. Toàn thể các ban trong Hội đồng Nội các đồng ý không?

Tiếng “đồng ý” vang leen. Chủ tọa đứng dậy, đơn đả bắt tay các bộ trưởng. Mọi người lục tục ra ngoài. Riêng thiếu tướng Sulivông ở lại trong phòng với ông bộ trưởng phủ Thủ tướng.

Gương mặt trầm ngâm, Sulivông châm thuốc lá hút. Đoạn nhắc điện thoại, ra lệnh:

- Cho tôi nói chuyện với khách sạn Settha Palace.

*

Trước phiên họp khẩn cấp của Hội đồng Nội các hoàng gia ba giờ đồng hồ, một phiên họp khác diễn ra tại vùng phụ cận Vạn tượng.

Hội nghị chỉ gồm hai người.

Phòng nhóm ở tầng nhì của một tòa biệt thự bí mật trên đường Thái lương về phía Nam.

Biệt thự được xây trên một khu đất rộng năm ngàn thước vuông, giữa cái hồ rộng mênh mông, đi vào bằng con đường độc đạo trải đá dăm trắng. Trong vườn, không có cây cối nào hết. Những luống hoa tươi hoặc thảm cỏ non – đặc điểm của những tòa nhà sang trọng – cũng không có. Tường được quét vôi xám ảm đạm, cửa sổ cũng sơn xám.

Cửa nhà xe đóng kín mít. Nhà bếp sạch như chùi, không có một vệt khói, chúng tỏ chủ nhân không có bồi bếp nấu nướng trong biệt thự.

Toàn thể cửa sổ trên lầu đều đóng chặt, che bằng rèm nhung đỏ dày cộm, ánh sáng mặt trời không thể lọt vào. Một cái máy điện lớn tối tân ban phát hơi lạnh cho khu nhà to lớn.

Cuộc hội nghị lạ lùng diễn ra trong một phòng hình vuông như cái hộp, trần thấp lè tè, cũng quét vôi xám như bên ngoài

Đồ đạc gồm vền vền một cái bàn sắt lớn kê chễm chệ giữa nhà trên nền gạch men trắng toát và 8 cái ghế sắt lùn tịt, lót đệm xanh. Ngoài ra, không còn gì nữa hết.

Một trong hai người đối thoại là Simun

Hắn ngồi yên trên ghế nét mặt đăm chiêu, lông mày nhíu lại. Điều thuốc lá trên môi hắn đã cháy quá nửa mà hắn quên chưa gạt tàn. Cuộc bàn luận đang lên tới mức độ gay cấn, khiến Sumun có cảm giác là một lò sưởi lớn được đặt trong phòng.

Kẻ nói chuyện với Simun đeo mặt nạ. Hắn ngồi xa Simun, hai tay đặt trên mặt bàn, tia lửa sáng quắc bốc ra khỏi mắt. Tiếng nói của hắn oang oang như chuông đồng:

- Tôi kêu anh đến đây để giải thích thái độ của anh đối với thằng Z-28. Lệnh của tôi, anh nhớ không?

- Thưa nhớ. Lệnh ông là hạ sát Z-28 nếu hắn tỏ ra ngoan cố, còn nếu hắn chịu nhượng bộ, thì chỉ tổng xuất ra phi trường, mua vé hãng Air Laos cho hắn về Sài gòn lập tức.

- Vậy hắn ngoan cố hay chịu nhượng bộ?

- Thừa, hắn không như người khác đâu. Tính gan lì của hắn đã khét tiếng Đông nam á. Thà chết, hắn không bao giờ đầu hàng.

- Tôi không cần hắn đầu hàng.

- Nhượng bộ với đầu hàng cũng thế. Tôi tìm cách khuyên nhủ hắn, song hắn nhất định không nhượng bộ, dầu là nhượng bộ một bước nhỏ.

- Rồi sau cùng anh phải giết hắn.

- Tôi đã báo cáo với ông là hắn đang còn sống.

- Đang còn sống nghĩa là thế nào? Anh giết hắn nhưng hắn đã thoát chết, hay anh bị hắn đánh bại?

- Thừa không. Tự tôi đã tha cho hắn.

- Tha cho hắn. Tha chết cho Z-28. Anh mất trí đến nơi rồi. Anh thừa hiểu rằng thủ cấp của hắn cũng đáng một triệu đô la Mỹ. Một triệu cũng con rẻ. Bắt sống hắn, đem bán lại cho Bắc Việt, ta có thể kiếm được hai triệu đô la là ít. Trong khi đó, chiến dịch Hoa Phong Lan của ta mất bao tâm cơ và tổn phí mà chỉ thu hoạch được hai triệu đô la.

- Thừa ông, tôi biết rõ lắm. Nhưng tôi không thể nào giết hắn.

- Anh sợ ư?

- Thăng Simun này dọc ngang từ lâu tại Đông dương chưa từng biết sợ là gì.

- Nếu không sợ, tại sao anh không giết hắn, như tôi đã hạ lệnh.

- Vì hắn là ân nhân của tôi.

- Hừ, có lẽ anh sắp bào chữa rằng trước kia hắn đã cứu anh thoát chết.

- Sự thật là thế. Sự thật là cách đây gần 20 năm, hắn đã cứu tôi khỏi tay lính đoạn đọc biên giới.

- Tôi không tin. Hồi ấy, hắn chỉ là một thiếu niên măng sữa.

- Ông không tin là quyền của ông. Hắn chỉ 10,12 tuổi là cùng. Nhưng nhờ cây nà kỳ dị của hắn, tôi còn sống đến ngày nay. Tôi đã thề sẽ trả ơn. Định mạng đã run rủi cho tôi gặp hắn, và hắn lại là Z-28, kẻ thù của Quốc tế Đặc vụ.

- Trời ơi, một ông già như Simun, giết người không gớm tay mà cũng biết tình cảm vụn.

- Dầu sao tôi cũng là con người. Kẻ giang hồ như tôi không thể vong ân bội nghĩa. Nếu tôi vong ân bội nghĩa, anh em tứ chiếng sẽ khinh bỉ tôi.

- À, anh đã phản bội.

- Kẻ giang hồ như Simun không khi nào phản bội. Tôi đã tuyên thệ, tôi quyết giữ lời thề ấy đến phút cuối cùng. Tôi không khi nào phản bội Quốc

tế Đặc vụ. Song ông cũng đừng bắt tôi phải phản bội ân nhân.

Người đeo mặt nạ đập bàn, sảng tiếng:

- Dầu sao, anh cũng đã trái lệnh tôi. Trái lệnh, tất anh phải chết.

Simun cười nhạt:

- Ông đừng buộc tôi phải cạy tàu ráo máng. Trước khi vào đây, tôi đã đề phòng chu đáo rồi. Vệ sĩ của tôi đang đợi ở ngoài. Nếu tôi không ra, họ sẽ không để ông yên. Ông đừng quên tôi là ông vua anh chị ở Vạn Tượng.

Người đeo mặt nạ nghiêng răng tức tối:

- Anh đã đề phòng chu đáo song còn quên cái này.

Khẩu súng côn của hắn được rút ra khỏi vỏ, chĩa về phía Simun, Song Simun cũng rút súng nhanh như chớp. Hai người gầm gừ nhìn nhau.

Simun vẫn cười nhạt:

- Nếu ông bắn trước, tôi sẽ nổ súng liền. Hắn ông đã nghe tài thiện xạ của tôi từ lâu. Tôi bắn không đến nỗi dở. Phiền ông cất súng vào túi. Tôi vẫn muốn làm việc dưới quyền ông, song tôi không muốn ông coi thường tôi.

Người đeo mặt nạ lẳng lẳng cất súng vào túi. Simun nói, giọng bình thản:

- Thôi, chúng mình hòa với nhau. Nếu ông còn muốn tôi tiếp tục trung thành, xin ông tôn trọng nghĩa khí giang hồ của thằng cụt chân Simun. Thật vậy, Simun sẵn sàng vâng lệnh ông để giết tất cả mọi người trên trái đất này, kể cả thủ tướng Lào, hoặc người đàn bà đẹp nhất thế gian nếu ông muốn, xong xin trừ ân nhân.

Người đeo mặt nạ đứng dậy, thở dài ảo não:

- Thái độ của anh làm tôi vô cùng ngạc nhiên. Sau nhiều năm hoạt động, chưa bao giờ anh trái lệnh tôi. Và đây là lần đầu tiên. Tôi xin lỗi anh đã dùng súng lục hăm dọa. Lẽ ra đối với một người bạn thân tín, một thuộc viên trung thành, tôi không nên làm như vậy. Chẳng qua tôi quá giận anh nên mất bình tĩnh.

Simun cung đứng dậy:

- Kính chào ông. Bây giờ, ông quyết định ra sao?

Người đeo mặt nạ đáp:

- Tôi sẽ liên lạc ngay với ông Sam Phoun. Và trước khi trời sáng rõ, ta sẽ gửi cho ông bộ trưởng Phủ Thủ tướng đặt điều kiện. Để anh khỏi mất lòng, ta buộc chính phủ hoàng gia trả Văn Bình về Sài Gòn nội ngày nay bằng phi cơ Air – Laos.

Người đeo mặt nạ đặt bầy tay lên vai Simun:

- Văn Bình là đứa cứng đầu nổi tiếng. Hắn chịu rồi Vạn tượng hay không, tôi chưa dám chắc. Nhưng nếu hắn ở lại, và xía vào công việc của ta, nhất định ta phải trừ khử hắn. Tôi xin thành thành thật hỏi anh câu này: nếu Văn Bình ở lại, anh còn cứu hắn nữa không?

- Tôi đã nói rõ cho hắn biết rồi. Ngày xưa, hắn cứu tôi một lần, giờ đây tôi đã trả ơn. Nếu hắn tiếp tục phá phách, miễn cưỡng tôi phải có thái độ.

Người đeo mặt nạ cười:

- Anh Simun là con người lạ lùng! Cũng may chúng ta chưa đến nỗi bắn nhau.

Simun cũng cười:

- Tôi không tin lúc này ông chủ tâm bắn tôi. Ông muốn dọa tôi đấy thôi.

Người đeo mặt nạ rút súng, ném lóng chông trên bàn, giọng thân mật:

- Anh nhìn xem khẩu côn có viên đạn nào không? Nếu muốn giết anh, tôi đã bỏ đạn vào súng. Anh thấy chưa?

Simun cũng đặt súng lên bàn, bấm nút cho bì đạn tuột ra:

- Xạc giờ của tôi cũng không có đạn. Xạc giờ trống không, chắc ông đã thấy.

Người đeo mặt nạ ôm chầm lấy Simun:

- Chú Simun, chú làm tôi cảm động rất nhiều.

Simun cho bì đạn vào súng. Được người đeo mặt nạ hôn vào má, hắn rợn người. Phải, Simun cố tình dùng xạc giờ không đạn, nhưng một viên duy nhất đã nhảy vào nòng sẵn sàng, Simun lấy cò, viên đạn kinh khủng này sẽ có thể giết người trong vòng 5 thước. Simun chỉ cần bắn 1 viên đạn. Hắn cũng không lạ gì người đeo mặt nạ. Khẩu súng côn trống rỗng vừa đặt lên bàn không phải là khẩu súng hồi nãy.

Thật vậy, người đeo mặt nạ có 2 khẩu, khẩu có đạn, khẩu không đạn. Simun muốn phá lên cười khi nghĩ đến thủ đoạn của người đeo mặt nạ.

Hơn ai hết, hắn biết là người đeo mặt nạ không thể giết hắn. Vì hắn là cộng sự viên thân cận và đắc lực từ nhiều năm nay. Từ nhiều năm nay, hắn đã mang lại hàng triệu đô la cho người đeo mặt nạ.

Người đeo mặt nạ có một thể lực ghê gớm, giết người dễ dàng như giết ruồi muỗi, nhưng Simun cũng có hàng chục đàn em trung thành và tài ba dưới quyền. Hắn chết, bọn đàn em sẽ báo thù. Người đeo mặt nạ thăng thiên, hoặc độn thổ mới hy vọng thoát khỏi viên đạn phục hận.

Và lại trong lúc này, người đeo mặt nạ đang cần hắn. Hắn cũng đang cần người đeo mặt nạ.

Simun nhường người đeo mặt nạ ra trước. Hắn vẫn có thói quen như vậy. Thói quen đi sau, sợ viên đạn hoặc mũi dao vào gáy. Gần bạc đầu trong nghề súng đạn quốc tế, Simun đã mất hẳn lòng tin vào giá trị của cái bắt tay, hoặc nụ hôn thân thiện.

Dường như không quan tâm đến thái độ dè dặt cố hữu của Simun, người đeo mặt nạ khoan thai bước ra hành lang. Rồi hắn thân mật vỗ vai gã cụt chân:

- Chú Simun còn giận anh nữa không?

Simun lắc đầu:

- Tôi đâu dám. Thật ra, tôi có lỗi với ông rất nhiều.

Người đeo mặt nạ cười hà hà:

- Phải tôi xin lỗi chú mới đúng. Nào ta bắt tay nhau thân thiết một lần nữa.

Simun cười theo. Trong thân tâm, hắn cũng không biết là cười thật, hay cười giả nữa. Đóng kịch liên tục trong mấy chục năm, hắn đã làm lẫn giữa thật và giả.

Tuy mang chân gỗ, Simun đi thoăn thoắt, Người đeo mặt nạ hỏi:

- Chú đậu xe ở đâu:?

Simun ưỡn ngực đáp:

- Thưa, tuân lệnh ông. Tôi đậu xe

-Ừ, chú thận trọng rất đúng. Nhân viên của địch đông như kiến cỏ, mình sơ hở một giây là chết không kịp ngáp.

Simun từ từ xuống thang gác. Người đeo mặt nạ lặng lẽ nhìn theo rồi trở vào phòng khóa trái cửa.

Ra đến vườn, Simun vươn vai hít mạnh khí trời vào lồng ngực. Những đám mây trắng xóa kéo nhau chạy nhanh trên nền trời hồng nhạt.

Một ngày nắng gắt bắt đầu.

Tiếng kèn xe hơi réo vang, Simun nhắm nha hút thuốc lá, đếm bước một trên con đường đất đỏ.

Chương 6 (b)

Tiếng kèn xe hơi dưới đèn cũng đập vào nhĩ tai Văn Bình. Song trong không khí trong trẻo ban mai, tiếng chuông điện thoại leng keng trên bàn bồng có một âm thanh rõ ràng, mãnh liệt hơn.

Tuy nhiên, Văn Bình không kinh ngạc.

Chàng biết sớm muộn sẽ có người gọi chàng. Có thể là Quỳnh Lan, nàng tiên của Ban Biệt vụ. Vừa được ông Hoàng đặc phái lên Vạn tượng, đội lột tùy viên văn hóa trong tòa đại sứ Việt Nam. Lên đến nơi, nàng sẽ đợi chàng tiếp xúc. Song có lẽ vì nhớ chàng quá nên nàng gọi điện cho chàng, để than thở nỗi niềm cô đơn của một đêm không ngủ trong gian phòng quá rộng và quá lạnh.

Người gọi có thể là Simun. Hắn tha chàng không giết vì trót mang ơn cứu tử. Song hắn Không thể trả ơn hai lần. Và lại, hắn đã yêu cầu chàng lên máy bay Air-Laos về sSaif Gòn từ sáng sớm. Trời đã sáng rõ từ lâu. Chắc Simun đã liên lạc với phi trường, và nhân viên công ty hàng không dân sự Air-Laos đã trả lời là không có tên Văn Bình trong danh sách hành khách.

Văn Bình không ngờ được người gọi điện thoại cho chàng lại là thiếu tá Sulivong, phụ trách điệp báo hoàng gia. Sulivong, con người hòa nhã và tháo vát đã tiếp xúc với chàng tại khách sạn Set tha Palace, sau khi chàng đặt chân xuống thành phố thăm lạng.

Chàng áp ống nghe vào tai. Tiếng Sulivong vẫn ngọt ngào và thân mật:

- Alo, ông Văn Bình đây phải không? Sulivong, thiếu tướng Sulivong đây.

Văn Bình giật mình đánh thót. Trong một phần trăm tích tắc đồng hồ, chàng đã nhìn thấy sự việc sắp sửa xảy ra. Theo thỏa thuận chung Sulivong không gọi chàng bằng tên thật Văn Bình mà là bằng tên giả: hoàng thân Sariket. Sulivong cũng xưng là chủ hăng gỗ bạch đàn. Lần đầu gặp nhau, hai người đã dùng danh từ “hoàng thân Sariket” và “chủ hăng gỗ bạch đàn”. Không lẽ chưa đầy một ngày mà Sulivong quên hết. Phương chi Sulivong lại là một lãnh tụ tình báo ở Lào quốc.

Mặt khác, cũng theo thỏa thuận chung, Sulivong sẽ không liên lạc điện thoại với chàng , sợ bại lộ.

Văn Bình mỉm cười đáp:

- Vâng, tôi là Văn Bình. Kính chào thiếu tướng Sulivong. Thiếu tướng điện thoại cho tôi để mời tôi về Sài Gòn phải không?

Giọng Sulivong chứa đầy kinh ngạc:

- Phải. Tại sao ông biết?

- Thiếu tướng quên tôi là Z-28.

- Ông Z28 giỏi thật. Tôi xin bái phục. Song việc này không thuộc quyền tôi. Tôi cố gắng thuyết phục họ mà không được.

- Họ là ai?

- Là chính phủ hoàng gia. Rạng sáng, một hội đồng Nội các thu hẹp được triệu tập tại dinh thủ tướng dưới sự chủ tọa của hoàng thân bộ trưởng tại phủ thủ tướng. Hội đồng đã quyết định dứt khoát như trên và ra lệnh cho tôi thông báo ông biết.

- Xin thiếu tướng nói rõ tại sao chính phủ hoàng gia lại thay đổi ý kiến nhanh chóng như thế.

- Tôi không thể nói được.

- VẬY, tôi cũng không thể tuân lời được.

- Xin ông nghĩ lại. Chúng tôi đặt giấy mời nên ông lên đây, giúp chúng tôi. Giờ đây, chúng tôi cảm thấy có đủ khả năng giải quyết nội vụ một mình, không cần sự giúp đỡ của các bạn đồng minh. Nên chúng tôi không dám phiền ông nữa.

- Tôi muốn yết kiến hoàng thân Thủ tướng.

- Hoàng thân còn bận ở Luang Prabang. Có lẽ tối nay hoàng thân mới về.

- Xin thiếu tướng bố trí cho tôi được gặp hoàng thân tối nay. Gặp xong, tôi rời Vạn Tượng liền.

- Khoảng 9, 10 giờ tối, phi cơ của hoàng thân mới đáp xuống sân bay Wattay. Sau đó, hoàng thân còn chủ tọa một hội đồng Nội các cho đến khuya. Nghĩa là ít ra đến một, hai giờ sáng mới xong.

- Còn sáng mai?

- Sáng mai, hoàng thân thủ tướng đi kinh lý miền nam vương quốc trong hai ngày

- Tôi sẽ đợi hoàng thân.

- Không được đâu. Tôi xin nói thẳng cho ông biết rằng thủ tướng quá bận, không có thời giờ tiếp ông. Dầu sao Hội đồng Nội các cũng đã quyết định dứt khoát rồi.

- Thật là nhục nhã, vì một chính phủ độc lập, có quân đội hùng mạnh phải đầu hàng một tổ chức còn đồ tư nhân.

- Ông không được quyền phê bình một cách khiếm nhã và gay gắt.

- Xin lỗi thiếu tướng

- Không dám. Mời ông sửa soạn hành lý.

- Trời! Tôi phải đi ngay ư?

- Vâng.

- Làm gì có máy bay vào giờ này. Nếu tôi không làm, chuyến phi cơ thường lệ Air-Laos đã cất cánh từ này.

- Chúng tôi dành riêng một chuyến cho ông.
- Hân hạnh quá! Đây, thiếu tướng Sulivong, tôi xin hỏi thật, Quốc tế Đặc vụ bắt buộc tôi rời Vạn tượng mấy giờ hôm nay?
- Trong vòng 12 giờ đồng hồ, kể từ 8 giờ sáng.
- Nghĩa là tôi phải về Sài Gòn trước 8 giờ tối nay?
- Phải. Ông nên nghe tôi mà về là hơn. Đối với ông, chúng tôi vẫn là bạn. song chúng tôi bị du vào một tình trạng tiến thoái lưỡng nan. Vì sinh mạng của hàng triệu con người, chúng tôi đành phải trả tiền, điều đình với Quốc tế Đặc vụ để lấy lại số hàng đã mất.
- Vâng tôi hiểu.
- Nếu ông cho phép, tôi xin đưa ra đề nghị như sau: để bồi thường thiệt hại, chính phủ hoàng gia xin biểu ông một số tiền nhỏ là năm chục ngàn đô la.
- Chà, năm chục ngàn đô la Mỹ, số tiền này đâu có nhỏ.
- Đó là biểu riêng ông. Còn nếu sở Giám điệp của ông Hoàng cần được bồi thường thiệt hại, chúng tôi xin tính sau.
- Cảm ơn thiếu tướng. Nhân danh ông Hoàng, tôi có thể nói trước là Sở chúng tôi không đòi bồi thường.
- Nhưng còn cá nhân ông?
- Cũng không. Tiền lương hàng tháng của tôi cũng đủ ăn. Vả lại, tôi không thích chính sách hối lộ.
- Sulivong thở dài:
- Ông hiểu lầm tôi rồi.
- Văn Bình cũng thở dài:
- Thiếu tướng cũng hiểu lầm tôi.
- Tuần tới, tôi sẽ xuống Sài Gòn công cán. Tôi sẽ gặp ông Hoàng và gặp ông. Khi ấy chúng ta sẽ nói chuyện nhiều. thôi, chào ông và kính chúc ông thượng lộ bình an.
- Mấy giờ phi cơ cất cánh?
- Ông ra Wattay giờ nào, phi cơ cất cánh giờ này. Một chiếc công xa Mercedes sơn đen, mang bảng số...đang chờ ông trước cửa khách sạn Settha Palace. Ngoài ra, còn có một xe díp trí sủng đại liên, và hai binh sĩ của tôi đi theo ông.
- Gớm, tôi trở thành một nhân vật quan trọng.
- Chính phủ hoàng gia hoàn toàn chịu trách nhiệm về an ninh cá nhân của ông, bắt đầu từ phút này.

- Thiếu tướng đã thông báo cho Sài Gòn biết chưa?
- Chưa. Hội đồng Nội các xong, tôi nhắc điện thoại gọi cho ông ngay.

- Vậy, xin phép thiếu tướng cho tôi được tới tòa đại sứ Việt Nam.

- Ông Z28 khách sáo quá! Ông muốn đi đâu trong thành phố, tùy ông, tôi đâu dám ngăn cản. Miễn hồ là trong phạm vi thành phố, và miễn hồ ông từ già Vạn Tượng nội chiều nay.

- Nội chiều nay?

- Vâng. Nhân viên ở phi trường đã nhận được lệnh của tôi. Họ chờ ông ngoài đó. Khi nào ông tới, họ sẽ cất cánh liền.

- Cảm ơn thiếu tướng.

- Không dám, cảm ơn ông.

Thiếu tướng Sulivong gác máy.

Văn Bình băng khuâng một hồi với ông nghe đã nín bật. Chàng thầm khen tổ chức của địch đã phản công nhanh chóng. Tuy vậy, chàng không sững sốt. Chính phủ hoàng gia không thể giữ chàng ở lại để làm liên lụy đến hàng triệu người. Quốc tế Đặc vụ đe dọa bỏ thuốc độc vào giếng nước trên khắp Đông nam á, bọn sát nhân quốc tế này đã nói là làm. Ở vào hoàn cảnh khó xử này, bất cứ chính phủ nào cũng sẵn sàng bỏ ra hai triệu đô la. Hai triệu, chứ hai chục triệu cũng phải ưng thuận. Mặt khác, công việc của Văn Bình chỉ có kết quả nếu được giữ hoàn toàn bí mật. Chàng vừa đặt chân xuống Vạn tượng thì hàng loạt biến cố xảy ra. Rồi Quốc tế Đặc vụ bắt cóc chàng.

Tại sao Quốc tế Đặc vụ biết Z28 có mặt tại Vạn Tượng? Đó là điều chàng phải tìm ra. Vì đó là đầu mối của nội vụ.

Văn Bình ném điếu Salem qua cửa sổ. Có tiếng gõ cửa, chàng hát hàm:

- Ai đó, cứ vào.

Chàng không cần giữ gìn nữa: kể từ phút này, tính mạng của chàng sẽ không bị Quốc tế Đặc vụ đụng tới.

Quản lý khách sạn bước vào, nghiêng đầu cung kính:

- Thưa, quý ông đi ngay à?

Văn Bình biết là Sulivong đã ra lệnh cho khách sạn. Chàng đáp:

- Vâng. Phiền ông tính giùm tiền phòng.

Viên quản lý lắc đầu:

- Thưa, phủ thủ tướng đã thanh toán rồi. Nếu ông cho phép, tôi sẽ bảo bồi mang hnhf lý xuống xe.

Hừ, Văn Bình bị tống xuất khỏi lầu quán Settha Palace! Tống khứ một cách êm ái và nhã nhặn! Chẳng nói chẳng rằng, Văn Bình chỉ cái va li của chàng đặt trên bàn, rồi lững thững thọc tay vào túi quần, ra ngoài hành lang.

Chiếc Mercedes 220 SE tối tân đậu ngay trước cửa. Văn Bình dựa lưng vào nệm xe trắng toát. Tài xế, một trung sĩ, hỏi chàng bằng tiếng Pháp:

- Thưa ra sứ quán.

Văn Bình giơ một ngón tay, tỏ dấu đồng ý. Thì ra Sulivong đã lo liệu chu đáo. Chiếc Mercedes vừa dứt ra khỏi vỉa hè, một xe díp nhà binh với họng súng đại liên chĩa lên trời, phóng theo.

Văn Bình nhìn hai bên đường. Dân chúng Vạn Tượng vẫn đi lại tíu tít như thường lệ. Máy ký giả ngoại quốc vẫn gác chân lên bàn trong lầu quán Constellation uống cà phê đá. Một cô gái giang hồ từ nhà sầm hập tấp bước ra, vấp gốc cây suýt ngã, mặt ngẩng lên, son phấn bạc phếch, làm Văn Bình lợm mửa.

Thành phố Vạn Tượng vẫn là thành phố quen thuộc đối với chàng, từ nhiều tháng nay không hề thay đổi. Riêng những màn kịch trong bóng tối dày đặc đã thay đổi nhiều.

Tài xế lái xe lên con đường đê, dọc bờ sông Cửu long. Gió mát luồn vào trong xe.

Văn Bình ra lệnh cho xe đậu lại. Tài xế hỏi chàng.

- Thưa, chúng tôi đậu xe bên ngoài đợi ông?

Chàng xua tay:

- Các anh về đi. Lát nữa, tôi có xe riêng.

Tài xế đáp:

- Chúng tôi được lệnh đưa ông lên Wattay.

Chàng gắt:

- tôi đã bảo có xe riêng mà lại.

Tài xế giọng bình thản:

- Thưa, lệnh của thiếu tướng Sulivong. Chúng tôi có trách nhiệm bảo vệ an ninh cho ông.

- Được, nếu các anh muốn chờ bên ngoài tùy ý.. Nhưng các anh đừng quên tòa đại sứ là nơi bất khả xâm phạm.

- Thưa vâng. Và xin ông cũng đừng quên là phi cơ đang chờ ông ở Wattay

Văn Bình trèo lên thềm sứ quán. Xa Vạn tượng một năm, chàng thấy sứ quán Việt nam không đổi khác mấy may. Thấy chàng, mấy nhân viên reo

mừng.

Chàng cười trả, xách va li lên lầu.

Quỳnh Loan đang quay lưng lại phía chàng, nhìn qua cửa sổ. Nàng mặc áo đầm hở nửa lưng trên trắng nõn, khiến Văn Bình đứng sững. Thân thể cân đối và kiều diễm của Quỳnh Loan đã mê hoặc hàng ngàn chàng trai ở Sài Gòn, trong số có Văn Bình. Nàng là nhân viên xuất sắc của ban Biệt vụ, và là bạn thân của Nguyên Hương. Không biết vì nàng đã có ý trung nhân, hay nàng nghĩ đến bạn mà hơn một lần Quỳnh Loan cự tuyệt chàng.

Đối với nàng, Văn Bình còn giữ nhiều kỷ niệm đậm đà. Nhất là kỷ niệm một đêm nằm khám. Nàng giả vờ hẹn hò với chàng, rồi vào giây phút thần tiên nhất, giằn xếp cho nhân viên cảnh sát bắt chàng, đưa về giam một đêm trong bót quận ba, trước khi chàng lên đường ra Hà nội, trong một công tác hiểm nghèo (1)

Thấy động, Quỳnh Loan quay lại.

- Chào anh

- Chào cô

Anh làm rồi. Em là bà, không còn là cô nữa.

Văn Bình tái mặt:

- Em đã...

Nàng cười ròn rã:

- Mời anh vào phòng em. Xin giới thiệu: em là tùy viên văn hóa của tòa đại sứ.

- Vâng, tôi biết. Trân trọng kính chào bà tùy viên văn hóa một ngày.

Sự thật là nàng mới lên hôm qua. Nàng được cử làm tùy viên văn hóa để tiếp tay cho Văn Bình. Chức vụ tùy viên và đệ nhị bí thư sứ quán thường được dành sẵn cho sở Mật vụ.

Chàng hỏi:

- Ông Đại sứ đâu?

- Về Sài Gòn sáng nay rồi.

- Chuyện công hay tư?

- Bộ ngoại giao đánh điện mời về, theo đề nghị của ông Hoàng. Ông Hoàng kiếm có cần gặp ông đại sứ để thảo luận về vụ Pathet – Lào sửa sang con đường mòn Hồ Chí Minh cho cộng sản Bắc Việt tải quân cụ. Chẳng qua, ông Hoàng muốn ông Đại sứ vắng mặt để khỏi chịu trách nhiệm về việc làm của anh em mình.

Tiếng “anh em mình”, Quỳnh Loan nói bằng giọng tha thiết . Chàng nắm tay nàng:

- Em lấy chồng bao giờ thế?

Nàng phá lên cười:

- Ai bảo anh là em lấy chồng?

- Chính em. Em đã bắt anh gọi là bà.

- Không phải lỗi của em, anh đừng giận, oan em lắm. Trong giấy tờ bỏ nhiệm, em được gọi là bà. Trước khi em lên đường, chị Nguyễn Hương đã mời em vào phòng, nói chuyện riêng.

- Lại Nguyễn Hương!

- Vâng, chị ấy dặn em lên Lào phải thận trọng vì đàn ông trên này có ngải. Bị ngải yêu, phụ nữ đâm ra bê bối, chết mê chết mệt người đàn ông, không thể nào gỡ ra. Tuy nhiên, ngải yêu lại kỵ vợ chồng. Phụ nữ chưa chồng, nhưng đã hứa hôn rồi, cũng không sợ bị ngải yêu mê hoặc.

- Em tin không?

- Không biết nữa. Chị Nguyễn Hương dặn em lên trên này thuật lại anh nghe.

- Hừ, em đáo đẽ lắm.

- Lại giận oan em rồi.

- Giận còn là ít. Em còn đáng bị đánh đòn nữa. Trước kia, em nghe lời Nguyễn Hương, rủ anh đi chơi rồi lừa anh một vỏ chết điếng, suốt đêm nằm trong sà lim quận ba...Lần này, em lại nhảy vọt lên chúc bà. Ở đây, chẳng ai nghe nói đến ngải. Nguyễn Hương ra lệnh cho em kèm giữ anh như tù phải không?

- Không. Chị ấy chỉ yêu cầu em thôi.

- Yêu cầu ra sao?

- Yêu cầu em chăm sóc anh với tư cách em gái đối với anh ruột. Ngoài ra, không được làm gì hết. Thôi, chuyến này ở Lào về, anh cưới chị Nguyễn Hương đi cho chúng em ăn cỗ. Mỗi ngày, chị mỗi ghen thêm kinh khủng. Em có cảm tưởng chị ấy sẵn sàng ăn tươi, nuốt sống cô gái nào dám léo hánh đến anh.

Văn Bình cười

- Anh tu rồi. Nào, cô em gái của anh, sẵn sóc cho anh ruột đi.

- Em rót huyết ky nhé?

- Không, anh chưa muốn uống. Lệ thường, anh em ruột ở phương Tây hôn nhau lên trán, hoặc trên má, mỗi khi gặp nhau. Em gái anh còn đợi gì

mà chưa hôn?

Quỳnh Loan kiễng chân, chúm môi hôn nhẹ vào trán chàng. Chờ nàng ngửa cổ ra, mắt lim dim, miệng mở hé, mùi da thịt thanh tân tỏa ra ngào ngạt. Quỳnh Loan là nữ điệp viên điệp viên Biệt vụ xinh đẹp và ngon lành nhất Sở.

Chàng cúi xuống hôn phớt vào cánh mũi phập phồng. Rồi chàng đưa tay vuốt xương sống nàng từ gáy xuống lưng. Nàng run lên như bị lạnh. Nàng mở một con mắt ra, giọng lè nhè như say rượu:

- Anh ơi! Hôn em đi?

Chàng cười:

- Hôn trán nhé!

Nàng lắc đầu lia lịa:

- Không, không.

Văn Bình hôn thật phũ phàng vào môi nàng. Chàng hiểu Quỳnh Loan hơn ai hết. Nàng là một thiếu nữ học thức, thông minh, thích sống ngang tàng, chưa hề yêu ai say đắm vì chưa gặp người đàn ông nào ngang tàng hơn nàng. Đối với nữ điệp viên lao đầu vào công tác nguy hiểm, luôn luôn gần kề cái chết, mảnh khỏe tán tỉnh và gợi tình cổ điển không còn thích hợp nữa. Chinh phục loại phụ nữ ngang tàng như Quỳnh Loan, Văn Bình có ấn tượng như rình rập yếu điểm của đối phương võ nghệ siêu quần để đánh atemi.

Trong khi dính môi, suýt nữa chàng bật cười. Chàng vừa nghĩ đến thú săn voi trong rừng rậm Lào quốc. Hồi nhỏ, thân phụ chàng đã đưa chàng đến những vùng nhiều dã thú nhất, và dạy chàng cách bắn. Ông không cho chàng bắn xa, mỗi lần gặp thú, đặc biệt là voi và hổ đi một mình – loại thú đi một mình thường rất dữ – ông bắt chàng tiến lại gần, và chỉ cho phép chàng dùng một mũi tên, hoặc một viên đạn mà thôi.

Lớn lên, Văn Bình mới khám phá ra nghệ thuật chinh phục đàn bà đẹp kiêu hãnh và khó tính không khác nghệ thuật bắn thú dữ. Chỉ có một phát đạn, bắn ra ngoài thì chết, con thú sẽ nhảy lại đâm chết nhà thiện xạ, người đàn bà đẹp sẽ không bao giờ mở lòng ra nữa nếu cuộc tỏ tình bị lạc hướng trong phút đầu tiên.

5 phút sau, chàng buông nàng ra. Nàng ngồi phịch xuống ghế, bung mặt khóc. Văn Bình ngồi bên, vuốt tóc nàng :

- Tại sao em khóc?

Nàng khóc òa lên:

- EM không cưỡng lại được. Em yêu anh quá, anh ơi!

Từ lâu, Văn Bình vẫn đợi nàng nói câu ấy. Chàng đã thắng trận. Chàng đã quật ngã được con hổ dữ Quỳnh Loan. Con hổ dữ nhất của ban Biệt vụ/

Một lát sau, nàng ngẩng đầu lên, dáng điệu thẹn thò:

- Khổ quá, em quên mất công việc phải làm. Anh đến gặp em có việc gì?

- Còn chán thời giờ. Quốc tế Đặc vụ gửi tôi hậu thư đòi chính phủ hoàng gia tống anh về Sài gòn. Tối nay, anh phải lên máy bay.

Quỳnh Loan tái mặt:

- Thế à? Chương trình hành động của mình hỏng bét rồi.

Văn Bình cười :

- Đừng ngại. Anh đã có kế hoạch. À, em bận gì không?

Nàng đáp ngây thơ:

- Không

- Vậy anh sẽ kể em nghe một câu chuyện.

- Chuyện gì? Quan trọng không?

- Quan trọng lắm.

- Anh kể đi

- Để anh đóng chặt cửa, sợ người ngoài nghe.

Quỳnh Loan nhìn chàng bằng cặp mắt mơ màng. Văn Bình đóng cửa sổ, kéo rèm che kín, rồi mở máy điều hòa khí hậu. Nàng ngồi trên đi văng bọc nỉ màu xanh nhạt. Đến phút này, chàng mới nhận ra cái áo đầm kiểu mới hai mảnh của nàng.

Loại áo này đang thịnh hành ở Ba lê, phụ nữ đua nhau mặc trong khi các nhà đạo đức đua nhau công kích. Quan niệm chung của phe bảo cựu là loại áo này tăng vẻ khêu gợi của đàn bà lên tột độ, khiến mặc áo mà khêu gợi hơn khóa thân. Cái xiêm may chặt, ở trên đầu gói gàn một tóc, trông như xiêm trẻ con, khiến cặp giò lộ ra toàn vẹn, còn áo trên thì chỉ là một biến thể của loại áo thun ngắn tay, hở nách, hở cổ, đàn ông thường mặc trong nhà, hoặc ngoài sân vận động. Nữ minh tinh màn bạc Pháp, BB, làm đàn ông Tây phương lác mắt, ngạt thở, vì cái áo thun dính sát lấy eo và ngực, cái áo thun của Quỳnh Loan còn dính sát hơn, khiến chàng cảm tưởng là nàng không mặc gì hết.

Màu hồng của áo hòa hợp một cách tuyệt diệu với màu đỏ phượng vĩ của xiêm, làn da trắng của nàng trở nên trắng thêm, môi đỏ của nàng trở nên đỏ thêm, chứa đầy quyến rũ.

Văn Bình ngậy người ngấm nàng. Nàng giang tay ra:

- Chuyện gì, anh kể em nghe.

Chàng hôn vào tóc nàng. Một lần nữa, hai cặp môi ân ái lại tìm nhau. Chàng không nhớ toán lính Lào của tướng Sulivong đang đợi ngoài đường, chốc chốc lại ngó vào sân tòa đại sứ, dáng điệu nôn nóng và bức bối. Nàng cũng quên bằng chức vụ tùy viên văn hóa, sợi dây liên lạc duy nhất giữa Văn Bình và ông Hoàng ở Sài gòn.

Tất cả cho tình yêu

Tình yêu trên hết.

Chương 6 (c)

12 giờ trưa, giờ Sài gòn – giờ Vạn Tượng chậm hơn giờ Sài gòn một giờ - bức công điện tối khẩn của thiếu tướng Sulivong được gửi đến tổng hành doanh của ông Hoàng, trong Công ty Điện tử, đại lộ Nguyễn Huệ.

Ông Hoàng ngồi im rất lâu trước tập hồ sơ đầy chữ chỉ chút mở rộng trên bàn.

Rồi ông mở anh tét phôn, ra lệnh cho NguyênHương:

- Đánh ngay bức điện này lên Lào cho tướng Sulivong. Nội dung: «Hân hạnh tiếp nhận công điện số 20.786. Rất tiếc. Tuy nhiên, sẵn sàng thể theo lời yêu cầu của thiếu tướng. Đã ra lệnh cho Z-28 bằng mật điện. Trân trọng.»\

Nguyên Hương hỏi:

- Thưa, gửi trực tiếp, hay nhờ sứ quán của ta chuyển giao?
- Trực tiếp, qua bưu điện Vạn tượng. Tối khẩn.
- Thưa, gửi bằng mật mã?
- Không. Bằng mật mã thương mại thông thường thôi.
- Thưa, ông nói trong điện là đã ra lệnh cho Z-28, song trên thực tế, ta chưa đánh bức nào cho Z-28 cả.

- Lẽ ra, cô để Sulivong hỏi thì tiện hơn. Đây này, bức điện gửi cho Z-28 như sau: Về ngay, theo sự thu xếp của tướng Sulivong. Cũng gửi qua bưu điện như cái trước.

- Thưa, Quỳnh Loan đã mang theo một máy phát và nhận tin cực mạnh, có thể liên lạc thẳng với ta. Sao ông không báo tin cho Quỳnh Loan?

- Thời khóa biểu liên lạc ra sao?

- Thưa, cách 2 giờ gọi một lần.

- Từ sáng đến giờ cô Loan đã gọi về chưa?

- Thưa chưa. Hôm qua, chỉ báo tin là đến bình yên.

- Máy giờ sẽ gọi lại?
- Thưa, đúng 1 giờ.
- Được. Cô gọi giầy nói cho phòng Mật mã đợi tôi. Lê Diệp đâu? Bảo Lê Diệp lên ngay phòng tôi.
- Thưa, anh ấy đi Cấp chưa về.
- Thế à?
- Thưa, có cần gọi Lê Diệp không ạ?
- Thôi.

Ông Hoàng trầm ngâm hút xì gà. Đoạn, ông hí hoáy viết. Viết xong, ông lại xé.

Rồi ông gọi Nguyên Hương qua anh тет phone lần nữa:

- Máy giờ ta có liên lạc với Vọng các?

Nguyên Hương đáp:

Trừ trường hợp quan trọng, thường lệ mỗi ngày 2 lần. Ba giờ chiều và 10 giờ tối.

- Cô chuẩn bị để tôi liên lạc với họ.
- Thưa vâng.

Ông Hoàng băng khuâng nhìn lên tường. Bốn bức tường trắng toát, không treo một tấm ảnh. Sau lưng ông là một bức bản đồ Đông nam á rộng bằng cái chiếu, bên ngoài phủ tấm rèm, đóng mở bằng điện. Ông Hoàng xoa y ghé lại, và bấm nút trên bàn giấy.

Tấm rèm bằng nhung xanh dạt sang hai bên. Những ngọn đèn nhỏ bằng đầu kim le lói chạy, màu xanh lẫn màu đỏ. Màu xanh là trụ sở hoạt động của Sở Mật vụ. Màu đỏ là địch. Nơi nào có bóng đỏ cũng có bóng xanh. Trên đất Lào, đặc biệt dọc con sông Cửu long dài ngoằng, bóng đỏ át cả bóng xanh.

Ông tổng giám đốc Mật vụ lẩm bẩm một mình:

- Không thể được... Văn Bình không thể về được. Bị thua lần này là mất hết... mất hết.

- Chết, đến giờ liên lạc với Sài gòn rồi. Mãi vui với anh, em quên khuấy. Văn Bình cười:

- Cho ông Cụ bức mình một lần để lần sau không còn tí toe nữa.

Quỳnh Loan đưa ngón tay lên miệng:

- Suyt, Đừng nói bậy. Em sẽ báo cáo về là anh nói xấu ông Tổng giám đốc.

- Em cứ trình về đi.

- Hừ, anh tưởng em là con bé lên 10 đấy sao? Anh là con cưng, ông Hoàng không bao giờ giận anh cả. Sở dĩ em phải đứng hèn là vì em sợ chị Nguyên Hương.

- Sợ Nguyên Hương?

- Vâng. Không riêng em, mà anh cũng sợ chị ấy nữa. Có lẽ anh còn sợ nhiều hơn em. Lệ thường, em chưa bao giờ quên liên lạc với Sài Gòn. Nếu lần này em quên, chị Nguyên Hương sẽ suy luận ra là em bị anh cấm dỗ. Em về Sài Gòn, chị ấy sẽ ăn thịt em đi. Còn anh, anh sẽ bị chị ấy nhổ hết tóc, rồi biến thành đầu hói.

Gài xong khuy áo, Quỳnh Loan mở ra lấy điện đài đặt lên bàn. Nàng nhìn đồng hồ tay:

- Đến giờ rồi, xin lỗi anh một phút.

Nàng ngồi xuống, đeo mũ nghe vào tai, đàn điệu nhanh nhẹn và thành thạo. Đứng sau, chàng thầm khen phục nàng.

Ba phút sau, nàng mang bức mật điện lại bàn nhún, rồi bỏ vào cái máy dịch điện tử. Trong nháy mắt, bức mật điện được dịch ra. Mí mắt mắng chớp liên hồi.

Văn Bình thản nhiên thở khói Salem lên trần nhà:

- Ông Hoàng ra lệnh cho anh tìm cách quay lại Vạn tượng phải không?

Nàng giật mình quay lưng lại:

- Vâng, Tại sao anh biết?

- Đặt vào địa vị ông Hoàng, anh cũng ra lệnh cho nhân viên ở lại. Đâu, em đưa bản dịch cho anh.

Lông mày Văn Bình hơi nhíu lại. Khi ấy chuông điện thoại trong phòng reo lên. Chàng bảo nàng:

- Chắc Sulivông gọi lại. Em nói với hắn là trong nửa giờ nữa anh sẽ có mặt ở phi trường.

*

Trong cuộc đời phiêu bạt, Văn Bình đã tới trường bay Wattay không biết mấy chục lần rồi. Song lần nào chàng cũng có cảm tưởng mới lần đầu. Có lẽ vì chàng không chịu nổi bầu không khí tiêu sơ và quanh quẽ của cái trường bay nhỏ xíu như cái khăn hỉ mũi, hành khách toàn là thiếu phụ người Việt buôn hàng chuyển, trên người đeo toàn vàng, vàng kéo thành kiềng, xuyên nặng trĩu, hoặc vàng để nguyên lá giấy trước bụng và buộc ở đùi.

Dọc đường từ tòa đại sứ đến phi trường, chàng hút thuốc lá luôn miệng, không nói với người sĩ quan hộ tống nữa lời. Được lệnh trước, nhân viên

phi cảng không hỏi giấy và vé. Chàng được đưa thẳng ra chiếc máy bay Air – Laos đã mở máy sẵn.

Chàng sắp trèo lên thang thì một xe díp từ cửa hông phi trường, phóng nhanh lại, đậu xích một bên.

Thiếu tướng Sulivông bước xuống. Thấy chàng, Sulivông bước xuống. Thấy chàng, Sulivông cười thân mật:

- Chào ông Văn Bình.

Chàng nhún vai:

- Chào thiếu tướng. Cảm ơn lòng tốt của thiếu tướng.

- Xin ông nể tình cho. Hoàn cảnh bắt buộc.

- Rất tiếc là thiếu tướng bắt tôi về ngay. Giá thiếu tướng cho tôi ở lại một đêm thì hay biết mấy.

- Xin lỗi ông lần nữa. Hội đồng Nội các đã quyết định.

- Không, tôi có xin ở lại để phiên nhiều Quốc tế Đặc vụ đâu. Tôi chỉ xin được xóm một đêm cho thích. Vì thưa thiếu tướng, cái khoản ấy Sài gòn cấm ngặt lắm.

Sulivông há hốc miệng

- Tôi phục ông thật. Đến lúc này mà ông vẫn sính nói đùa.

Văn Bình bắt tay Sulivông

- Tôi nói thật đấy.

Sulivông nhìn thẳng vào mắt chàng:

- Là nhân viên tình báo chuyên nghiệp, tôi biết tài ông đã lâu. Ông không phải là người đặt thú vui lên trên nhiệm vụ. Sỡ dĩ tôi đích thân tới đây là vì...

Là vì thiếu tướng sợ tôi hiểu lầm mà sinh lòng giận chứ gì?

- Vâng, ông nói đúng.

- Thiếu tướng đừng ngại. Tôi bị đuổi như thế này là thường.

- Ông dùng chữ đuổi nặng quá. Chúng tôi không dám có ý nghĩ khiếm nhã này. Chúng tôi chỉ mời ông về, thế thôi. Và, nhân tiện, tôi xin yêu cầu ông đừng tìm cách trở lại nữa.

- Nghĩa là chính phủ hoàng gia sẽ không cấp chiếu kháng cho tôi vào Vạn tượng từ nay trở đi.

- Không, ông đã hiểu lầm ý kiến của tôi. Một vài tuần nữa, khi vụ này hoàn tất, ông sẽ được tự do lên đây. Riêng cá nhân tôi xin mời ông lưu lại một thời gian để giải trí. Và lại, tôi đang còn nhiều việc cần đến tài điều tra

và hướng dẫn của ông. Thôi, trân trọng chúc ông thượng lộ bình an. Chúng ta sẽ tái ngộ.

Văn Bình dần từng tiếng:

- Tôi cũng tin như vậy. Chúng ta sẽ tái ngộ. Và là tái ngộ trong tương lai gần. Khi ấy, tôi sẽ nói nhiều chuyện với thiếu tướng.

Chàng nhận thấy Sulivông hơi tái mặt. Thản nhiên, chàng trèo lên phi cơ.

5 phút sau, phi cơ cất cách.

*

Văn Bình ngủ một giấc từ Vạn tượng đến Sài gòn. Như chàng tiên đoán, Lê Diệp đón chàng tại Tân sơn nhất, và lái xe cho chàng về tổng hành doanh ở đường Nguyễn Huệ.

Về trụ sở, chàng không lên thẳng phòng ông Hoàng mà xuống thang máy bí mật. Con đường hầm thấp đèn nê ông mát mắt này, chàng đã đi qua một lần với ông Hoàng

Nguyên Hương đợi chàng trong ga – ra ở cuối đường hầm, ăn thông ra đường Hồ huân Nghiệp. Nàng mở cửa xe cho chàng vào rồi lái ra đường.

Thành phố Sài gòn lên đèn từ lâu.

Nguyên Hương phóng thật nhanh trên những con đường nhựa lênh láng nước mưa. Không thấy nàng ân cần hỏi han như thường lệ, chàng bèn gởi chuyện.

- Trời mới mưa à em?

Nàng buông thông:

- Vâng.

- Đạo này, trời hay mưa quá nhỉ?

- Vâng.

- Chúng mình lên Biên hòa, phải không em?

- Vâng.

Văn Bình chợt dạ:

- Sao anh hỏi em cứ đáp một tiếng cộc lốc như vậy? Em giận anh phải không? Anh làm gì đâu mà em giận?

Nguyên Hương dề môi:

- Anh lại sắp đặt một bàn tay trước tim thề rồi đấy. Thề nữa đi. Em đã chán những lời thề cá trê chui ống của anh rồi.

Về mặt Văn chưa đầy sừng sốt:

- Em lạ kỳ quá! Giận anh mà không cho anh biết lý do. Thú thật với em là trước kia anh có thói la cà, nhưng từ ít lâu nay anh đã chừa rồi. Chừa thật rồi. Lên đến Vạn tượng, anh đã chúm đầu vào công tác ngay, không có thời giờ đi mua gói thuốc lá, chứ đừng nói là đi giải trí nữa. không tin em hỏi Quỳnh Loan xem.

- Cảm ơn. Nếu có kỳ thi sở khanh, em dám chắc anh đậu đầu. Đậu đầu trên toàn thế giới.

- Em có sẵn thành kiến đối với anh nên hễ anh nói gì là em không tin.

- Vì trong quá khứ anh đã nói dối nhiều rồi.

- Lần này, anh nói thật, hoàn toàn nói thật. Vả lại, em đã gài sẵn Quỳnh Loan bên cạnh anh. Anh làm gì cô Loan biết ngay, và sẽ báo cáo về cho em. Muốn biết anh thật hay dối, em đánh điện hỏi Quỳnh Loan xem.

- Hừ, Quỳnh Loan! Cá mè một lứa hết!

Văn Bình lặng thinh. Nàng đọc được ý nghĩ trong óc chàng chăng? Nếu không, nàng không tài nào biết được câu chuyện giữa chàng và Quỳnh Loan trưa nay ở Vạn tượng. Những phút thần tiên giữa hai người diễn ra trong phòng kín, và chàng biết rõ là không ai chứng kiến cảnh này.

Nguyên Hương lái xe một cái, chiếc xe thấp lè tè phóng như bay trên xa lộ. Gió mát bay vào làm tóc nàng lòa xòa. Trong cơn ghen, nàng đẹp đội lên.

Đến ngã tư có đèn giao thông, nàng ngừng lại, ngoảnh sang phía chàng giọng ngọt ngào – nhưng là thứ ngọt ngào đau thấu tới xương:

- Anh chịu nhận tội chưa?

Văn Bình cố gắng biện hộ:

- Tội gì hả em?

Nàng cười khanh khách:

- Tội lăng nhăng với bà tùy viên văn hóa xã hội của tòa đại sứ, chứ còn tội gì nữa.

Nghe nàng nói, Văn Bình lạnh người. Quả Nguyên Hương có tài nghệ phi thường! Tài nghệ nhìn rõ những chuyện xảy ra ở xa hàng trăm cây số? Tài nghệ nhìn xuyên qua tường vào phòng kín!

Chàng nói:

- Em lầm rồi. Anh chẳng làm gì cô Loan cả. Vả lại, hản em đã biết, cô Loan là đồng minh của em. Nếu anh đụng vào, cô ấy sẽ làm ầm lên, không tha anh đâu.

Nàng thở dài chua chát:

- Trước kia, em cũng nghĩ thế. Em ngây thơ thật. Mang mỡ ra để miệng mèo rồi ân cần dọn mèo nhìn thôi, đừng ăn, trong khi mèo bị đói từ lâu. Tin Quỳnh Loan đứng đắn, em mời đưa cô ta lên Vạn Tượng, làm phụ tá cho anh. Nếu biết sự thể như vậy, em đã vận động cho Lê Diệp hoặc Triệu Dung rồi. Từ nay, em chẳng tin bạn gái của em nữa.

- Nguyên Hương ơi?

- Anh đừng đóng trò nữa. Nhiều lần, em đã bỏ qua cho anh. Lần này em quyết không nhân nhượng nữa. Anh đã làm những gì? Phải thú tội cho em biết.

- Giữa anh và cô Loan chẳng có gì cả. Anh xin thề...

- Lại thề rồi. Em đã bảo là không tin lời thề của anh nữa rồi mà. Từ 6 năm nay, anh thề cả thảy 34 lần.

- Trời ơi, em làm như bà vợ ghi tiền chợ.

- Anh nói đúng. Mỗi lần anh thề, em đều ghi vào sổ. Nếu anh quên, để em nhắc. Không những để ngày, em còn chép cả lời thề của anh nữa. Pháp luật của Trời công bằng hơn nữa. anh đã chết đúng 34 lần.

Văn Bình nín lặng, Nguyên Hương nguýt chàng:

- Anh còn sống để tiếp tục lãng nhãng với đàn bà là nhờ em. Ngày nào em cũng cầu nguyện cho anh. Lần nào, anh thề độc, em cũng phải lẳng lặng xin ngài xá tội. Được tin anh về, em đã mua sẵn bó huệ trắng và thề nhang. Yêu anh, thương anh, em lại bỏ qua cho anh lần nữa. Song em quyết không tha Quỳnh Loan.

- Em sẽ làm gì nàng?

- Hừ, nữ nhân viên ban Biệt vụ vừa thành lập một hội kín, anh biết không? Mệnh danh là HBVCB, nghĩa là hội Bảo vệ Công bằng. Nhân viên Biệt vụ toàn là người đẹp chinh phục đàn ông dễ dàng, nên chúng em sợ mất người yêu một cách khờ dại và oan uổng. Chúng em cam kết với nhau, không được léo hánh đến cấm địa. Hề đoàn viên nào phạm tội...

Nguyên Hương ngừng bật. Văn Bình hỏi gặng:

- Hội sẽ làm gì?

- Em không nói. Vì nói ra, anh sẽ báo cáo lại với Quỳnh Loan. Em chỉ nhờ anh bảo cho nàng biết là sửa soạn về Sài gòn để chịu tội.

Chàng thở dài”

- Chung quy anh gây ra cả. Nàng không có tội gì hết. Hội trừng phạt nặng mấy, anh xin chịu. Và từ nay...

- Hừ, lại sắp thề rồi.

Xe hơi lái vào phi trường quân sự Biên Hòa. Nhìn chiếc máy bay sơn trắng nằm dài trên phi đạo dưới ánh đèn sáng rực, Nguyên Hương nôn nao trong dạ. Văn Bình là chàng trai hoang toàng yêu lung tung, yêu không mà cả, song là ý trung nhân đầm thắm của nàng từ nhiều năm nay. Công tác nguy hiểm đã lôi kéo chàng vào nếp sống bừa bãi, thật ra trong tiềm thức chàng vẫn dành thiện cảm cho nàng. Chàng sắp lên đường, lao đầu vào nanh vuốt tử thần. Không biết chàng sẽ trở về, hay chàng đi mãi, để nàng một mình vò vố.

Đột nhiên, một giọt nước mắt từ từ lăn trên gò má. Nàng khóc, tuy nàng không muốn khóc. Tuy nàng không muốn Văn Bình biết nàng mềm yếu.

Trong bóng tối mờ mờ, giọt lệ của người vợ không bao giờ cười làm kẻ giang hồ xao xuyến.

- Em ơi!

Hai người hôn nhau rất lâu.

Cửa phi cơ mở rộng. Trước khi trèo lên, chàng hỏi nàng, giọng âu yếm.

- Em tài thật. Tại sao em khám phá ra vụ... anh và Quỳnh Loan?

Nàng mỉm cười:

- Tại cái đồng hồ của Quỳnh Loan.

- Sao?

- Em gắn trong đồng hồ của Quỳnh Loan một dụng cụ ghi âm đặc biệt. Hẳn anh đã biết khoa học ngày nay đã đo được nhiệt lượng của cái hôn giữa đàn ông và đàn bà. Nhiệt lượng được chia làm ba trình độ: tối thiểu, trung bình và tối đa.

Ngoài ra còn trình độ đặc biệt nữa. Khi Quỳnh Loan hôn ai, nhiệt lượng trong người nàng được ghi vào máy, và chuyển bằng vô tuyến tới một trạm điện tín ở ngoài. Một nhân viên ở Vạn tượng đánh điện về báo cáo với em. Cái hôn của anh rất dễ biết. Vì anh là người đàn ông duy nhất ở Việt nam, và có lẽ duy nhất trên thế giới, thuộc vào loại tối đặc biệt.

- Nhân viên của em là ai?

- Anh đừng gắng hỏi vô ích. Từ nay, anh nên chừa là hơn. Nếu không, miễn cưỡng em phải gắn dụng cụ ghi âm vào răng anh, và em sẽ công bố cho toàn thể nhân viên trong Sở biết.

- Anh xin em.

Nàng nép vào người chàng. Giây phút từ biệt đã tới. Phi trường Biên Hòa ồn ào trong tiếng máy bay lên xuống, đột nhiên câm lặng. Dường như tọa hóa thu hết tiếng động để hai người được tự do tình tự với nhau.

Ở chân trời, một làn chớp xẹt lên.

Đứng một mình trên phi đạo, Nguyên Hương lẩm bẩm:

- Mưa to rồi. Không khéo chàng ước hết. Lạy Trời, phù hộ cho chàng.

*

Trời mưa như trút nước.

Trong một ngày, hai lần lên phi cơ, một lần trực thăng, Văn Bình mệt nhoài, tuy chàng đã quen với đời sống trên không phận. Chân ướt, chân ráo tới phi trường Đồn mường, gần Vọng các, chàng phải lên trực thăng do ông Hoàng mượn của không quân hoàng gia, cưỡi mây lên vùng đông bắc giáp giới Ai Lao.

Trực thăng hạ xuống một vùng đất trống, bên sông Cửu long, đổi diện thành phố Vạn tượng. Theo chỉ thị, nhân viên Sở chỉ táp tùng chàng đến bờ sông rồi quay lại.

Chàng lúi lũi đi dọc bờ sông, dưới trời mưa tầm tã. Những trận gió phũ phàng từ rừng sâu thổi lại làm chàng rét run. Trong lúc vội vàng, chàng quên mang áo tơi. Ông Hoàng ra lệnh cho chàng trở lại Vạn tượng nội đêm nay để tiếp tục công tác.

Đến một miếu cổ hoang tàn, chàng dừng lại, cúi xuống la bàn để nhận phương hướng. Tia đèn bấm xanh lè của chàng chiếu vào bản đồ tham mưu bằng ni lông không thấm nước, trải rộng trên cỏ. Chàng đã tới đúng vị trí định trước.

Bên phải, cánh rừng đen sì chạy dài bất tận. Bên trái, sông Cửu Long nổi dậy, gầm thét dữ dội trong tiếng mưa rơi và gió cuốn triền miên. Lệ thường, trước khi lên đường, chàng đều nhờ ban Kỹ thuật tiên đoán thời tiết. Lần này, không ai để ý đến chàng. Có lẽ vì ông Hoàng muốn giữ kín chuyến trở lại Vạn tượng của chàng. Có lẽ vì Nguyên Hương lấy gần hết thời giờ ghen bóng, ghen gió, nên không kịp lo liệu cho chàng.

Kim đồng hồ đã chỉ giờ hẹn.

Văn Bình bấm ba tia đèn xanh xuống mặt sông đen kịt. Đứng gần 2 phút, chàng bấm hai tia nữa. Ngọn đèn của chàng được chế tạo riêng cho công tác liên lạc điệp báo. Nó chỉ nhỏ bằng cái bút chì đen học trò, song chứa sức sáng lạ lùng. Nó có thể xuyên thủng màn đêm dày đặc. Đặc biệt là xuyên thủng màn sương mù.

Trong sương mù rừng núi, đèn bin thông thường chỉ chiếu được 5,10 thước là xa nhất. Ngọn đèn liên lạc của Văn Bình phóng ra một tia biêng biếc như laser, dài trên 100 thước.

Văn Bình mỉm cười khoan khoái khi thấy tia đèn đỏ hấp hoáy trước mặt.

Quỳnh Loan đã tới. Tạo hóa phú cho Văn Bình một nhĩ tai độc đáo, nên qua tiếng gió vù vù, tiếng mưa tuôn xối xả, chàng vẫn nhận ra tiếng chân bì bõm của nàng.

Làn chớp lại xẹt lên, Quỳnh Loan còn cách chàng hai thước. Nàng nhảy bổ vào người chàng. Quên bằng lời dặn của Nguyên Hương, chàng ôm nàng, hôn lung tung vào khuôn mặt ướt át.

Quỳnh Loan dẫn chàng xuống ca nô, đậu dưới một cây si lớn. Nàng bám đèn cho chàng trèo lên. Hai người chui vào khoang. Nàng kéo rèm đen, mở đèn sáng, rồi nhìn chàng bằng cặp mắt ngạc nhiên:

- Khô quá, anh ướt như chuột lột.

Nàng cởi áo treo lên mắc, quần áo nàng khô rang, không bám một giọt mưa. Nàng vút đôi ủng trắng vào góc, rồi mở va li lấy sơ mi cho chàng.

Trong khi chàng thay áo, Quỳnh Loan âu yếm lau sạch nước mưa trên lưng. Cái đồng hồ Bulova bằng vàng đắt tiền của nàng chạm vào da thịt chàng. Chợt nhớ ra, chàng quay lại:

- Này em!

Nàng tát yêu chàng.

- Anh tham quá. Thay quần áo xong đã, kéo cảm chết.

Chàng lắc đầu:

- Không phải đâu. Anh muốn xem cái Bulova của em.

- Ô, loại đồng hồ này được bán trên khắp thế giới. Nó tối tân thật đấy, song người du lịch nhiều như anh phải biết.

Chàng vẫn lắc đầu:

- Anh muốn tháo nắp để coi máy.

Mắt nàng mở rộng, ngạc nhiên:

- Đừng sợ, Em không chụp hình, không thu tiếng của anh đâu.

Chàng thở dài:

- Anh xin lỗi em. Nguyên Hương... đã biết. Nàng biết vì trong đồng hồ của em có...

Nàng cướp lời:

- Hừ, em hiểu rồi. Chị Hương bảo rằng đồng hồ của em có cái máy ghi nhiệt ân ái phải không?

Chàng liếm mép, giọng thiếu nã:

- Phải

Quỳnh Loan phá lên cười:

- Khổ quá, Nguyên Hương phỉnh phờ mà anh không biết. Em không ngờ một đại tá điệp báo, già dặn trong nghề như anh, lại bị đàn bà đánh lừa dễ dàng như nhân viên măng sữa. Anh ơi, trong đồng hồ của em chẳng có gì hết, ngoại trừ lò so, và bánh xe chỉ giờ.

- Anh không tin. Tại sao Nguyên Hương biết chúng mình ... hôn nhau?

- Giả dối lắm. Chị ấy bắt nạt anh vì thấy anh áp úng. Bắt nạt là tài riêng của phái yếu. Lẽ ra anh phải khôn ngoan hơn. Khi gặp Nguyên Hương anh lơ là hay vồn vã?

- Vồn vã. Em hỏi như thế làm gì?

- Để tìm hiểu sự ngây thơ và đại dốt của anh chứ còn gì nữa! Có lẽ sau vụ này anh phải đi học khoa tâm lý đàn bà một thời gian nữa. Đàn bà chúng em đánh hơi tài lắm. Tâm lý chung của đàn ông khi gặp vợ, hoặc vị hôn thê, có điều gì giấu diếm, là hết sức vồn vã. Thái độ vồn vã là một sự thú tội vô tình. Đúng lý, anh phải giả vờ mệt mỏi, và nếu cần anh phải lãnh đạm.

Chàng lại thở dài sườn sượt:

- Anh chịu thua rồi. Em nói đúng. Có lẽ anh cần đi học khóa tâm lý phụ nữ. Riêng anh, bị Nguyên Hương “bố” là chuyện thường. Nàng đã “bố” anh hàng chục lần trong hai năm nay. Dầu sao, nàng cũng là vị hôn thê của anh. Tuy nhiên, anh không thể cưới nàng làm vợ. Hẳn em đã biết tính anh: anh là người không thích bị ràng buộc. Anh cũng không muốn trọn đời phải trung thành với một người đàn bà. Gặp em, cũng như gặp một số phụ nữ khác, anh cảm thấy tâm hồn rung động. Chỉ có thể thôi, anh không dám đòi hỏi. Chiều chuộng hay không là tùy sự ưng thuận. Em trẻ tuổi, còn nhiều triển vọng tương lai, em có thể lấy người chồng xứng đáng. Em nghe lời anh quyền rũ là bậy.

- Quỳnh Loan bịt miệng chàng:

- Nghe anh than thở, em tưởng anh là thầy tu.

- Cách đây không lâu, anh đã khoát áo cà sa. Hồi ấy, em chưa gia nhập Sở. Anh tu ở ngôi chùa đồ nát gần Thát Luông vì hối hận sau công tác thâm ở Hồng Kông làm ba nữ đồng nghiệp thiệt mạng đau đớn. Anh định không về nữa, ngờ đâu định mạng đã bắt anh trở lại với nghiệp nghiệp bạc bẽo.

Lần đầu tiên, Quỳnh Loan thở dài:

- Có. Em được nghe chị Thu Thu kể lại. Hồi ấy, anh bỏ chùa, lao đầu vào công tác là vì Thu Thu. Anh không thể điềm nhiên tọa thị khi nghe tin

Thu Thu bị nguy hiểm tính mạng. Em hiểu tâm trạng của anh lắm. Em biết anh không phải là người yêu chung thủy. Tuy nhiên, em không liệt anh vào loại sở khanh. Trong nghề điệp báo hành động, chung thủy với phụ nữ là điều cấm kỵ. Em lại biết anh có nhiều người yêu. Cũng như anh, em không dám đòi hỏi nhiều. Thoạt đầu, em cố lãnh đạm với anh. Nhưng em không đành lòng được. Định mạng, định mạng an bài mọi việc, anh ạ.... Cũng như định mạng đã bắt anh trở lại với nghề nghiệp bạc bẽo..

- Về Sài Gòn, em phải ra trước Hội Bảo vệ Công bằng. Em biện hộ cách nào?

- Em cũng không biết nữa. Hội bắt em chịu hình phạt nào, em không phản kháng. Dầu sao em đã được sống những giờ phút thần tiên bên anh.

- Lệ thường, hình phạt của Hội ra sao?

- Hình phạt tối đa là xuất ngoại. Chị Thúy Liễu bị đưa sang Nam Mỹ 2 năm vì đi nghỉ hè với anh. Rôsitá phải qua Phi luật Tân. Còn Katy phải về Mỹ. Nếu em không làm, Thu Thu cũng sắp phải lên đường, tuy là trưởng ban Biệt vụ. Hội nghiêm lắm, anh ạ. Chúng em đã long trọng cam kết với nhau, ăn thề đàn ông hoàng. Hình phạt được quyết định theo lối đầu phiếu. Lần trước, Thu Thu ra trước vành móng ngựa, song chưa bị phạt vì hai số phiếu thuận nghịch bằng nhau. Vì anh rủ Thu Thu lên Đà Lạt nên Hội không nhân nhượng nữa.

- Còn em?

- Chắc em phải ở Lào rồi. Biết thân phận, em sẽ tình nguyện ở lại Vạn tượng, làm tùy viên văn hóa một thời gian. Chừng nào xuất ngoại, anh tạt qua đây, đi nhảy với em cho vui. Như vậy là em đủ mãn nguyện.

- Tội nghiệp. Em nên lấy chồng thì hơn.

- Tại sao anh không chịu lấy vợ lại bắt em lấy chồng?

- Rồi có lẽ anh phải lấy vợ.

- Lát nữa, em sẽ điện tin mừng về cho Nguyên Hương.

- Đừng em. Nếu lấy vợ, anh sẽ chọn bà vợ giỏi nội trợ, quanh năm ru rú ở xó nhà, chẳng đi đâu hết. Vợ anh sẽ không biết võ thuật, và nhất là không biết bắn súng, biết lái xe hơi, biết uống rượu ụyt-ky.

- Hừ, ngày ấy chúng em sẽ góp tiền nhau mua tặng anh một món quà cưới đặc biệt. Riêng em sẽ dành nửa năm lương để tặng riêng.

- Em định tặng anh cái gì?

- Một cái xích sắt, kèm theo mơ nót bằng vàng.

- Ha ha, em muốn nói rằng hôn nhân là nhà tù phải không?

- Nóng nẩy quá, anh hãy khoan cho em nói nốt. Một tuần sau khi gửi cái xịch, em sẽ biếu anh một tá chìa khóa.

- Một tá chìa khóa?

- Vâng, nếu có thể em sẽ biếu nhiều hơn. Ít ra là một tá. Anh cần chìa khóa để mở mớ nốt. . Song sợ gửi một chìa khóa, anh bỏ mất, nên em phải gửi thật nhiều. Mỗi cái chìa khóa tượng trưng cho một người yêu của anh đang chờ đở mắt.

- Em ghê thật.

- Vậy, anh phải hỏi lộ em đi

Cười ròn tan. Văn Bình ôm nàng vào lòng. Chiếc ca nô nổ máy xinh xịch, rẽ sóng đỏ ngầu tiến vào đêm khuya mù mịt.

Chương 7

ĐÒN HẸN

- 542 gọi 319 542 gọi 319

Người tự xưng là 542 trạc ngũ tuần, râu mép lún phún, cặp kiếng đen sì che nửa mặt mặc dầu bên ngoài trời tối om như hũ nút. Một giọng nói khàn khàn từ máy siêu tần số VHF văng ra:

- 319 nghe đây. Xin 542 ra chỉ thị.

Người đàn ông ngũ tuần nói luôn một hơi:

- Đến ngay.

- Thưa...

- Đến ngay... Tôi đợi

Máy vô tuyến tắt. Người đàn ông ngũ tuần trình trọng lục túi, lấy ra một cái hộp tròn như hộp đựng thuốc ho bạc hà. Mở ra, bên trong chứa đầy thuốc lá sợi nâu thái lớn. Dáng điệu chậm rãi, hắn bốc một dúm, bỏ vào miệng nhai ngáu ngẩn. Hương vị cay sè của chất Hashish (2) ngấm vào giây thần kinh làm hắn lê mê.

(2) – Hashish – ma túy này từ một thứ cây gai Ấn độ tên là *cannabis indica* mà ra. Hashish theo tiếng Ả Rập là cỏ phơi khô. Dân nghiện có thể nhai, hút hoặc uống hashish

Ngoài vườn, mưa bắt đầu rơi. Hắn càu nhàu:

- Đêm nào cũng mưa, phiền chết đi được.

Chất ma túy chạy rần rần trong máu, khiến

hắn thêm được ngủ với đàn bà. Song hắn lắc đầu, xua đuôi tư tưởng xác thịt. Địa vị của hắn trong Tổ chức buộc hắn phải treo gương sáng cho cộng sự viên noi theo.

Trèo lên xe hơi, hắn kiểm soát một phút trước khi mở máy. Trong thời gian hoạt động ở Âu châu, hắn đã học được mảnh khén khôn ngoan của giới buôn súng lậu quan trọng: đề phòng bị đối phương gắn chất nổ trong xe, hắn đã giấu dưới vô lăng một dụng cụ tầm thường mà hữu hiệu. Đó là một ngọn đèn một von ruồi. Nhìn qua ai cũng tưởng đèn báo hiệu đã kéo thẳng tay trong khi xe đậu. Thật ra, đèn này được nối liền với nắp ca pô. Đối phương muốn gài lát tích phải mở ca pô, ngọn đèn bí mật vô lăng sẽ bật sáng.

Chiếc Dauphine nhỏ bé chạy từ từ ra cổng. Trong đời, hắn đã mua hàng trăm cái xe, toàn là xe Mỹ dài ngoằng và xe Anh đắt tiền, hàng 5,10 ngàn

đô la trở lên. Tuy nhiên, hắn phải dùng loại xe Pháp nhỏ bé vì sợ lộ diện. Hắn cũng không dám mò đến xóm dọ lạc, tuy hắn là đệ tử trung thành của thoát y vũ, và tiệm nhảy Vieng Ratry vừa mời được một vũ nữ thoát y Hung gia Lợi nổi tiếng đến trình diễn.

Hắn bấm nút trong xe, cánh cổng sắt nặng gần một tấn mở ra. Cũng như cánh cổng, mọi cửa chính trong tòa nhà rộng mênh mông này đều đóng mở bằng điện tử. Ngồi trong phòng, chủ nhân được vô tuyến truyền hình thông báo mọi việc xảy ra bên ngoài, và khi cần chỉ đặt tay vào cái nút nhỏ- tất cả đều là nút bí mật – là đạn thuốc mê bắn ra, hơi ngạt ghê gớm tràn đầy, hoặc nhanh chóng hơn, và đặc lực hơn là truyền điện cao thế ba ngàn vôn. Người lạ đụng vào quả nầm, chấn song, sẽ cháy ra than trong chớp mắt.

Tòa biệt thự kinh khủng này là trụ sở Quốc tế Đặc vụ ở Vạn tượng.

Và người lái xe Dauphine là chủ tịch Quốc tế Đặc vụ. Theo thông lệ, hắn không trực tiếp gặp gỡ 319, một nhân viên dưới quyền. Song hắn không thể chờ đến mai. Hắn cũng không thể đưa 319 đến trụ sở. Vì lẽ giản dị 319 không biết trụ sở ở đâu.

Xe hơi phóng nhanh trên con đường đất đỏ lầy lội. Theo thói quen, hắn văng tục rồi lảm bảm:

- Chả bù với xa lộ ở Âu Châu. Phèn này, mình đến bỏ xó rừng phải gió này sang bên ấy mà làm ăn mất thôi.

Đến n con đường tối om gần bờ đê, cách vũ trường Vieng Ratry một trăm thước, hắn lái xe vào bụi rậm, đậu lại. Hai phút sau, một bóng đen tiếng lại trèo lên xe. Trong khi ấy, chủ tịch Quốc tế Đặc vụ đã đeo mặt nạ đen lên.

Không để ý đến lời chào của 319, hắn đi thẳng vào đề:

- Z. 28 về chưa?

- Thừa rồi.

- Dĩ nhiên hắn đã lên máy bay. Song rời phi trường Wattay không có nghĩa là hắn đã về Sài gòn. Tôi cần tin tức rõ rệt và chính xác. Vì lẽ này, tôi phải đích thân gặp bạn.

- Tùy viên quân sự của sứ quán Lào ở Sài gòn vừa gửi khẩn về là Z.28 đã đáp xuống Tân sơn nhất.

- Từ Tân sơn nhất, hắn đi đâu?

- Hắn về thẳng tổng hành doanh. Tối mịt hắn lái xe đi chơi. Thừa hắn có tật xấu ham ăn và ham gái. Ở Sài gòn, đêm nào hắn cũng phải đi ăn thật ngon, và sau đó la cà suốt sáng. Vì vậy, tùy viên quân sự Lào đã theo dõi hắn quá dễ dàng.

- Đêm nay, hấn còn ở Sài gòn không?
- Còn.
- Ở đâu. Tôi cần biết đầy đủ để cho người kiểm soát lại.
- Trong bệnh viện
- ?
- Thừa bệnh viện riêng ở sở Mật vụ. Nhân viên mật vụ Việt nam bị bệnh hoặc bị thương không được điều trị ở ngoài. Vì lý do an ninh. Đúng 8 giờ 25 phút, giờ Sài gòn, hấn lái chiếc Ferrari GT vào chợ lớn thì gặp nạn.
- Xe đụng?
- Vâng, hấn có thói quen chạy trên 100 cây số một giờ. Thừa ông, đường sá Sài gòn chật chội, xe cộ lại nhiều, nên bị đụng là chuyện dĩ nhiên.
- Tôi không thích nghe bạn giải thích. Nhiệm vụ của bạn là tường trình. Tường trình mọi sự việc khách quan. Phần giải thích dành cho luật sư, hoặc cho nhà văn trình thám. Hấn gặp nạn ở đâu?
- Trước tiệm ăn Arc en Ciel, trên đường Đồng Khánh. Trong phút say sưa, hấn lái xe ngược chiều, và tông vào quân xa.
- Có ai chứng kiến tai nạn không?
- Nhân viên của phòng tùy viên quân sự đã theo sau hấn từng giây, từng phút. Hấn bị ngất xỉu trên vô lăng, máu me đầu đĩa. Hấn được vục lên quân xa, và chở vào bệnh viện Grall
- Bệnh viện Grall?
- Vâng. Hấn được chở vào Grall lúc 9 giờ 38 phút, giờ Sài gòn.
- Biết rồi. Biết rồi. Hơn ai hết, tôi đã biết giờ Sài gòn sớm hơn giờ Vạn tượng 60 phút. Bạn mất thời gian nhiều quá. Thương tích hấn ra sao?
- Hấn vừa được đưa vào phòng thì xe hơi riêng của sở Mật vụ tới, chở hấn tới bệnh viện Z.005.
- Bạn chắc chắn hấn vào Z.005 không?
- Chắc chắn. Nhân viên của ông tùy viên quân sự vẫn bám sát. Tuy nhiên, từ khi Z.28 vào bệnh viện Z.005 chúng ta không được biết gì thêm nữa.
- Nghĩa là...
- Không. Tôi không tin là có sự dàn xếp phỉnh gạt. Nhân viên của ta đã hỏi phòng thường trực ở Grall. Họ đã ghi tên và căn cước bệnh nhân. Hấn đúng là Tống văn Bình.
- Căn cước của hấn không phải là Tống Văn Bình.

- Vâng. Hắn mang tên Phạm Thành. Vả lại, y sĩ thường trực tịa Grall cho biết là hắn bị thương khá nặng. Tuy nhiên, không nguy đến tính mạng. Tôi vừa nhận được tin viễn ký của thông tấn xã ÀP.

- Nội dung?

- Thưa, tôi đã mang theo để ông đọc.

- Trời tối quá. Bạn chỉ cần tóm lược là đủ.

- Theo tin viễn ký, nạn nhân đúng là Văn Bình, yếu nhân điệp báo của Việt nam. Tin này nói rõ hắn bị gãy hai xương sườn, phải điều trị ít ra là nửa tháng.

- Nghi ngờ lắm. Theo tôi, lão Hoàng không đầu hàng dễ dàng đâu. Lão là nhà phù thủy cao tay. Lần này gặp lão, ta cũng thất điên, bát đảo. Lần này, ta phải thận trọng gấp năm, gấp mười. Có thể Z-28 gặp nạn thật sự. Trong đời điệp báo, gặp rủi ro là thường. Song cũng có thể là tai nạn giả vờ. Nếu lão Hoàng dàn kịch, chúng ta sẽ nguy to. Trong tối hậu thư gửi sáng nay cho hoàng thân Thủ tướng, ta đưa ra 3 điều kiện. Trên nguyên tắc, chính phủ đã tôn trọng đúng điều kiện 2 và 3. Nghĩa là chấm dứt mọi hoạt động chống lại Quốc tế Đặc vụ, và tổng xuất tên Văn Bình về Sài gòn. Hiện chính phủ đang xúc tiến thi hành điều kiện thứ nhất. Nếu lão Hoàng dính vào, ta khó thể nuốt trôi số tiền hai triệu đô la. Theo đạo phủ Văn Bình leo hánh được đến Vạn Tượng, ta sẽ bị khốn đốn vào phút chót. Ta có thể mất tiền, và mất cả mạng nữa.

Mạng tôi, dĩ nhiên tôi không lo, vì tôi có thể rời Lào bất cứ lúc nào tôi muốn. Còn mạng của bạn... Nội vụ vỡ lở, bạn là người đứng mũi chịu sào. Tôi hoàn toàn tin tưởng vào bạn. Bây giờ, bạn tính sao?

- Theo tối hậu thư, chính phủ được quyền quyết định trong vòng 72 giờ đồng hồ. Vì vậy, tôi đề nghị chờ đợi nội ngày mai. Tôi sẽ cho nhân viên nghe ngóng. Nếu quả lão Hoàng chơi xỏ, ta tỏ thái độ chưa muộn

- Phòng bệnh bao giờ cũng lợi hơn chữa bệnh. Ở vào địa vị bạn, tôi sẽ tăng cường biện pháp an ninh.

- Vâng. Ông tin ở tôi.

- Không, phải lần đầu tôi hợp tác với bạn. Trong quá khứ, bạn đã giúp tôi đắc lực, nên tôi mới về Ai Lao hoạt động. Song lẽ lần này tôi có cảm tưởng là đối phương đang lừa chúng ta vào bẫy. Thôi, tôi chào bạn. Nếu cần, ta sẽ gặp nhau lại. À, khi nào bạn sang Pháp?

- Tuần tới. Trương mục tôi ở Ba lê chỉ còn rất ít. Nếu có thể...

- Không sao. Ngày mai, tôi sẽ chuyển 100.000 đô la vào ngân hàng cho bạn. Còn thiếu bao nhiêu, khi bạn về, ta sẽ tính sau. Thế nào, cô bạn lái của tôi làm bạn bằng lòng không? Nếu không, tôi sẽ kiếm người khác.

Khá lắm. Cảm ơn ông, nàng rất hợp với sở thích của tôi. Tôi định mang nàng qua Pháp hưởng tuần trăng mật.

- Nàng tiêu tiền như phá, bạn coi chừng.

- Vì thế, chúng ta cần hợp tác chặt chẽ. Ông cần tin tức, cần nội tuyến. Tôi cần tiền bạc, cần hạnh phúc.

Hai người bắt tay nhau. Chiếc Dauphine phóng qua vũ trường Vieng Ratty. Ánh đèn nê-ông dịu dàng bắt vào xe hơi. Trong một giây đồng hồ ngây ngất, gã chủ tịch Quốc tế Đặc vụ cất chân ra khỏi bàn đạp đạp tốc độ. Hắn muốn đậu xe lại, tạt vào hưởng lạc. Nhưng rồi nhiệm vụ nghề nghiệp đã thắng. Hắn chắt lưỡi. ấn hút ga xăng, để thoát khỏi lùm ánh sáng quỳnh rũ của vũ trường.

Trong lúc lái qua, hắn đã để ý đến những tấm ảnh treo la liệt. Toàn là đàn bà đẹp. Và là đàn bà đang cởi quần áo.

Mưa vẫn tuôn xối xả. Như mây, hắn lấy hộp ma túy ra lần nữa. Và như mây, hắn bỏ một dùm vào miệng.

Bên tay phải, sông Cửu Long cuộn sóng đỏ ngầu...

*

Trên sông Cửu Long cuộn sóng đỏ ngầu, ca nô vẫn lướt êm như trượt tuyết. Văn Bình tắt hết đèn, chỉ còn để lại ánh sáng xanh nhạt trong ca bin hoa tiêu. Ngồi bên, Quỳnh Loan ngả đầu vào vai chàng, mắt lim dim, cánh mũi phập phồng.

Đột nhiên, chàng hỏi nàng:

- Khu vực này yên không?

Nàng đáp:

- Yên. Trong giờ giới nghiêm, quân đội không canh gác bờ sông. Vả lại, em đã có sẵn giấy tờ. Chúng mình được tự do di chuyển suốt đêm. Vì chúng mình là nhân viên tòa đại sứ Trung hoa Nhân dân.

- Nghĩa là chúng mình phục vụ cho Trung cộng.

- Vâng. Bắt đầu từ phút này, anh chính thức là phụ tá tùy viên quân sự tòa đại sứ Trung Cộng. Còn em là bí thư của anh.

- Còn chức tùy viên văn hóa tại sứ quán Việt Nam?

- Ô, ban ngày em là tùy viên văn hóa. Ban đêm làm bí thư. Ông Hoàng căn dặn anh phải thận trọng, tuyệt đối thận trọng. Bằng mọi cách, anh phải

tỏ cho địch biết là Z-28 đã bị thương., bị trọng thương trong tai nạn xe hơi ở Sài gòn. Bản tin viễn ký của các thông tấn xã đã tọc mạch chuyển tin này đi khắp thế giới. Và sau đó một giờ, bộ Thông tin Sài gòn đã chính thức cải chính.

- Vì lẽ gì?

- Nếu không cải chính, địch sẽ cho là chúng ta cố tình gây tai nạn. Cải chính, địch sẽ định ninh là chúng ta không muốn thế giới biết tin Văn Bình bị nạn. Anh nổi tiếng thật. Nhiều khi em đâm ra ghen với anh.

- Ghen tài hay ghen tình?

- Cả hai. Ghen tài nhiều hơn.

- Em nói dối.

- Vậy thì ghen tình. Anh đừng khinh thường em. Tuy em chưa là vị hôn thê như Nguyên Hương, em ghen cũng khùng kiếp không kém

- Em quên rồi. Em vừa tâm sự là không đòi hỏi gì hết.

- Trí dị, hành nan. Bản chất nữ nhân viên Biệt vụ không đòi hỏi, song bản chất người đàn bà thêm yêu, và thêm độc quyền lại đòi hỏi ghê gớm.

Hai người lặng thinh. Văn Bình không muốn hỏi thêm để được nuôi mãi ảo vọng là nàng nói đùa. Vì nếu nàng nói thật, chàng sẽ quàn thêm ách thứ nhì vào cổ, và ách thần tiên này sẽ làm chàng điêu đứng quanh năm ngày tháng.

Khôn ngoan, chàng chuyển sang đề tài khác.

- Đồng hồ em mấy giờ

- 2 giờ sáng.

- Nghĩa là chúng ta còn gần 50 giờ nữa. 50 giờ để khám phá một công việc bí mật và tối hệ. Gấp rút thật. Anh không biết sẽ thành công hay thất bại. Tuy nhiên, có em ở bên anh hy vọng thành công. À, Sulivông điện cho Quốc tế Đặc vụ ra sao?

- Như anh tiên đoán. Chính phủ Lào thỏa thuận chuyển hai triệu đô là vào một trương mục ghi số ở Thũy sĩ, trong thời hạn đã định. Theo chỗ em biết. Thủ tướng chưa quyết định dứt khoát. Còn đợi lệnh Thủ tướng nữa, bộ Tài chính mới liên lạc với ngân hàng. Tuy nhiên, em tin là Thủ tướng ưng thuận. Chúng mình chỉ còn hai đêm một ngày nữa.

Ca – nô từ từ ghé bờ.

Trận mưa bắt đầu ngớt hột. Quỳnh Loan đeo kính hồng ngoại tuyến, quan sát tứ phía. Một phút sau, ngàn ngoắt tay:

Lên được rồi.

Bờ sông trơn như mỡ nên Quỳnh Loan suýt ngã. Không hiểu vô tình hay cố ý, nàng ngã vào lòng chàng. Được thể, chàng ôm nàng hôn. Nàng véo chàng một cái nên thân:

- Anh này chỉ lợi dụng.

Chàng cười vui vẻ:

- Em véo anh nữa đi.

Nàng nghiêm mặt:

- Đùa mãi. Hồng việc phen này, em sẽ gánh hết trách nhiệm. Chắc chắn Nguyên Hương sẽ đổ tội cho em quyến rũ anh làm anh sao lãng và bê bối.

- Ái chà, Quỳnh Loan quyến rũ vị thành niên!

Nàng suyệt khẽ. Một tiếng động vừa nổi lên. Tiếng giày lội bùn lội bồm, rồi tiếng hô:

- Đứng lại.

Chết rồi, binh sĩ tuần tiễu. Tuy có chứng minh thư, Văn Bình vẫn lo ngay ngáy. Chung quy cũng vì bệnh la cà của chàng. Nếu chàng không mất thời giờ tán tỉnh, phút này hai người đã an vị trong xe hơi.

Chàng cầm tay nàng đứng lại. Một quân nhân đội mũ sắt từ trong bóng tối nhô ra, giọng chua lòm:

- Ông bà đi đâu?

Quỳnh Loan đáp:

- Chúng tôi có giấy tờ lưu thông đặc biệt trong giờ giới nghiêm.

Người lính hỏi:

- Ông bà làm gì?

Dĩ nhiên, Văn Bình không thể khai là nhân viên thượng thặng của ông Hoàng. Phe khuynh tả đang làm mưa, làm gió trong thành phố, thượng sách là phô trương lá bùa Trung cộng. Quỳnh Loan nhanh nhẩu.

- Chúng tôi là tùy viên sứ quán. Đại sứ quán Cộng hòa Nhân dân Trung hoa.

Người lính ngần ngừ một giây rồi nói:

- Mời ông bà theo tôi.

Văn Bình hỏi gặng:

- Đi đâu?

Người lính không đáp, chìa khẩu tiểu liên vào ngực chàng, giọng chát chúa:

- Ông bà làm rồi. Chúng tôi không ưa tòa đại sứ Trung cộng.

Văn Bình có cảm tưởng như mặt đất nứt đôi, kéo chàng ngã xuống. Chẳng may, chàng gặp một đôi tuấn phòng khuynh hữu. Vạn tượng đang sống trong cơn sốt rét chính trị. Trên nguyên tắc, tình hình tạm yên, nhưng ở hậu trường cuộc tranh giữa phe, nhất là giữa phe thân Cộng và phe chống Cộng vẫn tiếp diễn ráo riết.

Văn Bình không được quyền suy nghĩ nữa. Chàng phải hành động tức khắc, mặc dầu người quân nhân tuân thủ là đồng minh. Tuy nhiên, Quỳnh Loan đã ra tay trước chàng một phần mười giây đồng hồ.

Ngón đòn tuyệt vời của nàng giáng xuống tay người lính, khẩu tiểu liên rơi tòm xuống nước. Đối phương còn ngất ngư thì phát atemi thoăn thoắt phóng tới. Nạn nhân ngã theo khẩu súng, không kịp kêu lên. Không chậm trễ, Văn Bình cúi xuống, gia ân bằng cú đánh chí tử vào yếu huyệt. Nạn nhân thở hắt ra rồi nằm lịm trên vũng bùn.

Tứ phía vẫn vắng lặng. Văn Bình kéo Quỳnh Loan vào bụi rậm, ngồi núp. Hai phút sau, có tiếng người gọi rồi tiếng giày bì bõm. Rồi im lìm.

Hú hồn, hai người tiếng ra đường lớn. Xe hơi riêng của Quỳnh Loan đậu sau một ngôi nhà bỏ hoang, tường gạch đen sì. Ngồi bên chàng, Quỳnh Loan làm lì như pho tượng. Chàng ngoảnh mặt hỏi:

- Em hỏi hận ư?

Chàng định ninh là nàng lắc đầu. Hỏi hận là danh từ không được ghi trong tự điển giản dị. Kinh ngạc xiết bao, nàng lại gật đầu, giọng chua xót.

- Vâng. Trước khi lái ca nô đón anh, em đã cầu nguyện đêm nay không giết người. Vì em muốn được thanh thoi sống bên anh. Ngồi đâu vì mãi trò chuyện, chúng ta bị lộ.

- Gần em, anh thấy em có một tính tình độc đáo. Bè bạn nói em là nữ nhân viên ít tình cảm nhất, giờ đây, anh biết là sai.

- Vì em là đàn bà. Đàn bà là vật khó hiểu nhất của vũ trụ. Không khéo em điên mất, anh ạ. Nhiều khi em tàn nhẫn lạ thường. Nhưng nhiều khi em lại mềm yếu như không có nghị lực.

Rồi nàng thở dài:

- Có lẽ em bắt đầu hỏng rồi. Ngày em tốt nghiệp, ông Hoàng mời riêng lên văn phòng dặn dò thật lâu. Ông Hoàng nhìn người tài thật. Theo lời ông, em dễ bị rung động. Sỡ dĩ em có trái tim khô khan, rắn rỏi. nên được chị em mệnh danh là Tượng đá, là vì chưa gặp bạn đồng tâm. Ông Hoàng khen em, rồi chê, khen về tài, về lòng can đảm, về sắc đẹp, song chê về đa tình, đa

cảm. Trước khi cho em về, ông Hoàng còn dặn thêm: “Khi nào gặp thác mắc, cô cứ gõ cửa văn phòng tôi. Từ 30 năm nay, tôi chưa gặp nữ cộng sự viên nào gồm nhiều đức tính nghề nghiệp như cô.” Anh ơi, có lẽ em phải gõ cửa văn phòng ông tổng giám đốc mất rồi. Em muốn xin thôi, anh ạ.

- Em vừa nói xin ở lại Vạn tượng. Bây giờ, em đòi xin thôi. Thú thật, người sắp điên là anh, không phải em.

Nàng thở dài năn nỉ hơn:

- Không, em điên đúng hơn. Anh không thể điên được, vì trong đời, anh đã gặp, đã yêu nhiều. Người anh yêu đều đẹp nghiêng nước, nghiêng thành, em chỉ là hạt bụi. Tuy vậy, anh yêu nhiều để rồi chẳng yêu ai. Rốt cuộc, anh vẫn đặt công việc lên trên. Còn em, em là gái lớn lên, em chưa bao giờ rung động. Những phút gần anh đối với em là những tuần lễ rung động lạ thường. Anh ơi...

Quỳnh Loan nín lặng. Thấp thoáng trong tối, chàng thấy một giọng lệ long lanh trong khóe mắt đen láy của nàng. Chàng bàng hoàng như bị cảm lạnh. Chàng không ngờ thói quen đùa rỡ với ái tình của chàng đã mang lại kết quả tai hại. Dĩ nhiên, chàng yêu Quỳnh Loan, song chàng chỉ coi nàng như dưỡng khí, thiếu dưỡng khí chàng phải chết, nhưng dưỡng khí ở nơi nào cũng có, nơi nào dưỡng khí cũng giống nhau. Một nhà văn đã dặn không nên đùa rỡ với ái tình. Ông Hoàng lại dặn chàng đình ninh đàn bà thường gặp chỉ là người vợ một đêm, sáng sớm trả tiền rồi quên, hoặc là nữ nhân viên của địch, sau giờ ái ân rồi đâm lưỡi dao vào ngực, hoặc là nữ nhân viên Biệt vụ - những người không ngoan không đại yêu chàng mà không lấy được chàng.

Giờ đây, chàng biết là lầm. Tính tình bừa bãi và khinh bạc đã dụ chàng vào mê hồn trận, vào rồi không ra được nữa. Quỳnh Loan không giống hàng chục, hàng trăm người đàn bà chàng gặp trong đời gián điệp. Trái tim của nàng rắn như sỏi đá, nhưng đến khi yêu ai, lại mềm nhũn như bún. Nàng yêu một cách si mê và độc đoán. Khi cần, nàng có thể giết người.

Một nỗi lo sợ mệnh mang dâng lên trong lòng Văn Bình. Chàng vội lảng sang chuyện khác, chuyện làm ăn nguy hiểm:

- Em đã vẽ tọa độ cho anh chưa?

Giật mình, Quỳnh Loan ôm lấy vai chàng:

- Rồi. Em đã lo liệu đầy đủ. Anh lái xe thẳng ra đường lớn, rồi sẽ sang bên phải. Đi hai cây số thì đến nơi.

Văn Bình rú ga, chiếc xe Đức phóng nhanh trên con đường đầy lầy lội, bắn nước tung tóe. Mắt chàng dán vào hai lùm pha sáng quắc. Đột nhiên, nàng gọi:

- Anh Văn Bình?

Chàng có cảm giác như bão tố vừa nổi trên sông Cửu Long. Chàng nhún vai:

- Gì em?

Quỳnh Loan cân nhắc từng chữ:

- Em muốn hỏi anh một việc quan trọng, và mong anh thẳng thắn trả lời.

- Sẵn sàng.

- Em không đùa đâu. Anh phải hứa danh dự là không được nói dối. Nếu không...

- Khổ quá, em bắt anh thề thốt làm gì. Nguyên Hương thường bảo anh là cá trê chui ống. Từ xưa đến nay, chưa người đàn bà nào tin lời thề của anh.

- Em là con gái, chưa phải đàn bà. Hơn ai hết, điều này anh đã biết. Trưa nay...

Văn Bình tái mặt. Chàng nhớ lại những phút cuồng dại với nàng. Chàng vừa phạm một lỗi lầm ghê gớm. Một tội ác không thể tha thứ. Ngồi bên, nàng nói tiếp, giọng đều đều như ông chánh thẩm tại tòa đại hình:

- Không ai tin lời thề của anh, nhưng riêng em, em tin một cách tuyệt đối. Anh thề đi.

- Ừ thì anh hứa danh dự là nói thật. Vả lại, em định hỏi anh chuyện gì?

- Chuyện tâm tình giữa anh và em, giữa anh và nhiều người khác. Anh đối với chị Nguyên Hương ra sao?

- Từ nhiều năm nay, chưa ai đặt câu hỏi nan giải này với anh. Cả Nguyên Hương cũng chưa khi nào hỏi anh. Vì anh rất sợ trả lời. Nhiều lần, vất tay lên trán, nghĩ lại những điều đã hứa, và nhìn tương lai đen tối trước mặt, anh vẫn không tìm ra giải đáp.

- Em muốn anh trả lời dứt khoát.

- Suốt đời, câu hỏi này vẫn lòng dòng, không thể nào dứt khoát được đâu. Nếu anh trả lời là yêu Nguyên Hương, em sẽ hỏi vặn anh tại sao chưa lấy nàng làm vợ. Em sẽ mắng nhiếc anh là gã đàn ông sở Khanh, một tay bẻ nát hàng chục cảnh phù dung khờ dại. Em tha lỗi cho anh. Cách đây một phút, anh vừa nghĩ trong óc rằng trưa nay anh phạm một tội ác kinh tởm.

Chàng định nhìn nàng siu mặt. Nhưng không, nụ cười trên môi nàng đột nhiên nở rộng, và tươi tắn hơn bao giờ hết:

- Cái được anh gọi là tội ác kinh tởm em lại coi là hạnh phúc. Anh đã mang lại ánh sáng cho đời em. Lần đầu tiên, em tận hưởng hạnh phúc với đàn ông. Em đòi hỏi thật nhiều, nhưng thật ra, em chẳng đòi hỏi gì hết. Em chỉ yêu cầu anh điều này: nếu anh yêu Nguyên Hương tha thiết, anh nên thành hôn với nàng, em sẽ giúp anh toại nguyện. Vì anh có vợ, em sẽ không dám sàm sỡ, không dám hy vọng nữa. Ngược lại, em anh sẽ sống một cuộc đời nghiêm chỉnh. Đàng này... Đàng này, em vẫn hy vọng. Nhiều người nữa hy vọng...

- Nghĩ cho cùng, anh chết là hơn. Anh sống, nhiều người trong số đó có em, sẽ khổ. Anh sống, anh sẽ phạm thêm nhiều tội ác nữa.

- Đúng nói vậy. Anh chết, em cũng tự vận.

- Trời ơi!

- Em nói thật đấy. Nhiều khi em muốn có con với anh. Nếu không làm vợ anh. Ít ra em cũng có bên mình hình bóng của anh. Em sẽ nuôi con khôn lớn rồi vào tu viện. Tên con, em sẽ đặt là Văn Bình. Lớn lên, nó sẽ nối nghiệp cha nó. Nó cũng mang bí hiệu Z-28.

Văn Bình lại lặng thinh. Giọng Quỳnh Loan vẫn đều đều, bình thản:

- Em đã nhất quyết rồi. Không sức mạnh nào trên đời này có thể làm em đổi ý kiến. Sau khi hoàn thành công tác, em sẽ ở lại Vạn tượng. Em sẽ viết thư riêng cho ông Hoàng. Về phần anh, suốt đời anh không được phép lấy vợ.

Văn Bình thở phào ra:

- Tưởng gì, nếu bị cấm lấy vợ anh xin ký hai tay.

- Anh đừng tưởng bở. 3, 4 năm nữa, anh có bốn phận phải dạy con nên người.

Chàng cười vui vẻ:

- Nghe em nói, ai cũng tưởng em là vợ anh, hoặc ít ra đang có mang với anh.

- Hồi nhỏ, em là đứa lì nhất trường, muốn gì là được. Em không vờ vĩnh cha mẹ như bọn trẻ cùng tuổi được nuông chiều, mà là tự lực cánh sinh. Thấy hàng xóm chơi diều, em quyết tâm diều bằng được. Buổi tối, em giả vờ lên giường ngủ nhưng chỉ một lát sau em bò dậy, lên xuống bếp, thấp đèn hì hục cả đêm. Gần sáng, em làm xong. Tụi bạn phục em sát đất. Lớn lên, vào trường tình báo, em đứng bết về môn tác xạ. Nghề tình báo, bắn súng

cũng cần như bơi lội đối với dân chài lưới. Em lại thức đêm, thức đúng một tuần lễ, nghiên cứu khuyết điểm, và tìm cách sửa chữa. Một tháng sau, từ hạng đèn đỏ em trèo lên hạng 10. Rồi em tốt nghiệp số một. Anh thấy chưa? Em muốn là được.

Xe hơi chạy lúi lũi trong bóng đêm dày đặc. Văn Bình đã tắt đèn pha. Chàng muốn đến nơi lập tức để khỏi phải trò chuyện với Quỳnh Loan. Nàng là người đàn bà đầu tiên mà chàng sợ trong đời. May thay, một phát hỏa châu từ bờ sông bắn lên trời sang rục đã cứu chàng. Chàng giảm tốc độ, và quay sang phía nàng:

- Họ canh gác cẩn mật thế này, anh sợ không lọt vào được.

Nàng lắc đầu:

- Gần đồn binh Chinaimo, hỏa châu bắn lên là thường. Hồi tối, em đã qua đây một lần. Em nhận thấy sự bố phòng có vẻ nghiêm ngặt hơn trước. Tuy nhiên, anh sẽ vào cửa trước nên chẳng có điều gì đáng ngại.

- Cửa trước.

- Vâng, mãi tâm tình vụn với anh, em quên nói anh biết kế hoạch của ông Hoàng. Công ty Dược phẩm Thần Tiên tọa lạc trong một khu nhà lớn, cách đồn binh Chinaimo nửa cây số. Tất cả những độc dược ghê gớm được chế tạo tại đây, theo một thỏa ước kinh tế giữa hai nước Lào – Mỹ. Như anh đã biết, công ty độc dược được thiết lập tại Lào là để chặn đứng âm mưu của Trung cộng định vơ vét hết ma túy ở Đông nam á để đầu độc dân nghiện trên toàn thế giới. Độc dược chế tạo ở đây được gửi sang Hoa kỳ, dùng làm thuốc. Vì bên trong toàn là máy móc đắt tiền, và chứa thuốc độc nên xí nghiệp Thần Tiên được canh phòng chặt chẽ hơn nhà máy chế tạo bom nguyên tử của Mỹ. Từ trước đến nay, chưa ai lọt vào được, vì tường cao gần 5 thước, suốt ngày đêm truyền điện 250 vôn, bên ngoài còn một khu đất chôn mìn, dùng vào là tan xác. Công nhân trong nhà máy toàn là người ngoại quốc.

- Còn thiếu ta Sim Leng?

- Sim Leng thay mặt chính phủ Lào, phụ trách an ninh trong nhà máy. Lát nữa, anh sẽ vào văn phòng của Sim Leng. Trong vòng nửa giờ, phiên gác được thay đổi. Người chỉ huy phiên gác sắp tới của cộng sự viên của ông Hoàng. Nói là cộng sự viên không đúng lắm, vì hắn mới hợp tác với ông Hoàng một lần. Lần này là thứ hai. Hắn thêm tiền, ông Hoàng vớt cho hắn 500 đô la, thế thôi.

- Trời ơi, chỉ dẫn anh vào nhà máy mà phải trả 500 đô la?

- Hấn còn chê ít. Hấn phân bì nếu là nhân viên RU, thì phải trả hàng vạn đô la cũng vị tất được vào. Em liền nói thẳng vào mặt hấn là RU là kẻ thù của hấn – vì hấn là người Việt, nhập Lào tịch, cha mẹ hấn bị giết ở Hà Nội, hấn phải tản cư qua Vạn tượng – còn chúng ta là bạn. Và lại, em còn cho hấn biết thêm nếu hấn chê ổng, chê ẻo em sẽ liên lạc với CIA, để vào nhà máy không thêm nhờ hấn nữa. Nghe nói CIA hấn giật

Chương 7 (b)

mình thon thôi. Vì hấn sợ em báo tin cho CIA về việc hấn lãnh tiền của ông Hoàng.

Văn Bình đậu xe lại, tắt máy. Từ phía, trời tối như mực tàu. Quỳnh Loan nói tiếp :

- Em chờ anh ở ngoài. Anh nên thận trọng một chút. Hấn là người có thể phản bội vì tiền. Nếu Quốc tế Đặc vụ trả 1.000 đô la, hấn có thể giết anh như chơi. Thật ra, em không dám coi thường tài ba của anh, song hấn có thể giết anh rất dễ dàng. Chẳng hạn, đựng nhẹ vào người anh. Mũi kim thuốc độc chạm da là tắt thở.

Phía trước, một tia đèn bầm lóe lên.

Quỳnh Loan mở đèn cốt rồi tắt. Nàng đưa khẩu súng cho Văn Bình:

- Đêm nay, em có nhiều linh tính lạ lùng. Anh nên mang súng theo người đề phòng bất trắc.

Văn Bình mỉm cười :

- Anh dùng hai tay quen rồi.

- Không, đây là súng bắn thuốc mê.

Chàng vẫn lắc đầu :

- Cảm ơn em, anh không thích dùng súng.

Chàng vén ống quần, đưa cho nàng xem một lưỡi dao nhỏ xíu :

- Cái này tiện lợi hơn.

Nàng chưa chịu bằng lòng :

- Anh nên nghe lời em. Em sợ...

Chàng vỗ vai nàng, giọng âu yếm :

- Tình yêu lợi nhiều mà hại cũng nhiều. Nếu không yêu anh. hoặc chỉ yêu anh thoáng qua – yêu mỗi tình của người đồng nghiệp cần an ủi mỗi khi lạnh lẽo – em không thể săn sóc anh đến thế. Tình yêu chu đáo của em sẽ làm em mất nghị lực luôn luôn sợ sệt và lo lắng. Ông Hoàng tiên đoán đúng thật. Em nên viết thư thú tội đi.

Tiếng chân người rõ dần. Rồi một bóng đen hiện ra bên cửa xe. Thấp thoáng trong đêm tối, Văn Bình nhận ra một thanh niên dong dỏng cao, đeo kính cận thị. Cách cửa xe một thước, hắn đứng lại, lên tiếng :

- Thu vòng đây.

Quỳnh Loan đáp :

- Chào anh. Anh đến rất đúng giờ. Đã vào được chưa?

Văn Bình mở cửa xe, nhảy xuống. Quỳnh Loan giới thiệu :

- Đây là phụ tá tùy viên văn hóa. Còn đây, thiếu úy Thu vòng.

Thu vòng bắt tay Văn Bình một cách ẻo lả như con gái. Bàn tay mềm nhão và lạnh lẽo của hắn làm Văn Bình lo ngại. Hắn là người không có tình cảm, sẵn sàng phản bội, và chuyên nghề nói dối. Hắn nói với Quỳnh Loan :

- Đề nghị cô hoãn một hai ngày nữa. Đêm nay, lực lượng canh phòng được tăng gấp đôi.

Văn Bình nhìn hắn bằng cặp mắt tóe lửa :

- Cả thầy bao nhiêu người gác?

- Một trăm.

- Một trăm càng tốt. Anh càng dễ đưa tôi vào. Tôi sẽ trá hình làm lính gác.

- Nguy hiểm lắm.

- Tôi trả thêm 500 đô la nữa. Vị chi một ngàn. Với ngàn đô la, anh có thể xài một tháng ở Chợ mới chưa hết.

- Tiền kíp vừa lên giá. Hai tháng trước, một ngàn đô la là nhiều. Giờ đây, chỉ bằng 6,7 trăm thôi.

- Vậy tăng lên ngàn rưỡi. Phiền anh đưa tôi vào ngay. Tôi còn nhiều việc cần làm đêm nay, không có thời giờ mà cả và tán gẫu với anh mãi.

- Ngàn rưỡi, tôi bằng lòng. Tuy nhiên...

- Anh còn đòi hỏi gì nữa?

- Tôi không dám đòi hỏi. Sở dĩ tôi rụt rè vì thiếu tướng Sulivông vừa cử một tiểu đội đến gác ngoài cổng.

- Họ quen mặt anh không?

- Không.

- Vậy, tôi sẽ đợi anh một lát. Anh ngồi chờ đây. Trong vòng 15 phút, anh sẽ có 1.500 đô la.

Thu vòng hỏi Quỳnh Loan:

- Cô mang sẵn tiền không?

Nàng nhăn mặt:

- Rồi. Xong việc, anh sẽ lãnh tiền.

Hắn lắc đầu:

- Không, tôi phải lấy trước.

Văn Bình đáp lời hắn bằng cái tát sấm sét vào má. Hắn ngã chúi xuống vũng nước. Hắn lồm cồm bò dậy, định la cầu cứu thì Văn Bình đống vào giữa miệng. Hắn lại ngã xuống lần nữa.

Chàng dựng hắn lên, đe dọa:

- Ngậm miệng, không rưng hết hàm răng.

Hắn run như cây sậy:

- Tôi có phỉnh gạt anh đâu. Khổ quá, tôi vẫn có thói quen lấy tiền trước. Nếu anh không chịu thì thôi, tôi sẽ lấy sau.

Chàng dí ngón tay vào mắt hắn:

- Không phải vấn đề tiền. Thiếu tướng Sulivông dặn anh những gì, khai ra.

- Thưa...

- Đừng chối vô ích. Tôi đã đọc hết ruột gan anh.

Hắn lắp bắp:

- Thưa, thiếu tướng Sulivông ra lệnh cho toàn thể lính gác phải đề cao cảnh giác. Vì sợ... người lạ đột nhập...

Văn Bình tặng hắn một cái tát nẩy đom đóm mắt:

- Còn gì nữa?

- Thưa... hết rồi.

Lần này, Văn Bình thẳng tay quạt cho hắn một trái thôi sơn kinh khủng. Hắn bắn xa ba thước và nằm mọp xuống ruộng. Quỳnh Loan can chàng:

- Hắn nói thật đấy. Anh đừng nóng nảy, lỡ hết việc.

Chàng gạt nàng ra, gằn giọng:

- Hừ, em bảo với anh rằng linh tính đàn bà rất đúng. Trái lại, anh bảo là em linh tính sai, hoàn toàn sai.

Nước bùn lạnh ngắt làm Thu vâng tỉnh dậy. Chàng quỳ xuống hỏi gặng:

- Anh phải nói thật, nếu không bắt buộc tôi phải giết anh. Sulivông dặn anh những gì? Tôi không cần biết những lời dặn chung mọi người. Tôi chỉ cần biết những lời Sulivông dặn riêng anh. Sulivông cho anh bao nhiêu tiền?

- Thưa, không cho tiền. Chỉ hứa thăng cấp.

- Ủ, Sulivông dặn riêng anh những gì?

- Nói là đến chỗ bên, dẫn cô Quỳnh Loan tới.

- Nghĩa là anh đã báo cáo hết với Sulivông.
- Vâng.
- Anh làm cho Sulivông từ khi nào?
- Ba tháng nay.
- Lần trước ông Hoàng nhờ anh, Sulivông biết không?
- Lần ấy, tôi không báo cáo.
- Tại sao lần này a báo cáo?

- Không hiểu sao Sulivông biết hết. Hồi tối, Sulivông gọi tôi lên văn phòng, bắt tôi cung khai. Tôi tìm cách chối cãi thì Sulivông trợn mắt đập bàn quát lớn là nhân viên Phản gián đã biết cô Quỳnh Loan liên lạc với tôi tại tiệm ăn Tứ Hải Xuân. Như anh đã biết, tôi gặp cô Quỳnh Loan hồi nhá nhem, sau đó, tôi về sở. Thiếu tướng Sulivông sai người gọi tôi liền. Sulivông ra lệnh cho tôi, giả vờ chân chừ, đòi thêm tiền, rồi dẫn cô Loan vào nhà máy.

- Sulivông có biết tôi đi với cô Quỳnh Loan không?
- Không.

Văn Bình đã biết đủ những điều cần biết. Chàng không thể ở lại nơi này thêm nữa. Chàng rút dao, cắm vào yết hầu Thu vông. Hấn rẩy đành đập rồi tắt thở. Chàng thản nhiên lau máu vào áo nạn nhân rồi rảo bước ra xe.

Quỳnh Loan đi theo chàng như người mất hồn. Thấy chàng vắn công tắc, nàng hỏi:

- Anh không vào nhà máy nữa à?

Chàng lắc đầu:

- Không, đủ rồi. Em đã nghe hẳn thú tội chưa?

- Rồi. Em không ngờ sự thể lại ghê gớm như vậy. Em đã theo đúng chỉ thị của ông Hoàng, không sai một li. Cả đến lộ trình, địa điểm và giờ giấc tiếp xúc với Thu vông em cũng thi hành đúng.

Văn Bình cười:

- Em biết một mà không biết hai. Ông Hoàng muốn dùng em làm mồi để đánh lừa thú dữ. Sở dĩ ông Hoàng dặn em tiếp xúc với Thu vông vì biết hẳn là nhân viên của thiếu tướng Sulivông.

- Trời ơi!

- Bây giờ không phải là lúc kêu trời. Lúc xuống ca – nô đón anh, em theo đúng chỉ thị không?

- Đúng. Nếu em không làm, chúng ta đã bị Phản gián theo sát nút.

- Em đừng lo. Nếu em theo đúng chỉ thị thì không sao hết. Chiều nay, ông Hoàng ra lệnh em thực hiện hai công tác. Thứ nhất, tiếp xúc với Thu vông, thứ hai đón anh trên bờ sông Cửu Long. Với công tác thứ nhất, ông Hoàng muốn em xuất đầu lộ diện cho Sulivông biết. Còn công tác thứ hai ông Hoàng lại dấu kín. Nhân viên Phản gián của Sulivông chưa đủ nghệ thuật già dặn để theo sau em nếu em cố tình lẩn tránh. Và em đã thành công.

- Tại sao anh dám cả quyết là Phản gián không theo sau?

- Giả đi lắm. Em mở va-li của anh thì biết.

Quỳnh Loan giật mình khi thấy một cái hộp vuông lớn bằng hai gói thuốc lá. Đó là một dụng cụ điện tử được chế tạo bên Mỹ⁽¹⁾, có tác dụng khám phá mọi tiếng động trong đường kính hai cây số. Đặc biệt là tiếng động cơ xe hơi. Nếu có xe hơi theo sau, máy sẽ kêu lên tiếng rè rè. Từ nãy đến giờ, anh không nghe tiếng gì hết. Điều này có nghĩa là Sulivông không biết.

(1)-Loại máy này do công ty Continental chế tạo, giá tiền trên 300 đôla. Mời bạn đọc đón mua cuốn Cẩm nang Gián điệp đã xuất bản của Người thứ Tám để làm quen với các dụng cụ điện tử thông dụng trong nghề gián điệp, nơi chế tạo, giá tiền...

Quỳnh Loan:

- Anh giết thu vông là để cướp thêm 5, 10 phút. Không thấy Thu vông về, họ sẽ đổ đi tìm.

- Vậy chúng mình đi đâu?

- Chúng mình trở về Vạn Tường.

- Anh điên ư? Sulivông sẽ tìm ra xe em trong chớp mắt.

Văn Bình cười:

- Đừng sợ.

Nàng giương cặp mắt đen láy nhìn chàng. Chàng lại vít đầu nàng xuống, hôn thật lâu. Nàng hốt hoảng gỡ ra:

- Khổ quá, anh cứ hôn em mãi, họ đuổi theo thì khổ.

Văn Bình lại đáp lại bằng cái hôn nữa. Quỳnh Loan lại gạt ra:

-Em van anh.

Văn Bình giờ ngón tay lên, phân vua:

-Tại em, không phải tại anh. Tại em từ chối không hôn anh, còn anh, bao giờ anh cũng yêu em. Thôi, thế là chúng mình hòa. Từ nay, em sẽ không có quyền đòi hỏi em nữa.

Giọng nàng bắt đầu lo sợ:

-Anh lạ thật. Chết đến nơi rồi còn thích đùa. Không hôn không phải là không yêu anh. Chính vì yêu anh nên em không dám hôn anh nữa. Vì hôn anh, Sulivông sẽ phóng xe bắt kịp chúng mình. Anh ơi, em lạy anh, anh phóng nhanh hơn nữa. Em sợ họ bắt anh lắm.

Văn Bình vẫn rên rằng không chịu đạp nút ga xăng. Quỳnh Loan phải khẩn khoản:

-Em lạy anh ngàn lần. Anh cứ phóng nhanh hơn nữa, rồi bảo gì em cũng chịu.

- Em thề đi.

- Anh buồn cười ghê. Em đã nói là giữ lời hứa. Chúng mình có phải trẻ con đâu mà bắt thề thốt.

- Tại sao hồi nãy em bắt anh thề?

- Em xin lỗi anh. Thôi, anh phóng nhanh lên.

- Anh chỉ phóng nhanh với một điều kiện dứt khoát. Điều kiện này là công tác xong xuôi, em phải về Sài Gòn, không được lưu luyến Vạn Tượng.

- Em chịu thua anh rồi.

- Đây không phải vấn đề thua hay thắng. Em chấp thuận điều kiện của anh không?

- Vâng. Em hoàn toàn đồng ý.

Văn Bình phá lên cười. Chiếc xe bé nhỏ vút như tên bắn. Quỳnh Loan dựa lưng vào ghế, hai mắt lim dim. Đột nhiên, nàng ngồi nhồm dậy, đặt bàn tay lên vô lăng:

- Em đã hứa rồi, em xin tôn trọng. Tuy nhiên, anh cần giải thích cho em khỏi thắc mắc. Tại sao anh khệnh khạng không chịu lái xe về thành phố?

- Thú thật với em, anh chẳng tài giỏi gì hết. Anh không liều mạng đại đột như em tưởng đâu. Chẳng qua ông Hoàng giúp anh. Em lục túi anh thì biết.

Quỳnh Loan thẹn đỏ mặt khi đụng tay vào cái bật lửa bằng vàng quen thuộc của chàng. Bên trong quẹt máy này được giấu một bộ phận điện tử cực mạnh, có thể khuếch đại những tiếng thì thầm trong đường kính một cây số lên từ một trăm đến một ngàn lần (1). Nhưng dụng cụ điện tử tối tân này, Văn Bình có thể khám phá ra những người núp lén, và tiếng thì thầm của họ. Quỳnh Loan giật mình khi nhận ra sợi giây nhỏ li ti từ túi áo chàng móc lên một bên tai.

Chú thích:

(1) - Máy điện tử tí hon này cũng ho hãh Continental chế tạo, bán chừng 400 đô la. Xin đọc bạn muốn thành Gián Điệp đã xuất bản.

Thì ra từ nãy giờ, chàng dành một tai để nghe nàng nói, và một tai nghe tiếng động bí mật. Chàng mỉm cười :

- Em yên tâm. Họ còn ở xa. Và họ chưa thể tìm ra chúng mình.

Quỳnh Loan giận tím ruột, song phải giữ thái độ thản nhiên. Văn Bình đã lừa nàng như lừa đứa trẻ. Và lại, trong quá khứ, nàng đã xỏ ngọt chàng nhiều lần đưa chàng vào khám quận ba, làm bạn với rệp, muỗi, đói suốt đêm về tội sàm sỡ với nàng. Dầu sao, hồi ấy nàng chưa yêu chàng. Hoàn cảnh đã đổi khác. Giờ đây, nàng yêu chàng tha thiết, chàng lại đứng đưng.

Xe hơi về gần đến Thái Luân. Văn Bình lái vào con đường nhỏ bên trái, rồi dừng lại. Nàng giả vờ ngạc nhiên:

- Anh đậu lại làm gì?

Văn Bình quan sát tứ phía một phút rồi đáp:

- Em còn giận anh nữa ư? Sở dĩ anh lái vào đây là nhân viên phản gián của tướng Sulivông sắp tới. Anh phải xuống ở đây. Em đậu xe Dauphine sẵn ở đâu?

Nàng nguyền chàng:

- Té ra anh thông đồng với ông Hoàng . Được mật điện của ông Hoàng, dặn thuê một chiếc Dauphine đậu gần Thái Luân, em tưởng ông tổng giám đốc lắm cảm. Ngờ đâu, em thuê xe cho anh. Bây giờ em phải đi đâu?

-Tiếp tục đóng trò con mồi, để đánh lừa thiếu tướng Sulivông và Quốc tế Đặc vụ. Từ đây, em lái xe đến khiêu vũ trường Yêu đương. Giờ này, tiệm nhảy đã đóng cửa. Em sẽ thay anh tiếp xúc với Simun.

-Còn anh?

-Em bỏ cái quạt máy của anh vào xác da. Mọi tiếng động sẽ lọt vào tai anh. Anh sẽ tùy cơ đối phó. Thôi, chào em. Hy vọng em thành công mỹ mãn.

Chàng cúi sát môi nàng. Như bị thôi miên, nàng nhắm nghiền mắt lại. Cái hôn của chàng làm nàng tê tái.

Nhìn xe hơi của nàng khuất vào sương mù, Văn Bình nhovn nụ cười đắc chí. Ván cờ thí xe thần sầu đã được dàn quân đầy đủ. Đêm nay, hoặc chậm lắm đêm mai, ván cờ sẽ kết thúc. Chàng tin tưởng sẽ lắm được phần thắng.

Chàng huýt sáo miệng một bìa ca tình tứ.

Trước khi rẽ vào đường lớn, Quỳnh Loan nhìn kính chiếu hậu. Như Văn Bình tiên đoán, phía sau nàng thấy một chiếc Mercedes đen xì, tắt đèn, bám

sát lấy nàng như bóng với hình.

Bỗng nhiên lòng nàng dào dạt một tình thương vô tận. Tài ba lỗi lạc của chàng làm nàng yêu chàng hơn, yêu tha thiết, yêu mù quáng.

Chiếc Mercedes còn cách nàng 50 thước. Nàng mỉm cười, tăng thêm tốc độ. Tài xế xe sau cũng mỉm cười, tăng thêm tốc độ. Tài xế xe sau cũng đạp nút ga xăng. Không còn nghi ngờ nữa, nhân viên Phản gián của Sulivông đang rượt theo nàng.

Nàng lái ngoằn ngoèo vào đường hiểm, rồi tắt máy. Nhanh nhẹn, nàng nhảy xuống, băng qua một hàng rào thấp, vào khu vườn trồng hoa. Sau vườn hoa là vũ trường Yêu đương, sào huyệt của Simun, gã cụt chân đáng gờm của Quốc tế Đặc vụ.

Simun là hiện thân của tử thần. Văn Bình muốn nàng nhắm mắt lao đầu vào lưỡi hái của tử thần.

Vũ trường đã đóng cửa. Dây đèn xanh đỏ lẳng lơ trước thềm đã tắt ngúm. Quỳnh Loan vòng ra cửa hông, mở cửa, bước vào. Sàn nhảy rộng thênh thang đã vắng ngắt, bàn ghế được dọn vào góc. Bên quầy rượu, bức tranh thiếu nữ khỏa thân đứng tênh hênh dưới ánh sáng nhợt nhạt từ văn phòng của Simun hắt ra.

Văn Bình đã dặn nàng kỹ lưỡng: phòng Simun hình chữ nhật, không cửa sổ, gắn máy điều hòa khí hậu, tường lát cao su hãm thanh. Simu thường ở lại rất khuya sau cái bàn bầu dục trên đế đầy sổ sách, bên cái tủ sắt sơn xanh.

Quỳnh Loan đặt tay vào nắm cửa. Cánh cửa mở ra nhẹ nhẹ. Simun đang ngồi hút xì gà, dáng điệu chờ đợi. Thấy nàng, hắn mỉm cười, nụ cười nham hiểm và đắc thắng:

- Chào cô.

Nàng giả vờ khựng người:

- Ông Simun.

Simun nhún vai:

- Vâng, tôi là Simun, chủ tiệm nhảy Yêu đương. Tôi chờ cô đã lâu. Mời cô ngồi. Nhân viên về hết chỉ còn tôi. Lẽ ra giờ này tôi đã về, song được tin cô tới thăm, tôi phải ở lại để tiếp rước cho xứng đáng.

- Té ra ông biết trước tôi đến.

Việc gì xảy ra trong thành phố, Simun cũng biết. Thế nào, ông bạn Văn Bình nhờ cô tới đây làm gì?

Nàng lắc đầu:

- Văn Bình về Sài Gòn rồi. Trước khi lên phi cơ, anh ấy dặn tôi gặp ông.

- Để điều đình?

- Vâng, để điều đình. Và tôi tin chắc ông ưng thuận.

Simun ré lên cười:

- Văn Bình muốn gì?

Nàng nhìn vào cặp mắt dài lấp lánh sau làn kính cận thị dày cộm của Simun, giọng cân nhắc:

- Muốn ông hợp tác. Lời lãi chia đôi.

Simun gật gù:

- Nghĩa là thế nào?

- Đáng tiếc là tôi vào đề quá đột ngột. Nếu ông và tôi quen nhau từ trước thì công việc điều đình được dễ hơn và ông sẽ chấp thuận nhanh chóng. Thái độ đột ngột của tôi có thể làm ông ngần ngại.

Sợi râu mép mỏng dính rung rang trên miệng Simun:

- Mời cô cứ nói. Dầu sao Văn Bình và tôi là bạn. Chúng tôi quen nhau thân từ hồi xưa.

- Anh Bình có cảm tình đặc biệt với ông. Trong giới giang hồ, ông là người nặng nhân nghĩa và trọng chữ tín nhất.

- Ô, cô nhắc lại chuyện cũ làm gì. Tôi không thể cạy tào ráo máng đối với ân nhân. Vả lại, cô cũng biết Văn Bình là võ sĩ phi thường. Giá tôi không tha, Văn Bình cũng đánh ngã được đàn em của tôi và tẩu thoát. Văn Bình muốn tôi hợp tác với ông Hoàng chống lại Quốc tế Đặc vụ phải không, cô Quỳnh Loan?

- Vâng cũng gần như thế. Toàn thắng trong chiến dịch Hoa Phong Lan này, Quốc tế Đặc vụ sẽ được hai triệu đô la. Văn Bình không biết rõ phần ông là bao nhiêu, nhưng chắc chỉ độ một phần mười là nhiều nhất, nghĩa là 200 ngàn đô la. Văn Bình thỏa thuận tăng lên 400 ngàn.

- Nếu tôi từ chối?

- Tôi không tin ông từ chối. Ông không phải là nhân vật cao cấp trong tổ chức. Là nhà buôn được lãi nhiều là được. Mặt khác, ông lại yên tâm về tình cảm, vì Văn Bình là bạn thân. Ông không thể từ chối, vì ông tuy là người tài giỏi, giàu mưu lược, có hàng trăm thuộc viên trung kiên, ông chỉ là châu chấu đá xe trước những tổ chức rộng lớn, hùng hậu như CIA, sở Mật vụ của ông Hoàng... Riêng ông Hoàng đủ làm ông thất điên, bát đảo... Trong trường hợp ông thỏa thuận, Văn Bình cho biết ông sẽ lãnh tiền ngay sau khi Sam Phoun – chủ tịch Quốc tế Đặc vụ bị bắt, và số được phẩm được

thu hồi. Ngoài ra, ông được cử làm đại diện của ông Hoàng tại Lào. Ông Hoàng chỉ quan tâm đến khía cạnh tình báo. Còn về đời tư, ông làm gì tùy ý. Ông Hoàng sẽ không can thiệp vào hoạt động thương mại đặc biệt của ông Simun, ông nghĩ sao?

Simun thừ người trên ghế, nếp nhăn in rõ trên vầng trán hói. Hắn khạc một tiếng khô khan, nhổ bẹt vào sọt giấy ở góc, đoạn đằng hắng:

- Hiện Văn Bình ở đâu?

Quỳnh Loan đáp:

- Sài Gòn. Tuy nhiên, nếu ông bằng lòng tôi sẽ điện ngay cho Văn Bình. Nội ngày mai Văn Bình sẽ có mặt tại Vạn Tượng. Tối mai chúng ta sẽ bắt tay vào việc.

Simun nhìn trần nhà, vẻ mặt băng khuâng:

- Việc này rất quan trọng, tôi cần thời gian suy nghĩ. Quốc tế Đặc vụ là một tổ chức ghê gớm, đặt chi nhánh khắp năm châu, có tai mắt trong mọi chính quyền trên thế giới. Tôi là một kẻ giang hồ. Bọn giang hồ coi cái chết nhẹ như lông hồng. Nếu là việc phải thì 10 Quốc tế Đặc vụ tôi cũng không sợ. Bọn giang hồ có thể giết người không gớm tay, song lại có nhiều yếu điểm, nhất là nhân nghĩa. Tôi mắc kẹt giữa hai hoàn cảnh: một bên là ân nhân và ông Hoàng, một bên là ông Hoàng và cuộc đời ngang dọc, coi trời bằng vung, đằng nào cũng lợi và đằng nào cũng thiệt. Một lần nữa, tôi khát đến tối mai. Tối mai mời cô lại đây.

- Tôi sẽ báo tin trước cho Sài Gòn là ông bằng lòng.

- Thông thả. hiện thời, tôi chưa thể trả lời là không hay có. Cô đã biết tính tôi: sau khi đã quyết định là làm việc hăng say, bất chấp hậu quả. Và tôi đã từ chối thì không sức mạnh nào bắt tôi thay đổi ý kiến. Nếu tôi bằng lòng, sự liên lạc giữa cô và tôi sẽ dễ dàng, không nói làm gì... Giả sử tôi từ chối...

- Ông sẽ bắt tôi?

- Không, Simun không hèn hạn như vậy. Giới giang hồ chúng tôi có những luật lệ dứt khoát: nếu tôi và cô không thể hợp tác với nhau tôi sẽ để cô tự do. cô có 24 giờ để trở về Sài Gòn. Sau thời hạn đó, tôi sẽ không chịu trách nhiệm nữa.

- Tôi hiểu rồi. thành thật cảm ơn ông Simun.

Simun đứng dậy:

- Mời cô một ly rượu đặc biệt. Phụ nữ thường dùng mạt-ti-ni. Nếu cô cho phép, tôi xin pha một cốc tay thật ngon.

Quỳnh Loan xua tay:

- Tôi không uống rượu.

Simun mở cửa:

- Cô đậu xe ở đâu?

Nàng nhún vai:

- Cách đây hai trăm thước. Tôi vào bằng lối sau.

- Cô tài lắm

- Dầu sao, tôi cũng bằng phần trăm của ông. Bằng chứng là ông đã biết tôi đến mà đợi.

Simun lặng thinh. Quỳnh Loan hỏi gặng:

- Tại sao ông biết tôi tới?

Simun cười nửa miệng:

- Tối mai, tôi sẽ nói hết.

Simun đưa nàng qua sà n nhảy vắng vẻ. Mùi nước hoa, mùi thuốc lá thơm còn phảng phất. Đột nhiên hắn hỏi nàng:

- Cô về đâu?

Nàng đáp:

- Về tòa đại sứ. Trong ngày mai, nếu cần liên lạc, xin ông gọi giấy nói cho tôi ở sứ quán. Tôi sẽ chờ ông suốt ngày.

Ra đến thềm, Simun dừng lại, giọng lo âu:

- Yêu cầu cô thận trọng. Đạo này Van Tượng mất hết an ninh. Bọn cướp giết người như ngóe. Nếu cô cho phép tôi sẽ đưa cô về.

Nàng lắc đầu:

- Cảm ơn ông. tôi đã biết đường.

Simun gật gù:

- Thành thật ngợi khen cô. Tôi vào nghề từ nhiều năm nay, chưa gặp người đàn bà nhỏ tuổi nào cam đảm và bình tĩnh như cô. Cô lại đẹp nữa. Tôi tuy già nhưng vẫn thấy rung động.

- Cảm ơn ông.

Nàng quảy quả ra xe. Simun thừ người trên cửa ngắm xe nàng khuất sau hàng rào bìm bịp.

Lúc hắn trở vào phòng thì một người đàn ông mặc sơ mi bỏ ngoài quần đã chờ sẵn. Hắn kéo ghế ngồi, giọng đắc thắng:

- Ông băng lòng chưa?

Người lạ mân mê trong tay cái bật lửa vàng:

- Khá lắm. Tuy nhiên, tôi muốn dặn anh một điều quan trọng. Nội đêm mai, chiến dịch Hoa Phong Lan sẽ hoàn tất. Anh muốn xuất ngoại một thời gian, tùy ý. tôi cần giữ bí mật đến phút cuối cùng. và đến phút cuối cùng tôi muốn anh tuyệt đối trung thành.

Simun nhún vai:

- Tôi chẳng dại gì đi hàng hai.

Người lạ cũng nhún vai:

- Chào anh.

Người lạ ra ngoài bằng một cánh cửa bí mật sau tủ sắt. Simun ở lại một mình trong phòng. Hắn không đứng dậy tiễn khách ra cửa. Hắn gác chân gổ lên bàn, mắt nhắm lại. Rồi hắn lầm bầm:

- Mèo vờn chuột... Không hiểu mèo thắng hay bại!

Chương 8

MÈO VỜN CHUỘT

Mùi cà phê thơm phức làm Văn Bình tỉnh dậy. Chàng ngẩn cổ nhìn ra ngoài. Giường ngủ buông mùng ni lông kín mít, tấm màn lớn bằng vải dày in hoa xanh đỏ lớn như cái bát được kéo ra, ngăn đôi căn phòng, khiến Văn Bình không thấy gì hết.

Xen lẫn vào mùi cà phê phin đặc biệt là một mùi thơm lạ kỳ. Mùi tóc, mùi da thịt đàn bà. Bên chàng, vết trũng vẫn còn nguyên. Có lẽ Quỳnh Loan mới dậy pha cà phê.

Tuy chàng gây ra tiếng động rất nhẹ, Quỳnh Loan vẫn nghe rõ. Nàng vén màn, đặt một ngón tay lên môi. Trong căn phòng tranh tối, tranh sáng, cặp mắt nhí nhảnh của nàng lóe ra sáng quắc. Văn Bình sực nhớ ra những việc xảy ra từ hồi 3 giờ sáng.

Đúng 3 giờ sáng, chàng lái xe về con đường đất đỏ sau Chợ Mới. Chàng đậu xe trong tối, đoạn bách độ tới tòa nhà mới cất. Không bấm chuông, chàng vòng ra cửa sau, nhún mình nhảy qua tường, trèo cầu thang bê tông cấp cứu để lên phòng.

Phòng của Quỳnh Loan ở lầu ba. Phòng nàng gồm hai buồng nhỏ, xinh xắn, nhìn xuống một bãi rộng. Thật ra, phòng nàng gồm 3 buồng, căn xếp thứ ba được xây một cách kín đáo, người ngoài không biết. Chủ nhân của bin-đinh là một nhà doanh nghiệp Lào liên lạc mật thiết của ông Hoàng. Từ ngày sở Mật vụ có nhiều tiền, ông Hoàng sai người mua hoặc thuê dài hạn những căn phòng tiện nghi ở khắp Đông nam Á. Những căn phòng này

được sửa chữa lại theo họa đồ đặc biệt, dành cho nhân viên Sở trú ngụ trong thời gian công tác.

Căn buồng xếp của Quỳnh Loan rộng vuôn vắn, mỗi bề bốn thước, không cửa sổ, và cửa ra vào. Tiếng lóng của sở Mật vụ gọi là “tủ kết”. Từ buồng khách ở ngoài, muốn vào tủ kết phải mở cửa búp-phê đựng rượu, và ấn nút. Một cánh cửa bí mật trong búp-phê mở ra, ăn thông với “tủ kết”. Tại Bắc Việt, nhiều nhân viên của Sở bị địch lòng bắt đã sống hàng tháng trong “tủ kết” trước mũi địch. “Tủ kết” ở Vạn Tượng là một kỳ công kiến trúc của ngành điệp báo tân tiến.

Tường bê tông được lót cao su hãm thanh, súng liên thanh nổ luôn xạc-giờ, bên ngoài cũng không nghe. Tấm thảm trải chân cũng bằng cao su hãm thanh, dày 5 phân. Đồ bạc bằng sắt được gắn vào tường để khỏi choán chỗ: một cái tủ dài sơn xanh nhạt, chia làm nhiều ngăn, đựng đủ đồ hộp cho hai người dùng trong 6 tháng, một hệ thống điện nước và vô tuyến điện siêu tần số liên lạc với Trung ương Sài gòn, một bộ sa lông tí hon, và vật cần thiết nhất, cái giường.

Chàng dùng chìa khóa riêng mở cửa lên vào. Rồi chàng để nguyên quần áo trèo lên giường, tắt đèn chờ Quỳnh Loan.

Gần sáng, nàng trở về. Gặp chàng, nàng mừng rỡ như bắt được của. Bằng giọng vui vẻ, nàng thuật lại cuộc đối thoại với Simun. Chàng lặng lẽ nghe nàng nói. Rồi chàng nhún vai:

- Chúng mình sẽ ở luôn đây đến tối mai.

Như đứa trẻ làm nũng sà vào lòng mẹ, Quỳnh Loan ôm ghì lấy chàng. Trong phút say sưa, nàng quên hết những lời nàng nói trên đường từ bờ sông Cửa Long tới xí nghiệp được phẩm Thần Tiên. Văn Bình kéo một giấc ngủ li bì

*

Quỳnh Loan ngồi xuống giường, cầm tay chàng âu yếm. Chàng nhìn cặp mắt đen láy của nàng:

- Em dậy sớm ghê!

Nàng mỉm cười:

- Còn sớm gì nữa. Đã 1 giờ trưa rồi. Em dậy trước anh nửa giờ.

Nghe nói 1 giờ trưa. Văn Bình lồm cồm bò dậy. Từ nhiều năm nay, chàng sống như vạc ăn sương, đêm thức đến sáng, lao đầu vào công tác hiểm nghèo hoặc la cà trong xóm ăn chơi trác táng, ngày thì vui đầu trong

mền ngủ mê mệt, thường thường chỉ ăn một bữa. Tuy nhiên, hôm nay chàng cần dậy sớm để sắp xếp công việc.

Chàng hỏi nàng:

- Em liên lạc với sứ quán chưa?

Nàng đáp:

- Thưa rồi. Theo lời anh dặn, em gọi điện thoại cho sứ quán, nói là hôm nay em mệt, không đến được.

- Điện thoại bị nghe không?

- Có. Kim đồng hồ chạy loạn xạ. có lẽ họ gắn dụng cụ nghe trộm hồi gần sáng.

- Chung quanh nhà, có người rình chưa?

- Rồi. Sau khi thức dậy, em mở cửa sổ nhìn xuống bãi trống. Một cái xe hơi đen sì đã đậu sẵn. Ắng – ten phía sau dài quá khổ nên em biết là xe hơi vô tuyến điện.

- Còn ngoài hành lang?

- Như anh đã biết, ông Hoàng chôn sẵn trong tường một hệ thống ghi âm đặc biệt, có thể nghe mọi tiếng động ngoài hành lang. Cuộn băng thu xong, em đã cắt kỹ vào hộp. Nếu anh cần nghe, để em mở lại.

- Khởi cần. Họ gồm mấy người?

- Bốn người, chia làm hai kíp. Kíp thứ nhì đang lảng vảng bên ngoài, đến chập tối mới đổi. Họ nói với nhau những chuyện vớ vẩn em không muốn nhắc anh nghe sợ nhảm tai.

- Chẳng hạn?

- Họ khen em đẹp.

- Đúng rồi. Lời khen thành thấy ấy không làm anh nhảm tai, trái lại, anh còn hãnh diện nữa.

(1) Trên thị trường, loại máy phòng ngừa nghe trộm điện thoại này được bày bán tự do. Máy của công ty Continental (Hoa kỳ) bán từ 250 đến 400 đô la một cái. Nguyên tắc sử dụng của máy này như sau: máy như cái hộp, bên trên có đồng hồ, kim màu đỏ. Lắp vào điện thoại, máy này sẽ báo cho chủ nhân biết là bị nghe trộm bằng cây kim đỏ chạy loạn xạ.

- Tình hình nguy ngập lắm, không phải là lúc đùa rỡ nữa. Lần thứ nhất làm việc dưới quyền anh, em rất lo sợ. Dĩ nhiên, em hoàn toàn tin vào tài ba lỗi lạc của anh, song em vẫn lo sợ. Vì thú thật, anh có một lối hoạt động kỳ lạ. Em có cảm giác là anh bỏ nắm kim nhọn vào lòng bàn tay rồi nắm lại.

Em sợ kim đâm vào thịt phải không?

- Vâng. Nhất lại là kim tằm thuốc độc. Chỉ một vết sây sát nhỏ là thiệt mạng. Em cần nhắc lại với anh là em không muốn em thiệt mạng vô ích. Anh cũng không thể thiệt mạng vô ích.

- Trong đời, anh đã điều khiển hàng trăm nhân viên. Lần thứ nhất anh cảm thấy lo sợ.

- Anh lại đùa rỡ rồi.

- Nói thật đấy, anh không đùa rỡ đâu. Lần thứ nhất, anh cảm thấy lo sợ vì nhân viên dưới quyền là em. Làm nghề này, người dưới phải tuân lệnh người trên. Tuân lệnh một cách tuyệt đối. Em đặt ra quá nhiều câu hỏi, đòi anh trả lời. Chúng mình yêu nhau là một chuyện, hợp tác với nhau trong công tác là chuyện khác. Em yên tâm, anh tin chắc thành công.

- Em xin lỗi anh.

- Thôi, em cho anh uống cà phê đi.

Quỳnh Loan giật mình đứng dậy:

- Chết chưa, mãi trò chuyện em quên bằng là anh chưa ăn sáng. Đủ thức ăn, anh dùng gì cũng có.

Văn Bình xoa tay:

- Anh chỉ xin ly cà phê thôi. Sau đó, xin em chai huyết ky.

Quỳnh Loan ngạc nhiên, suýt đánh rơi muống cà phê:

- Trời ơi, uống rượu mạnh điểm tâm! Nghe Nguyễn Hương phàn nàn, em không tin, giờ đây em mới biết lời đồn là đúng. Em không muốn anh tự sát.

- Em làm tô rồi. Đàn ông thường uống rượu vì phiên muộn. Anh uống rượu vì thấy rượu cũng cần như nước lạnh thế thôi. Kẻ uống rượu sáng sớm thường được coi là điên. Tuy nhiên, anh không điên chút nào. Theo thói quen, anh phải uống phần ba chai bước-bông khi mở mắt.

- Từ nay, anh phải mở mắt bằng cà phê. Y sĩ nói là uống rượu sáng sớm dễ đau gan.

Văn Bình phá lên cười:

- Không khéo anh đau gan thật rồi.

Bộ mặt Quỳnh Loan vẫn nghiêm nghị:

- Y sĩ của Sở đã dặn dò cẩn thận. Anh giận thì em phải chịu. Song em không thể cho anh uống rượu.

- Ừ, thì thôi. Em là người đàn bà bướng bỉnh nhất thế gian. Lần thứ nhất, anh chịu thua đàn bà về chuyện rượu.

- Lần thứ nhất em chịu thua đàn ông.

Quỳnh Loan đặt lên bàn khay cà phê nóng hổi, giọng chuyển sang thân mật.:

- Anh bằng lòng vậy. Cà phê em pha rất ngon. Nếu anh chê dở, em xin lấy rượu.

Văn Bình ôm nàng vào lòng, vuốt ve làn tóc lòa xòa trên má trắng nõn:

- Thôi, anh xin em. Dĩ nhiên em pha cà phê rất ngon. Toàn thể nhân viên ban Biệt Vụ đều nổi tiếng về nghệ thuật pha cà phê tuyệt diệu. Vả lại, nếu em pha dở, anh cũng không dám chê bai.

- Tại sao?

- Vì em sẽ cấm anh uống rượu suốt ngày. Dầu sao. Anh còn bị giam trong “tủ kết” này đến tối mịt. Một ngày không được hớp rượu, anh chết mất.

Bỗng nàng gỡ tay chàng:

- Tối nay, mấy giờ em phải đi?

Chàng đáp:

- 9 giờ. Như em đã hẹn với Simun.

- Anh sẽ ra bằng lối nào?

- Chưa biết. Nhưng có lẽ em ra trước, lôi bọn gác ở hành lang xuống nhà, để anh lên ra. Đêm nay, nội vụ sẽ kết thúc. Anh sẽ theo em sát nút. Em phải cố giữ cho kế hoạch khỏi tiết lộ.

- Liệu đối phương có bị lừa không?

- Anh hy vọng là có. Dầu sao cũng phải đợi đến phút chót. Làm nghề này khó thể đoán trước một trăm phần trăm.

Văn Bình nâng ly cà phê lên miệng. Thấy chàng bỏ viên thuốc trắng vào cà phê, nàng giật mình:

- Anh uống thuốc gì thế?

- Chàng cười:

- Thuốc ngủ.

Quỳnh Loan định giằng ly cà phê, song chàng đã uống cạn. Nàng nhìn chàng, vẻ mặt sững sốt.

- Khổ quá, em không ngờ anh mắc bệnh mất ngủ. Lần này, em sẽ trình với ông Hoàng để anh vào bệnh viện điều trị một thời gian. Anh mất ngủ lâu chưa?

Chàng nói dối:

- Lâu rồi. Từ 6 tháng nay. Đêm nào, anh cũng uống thuốc.

Trên mặt nàng, long lanh một giọt lệ. Văn Bình muốn phá lên cười, song phải ngậm miệng. Chàng không thể tiết lộ cho nàng biết chàng phải uống thuốc ngủ để khỏi trò chuyện với nàng. Chàng nhận thấy tình yêu say mê đã làm nàng mù quáng. Nàng muốn giữ chàng làm vật sở hữu độc quyền. Nàng muốn ở lì với chàng trong “tủ kết” đến tối. Theo kế hoạch, nàng phải ra ngoài sa – lông.

Văn Bình che miệng ngáp. Thật ra, chàng chưa buồn ngủ. Viên thuốc chàng vừa uống cũng không phải là thuốc ngủ. Mà chỉ là thuốc nhứt đầu as-pi-rin. Chàng giả vờ ngủ để đuổi khéo Quỳnh Loan. Chàng yêu nàng tha thiết, song không thể phá hỏng công tác.

Chàng từ từ nhắm mắt. Cử chỉ thân mật, Quỳnh Loan kéo mền lên ngực cho chàng. Nàng đứng ngắm chàng một lát, rồi thở dài.

Bên ngoài, trời bắt đầu chuyển mưa.

*

Lúc những giọt mưa xé trưa bắt đầu rơi xuống đường phố đầy bụi đỏ của thủ đô Vạn Tượng cũng là lúc phiên nhóm quan trọng của Hội đồng Nội các khai mạc.

Chiếc Mercedes sơn đen 220SE nhả xuống sân tòa nhà sơn trắng bệ vệ một người đàn ông tóc hớt ngắn, râu mép gọt tia kỹ lưỡng, mặc quân phục kaki thẳng nếp.

Thiếu tướng Sulivông chỉ huy điệp báo trong quân đội hoàng gia.

Ngày thường, Sulivông sính mặc quần áo thể thao. Chỉ trong trường hợp nghiêm trọng mới chịu bó mình trong bộ quần áo cứng nhắc.

Xuống xe, Sulivông không để ý đến hai sĩ quan đứng nghiêm chào. Thái độ lo âu, ông vút điều xì – gà xuống đất, rồi bước rào qua sân trải đá sỏi trắng. Những giọt mưa lạnh lạnh và nóng hổi rót vào mặt, ông cũng không quan tâm. Tâm trí ông còn bận khoăn về một chuyện tối hệ.

Chuyện 2 triệu đô la và hòm thuốc độc. Thiếu tướng Sulivông được chính phủ giao nhiệm vụ giải quyết cấp tốc với Quốc tế Đặc vụ.

Cửa phòng họp mở ra rồi đóng lại. Bên ngoài một tiểu đội đặc biệt cầm tiểu liên canh phòng, cấm nhân viên lên lầu. Như thường lệ, căn phòng rộng thênh thang được khóa chặt, cửa sổ che kín bằng rèm nhung ánh sáng bên ngoài không lọt vào. Người ngồi trong phòng cũng không nghe tiếng mưa rơi rào rào trên mái ngói.

Nhân viên Nội các đã tề tựu đông đủ. Vị chủ tọa mặc bộ sẫm tung màu mỡ gà may ở Ba lê, da ngăm ngăm đen, đã ngồi từ lâu trong cái ghế bành

bọc nhưng đổ ở đầu bàn.

Thiếu tướng Sulivông hấp tấp kéo ghế. Buổi họp bắt đầu. Chủ tọa nhìn khắp một lượt, rồi nói giọng đều đều:

- Hội đồng Nội các được triệu tập theo thủ tục khẩn cấp để nghe thiếu tướng Sulivông phúc trình về vụ Hoa Phong Lan. Như quý vị đã biết, Hoa Phong Lan là một chiến dịch do Quốc tế Đặc vụ, một tổ chức điệp báo tư nhân quốc tế, phát động với mục đích đòi chính phủ hoàng gia hai triệu đô la để chuộc hơn 100kg độc dược bị mất trên phi cơ cách đây 4 ngày.

Cử tọa hoàn toàn im lặng. Thiếu tướng Sulivông mở cặp da đen, cúi xuống hồ sơ, đằng hắng một tiếng rồi nói:

- Các chỉ thị của chính phủ đều được thi hành xong xuôi. Hai triệu mỹ kim đã được chuyển vào trương mục riêng của Quốc tế Đặc vụ tại Thụy sĩ. Trưa nay, tôi liên lạc vô tuyến trên tần số 9 kilohertz như thường lệ với Quốc tế Đặc vụ. Họ cho biết là còn đợi sự xác nhận của chi nhánh Thụy sĩ. Tuy nhiên, phần quan trọng nhất có thể được coi là hoàn tất. Nửa đêm nay, họ sẽ giao trả cho chính phủ 100kg độc dược.

Có tiếng hỏi

- Yêu cầu thiếu tướng cho biết rõ giờ tiếp nhận thùng độc dược?

Sulivông lắc đầu:

- Hiện tôi chưa biết. Tối nay, Quốc tế Đặc vụ sẽ thông báo.

- Còn địa điểm?

- Có lẽ tại ngoại ô Vạn Tượng. Như tôi đã trình bày, tối nay tôi mới biết rõ giờ giấc và địa điểm.

- Tại sao chúng ta không bố trí vây bắt Quốc tế Đặc vụ nhân lúc tiếp nhận độc dược?

Sulivông nhún vai, giọng khô khan;

- Là một tổ chức tư nhân, chuyên nghề đánh cắp tài liệu đem bán, Quốc tế Đặc vụ còn tôn trọng lời hứa, một chính phủ nghiêm chỉnh, có uy tín trên thế giới, không thể không tôn trọng lời hứa. Vả lại, hoàng thân Thủ tướng đã ra chỉ thị dứt khoát: thương thuyết đúng đắn với Quốc tế Đặc vụ, để lấy lại thùng độc dược bằng phương tiện hòa bình, không một viên đạn nào được sử dụng.

- Tôi sẽ can thiệp để hoàng thân xét lại.

Thiếu tướng Sulivông ngẩng đầu lên;

- Vâng, nếu ngài can thiệp, tôi tin là hoàng thân sẽ nghe lời. Tuy nhiên, tôi xin thưa rằng chúng ta không hy vọng thành công. Đối phương đã nắm

đăng cán. Thưa ngài... một nhóm nhỏ thuốc độc có thể giết hàng vạn người vô tội. Quốc tế Đặc vụ dọa bỏ thuốc độc vào giếng nước nếu chúng ta không thành thật.

- Quân đội, công an và phản gián của thiếu tướng đề làm gì?

Sulivông thở dài, ngao ngán:

- Vô ích. Từ xưa đến nay, chưa nước nào chống lại được Quốc tế Đặc vụ. Tôi xin nhường chức vụ của tôi cho ngài.

- Đây không phải là vấn đề tranh dành ảnh hưởng, mà là vấn đề trách nhiệm. Tại sao Quốc tế Đặc vụ không hoành hành ở Sài gòn? Tại sao họ lại gây áp lực với chính phủ hoàng gia? Vì lẽ giản dị, Sài gòn có một tổ chức an ninh đặc lực, đặt dưới quyền ông Hoàng. Theo tôi, chấp nhận điều kiện của Quốc tế đặc vụ là chấp nhận tội ác. Tôi quyết chống lại tội ác đến cùng.

Sulivông đứng dậy, giọng gay gắt:

- Tôi xin đệ đơn từ chức.

- Cái đó là tùy thiếu tướng. Tuy nhiên, tôi thiện nghĩ thiếu tướng từ chức là hơn.

Buổi họp đang phẳng lặng trở nên sôi nổi. Vị chủ tọa đóng tập hồ sơ trên bàn, giọng nói run run:

- Duy hoàng thân Thủ tướng mới quyết định được vấn đề chức vụ của thiếu tướng Sulivông. Buổi họp đến đây là bế mạc.

Thiếu tướng Sulivông hăm hăm xách cặp da tài liệu ra xe Mercedes. Ngoài sân, những giọt mưa nóng hổi vẫn rơi lác đác. Người vừa lớn tiếng với Sulivông, và được gọi là “ngài” là một quân nhân mặc kaki xoàng xĩnh, không đeo cấp hiệu. Dựa lưng vào ghế, người ấy lơ đãng nhìn ra trời mưa, lẩm bầm như mất trí:

- Hừ, đêm nay... đêm nay...

*

Đêm ấy, trời vẫn mưa. Trời mưa từ trưa đến chiều, rồi từ chiều đến tối, không ngừng phút nào, song cung không nặng hột. Trời mưa lả lùng, dầm dẫm, như chưa đầy uất ức.

Giấc ngủ giả vờ của Văn Bình trở thành giấc ngủ thật sự, và chàng ngủ một mạch đến tối mịt. Tỉnh dậy, chàng cảm thấy tâm thần sảng khoái. Trước giờ hành động, giấc ngủ đối với chàng cũng cần thiết như thuốc bổ. Chàng ăn ngấu nghiến đĩa bánh xăng- uých, chiêu ngụm cà phê lạnh, rồi nhảy xuống giường.

Chàng có cảm tưởng đêm nay là đêm cuối cùng của chiến dịch Hoa Phong Lan. Quỳnh Loan mở cửa bước vào. Dưới ánh đèn nê- ông, nàng đẹp quynn rũ như mỹ nhân trong tạp chí Play-boy.

Chàng ngậy người ngấm nàng. Nàng ngã vào vòng tay rắn chắc của chàng, miệng thì thầm:

- Em đi đây.

Văn Bình vuốt ve mái tóc mềm mại, giọng khích lệ:

Anh cần dặn em một điều quan trọng: đêm nay, địch phải xuất đầu lộ diện, anh luôn đi sau em và bố trí sẵn sàng để can thiệp. Tuy nhiên, tình hình có thể biến chuyển bất ngờ, em cần bình tĩnh...

Quỳnh Loan hôn trán chàng, từ biệt:

- Em đi đây.

Nàng trở ra phòng khách, tần ngần trước tấm gương lớn đặt ở góc. Nàng đã bỏ cái áo dài tha thướt để mặc bộ đồ din chên ống để dễ hành động.

Quần áo đều may bằng hàng tết gan màu xám, màu thích hợp với ban đêm. Đối với đàn ông, áo len của nàng là món thời trang, làm tôn làn da trắng muốt. Song đối với nàng, nó là dụng cụ nghề nghiệp cần thiết.

Sợi len được trộn với kim khí, một loại kim khí riêng có tác dụng dẫn làn sóng điện, như giây ăng-ten của điện đài. Vì thân thể nàng đã biến thành một điện đài cực mạnh.

Cái xu-chiêng màu đen của nàng được chế tạo tại Tây Đức bề ngoài trông như yếm che ngực thông thường của phụ nữ làm dóm, bằng ni-lông co dãn, và hai cái núm tròn căng cứng. Kỳ thật mỗi núm tròn là một cái loa ghi âm tinh vi. Mọi tiếng động trong đường kính 8 thước, tai người nghe được đều truyền vào loa.

Tuy nhiên, dụng cụ ghi âm ở trong xu-chiêng cũng chưa tối tân bằng cái máy nghe nhỏ xíu nằm gọn trong lỗ trai bên trái của nàng. Mái tóc óng ả thường ngày được kéo ra sau đã được nàng chải lại, theo kiểu mới Ba-lê, che hết mang tai. Trừ phi địch nghi ngờ, xõa tóc nàng ra, và nhìn vào tai mới khám phá ra cái máy nhỏ bằng viên thuốc át-pi-rin.

Những bộ phận đặc biệt này giúp nàng liên lạc thường xuyên với Văn Bình. Khi cần, nàng chỉ nói nhỏ, tiếng nói của nàng được thu vào loa ghi âm trong xu chiêng, và chuyển đi trong đường kính 20 cây số. Tiếng nói của Văn Bình sẽ nổi lên rõ ràng trong tai trái.

Quỳnh Loan kiểm soát lại xác tay lần cuối: nàng không mang theo giấy tờ cần thiết, đồ đạc chỉ gồm hai thỏi son pha bạc Silver Geranium và Silver

Jonquil, thứ son thông dụng của phụ nữ quý phái, và một bình nước hoa nhỏ, cổ chai có cái nút nhỏ để xịt tóc.

Nàng khoan thai tắt đèn, mở cửa sổ nhìn xuống đường. Trên lề đối diện, chiếc Citroen đen sì, cũ kĩ, vẫn nằm yên lặng. Gã nhân viên của Si-mun hút xì gà suốt ngày như ống khói tàu hỏa. Simun muốn tỏ cho nàng biết là nhân viên của hắn túc trực dưới đường.

Nàng đeo xắc lên vai, mở cửa ra hành lang. Đèn hành lang lập lòe như ma trời. Quỳnh Loan thoáng thấy một gã người Lào, da như đồng hun, đứng dựa vào tường hút thuốc. Thấy nàng, hắn giả vờ cúi xuống, buộc dây giày. Qua mặt hắn, nàng dừng lại:

- Chào anh

Mặt hắn tái mét như bị bắt quả tang ăn trộm:

- Chào...

- Anh đứng lâu ngoài này, tội nghiệp. Bây giờ tôi đến gặp Simun. Anh có xe dưới đường không?

- Thưa...

- Mất thời giờ nhiều quá. Nào, ta cùng đi cho vui.

- Hắn tiu nghỉu như mèo cắt tai, lầm lì theo Quỳnh Loan xuống thang. Ánh điện nê ông sáng xanh chiếu vào cặp mắt linh động của nàng. Nàng cảm thấy thoải mái và tự tin hơn bao giờ hết.

Thấy nàng, gã tài xế ngồi trong xe Citroen giật nảy người. nàng cười với hắn:

- Phiên anh lái tôi đến gặp Simun.

Phút ngạc nhiên trôi qua, hắn đặt tay lên vô-lăng:

- Simun không bằng lòng. Cô đi xe riêng, tiện hơn.

- Xe tôi hỏng rồi. Nếu anh từ chối, bắt buộc tôi phải cầm lái một mình, và đuổi các anh xuống.

- Cô không có quyền.

- Nhưng khẩu súng của tôi có quyền.

Khẩu súng 6,35 xinh xắn, cán vàng tây, chạm trổ rồng phượng tinh vi lộ ra trong tay nàng. Gã tài xế há miệng:

- Cẩn thận. LẠc đạn thì chết

Quỳnh Loan gằn giọng:

- Tôi bắn rất giỏi. Đạn không lạc đâu. Mà nó sẽ bắn vào tim anh. Nào, anh chịu chưa?

Hắn thở dài nảo nuốt:

- Vâng, mời cô.

Nàng ung dung trèo lên xe, mở xác lấy thuốc hút. Nàng có thái độ thản nhiên và tươi tỉnh như người đàn bà ngồi uống rượu một mình trong vũ trường quen thuộc, không quan tâm đến tia mắt lửa khao khát của đàn ông.

Chương 8 (b)

Simun chờ nàng trong căn phòng nhỏ, sau sàn nhảy, gắn máy điều hòa khí hậu. Hắn mặc com-lê đen, thắt cà vạt trắng, tóc chải lật, trình trọng như dự dạ hội. Thấy nàng xô cửa, hắn nghiêng đầu chào:

- Cô đúng hẹn quá. Nhân viên của tôi làm cô vừa ý không?

Chột dạ, nàng ngồi xuống ghế:

Cám ơn ông. Tôi đe dọa, họ mới chịu lái cho tôi đi.

Hắn mỉm cười – cái cười thâm hiểm và ngạo nghễ quen thuộc:

- Đàn em của tôi thường máy móc một cách ngu xuẩn. Cô yên tâm, tôi sẽ trừng trị chúng. Tôi dẫn chúng đến nhà, đợi cô, và đưa cô tới, không phải để canh gác. Và lại, tôi cần bảo vệ tính mạng cho cô. Vì, không giấu giếm gì cô, đối phương có thể giết cô.

- Đối phương là ai? Nếu tôi không lầm, là Quốc tế đặc vụ. Tôi không có kẻ thù nào hết, trừ ông.

- Cô hiểu lầm tôi. Luôn luôn đối với cô và Văn Bình như bát nước.

- Nghĩa là ông chấp thuận đề nghị của tôi đêm qua?

- Vâng.

- Vậy, ông cho biết địa điểm giấu thùng độc dược. Và, luôn thể, chỗ ở của Sam Phoun.

- Nội đêm nay, tôi mới biết.

- Ô, ông chưa tin tôi.

- Tôi rất tin cô, song làm nghề này, tin hay không tin chưa phải là vấn đề cần thiết. Cốt làm được việc là đủ, phải không cô?

- Ông đòi thêm điều kiện nào nữa?

- Tiền...

- Như tôi đã nói đêm qua, số tiền 400 ngàn đô la sẽ được giao cho ông sau khi Sam Phoun bị bắt, và thùng độc dược được thu hồi.

- Tiền trao, cháo múc là thông lệ của nghề buôn lậu. Nghề điệp báo không khác buôn lậu là bao. Chưa có tiền, tôi chưa thể làm cô vừa lòng.

- Hiện tôi không có tiền. Tại đêm qua ông đã thỏa thuận, nếu không tôi đã yêu cầu Sài Gòn gửi tiền lên cấp tốc.

- Tôi vừa suy nghĩ lại. Vì thưa cô, nếu ông Hoàng không giữ lời hứa, tôi sẽ mất cả chì lẫn chài. Quốc tế Đặc vụ lên án tử hình, tôi không thể ở lại đất Lào. Hoạt động ở đây, tôi kiếm hàng năm trên nửa triệu đô la. Nể cô, nể tình bạn lâu năm giữa tôi với Văn Bình, tôi phải nhận lời. Tuy nhiên, tôi không thể hy sinh quá mức. Nhất là tôi không thể thả mồi bắt bóng.

- Nếu ông muốn, tôi sẽ liên lạc tức thời với ông Hoàng.

Simun cười nửa miệng:

- Dĩ nhiên, ông Hoàng sẽ bằng lòng. Nhưng bằng lòng xương chưa đủ. Tôi cần tiền mặt.

Quỳnh Loan cắn môi, thái độ ưu tư:

- Ông đẩy tôi vào hoàn cảnh tiến thoái lưỡng nan. Tôi có cảm tưởng là ông lập kế lừa tôi.

- Ô, cô lại hiểu lầm thiện chí của tôi lần nữa. Đặt vào địa vị tôi, cô cũng đòi nắm đằng cán. Tại sao cô cứ bắt tôi nắm đầu lưỡi?

Quỳnh Loan ngồi yên, đôi mắt băng khuâng. Lát sau, nàng nói:

- Như vậy, cuộc điều đình này kể như tạm bỏ. Thôi, chào ông.

Simun khoát tay:

- Tôi xin đưa ra đề nghị khác. Vì trong thâm tâm tôi rất muốn hợp tác với ông Hoàng. Nếu trong quá khứ, tôi đã liên lạc thường xuyên với ông Hoàng, tôi sẽ không đòi hỏi điều kiện khó khăn nào cả. Xin cô hiểu cho tình cảnh khó khăn của tôi. Nếu cô không mang tiền theo tôi đành phải giáp mặt Văn Bình để thảo luận lại.

- Văn Bình?

- Vâng, Văn Bình Z28.

- Z28 không có mặt ở đây.

- Hừ, tôi đã già đời trong nghề, không phải trẻ con. Tấn trò tai nạn xe hơi ở Sài Gòn chỉ phỉnh phờ được bọn chưa ráo máu đầu. Tôi được tin Z28 đang ở Vạn Tượng. Từ xưa đến nay, tôi chỉ tin cậy Z28. Nếu chúng tôi gặp nhau, vấn đề tiền nong sẽ không đặt ra nữa.

Quỳnh Loan cười nhạt:

Ông đưa ra một đề nghị không thể chấp thuận được. Vì hơn ai hết, ông dư biết Văn Bình đang được điều trị trong bệnh viện ở Sài Gòn. Tôi rất tiếc phải chấm dứt cuộc đối thoại với ông ở đây.

Nàng đứng dậy, đeo xác da lên vai. Simun cản lại.

- Cô chưa thể về được.

Nàng quắc mắt:

- Ông định bắt tôi ư?

- Cô muốn hiểu sao tùy ý. Miễn cưỡng tôi phải giữ cô lại đêm nay. Sáng mai, chiến dịch Hoa Phong Lan kết thúc, cô sẽ được tự do.

- Hừ, ông đừng y vọng hão huyền. Trong 5 phút nữa, nếu tôi không ra xe, người của tôi sẽ ập vào. Và ông đừng quên tôi là nhân viên sứ quán, được hưởng quyền bất khả xâm phạm ngoại giao. Chính phủ Lào sẽ nghiền ông nát như tương đến ông đụng chạm đến tôi. Ngoài ra, còn sở mật vụ của ông Hoàng nữa. Trừ phi ông có tài tàng hình và phân thân huyền ảo như Tề thiên đại thánh.

Simun cười hô hô:

- Tôi hoạt động nguy hiểm quen rồi, nên không biết sợ nữa. Tôi xin nhắc lại là chỉ giữ cô một đêm. Sáng mai, tài xế của tôi sẽ đưa cô về tòa đại sứ.

Quỳnh Loan tiến lên một bước, khẩu súng cán vàng sáng rực lăm lăm trong tay:

- Ông đừng nhiều lời vô ích. Mời ông ra trước, tôi sẽ theo chân ông. Nếu ông có cử chỉ khả nghi, bắt buộc tôi phải lấy cò. Và xin cảnh báo ông trước, tài bắn của tôi không kém ông bao nhiêu.

Simun nhún vai:

- Hân hạnh, hân thảo nhiên đứng dậy, bước ra cửa. Tuy một chân gỗ, dáng đi của hắn vẫn mềm mại như người thường. Quỳnh Loan nói:

- Mời ông.

Đề phòng bị lừa, nàng đi sát người Simun. Song nàng không thể ngờ được phòng giấy của Simun là sào huyệt bí mật, được gắn máy móc điện tử. Nàng vừa đặt chân lên ngưỡng cửa thì nền đất lún xuống, làm nàng lão đảo suýt ngã.

Simun quay lại nhẹ nhàng giáng atemi vào cườm tay nàng. Khẩu súng 6,35 rớt xuống đất. Simun lượm lên, tháo bì đạn ra rồi trả cho Quỳnh Loan giọng kẻ cả:

- Phiền cô cất vào xác. Cô nên dùng đồ chơi trẻ con này để dọa người khác.

Quỳnh Loan trân trân nhìn hắn. Hắn vỗ tay hai cái. Một thuộc viên người Lào, mặt mũi góm ghiếc như người mắc bệnh cùi, hiện ra, tay thủ khẩu tiểu liên. Hắn hát hàm:

- Mang người này xuống hầm.

Ngoảnh về phía Quỳnh Loan, hắn tiếp, giọng ngọt ngào như mía lùi:

- Phiên cô nằm tạm đêm nay. Tuy là hầm, tiện nghi vẫn đầy đủ, như trong khách sạn. Phòng ngủ của cô được gắn máy điều hòa khí hậu. Có cả tủ lạnh đựng thức ăn nguội và nước nóng để tắm. Chúc cô ngủ ngon. Đúng 8 giờ sáng mai, ta sẽ nói chuyện lại.

Mặt Quỳnh Loan hơi tái trước lời nói của Simun. Kế hoạch của Văn Bình đã bị đảo lộn hoàn toàn. Văn Bình tiên liệu Simun bắt nàng rồi giải đến trụ sở Quốc tế Đặc vụ. Dùng nàng làm mồi, chàng có thể phăng ra sào huyết của địch. Song đêm nay, nàng lại bị giam trong vũ trường của Simun.

Như cái máy, nàng đi theo gã người Lào dữ tợn xuống cầu thang xoáy ốc. Tâm thần nàng hướng về Văn Bình.

Khi ấy Văn Bình đang ngồi trong xe hơi, đậu trong hẻm tối, cách vũ trường 200 thước. Nơi chàng núp là một vườn chuối um tùm, đứng gần cũng không nhìn thấy.

5 phút sau khi Quỳnh Loan xuống đường, chàng lên ra bao lon, lợi dụng trời tối treo lên sân thượng, rồi đổ xuống mái nhà bên. Chàng rượt theo Quỳnh Hoa ẽ dàng, dọc dduwogf không bị ai theo. Đến nơi, chàng tìm chỗ đậu xe, rồi đeo ống nghe vào tai, theo dõi cuộc đối thoại giữa Quỳnh Loan và Simun.

Quỳnh Loan bị giam dưới hầm, chàng không còn cách nào khám phá ra địa điểm gặp gỡ đêm nay của Quốc tế Đặc vụ. Chàng đành áp dụng biện pháp bất đắc dĩ: gõ cửa phòng Simun, nhờ hấn cộng tác. Nếu không, chàng phải cưỡng bách hấn bằng võ lực.

Chàng lên kính xe, khóa cửa lại cẩn thận, rồi luồn qua bụi chuối xum xuê chạy về phía sau vũ trường. Lối vào nhà Simun đối với chàng quá quen thuộc nên chàng không bị vấp vấp.

Phía trước, vũ trường rực rỡ ánh đèn, xe hơi đậu thành hàng dài. Âm nhạc kích động rót vào tai chàng. Nếu là ngày thường chàng đã tạt vào ôm lưng một vũ nữ nhỏ xíu, nhảy một bài tươi trẻ. Đêm nay, chàng không được quyền nghĩ đến du hí nữa...ư

Nhẹ nhàng chàng nhảy vào sân sau. Căn phòng bí mật của Simun khuất sau hành lang thấp thoáng ánh đèn. Lệ thường, một nhân viên thân tín của Simun, đeo súng, đứng gác dọc hành lang.. Không gặp ai chàng bắt đầu chột dạ. Chàng có cảm tưởng Simun trương bày chờ chàng đến. Dầu sao chàng cũng phải đến.

Chàng đã đánh giá lầm gã buôn lậu một chân. Chàng tưởng hấn là kẻ hữu dũng vô mưu, ngờ đầu thủ đoạn của hấn còn tinh vi hơn chàng. Có thể

hắn biết chàng theo sau Quỳnh Loan nên lập kế giam nàng xuống hầm, buộc chàng phải xuất đầu lộ diện. Chàng lắm bả một mình:

- Hắn gói thật.

Một chuỗi cười khanh khách nổi lên. Văn Bình vội nằm rạp xuống nền gạch.

Muộn rồi, đèn hành lang được vặn sáng đồng loạt. Ba ngọn đèn 200 nến chiếu xuống hành lang chật hẹp. Đèn ngoài sân cũng sáng trưng, như tuân theo một mệnh lệnh vô hình.

Simun tự lưng vào ngưỡng cửa không biết từ lúc nào, tay phì phèo điều xì gà Ha van đắt tiền. Mùi xì gà quật vào mũi Văn Bình. Chàng nhồm dậy. Simun cúi đầu:

- Chào ông bạn Z.28

Văn Bình định vung atemi để khuất phục Simun song hắn đã xua tay giọng đặc thẳng:

Ấy chớ, ông bạn không nên biểu diễn quyền thuật này, thiên hạ nhìn thấy chúng mình mất hết thể thống. Trân trọng mời bạn vào phòng tôi. Tôi đã để sẵn chai bước bông thượng hạng

Văn Bình đảo mắt tứ phía: mỗi góc, một tên hộ pháp tay thọc túi quần lừ lừ tiến tới, vây chàng vào giữa. Dĩ nhiên, ngón tay chúng đều đặt vào cò súng, sẵn sàng khạc đạn.

Simun lại nói:

- Bạn đã thấy chưa? Nhân viên của tôi đã bố trí chu đáo. Trừ phi bạn có phép thần thông mới triệt hạ được tôi. Nào mời bạn...

Cánh cửa mở ra êm ru.

Không cần để ý đến chàng, Simun bước vào trước. Văn Bình còn trù rừ thì một tên hộ pháp đã ra lệnh:

- Tiến lên, còn đợi gì nữa.

Văn Bình thầm khen tổ chức vệ sĩ của Simun. Tên hộ pháp nhỏ nhất cũng nặng trên 90 ki lô, cổ tròn và bạnh như cột nhà đen thui, bàn tay vượn dài loằng ngoằng và to như cái quật. Cả bốn đều là đô vật sumo, hoặc ít ra phải là đai đen nhu đạo thuần thực. Quật ngã được cả bốn là việc khó, huống hồ chúng đều mang súng, nấp đạn sẵn sàng...

Văn Bình đành bước theo Simun vào nhà. Coi chàng như khách, Simun kéo ghế bành, giọng nhã nhặn:

- Mời ân nhân ngồi.

Văn Bình nhún vai:

- Anh còn dùng tiếng ân nhân làm gì nữa. Giờ đây chúng ta là đối thủ của nhau. Tôi thành thật đến thăm thì anh bố trí đàn em đón tiếp bằng súng đạn và võ nghệ. Thật tôi không ngờ...

Simun gieo mình xuống ghé bành:

- Thật tôi không ngờ...Không ngờ ân nhân lại đánh lừa tôi. Ân nhân có mặt sờ sờ ở đây mà tuyên bố là về Sài Gòn, bị tai nạn xe hơi, phải vào bệnh viện điều trị.

- Mỗi người có một bốn phận. Tôi đến đây để thương thuyết với anh. Và tôi hy vọng anh chấp thuận.

- Cô Quỳnh Loan đã nói rồi.

- Hiện nàng ở đâu?

- Anh còn đóng kịch làm gì nữa? Anh dư biết cô Loan bị bọn tôi bắt, và giam dưới hầm. Nóng lòng vì cô Loan, anh đến gặp tôi?

- Vâng, anh nói đúng. Tôi nghe hết cuộc đối thoại giữa anh và Quỳnh Loan.

- Hà, hà, sự thành thật của anh làm tôi cảm động. Từ nhiều năm nay, tôi chưa gặp đối thủ nào thành thật như anh. Vả lại nếu anh không thành thật, tôi cũng biết. Tôi biết anh ngồi ngoài xe, núp trong vườn chuối. Anh định dùng cô Quỳnh Loan làm mồi. Anh Văn Bình ơi, vỏ quýt dày gập móng tay nhọn mất rồi. Chúng tôi đã khám phá ra mưu anh. Đêm nay, cũng như Quỳnh Loan, anh được mời ngủ tạm tại đây. Đáng buồn cho anh, trong vòng một giờ nữa, chiến dịch Hoa Phong Lan sẽ kết thúc.

- Anh xứng đáng là yếu nhân của Quốc tế Đặc vụ. Tôi định ninh kế hoạch của tôi thành công. Không ngờ anh xuất sắc hơn tôi.

- Anh dạy quá lời. Đó chỉ là công lao của kỹ nghệ Mỹ. Thật thế anh ạ, kỹ nghệ Mỹ vừa chế tạo nhiều dụng cụ điện tử lạ lùng. Và chúng tôi đã mua được cái máy mới nhất, trị giá 1.000 đô la. Một ngàn đô la đối với chúng tôi là món tiền vô nghĩa. Song tác dụng của máy lại quan trọng lạ lùng. Mai kia, phiền anh trình lại với ông Hoàng...Ông Hoàng của anh chỉ gạt gẫm được nhân viên RU hạng bét...còn Quốc tế Đặc vụ...ông Hoàng đừng hy vọng...

À, tôi quên chưa giới thiệu anh cái máy đặc biệt này...

Simun lấy trong ngăn kéo ra một cái hộp vuông, bề ngoài trông như hộp bánh bích quy Lu. Hắn mở nắp hộp, giải thích:

- Đặc điểm của nó là khám phá ra những dụng cụ thu, phát thanh điện tử trong đường kính 300 thước...Mời anh nhìn cây kim đỏ trong máy. Hễ gặp

luồng sóng lạ, cây kim nhích sang bên phải...Điều này có nghĩa là trong đường kính 300 thước có người dùng máy thu phát thanh đặc biệt.

Tôi bấm cái nút đỏ, máy sẽ tự động tìm luồng sóng rồi ghi vào băng nhựa. Khi cần nghe, tôi bấm nút xanh, băng nhựa sẽ quay lại cho tôi nghe... Anh khôn ngoan lắm, nhưng vẫn còn sơ hở. Lúc gần đến nhà tôi, Quỳnh Loan nói chuyện với anh để thử lại máy, và cũng để thử lại máy, anh đáp lời nàng. Cuộc nói chuyện nhất gừng kéo dài trong ba phút, băng nhựa của tôi đã thu lại hết. Vì vậy, tôi biết anh có mặt tại Vạn Tượng, và đang núp gần vũ trường. Việc còn lại dễ ợt, ai cũng làm được: tôi giả vờ đóng trò, và... anh đã bị lừa. Lừa như một nhân viên điệp báo mới ra trường...

Văn Bình tức uất, song không lộ vẻ giận dữ. Bình tĩnh tuyệt đối vẫn là ưu điểm của chàng trong giờ phút nguy hiểm, cọ sát cái chết. Chàng ung dung nói:

- Dầu sao tôi cũng tiếp tục điều đình với anh. Về tiền bạc, chúng tôi không thiếu. Lại còn rộng rãi hơn Quốc tế Đặc vụ nữa. Về an ninh, anh sẽ được bảo đảm. Một mình anh không thể đương đầu lại hàng ngàn nhân viên của ông Hoàng. Ngoài ra, nhân viên CIA cũng không tha anh...

Simun cười ha hả:

- Cô Quỳnh Loan đã mang ngáo ộp ra dọa tôi rồi. Tôi không núng dẫu, anh đừng phí lời vô ích. Vả lại, tôi còn bận nhiều việc, không có thời giờ hầu chuyện anh đêm nay. Vạn bất đắc dĩ...

Văn Bình vụt dậy như lò xo. Ngọn cước siêu việt của chàng đã phóng ra. May chàng tấn công trước, nếu không chàng đã bị trói lại như khúc dồi vào ghế bành “cạm bẫy”.

Những kỳ quan nằm trong óc tưởng tượng phong phú của nhà văn gián điệp đã thành sự thật. Cái ghế quay một vòng như chong chóng, những vòng giây da từ chân ghế, tay ghế, hông ghế vung ra, định trói chàng lại. Từ lâu, Văn Bình được nghe nói tới loại ghế trói người đặc biệt, nay mới có dịp chứng kiến tận mắt, và làm vật thí nghiệm.

Những vòng giây da được tẩm một thứ hồ riêng, đựng quần áo thì dính chặt lại, không tài nào gỡ ra. Giật rách quần áo, giây da sẽ cắn vào da thịt.

Văn Bình đứng dậy nên giây ra quái ác không chạm vào người. Tuy nhiên, chiếc ghế quay tròn như cánh quạt húc vào lưng chàng làm ngọn cước của chàng không trúng đích. Chàng tiến lên một bước, xử dụng môn atemi tuyệt kỹ để đánh nát cuống họng địch. Song Simun đã nhảy lùi, vỗ tay một cái.

Cửa phòng mở toang. Hai gã hộ pháp lù lù như một núi thịt. Văn Bình chờ người, không tấn công được nữa. Simun ra lệnh:

- Giải xuống hầm. Giam trong phòng A. Đóng cửa sắt, không cho nó nhìn sang phòng B. Nghe chưa?

Hai thuộc viên dạ rân. Tuy Simun không nói rõ, Văn Bình đã biết phòng B là nơi giam Quỳnh Loan, Simun thân nhiên châm xì gà:

- Tôi tưởng anh chỉ có tài thiện xạ, ngờ đâu anh còn có võ nghệ cao cường. Tuy cụt một chân, tôi vẫn ao ước được thù tiếp với anh một vài hiệp. Đáng tiếc...

Văn Bình nghiêng rặng:

- Bỏ súng ra, tôi chấp tất cả. Anh và 4 thằng bị thịt.

Hai tên hộ pháp – tên mặt đen như cột nhà cháy, tên mặt trắng, không khác thư sinh – trợn mắt nhìn chàng. Tên mặt đen gằn giọng:

- Nếu không có ông chủ, tôi đã đánh anh gãy răng.

Văn Bình sờ quai hàm, giọng hài hước:

- Xương hàm tôi rắn lắm, anh ạ. Chỉ sợ anh rút tay thôi.

Simun xen vào:

- Thôi, tôi can anh. Đàn em của tôi không bết bát như anh tưởng đâu. Giới thiệu với anh, chú em mặt nhọ nòi này có cái đầu cứng hơn bê tông cốt sắt. Nó có thể húc đổ bức tường gạch 20 phân chắc chắn nhất thế giới. Thân thể lực sĩ của anh không chịu nổi nửa cái húc của nó. Anh ráng nuốt giận, vì tôi không muốn hàng chục năm võ công phi thường của anh biến thành đồng thịt nát bấy, vứt cho chim kền kền nhậu nhẹt.

Văn Bình nhún vai không đáp. Trong đời quyền thuật, chàng đã ném qua miếng đòn thiết thủ ghê gớm. Lưu lạc ở Cao Ly, chàng đã gặp nhiều võ sư tai kwan do chuyên tấn công bằng đầu. Có thể nói tấn công bằng đầu là sở trường của võ Hàn Quốc. Chàng đã rợn tóc gáy khi thấy một ông già lục tuần, thân thể khẳng khiu, như gió nhẹ thổi ngã, đứng tấn, hít một hơi dài, rồi đập đầu xuống 5 viên gạch nung lớn. Đổng gạch vỡ nát, bụi đỏ bay lả tả mà đầu còn nguyên.

Ở Trung Hoa, chàng lại gặp một tay thiết thủ cừ khôi hơn (1). Y lấy 6 cây đinh lớn bằng ngón tay, đóng vào tấm gỗ. Rồi y thét một tiếng, dùng trán thay búa, đóng ngập 6 cây đinh, nhẹ nhàng như dùng ngón tay đẩy kim găm qua giấy bạc. Xong xuôi, y đứng dậy, chạy một vòng quanh nhà, rồi quì xuống dùng răng lần lượt lôi từng cái đinh ra. Đặc biệt là cây đinh nào

cũng thẳng ro, không hề bị quần. Vẫn chưa hết, nhỏ được cái nào, y phòng má phun vào tường. Cây đinh cắm chặt vào gạch, như bị đóng bằng búa.

Văn Bình mất bao công phu tập luyện song không đạt tới trình độ thiết thủ, dùng đầu đóng đinh và dùng miệng nhỏ đinh. Cho đến ngày hàng lên đên tới hải cảng Liverpool, Anh quốc, trong chuyến du hành tầm sư học đạo vòng quanh thế giới.

Chàng được giới thiệu với Lindsey (2), người được mệnh danh là sọ dừa cứng nhất nước Anh. Thượng đài cả trăm lần, lần nào y cũng thắng, nhờ cái đầu độc nhất vô nhị. Y chỉ cần vòng tay ra sau gáy đối phương, và húc đầu vào mặt trong một giây đồng hồ chớp nhoáng đã tấn công được 7 lần. Sau một giây, đối phương đã bất tỉnh, máy me đầy mặt, xương gãy răng rắc.

Văn Bình không thể học bằng Lindsey vì y đã tập luyện trên 20 năm, mỗi ngày dành một giờ húc vào bị cát. Song trong thời gian xem y biểu diễn, chàng đã rút tĩa được nhiều kinh nghiệm bổ khuyết cho môn thiết thủ công học ở Hàn Quốc và Trung hoa.

Tuy đầu chàng khá cứng, có thể húc xập tường, chàng ít dùng môn thiết thủ này, vì chàng đã khám phá ra một sở đoản nguy hiểm. Khi dùng đầu, võ sĩ phải vận chân lên mặt, khiến cho mạch máu ở cuống họng bị căng, biến thành mục phiêu dễ dàng cho phép atemi.

Khóa mở rỏ rãng, đèn điện bật sáng, để lộ cửa hầm hình vuông, và cầu thang tròn ốc bằng gỗ đánh vet ni bóng loáng. Văn Bình quay lại, pha trò:

- Ái chà, nhà hầm sang quá.

Gã mặt trắng lia họng tiểu liên:

- Muốn ở luôn dưới đây cũng được. Vả lại, anh bạn Z28 thân mến ơi, từ xưa đến nay chưa ai xuống hầm mà được mời lên.

Cầu thang gồm đúng 13 bậc, và 13 bậc xi-măng. Thiên hạ thường kiêng con số 13. Đối với chàng, con số 13 lại mang lại sự may mắn. Hồi ở Lạng Sơn, đánh ru-lét, chàng đã vớ sạch tiền cái, nhờ con số 13 đặc biệt. Chàng gặp ông Hoàng lần đầu tiên tại Ý đại lợi một ngày thứ sáu, 13, ngày sau nhất. Tử tội thường bị hành quyết vào ngày thứ sáu 13. Chiếc xe đưa tới tân đầu tiên trong đời điệp báo của chàng, trị giá gần 10.000 đô la cũng đeo số 13. Hôm nay, chàng lại gặp 13. Thần may rủi vừa ngầm báo chàng biết là chàng sẽ thoát nạn.

Nền hầm được lát đá trắng, loại đá trắng từng phiến vuông vức, nổi vân như cẩm thạch của Ý. Bốn phía chỉ thấy tường là tường. Ngoại trừ một cánh cửa sắt sơn xanh duy nhất ở góc. Chàng gọi lớn:

- Quỳnh Loan

Vách tường ê a dội lại. Gã mặt trắng cười ngát.

- Anh gọi rách họng cũng không ai nghe. Cô giá mĩ miều của anh còn ở sau anh 2 cánh cửa bằng thép dày 5 phân. Vả lại, tường sà lim được lót cao su hãm thanh. Bắn trung liên trong ấy, ngoài này cũng không nghe tiếng.

Một kế hoạch táo bạo nhú trong óc Văn Bình. Chàng giả vờ trượt chân đụng gã mặt đen, và xô hắn vào góc. Hắn trợn mắt:

- Định gây sự hả?

Chàng cười nửa miệng:

- Gây sự với kẻ đồng cân, đồng lượng, còn chú em là muối tép, đàn anh không thèm để ý.

Gã mặt đen nắm cổ áo chàng:

- Mà nói ai muối tép?

Văn Bình gạt ra giọng kẻ cả:

- Tôi không thèm đôi co với chú.

Gã mặt đen ưỡn ngực thách thức:

- Có giỏi thì xông lại.

Gã mặt trắng can gián:

- Thôi anh, lôi thôi với nó làm gì, mất thì giờ.

Văn Bình chọc tức:

- Phải, lôi thôi làm gì, lại mất mạng.

Gã mặt đen gầm lên:

- Hừ, từ xưa đến nay, chưa ai dám trịch thượng với tao. Mà là đứa thứ nhất dám vuốt oai hùm.

Văn Bình buông thông:

- Hùm giấy thì đứa con nít cũng đánh ngã được.

Gã mặt đen đưa khẩu tiểu liên cho bạn:

- Chờ tao một chút, để tao cho nó một bài học vỡ mặt.

Gã mặt trắng kỳ kèo:

- Tôi đã khuyên mà anh không chịu nghe. Anh thắng thì chẳng được gì mà thua thì hỏng hết.

Lời can gián vụng về này như thùng ét xăng đổ vào đám cháy. Gã mặt đen tức uất đến cổ.

- À, đến mày cũng nghi ngờ quyền thuật của tao. Mày mở mắt ra xem.

Văn Bình lắc đầu:

- Cảm ơn anh. Tôi không đấu.

- Nghĩa là mày chịu thua rồi. Mau mau xin lỗi đi, tao sẽ bỏ qua cho.

Văn Bình xoa tay:

- Sở dĩ tôi không đấu là vì các anh đã nắm đầu cán, còn tôi đầu lưỡi. Thằng bạn của anh đứng ngoài sẽ bắn giải thoát cho anh nếu anh bị tôi làm khốn. Như vậy không thể gọi là tỉ thí. Anh cậy võ giỏi thì cần gì khí giới nữa.

Gã mặt đen gật đầu:

- Được, tao sẽ cất súng.

Gã mặt trắng phản đối:

- tôi không đồng ý.

- Mày muốn cãi lệnh tao phải không? Rút xác-giờ đạn ra ngoài. Tao không thích bắt nạt.

- Tôi sợ lắm.

- Đồ nhát như cáy. Chẳng có gì đáng sợ cả. Nó cũng có hai tay, hai chân, hai mắt như mày và tao. Võ thuật của tao còn cao hơn nó một bậc. Từ ngày mày theo tao, đã có ai đánh ngã được tao chưa?

(1) – võ sư kỳ dị này là Lu An-to. Dường như ngày nay, Lu An-to còn sống ở Trung Hoa lục địa.

(2) Võ sư Ian Linsey, người Anh, ở Liverpool (hiện nay còn sống) tấn công đối phương bằng phía trên của trán, trong khi võ sĩ tai kwan do dùng cả trán lẫn đầu, và võ sĩ thiết thủ Trung quốc dùng trán. Một số võ sĩ Trung hoa buộc lưỡi dao nhọn trên đầu để giết đối phương dễ hơn (cũng như đóng mũi dao vào giày). Lindsey tấn công mọi bộ phận trên mặt, song chưa răng miệng, vì sợ đụng răng gây thương tích. Khi tấn công Lindsey tưởng ngậm miệng., lưỡi uốn lên, đụng phía trên của miệng, đề phòng đứt lưỡi.

Chương 8 (c)

- Chưa

- Vậy còn rụt rè gì nữa

Gã mặt trắng thờ dài sườn sượt, bấm vào báng súng cho bì đạn tuột ra ngoài. Mặt trận hai bên đã trở nên đồng đều. Dầu gã mặt đen có tài thiết thủ, Văn Bình vẫn coi thường. Giỏi gấp hai gấp ba hấn, chàng cũng quát xum trong hiệp thứ nhất.

Tuy nhiên, chàng không dám kéo dài thời giờ, sợ Simun xuống hầm. Chàng có thể đánh lừa hai gã hộ pháp hữu dũng vô mưu, song không y vọng phỉnh gạt một tay lão luyện giang hồ như Simun.

Gã mặt đen nghiêng người trong tư thế bái tổ bay bướm của võ Lào:

- Mời tiên sinh.

À, hắn bắt đầu gọi chàng là tiên sinh! Trong làng đao búa, danh từ lịch sự chỉ được dùng vào lúc ăn tươi nuốt sống địch thủ. Văn Bình không được quyền nhân nhượng nữa. Chàng phải trở tài triệt hạ hắn trong nháy mắt. Sau hắn, còn gã mặt trắng khôn ngoan và xảo quyệt nữa.

Chàng giả vờ xoàng vào, tạo cơ hội cho hắn nắm ve áo chàng. Võ sĩ thiết thủ thường nắm áo đối phương, kéo lại, rồi húc đầu vào mặt.

Gã mặt đen mắc mưu chàng dễ dàng như đứa trẻ. Hắn xiết chặt cổ áo chàng, thét lên một tiếng rồi đập cái trán bóng loáng như đồng hun vào khoảng giữa hai mắt chàng. Chàng nín thở, đưa cùi tay lên đỡ, còn tay kia phát atemi vào họng hắn.

Ở cổ có 2 mạch máu lên óc, mỗi bên có một hiểm huyết, gọi là murasame và matsukaze. Đánh trúng huyết matsukaze nạn nhân sẽ bất tỉnh tức khắc. Còn huyết murasame là huyết chết. Văn Bình cố tình dùng tay phải để tấn công huyết murasame.

Bùng một tiếng mạnh, cái trán gồ rần như gỗ lim của gã mặt đen chạm vào cùi tay thép nguội của Văn Bình. Chàng loạng choạng suýt ngã, nhưng trong tích tắc đồng hồ tòi tẹt ấy, sớng bàn tay ghê gớm của chàng đã chém giữa tử huyết.

Khối thịt gần một tạ xiu ngay xuống. Văn Bình quay người lại, phóng cước vào bụng gã mặt trắng. Quả chàng đoán đúng: hắn chỉ là giá áo túi com. Cái đá giới thiệu của chàng đã làm hắn văng luôn vào tường. Hắn lồm cồm bò dậy, chàng đá thêm ngọn nữa. Hắn nằm sóng soài trên nền đá phẳng lì.

Văn Bình không chủ tâm hạ sát gã mặt trắng. Vì chàng cần hắn mở cửa phòng giam cứu Quỳnh Loan. Chàng kéo hắn dậy, tát nhẹ và mắt:

- Mày biết oai chưa?

Hắn mở mắt ra rồi nhắm lại. Té ra hắn là đứa gan lì. Chàng bèn tặng một cái tát đũa-rét vào quai hàm, tiếng xương kêu răng rắc. Hắn rú lên:

- Cha mẹ ơi!

Chàng bồi thêm trái đũa-rét thứ hai:

- Cha mẹ mày không có ở đây. Nếu muốn về nhà, phải nghe theo lệnh tao.

Giọng hắn lộ vẻ sợ sệt:

- Anh muốn gì?

- Mở cửa sà lim.

Hắn lắc đầu lia lịa:

- Không dám. Ông Simun...

Chàng véo tai hắn:

- Ông Simun của mày đang ở trên phòng. Vả lại tao sẽ giết mày nếu mày cứng đầu. Tao sẽ giết luôn Simun.

Mặt tái mét, hắn bước lại cánh cửa sơn xanh. Thấy hắn ta trù trù, chàng gắt:

- Nhanh lên.

Ngón tay hắn run rung như người kinh phong. Mấy phút sau, cánh cửa mới được mở ra. Bên trong là một hành lang rộng, và một cánh cửa sơn trắng ngoài đề chữ B.

Chàng đập vai hắn:

- Phòng A đâu?

Hắn lấy bầy:

- Thừa phòng A ở sau phòng B. Hai phòng cách nhau một vách sắt. Xáp xuống, hai phòng không nhìn thấy nhau.

Chàng nhớ lại lời Simun: giam chàng trong phòng A và đóng cửa sắt lại. Chàng hỏi thêm:

- Còn phòng nào nữa?

Mặt hắn đã tái lại tái thêm:

- Thừa...

Chàng quật một trái thoi sơn vào hông, hắn chúi vào tường:

- Mấy phòng, khai ra?

- Thừa, hai.

- Ở đâu?

Hắn ôm bụng, lão đảo lại gần cửa sơn xanh, chỉ cái nút gắn chìm trong tường:

- Bấm hai lần, cửa bí mật mở ra.

Hắn đưa tay lên tường, thì chàng gạt:

- Thông thả. Dẫn tao vào phòng giam cô Quỳnh Loan.

Đang ngồi bó gối trong sà lim, Quỳnh Loan cười tươi như hoa nở khi thấy Văn Bình. Trước mặt người lạ, nàng không dám ôm chầm lấy chàng hôn. Nàng chỉ cầm tay chàng, giọng âu yếm:

- Gớm, em chờ anh mãi!

Chàng hôn phớt vào trán nàng. Ba người trở ra hành lang. Văn Bình bấm nút bí mật: cánh cửa trong tường mở ra. Bên trong là một căn phòng nhỏ trống trơn, không bày đồ đạc.

Đối diện cửa bí mật là một cánh cửa khác.

Chàng ra lệnh:

- Mở nốt ra.

Gã mặt trắng lắc đầu:

- Cửa bằng thép dày 15 phân. Khóa 3 tác, tôi không có chìa khóa.

Chàng tát hắn một cái như trời giáng. Hắn rút nước mắt giọng đau khổ:

- Tôi không dám nói dối. Chìa khóa, ông Simun giữ.

- Bên trong có gì?

- Tôi không biết.

- À, mày bú rưng bình. Được, để tao nhắc cho mày nhớ lại.

Hắn lại run bần bật:

- Tôi xin nói thật, xin ông tin tôi. Lúc khuôn đồ vào, ông Simun không cho tôi xuống hầm.

Một tia chớp xẹt ngang trong trí Văn Bình. Chàng bắt nọn:

- Thùng độc được phải không?

Gã mặt trắng định nói bỗng ngừng bật, nỗi sợ hãi khác thường hiện trên đôi mắt mất thần.

Văn Bình hỏi gặng:

- Thùng độc được lấy trộm trên phi cơ phải không?

Một giọng nói quen thuộc văng lên sau lưng chàng:

- Phải.

Văn Bình quay phắt lại, Simun, Simun bằng xương bằng thịt, với khẩu súng lục 9 li lấp lánh dưới ánh đèn nê-ông. Hắn cười khẩy:

- Phải. Thùng độc được cất trong phòng này. Còn nguyên 115 ki lô, chưa sơ xuất một gờ ram nào. Nếu anh cần, tôi xin biếu anh một ít.

Quỳnh Loan lùi lại một bước, thì Simun quát mắt:

- tăn trò mèo vờn chuột đã hạ màn rồi. Yêu cầu cô giữ nguyên vị trí, đừng bắt tôi phải nhả đạn.

Quỳnh Loan nhìn trả, thái độ thản nhiên:

- Cảm ơn. Nghĩa là ông không định giết tôi.

Simun lắc đầu:

- Việc này ở ngoài thẩm quyền của tôi. Cấp trên sẽ định đoạt sau. Thật ra, tôi không muốn xử tệ với Văn Bình. Dầu sao trong quá khứ Văn Bình đã cứu mạng cho tôi. Song, công việc là công việc, tôi đã nhân nhượng một lần rồi, on xưa đã trả, tôi không thể nhân nhượng lần nữa.

Văn Bình vẫn nín lặng, lưng dựa vào tường. Simun nói đúng: hắn không thể nhân nhượng lần nữa. Chàng cũng không thể tha hắn. Chàng quan sát hắn cận kề để tìm sơ hở. Chàng chỉ cần hắn lơ lửng trong một phần trăm tích tắc đồng hồ là có thể lật ngược thế cờ. Hiểu ý nghĩ của chàng, Simun gằn giọng:

- Anh áp đảo được hai thằng bị thịt, còn đối với tôi, anh đừng hòng. Chúng ta đều là những kẻ giang hồ, lăn lộn nhiều năm trong nghề đi khuya về tắt. Anh gớm lắm, hồi nãy tôi đã coi thường anh nên anh mới cứu được cô Quỳnh Loan. May thay, máy điện tử đã kiểm soát giùm tôi, nếu không còn nhiều chuyện đáng tiếc xảy ra nữa.

Cười hà hà một cách tự đắc, hắn nói tiếp:

- Tôi quên chưa dặn anh rằng phòng giam dưới hầm được đặt trong tầm kiểm soát của vô tuyến truyền hình. Nhất cử, nhất động ở đây đều được ống kính đặc biệt chuyển lên văn phòng tôi. Vì vậy, tôi đã can thiệp kịp thời. Nếu anh còn sống, lần sau anh nên thận trọng thêm nữa.

Văn Bình nhún vai:

- Trong thời điệp báo, thành bại là thường. Tuy nhiên, tôi thành thật khen ngợi anh. Anh xứng đáng là đối thủ của tôi. Duy tiếc là anh chỉ còn một chân. Tôi lại không thích đấu võ với người tàn tật.

Lời nói khiêu khích của Văn Bình không làm Simun tức giận. Trái lại hắn mỉm cười:

- Anh khiêu khích gấp 5, gấp 10, tôi cũng không đỏ mặt đâu. Trái tim của Simun đã rắn lại thành đá rồi, anh Z28 ạ. Tuy vậy, anh cần biết bí mật này để khỏi thắc mắc: Simun cụt chân thật đấy, nhưng ở Viễn đông này chưa ai chịu nổi một hiệp. Nếu thượng cấp cho phép, tôi sẽ quần thảo với anh một phen.

- Thượng cấp của anh là ai?

- Quốc tế Đặc vụ.

- Không. Tôi muốn biết tên thật của người chỉ huy.

Simun phá lên cười:

-Ồ, anh định điều tra tôi. Thôi, anh xếp cái trò ấu trĩ ấy lại. Chúng ta còn nhiều việc phải làm.

Quay sang gã mặt trắng. Hắn ra lệnh:

- Mở cửa sà lim, đưa họ vào.

Gã mặt trắng lừ lừ đến trước mặt Văn Bình. Luồng nhờn tuyến sang quắc của chàng như trái đuối thoi vào mặt hắn. Tay chân run lẩy bẩy, hắn đứng lại. Simun quát:

- Hừ, đồ vô dụng. Người, đâu phải thần thánh mà mày sợ.

Gã mặt trắng lắp bắp:

- Mời...ông vào.

Văn Bình nhìn đảo một vòng. Dưới họng súng thần xạ của gã cụt chân Simun, chàng không hy vọng thủ thắc. Nhưng nếu chàng chịu thua, lẳng lặng vào sà lim, kế hoạch của ông Hoàng sẽ tan nát. Quốc tế Đặc vụ sẽ tiếp tục làm mưa làm gió. Và biết đâu họ sẽ giết chàng và Quỳnh Loan. Chàng đã an phận từ lâu, nếu đứt gánh nửa đường cũng không ân hận, song còn Quỳnh Loan...

Quỳnh Loan thơ ngây, Quỳnh Loan kiêu diễm... Quỳnh Loan nhắm mắt nghe lời chàng, lao đầu vào cạm bẫy. Nàng bị Simun lừa bắt là lỗi ở chàng. Lỗi ở chàng khinh địch và tự tin một cách quá đáng. Dầu tan xương, nát thịt, chàng vẫn phải cứu nàng.

Simun đồng dục:

- Phiên bạn Z28 quay lưng lại phía tôi và bước vào sà lim.

Đang giờ tay lên đầu, Quỳnh Loan vụt bỏ xuống. Gã mặt trắng cần nhà:

- Ai cho phép cô bỏ tay. Giờ lên, nếu không ông Simun bắn nát óc.

Simun phụ họa:

- Nó nói đúng đấy. Yêu cầu cô giờ lên như cũ. Simun không ưa người nào trái lệnh. Nhất là tù nhân. Cô đừng quên phút này cô là tù nhân của tôi.

Nếu muốn, tôi có thể giết cô.

Quỳnh Loan líu ríu nâng tay lên khỏi đầu. Trông vẻ mặt tái nhợt, ai cũng tưởng nàng sợ. Thật ra, nàng không sợ. Nghề nghiệp nguy hiểm đã tạo cho nàng một đức tính lạ lùng: đức tính thản nhiên trước cái chết. Sở dĩ nàng buông tay xuống, vài tái mét mặt là để phỉnh gạt con cáo già Simun. Và hắn đã bị nàng lừa dễ dàng.

Dưới ánh đèn sáng quắc, hai cái nhẫn vàng tây, nạm hồng ngọc của Quỳnh Loan lấp lánh. Đeo nhẫn vàng, hột đỏ, không phải là cách trang sức của phụ nữ thượng lưu. Vì đàn bà thượng lưu chỉ dùng kim cương. Nếu không có hạt soàn, họ chỉ đeo cái nhẫn cưới nhỏ xíu, hoặc chẳng đeo gì hết. Simun tinh ý sẽ nhận ra nhẫn nàng là nhẫn giả. Vì hai cái nhẫn này đã được phòng thí nghiệm đặc biệt của Sở Mật vụ chế tạo riêng cho nữ nhân viên Biệt vụ.

Bề ngoài nó giống như nhẫn thật. Thật ra, nó là một khí giới tân tiến và hữu hiệu. Viên hồng ngọc rẻ tiền hình tròn được gắn vào mặt nhẫn chính là họng súng bí mật. Khi cần, nữ nhân viên Biệt vụ sẽ mở cái vít nhỏ xíu, rồi bấm nhẹ. Một hột nổ nhỏ bằng nửa hột gạo sẽ phóng ra, đủ sức hạ sát đối phương trong vòng hai thước.

Quỳnh Loan giả vờ hạ tay để mở vít. Nàng từ từ giơ tay lên, nhắm giữa tim Simun.

Đoàng....một tiếng nổ dữ dội. Dữ dội như tiếng lựu đạn xung kích. Khói sóng bốc khét lẹt. Simun hơi loạng choạng, song không ngã. Viên đạn kinh khủng không trúng ngực hắn như Quỳnh Loan dự tính. Thoáng thấy ngón tay nàng rung rung, hắn vội né sang bên. Cử chỉ giả dạn và khôn ngoan này đã cứu hắn khỏi chết thảm thương.

Sức công phá mạnh mẽ của viên đạn nhồi chất TNT đặc biệt làm hắn choáng váng trong giây phút nên hắn không kịp lấy cò. Tài bắn siêu việt của hắn có thể giết người như trò đùa. Biết rõ tài nghệ của Simun, Văn Bình không dám chần chừ nữa. Phát nổ vừa vang dậy, chàng đã tung người lại, khoa tay đánh bật khẩu súng.

Quỳnh Loan cũng chụp lấy cườm tay của gã mặt trắng. Hắn vùng ra, nhưng nàng lại nắm được tay kia. Hoảng hốt, hắn thoi mạnh vào mặt nàng. Nàng nghiêng đầu tránh, 5 móng tay nhọn hoắt của nàng vút vào mắt địch. Hắn ngồi thụp xuống. Mũi giày gấn thép của Quỳnh Loan đã hoành lên. Hắn rú lên một tiếng thảm thiết, bàn tay ôm bụng. Mũi giày vào rốn làm máu tuôn ra xối xả.

Vết thương bất thần đã biến gã mặt trắng thành con thú ghê sợ. Sẻ sợt và chậm chạp tan biến, nhường cho thái độ quyết liệt, hấn lao vào người Quỳnh Loan, vùng quyền tới tấp. Một quả đũa-rét vào bả vai làm nàng té xỉu. Hấn đánh tiếp vào xương hàm nàng. Trúng đòn, nàng sẽ bất tỉnh. Nhờ được tập luyện chu đáo, nàng vội chuyển thế đá mũi giày vào ống quyển địch, trong khi bàn tay chụm lại, 10 ngón thọc vào tứ huyết giữa 2 mắt.

Hấn đứng khựng, đưa tay vuốt mặt đầy máu rồi té xỉu. Quỳnh Loan cũng phải dựa vào tường cho khỏi ngã.

Trong khi ấy, cuộc đấu giữa Văn Bình và Simun đã tới hồi quyết liệt. Khẩu súng 9 li bị đánh văng xuống đất, Simun định nhặt lên nhưng Văn Bình đã nhanh chân đá vào góc. Không còn khí giới trong tay, Simun không còn là mối đe dọa khủng khiếp đối với chàng nữa. Chàng gằn giọng:

- Simun, anh hàng đi. Sức anh không địch nổi tôi đâu.

Simun nhỏ bẹt xuống đất:

- Mời anh. Simun này chưa hề thua ai.

Văn Bình nhún vai:

- Qui luật của giới giang hồ là không dùng sức đè người. Lẽ ra, anh không nên uy hiếp tôi bằng súng. Song tôi sẵn lòng bỏ qua. Hơn thế nữa, tôi sẽ không dùng hai chân để tấn công anh, vì anh mang chân gỗ, không thể đón đỡ. Chúng ta sẽ đánh nhau bằng tay.

Simun cười nhạt:

- Mời anh.

Văn Bình lắc đầu:

- Kẻ tàn phế được quyền đánh trước.

Lần đầu tiên, mặt Simun đỏ rực. Lần đầu tiên, hấn tức giận trước lời nói khinh miệt và khích bác của Văn Bình. Hấn nghiêng rặng quạt atemi vào mặt chàng. Nghe tiếng gió, chàng giật mình. Ít ra, hấn phải là đệ tam đẳng đai đen nhu đạo. Cách đánh đem ảo của hấn còn chứng tỏ hấn là môn đệ ưu tú của nitsutan Nhật Bản.

Chàng đảo người, tránh phát atemi sơ kiến của địch. Đáp lễ, chàng hơi quyền vào ngực hấn. Hấn thót lên, giọng đầy kinh ngạc:

- Hà, hà, phong quyền...

Phong quyền là một trong các môn võ kỳ dị của Trung Quốc. Phong quyền phát ra như gió thoảng, nhẹ như hoa rơi, song có thể làm phiến đá lớn tan thành bụi. Phải có chân khí thâm hậu, kết quả của hàng chục năm

luyện tập, mới sử dụng nội phong quyền. Văn Bình đã thụ giáo một võ sư ở Đài Loan về phong quyền. Tuy nhiên, từ lâu chàng chưa hề dượt lại.

Simun co chân, khép cánh tay vào ngực, rồi vung ra. Tiếng gióng kêu ào ào. Văn Bình mỉm cười lùi lại. Simun không phải là võ sĩ tầm thường: ngón đòn của hắn là một thể đặc biệt lôi quyền. Phong quyền và lôi quyền, với phép đánh sấm sét, hắn muốn tỏ cho chàng biết rằng nghề mọn của chàng vô hiệu.

Chàng bèn chuyển sang nhu đạo thuần túy, chẹn cổ áo hắn, định bóp nát cuống họng. Mặc dầu chàng nắm chặt, hắn vẫn thoát ra dễ dàng. Áo quần hắn bỗng dưng trơn trượt như được thoa dầu nhớt, và da thịt hắn cũng trơn trượt như con lươn.

Văn Bình bắt đầu chột dạ, Simun vừa áp dụng ninjutsu- môn võ lạ lùng gần như hoang đường của Nhật Bản – để phá thế khóa hiểm ác của chàng. Nhu đạo là môn võ lấy yếu thắng mạnh, lấy khôn diệt đại, nên không thể áp đảo được đệ tử của ninjutsu (1). Đối với đệ tử ninjutsu, mọi thế đánh của nhu đạo đều trở thành trò chơi con nít. Simun đã dùng lôi quyền để phá phong quyền của chàng. Giờ đây, hắn lại dùng ninjutsu để phá nhu đạo. Nếu không vận dụng tài năng tuyệt đỉnh, chàng koong hy vọng thắng hắn.

Chàng cảm thấy đại đột đã chập hắn hai chân. Nếu huy động cả hai chân, chàng có thể trấn áp hắn trong vòng một hiệp. Từ nhiều năm nay, chưa cao thủ nào trong làng điệp báo chế ngự được tài đá độc nhất vô nhị của chàng.

Không trở tài nhu đạo được, chàng bèn quay ra võ tự do pha trộn võ samba của Nga với savate của Pháp. Song cũng như nhu đạo, hai môn võ này phải chịu bất lực trước phép tránh né và phỉnh phờ kỳ dị của ninjutsu. Dường như khám phá ra sự lo lắng của chàng, Simun chuyển sang thế tấn công.

Sống bàn tay cứng như tì ép nguội của hắn vèo qua mặt chàng. Chàng tung tay lên bắt và bẻ quặt ra sau. Một lần nữa, hắn lại thoát hiểm bằng ma thuật của ninjutsu.

Tránh đòn xong, hắn đánh dứ vào thái dương chàng rồi hạ đòn chí tử bằng cùi tay trái. Nghĩa là hắn cố tình giết chàng. Giết chàng bằng cách tấn công yếu huyệt kyo-ei ở dưới nách 2 phân tày. Trên người có 2 huyệt kyo-ei, dưới nách trái và nách phải. Huyệt bên trái là tử huyệt, chạm vào thiệt mạng tức khắc. Huyệt bên phải chỉ làm nạn nhân bất tỉnh. Simun đã cố tình hích cùi chỏ vào nách trái của chàng.

Miễn cưỡng chàng phải hạ độc thủ. Sau chuyến công tác Hồng kong thất bại, chàng bỏ Sở qua Ai Lao, thì phát qui y tại một ngôi chùa cổ ở vùng ngoại ô Vạn Tượng (2). Hòa thượng trụ trì người Thái, trước đây là một hoàng thân nổi tiếng, đã truyền lại cho chàng một bộ võ công lạ lùng: thần ảo công.

Thần ảo công là thuật ninjutsu Trung hoa. Tập luyện thần ảo công đến trình độ cao siêu, con người trở thành nhẹ như lá, hoặc nặng như sắt, mềm như bún, hoặc cứng như đá, có thể chạy lướt trên mặt nước, bám vào trần nhà như thạch sung, nhìn xuyên màn tối rõ ràng như đeo kính đặc biệt hồng ngoại tuyến.

Văn Bình mới học đến trình độ sơ cấp của thần ảo công, tuy nhiên chàng đã biến thành quái tượng của võ công quốc tế. Nhập môn, chàng phải luyện hư quyền làm đối phương quáng mắt, nhìn đâu cũng thấy đòn, không phân biệt nổi thật giả. Tưởng thật, giơ tay đỡ, hóa ra đòn giả. Đến khi tưởng giả không tránh né, thì lại là đòn thật, tổn thương tính mạng

Với một võ sĩ lão luyện như Simun, Văn Bình bắt buộc phải dùng hư quyền. Hai cánh tay chàng tỏa ra, quay tròn như cánh quạt, ràng buộc quanh mình Simun không khác lưới nhện. Thấy chàng đổi thế, Simun tròn tròn mắt. Đường như hắn định nói với chàng chuyện gì, song lại ngậm miệng.

Chàng đâm vào vai tả, Simun né sang hữu. Chàng lại đâm vào vai hữu, hắn né sang tả. Chàng đâm luôn vào vai hữu, hắn né sang tả. Chàng đâm luôn vào hai vai, hắn vội thụp xuống. Chàng lại đâm vào vai hữu hắn lại né sang tả như máy. Vô hình chung, hắn rơi vào phép thần ảo công thiên biến vạn hóa của chàng. Nửa chừng, chàng rút đòn về, phóng vào ngực Simun. Hắn lạng người tránh thoát, miếng đòn khác lại ào tới. Hắn chưa kịp tránh, Văn Bình đã bồi thêm phát atemi.

Lãnh đòn vào ngực, Simun ngã lộn vào tường. Hắn lão đảo đứng dậy, thở ra một búng máu tươi. Rồi xỉu xuống.

Niềm trắc ẩn bùng dậy trong lòng Văn Bình, con người nổi tiếng tàn nhẫn trước kẻ thù. Song Simun không phải là kẻ thù của chàng. Trong quá khứ chàng đã bắn tên cứu hắn khỏi vòng vây của lính đoàn biên giới.

Chàng bèn quì xuống, đỡ hắn dậy.

Và suýt nữa chàng mất mạng.

Ông chân gỗ của Simun, cũng như cái nhẫn của Quỳnh Loan, là một kỳ công của kỹ nghệ ám khí gián điệp. Trong ông chân gỗ được lấp ngầm một

bộ phận tác xạ đặc biệt. Hắn kéo cái móc ở gần đầu gỏi là một mũi tên nhỏ bằng thép cứng tẩm thuốc độc, chui qua ống quần, vọt ra.

Simun nhắm vào mặt chàng. Song tiếng của mũi tên xuyên qua làn vải tẹt-gan đã là tiếng chuông báo động đối với chàng. Nghe tiếng động, không cần suy nghĩ, chàng nghiêng đầu. Mũi tên đen sì vút qua máy tóc quần của chàng cắm phập vào tường.

Thuận tay, Văn Bình giáng atemi vào mặt Simun. Hắn thở hắt ra một tiếng đau đớn.

Biết hắn bị trúng độc thủ, Văn Bình thở dài. Nằm dài trên đất, Simun lẳng lẳng nhìn chàng bằng cặp mắt khó hiểu. Văn Bình nói, giọng buồn bã:

- Tại anh...tôi vẫn muốn hòa thuận với anh. Dầu sao, chúng ta là bạn.

Simun nhoèn miệng cười chua chát:

- Tôi sắp vĩnh biệt anh rồi. Thành thật xin lỗi anh. Con người chọc trời khuấy nước như Simun chưa hề xin lỗi ai. Sở dĩ phải xin lỗi anh, vì tôi đã phạm cấm điều của bọn giang hồ. Bắn trộm...

Văn Bình đặt bàn tay lên vai hắn:

- Quần thảo với anh là sự bất đắc dĩ. Tôi biết anh muốn hợp tác. Muốn lắm, nhưng sợ...

- Vâng, anh nói đúng. Anh thật là kẻ có con mắt phi thường, nhìn thấu gan ruột của tôi. Thật vậy, tôi bị ép buộc. Song bây giờ không ai có quyền ép buộc tôi được nữa, vì tôi sắp chết. Quốc tế Đặc vụ ra lệnh cho tôi lập mưu bắt anh và Quỳnh Loan. Tôi muốn nhắm mắt làm thính không được. Vì anh ơi, tôi còn mẹ già...

Nghỉ một phút, Simun nói tiếp, giọng bắt đầu nhỏ hẳn:

- Anh Văn Bình ơi, tôi còn mẹ già...Mẹ tôi sống ở Phong Saly, sát biên giới Hoa –Lào. Có thể nói rằng Phong Saly là thị trấn của Trung Cộng. Tôi không dám cưỡng lời, vì người ta sẽ bắt mẹ tôi. Dầu sao mẹ tôi đã già rồi... gần 80 tuổi. Cha tôi mất từ ngày tôi còn thanh niên. Mất vì có đứa con ngỗ nghịch, sinh sống bằng nghề buôn lậu và đâm chém...Tuy tôi là đứa giang hồ, tôi cũng còn trái tim biết rung động vì tình mẫu tử...Vì thương mẹ, tôi đành bắt nhẫn với anh...

- Anh cho tôi biết địa chỉ ở Phong Saly, tôi sẽ tìm cách....

- Không cần, anh ạ. Tôi chết, họ sẽ để cho mẹ tôi yên.

Văn Bình đỡ Simun ngồi dậy. Hắn lại ho ra một búng máu tươi nữa. Da mặt hắn trắng bệch như tờ giấy. Chàng vội hỏi gặng:

- Simun, tôi cần biết rõ kế hoạch đêm nay của Quốc tế Đặc vụ.

Hắn lắp bắp:

- Họ đến đây...lấy thùng độc dược.
- Máy giờ?
- Lát nữa. Nhân viên của tôi đang chờ họ bên trên.
- Họ là ai?
- Tôi không biết rõ.
- Anh liên lạc với họ chưa?
- Rồi. Tôi chỉ mới gọi vô tuyến cho
- Cho ai?
- Cho...oooo....

Simun ngoe đầu, thở hắt ra. Hắn đã chết. Đứng dậy, Văn Bình gấp cặp mắt lạ lùng của Quỳnh Loan. Nàng nhìn chàng như nhìn một kỳ quan vũ trụ:

- Anh giỏi thật....Em không ngờ....

Chàng mỉm cười:

- Chưa giỏi bằng tài bắn của em.

Quỳnh Loan nắm tay Văn Bình, giọng hơi run:

- Anh nói đùa mãi. Em nghe thiên hạ ca tụng anh, giờ đây mới có cơ hội mục kích tận mắt.

(1) về chi tiết của võ ninjutsu, tác giả đã giải thích nhiều lần trong các bộ truyện đã xuất bản. Xin đọc Phù Tang nổi sóng (trọn bộ)

(2) Xin đọc Tia sáng giết người đang in

Chương 8 (d)

Văn Bình hôn nhẹ vào mái tóc thơm ngát của nàng:

- Thôi, em đừng khen nữa. Em tự thưởng cho anh thì hơn.

Nàng nguyền yêu:

- Không.

Nàng định nói thêm, song tiếng động bên trên làm nàng ngưng bật. Hiểu ý, chàng đặt ngón tay lên môi ra hiệu cho nàng. Hai người tới núp dưới cầu thang.

Một bóng đàn ông lực lưỡng hiện ra ở miệng hầm. Khối thịt hộ pháp của hắn thấp thoáng trên nền gạch đá trắng toát. Văn Bình nhận ra một trong 4 vệ sĩ của Simun. Chàng bốt lo ngại: bọn bị thịt này chưa phải là đối thủ của chàng.

Tên hộ pháp dậm chân thành thịch trên bậc thang gỗ. Bước hết 13 bậc thang gỗ, hắn đứng lại. Còn 13 bậc thang xi măng nữa. Có lẽ khứu giác của

hắn vừa đánh hơi thấy điểm bất thường. Song Văn Bình không cho hắn có thời giờ đề phòng nữa.

Chàng vụt đứng dậy, túm lấy cổ chân hắn.

Hắn vùng ra, miệng kêu thất thanh:

-Trời ơi, ông Simun.

Văn Bình giật mình. Hắn ngã nhào, mặt vấp vào nền xi măng, máu tuôn xối xả. Tuy nhiên, hắn còn tỉnh, chưa bị mê man. Như máy, hắn đặt tay vào thắt lưng, định rút súng, Văn Bình đá mạnh vào hông hắn. Hắn hự một tiếng rồi nằm dài trên súng hàm nhẩn thín và bóng loáng.

Nhanh như điện, Văn Bình vục xác Simun lên vai. Quỳnh Loan cầm súng dẫn đường. Hai người trèo cầu thang lên trên.

May thay, bên trên không có ai. Chắc hẳn nhân viên của Simun đang chờ trong văn phòng bí mật sau sàn nhảy. Tên hộ pháp vừa tắt thở có lẽ được Simun sai gác ở miệng hầm. Thấy chủ mắt hút bên dưới, hắn mò xuống xem động tĩnh thì gặp Văn Bình và mất mạng.

Quỳnh Loan thoát ra ngoài hành lang.

Đèn điện đã được tắt ngúm. Tiếng kèn trống âm ỹ từ vũ trường phía trước vọng lại. Giữa cảnh du hí ồn ào cực độ này, súng tiểu liên nổ hàng loạt cũng không ai nghe tiếng.

Trong chớp mắt, hai người ra đến vườn chuối. Văn Bình mở cửa xe hơi, ném thi thể còn nóng hổi của Simun vào trong, rồi thở phào ra. Quỳnh Loan hỏi, giọng lo lắng:

-Anh mệt ư?

Văn Bình lắc đầu:

-Không. Anh chỉ thèm hút Salem.

Mặt Quỳnh Loan bỗng hơi cau:

-Hừ, anh lại sắp nói thêm là hút Salem mà có rượu huyết-ky thì tuyệt.

Chàng ngạc nhiên nhìn nàng:

-Hút thuốc Salem và uống rượu huyết-ky có gì hại đâu mà em dè bủ.

Nàng nhún vai:

-Em đâu dám.

-Ki ồ quá, em cứ giận hờn mãi. Công việc chưa xong, hai đứa mình không biết sống chết ra sao mà em chỉ nghĩ đến dần vặt xâu xé anh thôi.

-Thà chết còn hơn. Anh không phải là đàn bà như em nên không thể hiểu nổi. Đã yêu ai em không muốn người ấy nghĩ đến kẻ khác. Em không muốn anh trở lại cuộc sống bê tha. Anh hút thuốc Salem, và uống rượu

huýt-ky, em không cảm. Song em yêu cầu anh hạn chế lại. ngày nay, anh đốt gần hết 4 gói Salem, vẫn chưa đủ ư?

-Trời! Té ra em đếm cẩn thận.

-Nhất cử nhất động của anh đều được em ghé mắt theo dõi. Không những biết anh hút gần hết 4 gói Salem, em còn biết anh uống hơn một chai huýt ky, loại giấy đen. Anh định tự tử bằng khói và rượu hay sao?

-Vâng, anh xin chừa.

-Vẫn chưa đủ. Lệ thường uống rượu say anh la cà khắp nơi, nơi nào có đàn bà đẹp là anh mò vào.

-Bậy nào.

-Đừng đánh trống lảng. Em biết hết. Em đã đọc hồ sơ của anh trong văn phòng Nguyên Hương. Từ nay, anh phải chừa đi.

Văn Bình đành thở dài.

-Vâng, anh chịu thua.

Một chiếc Mercedes kiểu 220 sơn đen chạy qua, dừng lại gần vũ trường. Chiếc xe này là cứu tinh của chàng. Vì Quỳnh Loan phải nín bật mặc dầu nàng muốn nói nữa. Nếu có cơ hội, nàng sẽ ngồi đến sáng để đay nghiến chàng cho thỏa thích.

Vội vàng, chàng đổi đề tài:

-Họ đến rồi kìa.

Song Quỳnh Loan vẫn dai như đĩa muối:

-Anh phải cam kết với em.

Văn Bình lại thở dài:

-Cam kết rồi, em còn đòi anh cam kết mấy chục lần nữa. Này em, họ đến rồi. Sáng mai, công việc xong xuôi, em hành hạ đến đâu anh cũng chịu. Giờ đây, còn nhiệm vụ quan trọng...

-Kế hoạch của anh ra sao?

-Em chờ anh một phút.

Văn Bình nâng ống viễn kính hồng ngoại tuyền lên mắt. Qua màn tối dày đặc, chàng thấy rõ như ban ngày. Chiếc Mercedes vừa đậu lại, cửa sau đã được mở ra, một bóng người quen thuộc bước xuống.

Thiếu tướng Sulivong, chỉ huy điệp báo của quân lực hoàng gia. Sulivong mặc thường phục, sơ mi chim cò bỏ ngoài quần, miệng phì phèo điếu xì gà to tướng. Cùng xuống với Sulivong là một quân nhân cầm súng tiểu liên.

Một chiếc Mercedes 220 khác từ đường hẻm chạy ra, đậu cách xe của Sulivong 2 thước. Quỳnh Loan hích vùi tay vào ngực Văn Bình:

-Họ làm gì thế?

Chàng mỉm cười:

-Nhận thùng độc dược.

-Mình cần ra mặt chưa?

-Chưa.

Sulivong tiến lại cái xe hơi mới đến, rồi thò đầu qua cửa, dường như nói chuyện với tài xế. Sulivong xây lưng lại về phía Văn Bình, nếu không chàng có thể hiểu lõm lõm được nội dung cuộc đối thoại, nhờ phương pháp đọc trên môi. Và lại, chàng đã biết rõ gần hết. Chàng chỉ cần chờ màn chót rồi xuất hiện, đánh ván bài chót.

Từ xe hơi thứ nhì, hai người đàn ông lực lưỡng bước xuống rồi biến vào con đường nhỏ dẫn vào vũ trường.

10 phút sau, họ trở ra, khiêng theo một thùng vuông. Nhìn thấy Văn Bình lâm bảm:

- Hừ, họ khỏe thật!

Quỳnh Loan véo vào bắp thịt chàng:

-Anh nói sao?

Hơi thở thơm tho của nàng tạt vào mũi chàng. Chàng muốn kéo nàng vào lòng, hôn thật dài vào đôi má hé mở, song cổ kèm hãm dục vọng. Chàng vội đáp:

-Anh nói họ khỏe thật. Cái thùng thép nặng gần một tạ rưỡi mà 2 người khuân nhẹ như bông. Trông cách đi đứng, anh đoán họ là đô vật. Đêm nay, chúng mình sẽ vất vả lắm.

Cái thùng được đặt vào “cốp” xe hơi của thiếu tướng Sulivong. 3 phút sau, mỗi xe đi một ngã.

Quỳnh Loan hỏi Văn Bình:

-Mình sẽ theo xe nào?

Chàng hỏi ngược lại:

-Đặt vào địa vị em, em sẽ theo xe nào?

Nàng nhún vai:

-Em không biết. Mưu lược của anh hơn em một trời, một vực. Tuy nhiên, nếu anh hỏi ý kiến, em sẽ đề nghị theo cái xe thứ nhì. Vì theo thiếu tướng Sulivong vô ích. Sulivong chở thùng độc dược về bộ tổng tham mưu giao cho quân đội cất giữ để mai sớm trả lại Công ty Dược phẩm Thần tiên.

Văn Bình cười:

-Ông thầy tướng số đoán sai rồi. anh định lái theo xe hơi của Sulivong.

-Vì sao?

-Rồi em sẽ biết.

-Hừ, đối với em anh cũng bí mật.

-Anh muốn dành cho em một sự ngạc nhiên thích thú.

Văn Bình mở đề ma-rơ. Dưới trời đêm mù mịt, chàng lẳng lẳng phóng theo chiếc Mercedes cực mạnh của Sulivong. Xe hơi trước vặn đèn hậu nên Văn Bình rượt theo dễ dàng. Gió khuya thổi phàn phật qua cửa xe, nhiều sợi tóc mềm mại của Quỳnh Loan dính vào mặt chàng.

Đột nhiên, nàng hỏi chàng:

-Anh sợ Quốc tế Đặc vụ phục kích Sulivong đoạt lại thùng độc được phải không?

Chàng lắc đầu:

-Không.

Giọng nàng đầy vẻ sừng sốt:

-Vậy anh đi theo làm gì?

-Rồi em sẽ biết.

-Hừ, em không phải là bà phù thủy.

-Em lầm rồi. Em chính là bà phù thủy cao tay nhất của ban Biệt vụ.

Phép màu kỳ lạ của em đã quật ngã được anh.

-Đừng ốm ở. Anh lẳng nhăng với ai thì chết với em.

Xe hơi của thiếu tướng Sulivong dừng trước một tòa nhà rộng. Quỳnh Loan giật mình:

-Khô quá em bảo, anh không nghe. Đây là trụ sở Phòng Nhì của bộ Tổng tham mưu. Tướng Sulivong mang thùng độc được đến cất. Rõ mình rượt theo vô ích. Nếu anh đừng tự phụ...

Chàng gật gù, giọng bí mật:

-Rồi em sẽ biết.

Quỳnh Loan gắt:

-Từ nãy đến giờ, anh đã ba lần hăm dọa là em sẽ biết. Vâng, sớm muộn, em sẽ biết. Nhưng thưa anh, em biết cái gì?

-Biết những điều em muốn biết.

Quỳnh Loan nhìn ra chỗ khác, vẻ mặt hậm hực. Bỗng nàng níu lấy áo chàng:

-Kìa anh.

Linh tính đàn bà báo nàng một việc khác thường. Văn Bình chưa kịp đáp thì hai bên đường đèn pha chiếu sáng rực vào cửa xe. Kèm theo tiếng nói oang oang:

-Yêu cầu ông bà xuống xe.

Văn Bình bị rơi vào ổ phục kích, đúng như Quỳnh Loan tiên đoán. Chàng khựng người trong một giây đồng hồ. Tuy nhiên, da mặt chàng vẫn bình thản như không hề xảy ra chuyện gì quan trọng. Nhìn chàng, người ta tưởng là người từ trên cung trăng rơi xuống, đầu óc đầy thơ và mộng không lưu tâm đến thực tế phũ phàng.

Quỳnh Loan ghé vào tai chàng:

-Em mang sẵn lựu đạn sa mù. Anh cúi xuống mở máy để em ném ra ngoài.

Văn Bình thản nhiên mở cửa xe:

-Không sao. Chúng mình cứ nghe lời họ. Xen này không được ghi trong vở kịch, nhưng cũng không sao.

Nàng lại hừ - tiếng hừ cổ hủ của nàng:

-Hừ, lúc này mà anh còn tự phụ.

Quỳnh Loan giữ Văn Bình lại không kịp nữa. Chàng đã đặt chân xuống đường. Bất đắc dĩ nàng phải bước xuống theo. Hai người được đón tiếp bằng một hòng súng tiểu liên Tiệp khắc. Một quân nhân Lào đội mũ sắt từ vệ đường trước mặt đứng dậy. Thì ra y núp sẵn trong hố cá nhân, đợi xe hơi của hai người đậu lại rồi xuất hiện.

Ủy ban tiếp đón không gồm một khẩu tiểu liên lẻ loi mà là 2, 4, 6 toàn là quân nhân đội mũ sắt, vây kín hai người vào giữa. Người đi đầu đeo lon trung úy, nghiêng đầu thi lễ:

-Chào ông

Văn Bình cũng nghiêng đầu:

-Không dám. Tại sao trung úy lại chặn tôi ở đây?

Viên trung úy cười nụ:

-Thưa, tôi không biết. Lệnh trên dặn chúng tôi giữ ông bà lại và mời vào văn phòng.

-Văn phòng?

-Vâng, văn phòng của thiếu tướng Sulivong.

Văn Bình hát hàm:

-Mời trung úy dẫn đường.

Hai người đi qua một cánh cổng lớn vào sân.

Lính núp sau lô cốt bằng bao cát chĩa súng cầm lưỡi lê ra ngoài. Đèn trong sân sáng rực. Viên trung úy mời chàng vào phòng khách, một căn phòng rộng trang trí bằng đồ gỗ tối tân. Hắn kéo ghế, giọng lễ độ:

-Xin mời ông bà ngồi.

Quỳnh Loan cất tiếng:

-Trung úy đưa chúng tôi vào đây có chuyện gì?

Hắn đáp, giọng ngọt ngào:

-Để gặp thiếu tướng Sulivong.

-Thiếu tướng Sulivong ra lệnh cho trung úy?

-Vâng.

-Tôi có công việc quan trọng, không thể chờ được.

-Yêu cầu ông bà đợi trong 5 phút

Mặc cho Quỳnh Loan gọi chuyện tên Trung úy nhanh nhẩu. Văn Bình bắt chân chữ ngũ, phì phèo thuốc lá Salem. Điều thuốc quen thuộc đối với chàng trong lúc này quý hơn thang thuốc đại bổ. Chàng ung dung ngửa cổ nhả từng vòng khói trắng lên trần nhà quét vôi trắng xóa, như kẻ vô công rồi nghề.

Nhìn chán trần nhà, chàng quay ra nhìn tranh treo trên tường. Liếc chàng bằng đuôi mắt, Quỳnh Loan tỏ vẻ khó chịu. Nếu trong phòng không có ai, nàng đã nhảy bỏ lại, véo chàng đến tóe máu. Là người đàn bà bách chiến bách thắng, nàng không chịu nổi thái độ bình tĩnh đến ngạo nghễ của chàng.

Tuy viên trung úy dặn đợi 5 phút, hai người ngồi đợi đã gần nửa giờ. Sốt ruột, Quỳnh Loan than thở với Văn Bình:

-Hỏng việc mất rồi.

Văn Bình thở dài:

-Đành vậy chứ sao.

Bộ mặt ưu tư của Quỳnh Loan bỗng đượm vẻ kinh ngạc. Nàng ngó chàng như đứa trẻ quan sát con sư tử trong vườn bách thú. Từ xưa đến nay, Văn Bình không phải là hạng người chủ bại. Trước cái chết cận kề, chàng vẫn tươi cười. Tại sao...

Nàng không kịp nghĩ thêm nữa. Cửa phòng mở rộng, hơi lạnh bên trong hắt ra mát rượi.

Thiếu tướng Sulivong ngồi sau cái bàn chữ nhật bằng sắt sơn xanh, bên trên để 2 cái máy điện thoại và khẩu súng lục, hòng chĩa ra cửa.

Y phục của Sulivong không khác lần sơ kiến với Văn Bình tại khách sạn Setha Palace. Vẫn cái sơ mi chim cò rộng thùng thình, vẫn làn râu mép gọt tía diêm dúa, tương phản với cái miệng mím chặt, như không bao giờ biết cười.

Thấy hai người vào, Sulivong không đứng dậy, mà chỉ giơ tay chỉ cái đi vắng kê sát tường. Văn Bình nghiêng đầu:

-Hân hạnh được gặp lại ông bạn buôn gỗ bạch đàn.

Trong cuộc tiếp xúc đầu tiên, Văn Bình đội lốt hoàng thân Sariket, còn thiếu tướng Sulivong là lái buôn gỗ bạch đàn. Đêm ấy, chàng khôi hài, nhắc đến thú ăn chơi của Vạn Tượng, nên Sulivong nhếch mép cười nhỏ nhẹ. Tuy nhiên, nụ cười chỉ thoáng qua trên cặp môi mỏng rồi tắt ngúm. Đêm nay, Sulivong cũng cười, song là cái cười chứa đầy chết chóc:

-Không dám. Chào hoàng thân Sariket.

Sulivong bật lửa châm thuốc hút, không quan tâm đến Quỳnh Loan mà nhan sắc nghiêng nước nghiêng thành đã làm đàn ông trên thế giới phải bồi hồi. Sulivong mơ màng nhìn khói thuốc màu lam quện tròn trong căn phòng đóng kín.

Văn Bình ngồi xuống đi vắng:

-Ông mời tôi đến đây làm gì?

Sulivong đứng dậy, giọng nghiêm nghị:

-Ông làm rồi. tôi không mời ông đến. Mà là ông tự ý ông đến.

-Vậy tôi xin phép ông được cáo từ.

Sulivong khoát tay:

-Muộn rồi, ông Văn Bình ạ. Muộn rồi, ông không thể tự do ra về nữa.

-Ông không có quyền giữ tôi.

-Thưa ông, tôi không có quyền giữ cô Quỳnh Loan vì trên giấy tờ cô Quỳnh Loan là nhân viên sứ quán được hưởng chế độ bất khả xâm phạm ngoại giao. Còn ông...ông phạm rất nhiều tội đối với luật pháp nước Lào.

-Tội gì?

-Thứ nhất, tội nhập cảnh lậu. Hồi chiều, ông đã rời thủ đô Vạn Tượng. Nửa đêm, ông bí mật trở lại. Riêng tội này đủ làm ông rũ tù. Thú thật với ông, người khác nhập cảnh lậu chỉ bị phạt vạ, hoặc nặng lắm là nửa tháng tù. Riêng ông, tòa án sẽ phạt nặng hơn.

-Tại sao?

-Vì ông đã trái lời cam kết. Thái độ ngoan cố của ông làm chính phủ hoàng gia gặp rất nhiều khó khăn trong việc thương thuyết với Quốc tế Đặc

vụ.

-Dầu sao tôi cũng là đồng minh của ông. Tôi lên đây, không phải để bảo vệ quyền lợi cho nước tôi.

-Đồng ý. Song chúng tôi đã khấn khoản yêu cầu ông về Sài Gòn. Ông có tình trở lên để phá chúng tôi. Sự có mặt của ông đã đi ngược lại quyền lợi của chính phủ hoàng gia.

-Bây giờ, ông muốn gì?

-Ồ, tôi chẳng muốn gì cả. Vì mọi việc đã được hoàn tất. Chúng tôi đã thu hồi thùng độc dược trong tay Quốc tế Đặc vụ, sau khi thanh toán số tiền 2 triệu đô la.

-Vậy, ông hãy để tôi tự do.

-Hà, hà, nội vụ không dễ dàng như ông tưởng đâu. Thú thật là tôi rất muốn tha ông, nhưng còn Quốc tế Đặc vụ.

-Quốc tế Đặc vụ?

-Vâng. Sam Phoun đòi chính phủ hoàng gia bắt ông. Nhân danh hoàng thân Thủ tướng tôi phải cam kết với hắn. Nếu không, hắn từ chối không trả thùng độc dược.

-Bắt về tôi nhập cảnh lậu không đi đến đâu ông ạ. Nếu cần, chính phủ Sài Gòn sẽ ông bố bức công điện của ông mời tôi lên Lào để hợp tác. Sợ mang tiếng, chính phủ hoàng gia sẽ phải tha tôi.

Sulivong ném điều thuốc vào cái bình lớn pha lê đựng hoa:

-Ông quên rồi. Tội nhập cảnh lậu không đủ giữ ông trong tù một thời gian, thì chúng tôi còn tội khác. Chẳng hạn, tội giết người.

-Tôi không giết ai hết.

-Hừ, xác Simun còn nằm trong xe ông ngoài đường. Không lẽ ma quỷ đất Lào hiện lên, giết chết Simun. Ông Văn Bình ơi, Simun là võ sĩ nổi danh ở Vạn Tượng. Ngoài ông ra, không ai độ sức nổi với hắn. Chúng tôi đã nắm được bằng cứ cụ thể.

Văn Bình quay sang Quỳnh Loan:

-Thôi, em về đi.

Quỳnh Loan lắc đầu:

-Em không về.

Sulivong quay khẩu súng ru lê trong tay:

-Cô Loan không về là đúng. Lẽ nào cô Loan bỏ được ông cô độc ở nơi đồng đất xứ người.

Quỳnh Loan quắc mắt:

-Tôi rất ghét đàn ông hỗn xược.

Sulivong cúi đầu:

-Xin lỗi cô.

Văn Bình đứng dậy:

-Ngoài ra, tôi lại yêu cầu ông không được đụng chạm vào đời tư của người khác. Quỳnh Loan vô tội. Nàng có quyền rời khỏi căn nhà này.

Giọng Sulivong trở nên gay gắt:

-Bảo có quyền e không đúng. Vì cô Quỳnh Loan cũng phạm tội giết người. Cô Loan đã giết nhân viên của tôi gần Công ty dược phẩm Thần Tiên.

Quỳnh Loan đỡ người, dựa lưng vào ghế. Sulivong quả là một con cáo già tình báo.

Văn Bình vẫn thản nhiên, nhưng không nghe Sulivong nói. Chàng rút thuốc ra hút:

-Té ra ông cho người theo sau chúng tôi.

Sulivong nhún vai:

-Dĩ nhiên. Vì đây là giang sơn của tôi. Ông đề phòng rất chu đáo, song ông còn quên Sulivong chu đáo hơn ông.

Đột nhiên Văn Bình nhả mặt vút điếu Salem xuống đất:

-Tấn kịch hạ màn rồi. Tôi xin chào ông để về tòa đại sứ.

Sulivong nhếch mép cười nham hiểm:

-Vâng, ông sẽ được về sau khi trả lời với tòa án về tội hạ sát Simun.

-Ông không có bằng cứ.

-Hừ, để tôi trưng bằng cứ cho ông khỏi thắc mắc. Trong phòng Simun, tôi đã sai gắn một cái khẩu cảm nghe trộm (3). Là sĩ quan điệp báo lỗi lạc, hẳn ông đã biết rõ công dụng của dụng cụ điện tử tân tiến này. Tôi biết Simun là nhân viên của Quốc tế Đặc vụ từ lâu nên để tâm theo dõi. Nhờ khẩu cảm nghe trộm, tôi đã ghi âm được cuộc đối thoại giữa ông và Simun. Tôi cũng theo dõi được cuộc đấu võ hào hứng giữa hai người dưới hầm. Ông khôn mà không khôn ngoan. Simun là đệ tử của điện thoại, ở đâu hẳn cũng đặt điện thoại, vì vậy hẳn lọt vào cạm bẫy của tôi. Hai sĩ quan hữu thế cấp tá đã có mặt trong văn phòng của tôi và nghe hết những lời ông nói với Simun. Giết người, ở nước nào cũng xử tử. Luật pháp Lào rất khoan hồng nên chỉ xử ông chung thân khổ sai mà thôi. Tuy nhiên...

Sulivong ngừng lại, rút thuốc lá, rồi tiếp:

-Tuy nhiên, tôi sẵn sàng xét lại số mạng của ông và của cô Quỳnh Loan, nếu...

Quỳnh Loan cướp lời:

-Nghĩa là thiếu tướng muốn điều đình?

Sulivong lắc đầu:

-Danh từ điều đình của cô không đúng với thực trạng. Đúng ra, đây là sự khoan hồng của tôi với một cơ quan điệp báo bạn. Nếu tôi giao ông Văn Bình cho tòa án, không ai có thể cứu nổi. Vậy, tôi yêu cầu cô nghĩ lại.

Quỳnh Loan nổi nóng:

-Ông đừng hòng tôi thuyết phục Văn Bình đầu hàng.

Sulivong xua tay:

-Cô đừng danh từ quá nặng. Tôi đâu dám bắt ông Văn Bình đầu hàng. Và lại, người ta chỉ bắt địch đầu hàng. Dầu sao chúng ta là bạn...

Văn Bình cười nhạt:

-Vâng, chúng ta là bạn. Vậy thưa bạn, bạn đòi điều kiện gì?

Sulivong gieo mình xuống ghế, giọng nhỏ nhẹ:

-Rất dễ dàng. Chỉ một phút xong.

Văn Bình chìa tay:

-Tôi bằng lòng. Ông đưa giấy ra cho tôi ký.

Lần đầu tiên, trên mặt thiếu tướng Sulivong, con cáo già điệp báo Lào quốc, hiện ra vẻ sững sốt. Quỳnh Loan cũng sững sốt không kém Sulivong. Nàng có cảm tưởng Văn Bình cố tình dẫn nàng vào mê hồn trận và bỏ nàng lạc lõng, không tìm ra lối thoát.

Giây phút sững sốt trôi qua, Sulivong lấy lại vẻ điềm đạm cố hữu. Rút trong túi ra mảnh giấy gấp tư. Sulivong nói:

-Ông bạn Z28 quả là một nhân vật phi thường. Tôi giao dịch với hàng trăm người, bạn có, địch có, song chưa hề gặp người nào mưu dũng song toàn như ông bạn. Ông bạn đã đọc được tư tưởng của tôi. Vâng, tôi muốn ông bạn ký vào tờ giấy nhận tội. Nhận tội giết Simun. Phiên ông bạn đọc lại trước khi hạ bút. Kẻo mai kia lại bảo tôi ép buộc.

Văn Bình vớ lấy cái bút chì nguyên tử trên bàn, sửa soạn ký. Quỳnh Loan cản lại:

-Anh để em đọc lại.

Văn Bình lắc đầu:

-Đọc lại vô ích. Trong hoàn cảnh này, anh phải chọn một trong hai điều, ký hoặc không ký, thế thôi. Không ký, anh sẽ phải ra tòa về tội sát nhân.

Thà anh ký.

-Thì anh ký cũng vậy. Mai kia, người ta sẽ dùng chữ ký để làm áp lực đối với anh.

Sulivong xen vào:

-Cô đừng nghi oan cho tôi, tội nghiệp. Tôi không hề có ý định bắt chẹt. Phải có chữ ký của ông Văn Bình, tôi mới thuyết phục nổi Sam Phoun.

Văn bình hỏi Sulivong

-Hiện Sam Phoun ở đâu?

-Theo thỏa ước, chính phủ hoàng gia cấp cho Sam Phoun một sổ thông hành ngoại giao đặc biệt. Giờ này có lẽ hắn đã rời khỏi Vạn Tượng. Song tôi không thể liên lạc với hắn bằng siêu tần số.

Văn Bình nói:

-Cám ơn ông. Bây giờ tôi xin ký. Ông cũng là lãnh tụ điệp báo đại tài. Vì ông đã đoán trước tôi phải ký.

-Ồ, phen này tôi tạm thắng, và ông tạm thua. Lần sau đến lượt tôi tạm thua, và ông tạm thắng. Nghề điệp báo thành công hoặc thất bại là thường.

Sulivong xô ghế, giọng trở nên ngọt ngào:

-Từ phút này, chúng ta hòa lại với nhau. Xin đề nghị uống mừng một chai sâm banh.

Sulivong bấm nút trên bàn giấy. Tường sau lưng nứt làm đôi, để lộ một tủ rượu bằng gỗ quý nổi vân tròn bóng loáng. Mở ra, Văn Bình thấy toàn rượu Pháp. Sulivong giải thích:

-Tôi còn một chai sâm banh 1953. Chắc ông bạn sẽ hài lòng. (9)

Văn Bình soi chai rượu dưới ánh đèn:

- Thật hân hạnh. Trong vòng 16 năm, từ 1943 đến 1958, chỉ có sâm banh cất năm 1953 là ngon nhất. Có lẽ ông phải mua mấy chục ngàn kíp một chai.

Sulivong nở nụ cười tươi như hoa (lần đầu tiên cười vui vẻ):

- Ông là người sành rượu thật. Đúng vậy, sâm banh 1953 hiện nay đắt như vàng. Tôi phải nhờ bạn thân mua riêng bên Pháp. Tính theo tiền quan, giá tiền như ông vừa nói. Tôi để dành trong tủ từ một năm nay. Chả mấy khi có bạn quý.

Văn Bình mỉm cười, ý nhị:

- Ông đừng cho chúng tôi uống acônít thì khôn

Acônít – phụ tử - là một trong những độc dược đựng trong thùng kẽm vừa được Quốc tế Đặc vụ hoàn trả cho chánh phủ hoàng gia. Mặt Sulivong

hơi tái – có lẽ vì giận dữ - rồi trở lại bình thản:

-Hừ, nếu đầu độc ông, tôi dùng nọc độc nhện đen, nguy hiểm hơn nhiều. Nhân viên trong Công ty Thần tiên thường gọi nó là Bà chú Thuốc độc.

Quỳnh Loan xen vào:

- Lạ nhỉ, sao không gọi là ông vua thuốc độc?

Sulivông giải thích:

- Vì thừa cô, giống nhện độc *Latrodectua mactana* này là nhện cái. Đặc điểm của nó là 8 chân, 8 mắt. Thuốc độc do nó tiết ra rất nguy hiểm. Con cái nguy hiểm hơn con đực. Hơn nữa, con cái lại chuyên ăn thịt con đực.

Văn Bình nâng ly sâm banh sủi bọt lên môi.

Trông cử chỉ thân thiện của Văn Bình và Sulivông, không ai ngờ được họ có thể ăn tươi, nuốt sống nhau như chơi.

Chuông điện thoại reo nhẹ. Cầm lên nghe, Sulivông bỗng nhăn mặt. Rồi quay sang phía Văn Bình:

- Xin lỗi ông bạn. Tôi phải đi ngay. Nhân viên của tôi xe lái xe đưa ông bạn và cô Quỳnh Loan về sứ quán Nam Việt.

Văn Bình đặt ly pha lê xuống bàn:

- Trừ phi ông muốn kiểm soát chặt chẽ, còn nếu chúng tôi được hoàn toàn tự do thì khỏi cần tài xế đưa về.

Sulivông giơ ngón tay lên trời, phân bua:

- Ô, ông được tự do, hoàn toàn tự do. Ông muốn đi đâu, muốn làm gì, tùy ý. Tuy nhiên, đề phòng Quốc tế Đặc vụ ám hại ông, tôi cho một vài nhân viên tin cậy bí mật theo sau. Cho đến ngày ông lên phi cơ. Mai có chuyến phi cơ sớm, ông và cô nên về là hơn.

Văn Bình cảm ơn một tiếng cộc lốc. Sulivông cho chàng hoàn toàn tự do song lạ phái nhân viên rình mò từng giây, từng phút. Nhưng chàng đã quen với cảnh hộ tống bắt dắc dĩ này nên thản nhiên như không. Sulivông mở cửa cho Văn Bình và Quỳnh Loan ra ngoài. Văn Bình khen ngợi:

- Văn phòng của thiếu tướng được canh phòng nghiêm mật ghê. Về Sài Gòn, tôi sẽ bắt chước sáng kiến của thiếu tướng.

Sulivông phồng mũi:

-Đại tá quá nhũn nhặn, Giới đồng nghiệp quốc tế đều khét tiếng đại tá.

Lần đầu hai đối phương xung hô với nhau theo cấp bậc. Quỳnh Loan nhún vai cười thầm một mình. Nàng biết Văn Bình đã sắp sẵn kế hoạch đối phó nên không phát biểu ý kiến.

Lính gác bóng súng chòia. Ra khỏi cổng, Văn Bình lên tiếng:

- Chúng tôi có xe riêng. Nếu cần, xin thiếu tướng cho nhân viên lái xe theo sau.

Mặt Sulivông hơi cau:

-Vâng, tôi xin lãnh ý của đại tá. Tuy nhiên, tôi trân trọng nhắc lại rằng đại tá đừng hy vọng cho nhân viên của tôi gửi bụi, Vạn Tượng nhỏ như mùi soa hỉ mũi, nhân viên của tôi thuộc từng ngõ hẻm, từng căn nhà. Sau những chuyện đáng tiếc, tôi không muốn gây thêm hiểu lầm nữa.

-Thiếu tướng vừa hứa là chúng tôi muốn đi đâu tùy ý...

-Vâng, Đại tá được tự do trong địa phận Vạn Tượng

Không bắt tay Sulivông. Văn Bình treo lên xe. Chàng nhường vô lăng cho Quỳnh Loan. Xe hơi bon bon trên con đường heo hút. Chiếc Mercedes hộ tống lù lù theo sau. Quỳnh Loan hỏi chàng:

- Chúng mình đi đâu?

Chàng đáp:

-Em về tòa đại sứ.

-Còn anh?

-Đến khúc rẽ, em cho anh nhảy xuống.

Văn Bình treo ra băng sau. Sumun vẫn ngồi dựa lưng vào ghế, gương cặp mắt thao láo nhìn chàng. Trông hẩn, không ai dám bảo là người chết. Sulivông cố tình quên thi thể Sulivông trên xe, không sai nhân viên mang đi nơi khác.

Sực nhớ ra, Văn Bình lúc túi xác chết. Trong bóp phoi, ngoài giấy bạc và căn cước, chàng tìm thấy nửa tờ đô la xé theo hình răng cưa. Đó làm ám hiệu liên lạc của Quốc tế Đặc vụ. Văn Bình cất nửa tờ đô la vào túi. Chàng hơi giật mình khi thấy một tấm danh thiếp in chữ nổi bằng kim nhũ để tên một thương gia ở đường Khoun Bourom:

Tiao Saho

38 đường Khoun Bourom

Vạn Tượng.

Con số 38 như làn chép xẹt trong tiềm thức Văn Bình. Tập hồ sơ về Quốc tế Đặc vụ từ từ diễn qua trí chàng, rõ ràng như cuộn phim trên màn ảnh đại vĩ tuyến....

.... 38, con số 38 lạ lùng....

Trước khi tắt thở vị độc được, thiếu tá Sim Leng đã nhắc đến hai tiếng ba, tám... Mila cũng trời trắng... ba, tám...

Văn Bình không quên được giây phút lâm chung Simun dưới hầm vũ trường. Trước khi chết, hắn muốn nói nhiều với chàng song lưỡi đã cứng lại. Luồng mắt lơ dờ của hắn dán vào túi chàng bỏ ví tiền. Khi ấy, chàng không để ý. Giờ đây, chàng đã hiểu.

Quỳnh Loan lái xe vào một con đường tối om. Văn Bình nói vào tai nàng:

- Em phóng nhanh lên, Phóng hết tốc lực.

Quỳnh Loan đạp ga xăng. Văn Bình kiên xác Simun đặt ngò ngay ngắn bên nàng. Nàng nhăn nhó.

- Trời ơi, em sợ lắm.

Văn Bình suýt phì cười. Tuy là điệp viên lỗi lạc, nàng vẫn là đàn bà. Đàn bà không sợ chết, song lại sợ kiến bò vào quần áo, sợ chuột lắt chạy qua phòng. Chàng an ủi.

- Hắn phải ngò gần em để đánh lừa nhân viên Phản gián của Sulivông.

Chàng gỡ bóng đèn trên trần xe, vút qua cửa xuống đường. Lát nữa, chàng mở cửa, đèn xe sẽ không bật sáng. Phương pháp nhảy xa ở đường queo thường được điệp viên trên thế giới sử dụng mỗi khi bị rượt đuổi. Tuy nhiên, Văn Bình có hy vọng bị bắt được bọn nhân viên của Sulivông thiếu kinh nghiệm quốc tế.

Kim đồng hồ tốc độ vượt qua con số 140. Xe hơi chồm lên như muốn hất ngã hai người qua cửa. Ngồi trước vô lăng, Quỳnh Loan bình tĩnh nhìn con đường gồ ghề. Văn Bình nói lớn:

- Thêm ga nữa.

Quỳnh Loan đã tới tốc độ tối đa, 160 cây số một giờ. Đến ngã tư nàng thắng lại. Bánh xe rít lên một tiếng kinh hồn. Văn Bình băng mình ra ngoài.

Đèn hậu hấp háy rồi biến mất. Quỳnh Loan tắt đèn, rẽ sang bên trái. Chiếc Mercedes đen sì vút tới.

Quỳnh Loan lái vào đường bờ đê dẫn tới khu Si- mương, nơi tọa lạc tòa đại sứ Việt nam. Nàng mở đèn, rồi giảm tốc độ. Tuy gió lạnh thổi phàn phật, trán nàng vẫn ước mồ hôi. Từ lâu, nàng chưa có dịp phóng trên 150 cây số một giờ, Ở độ nhanh kinh khủng này, một con muỗi bay qua mắt có thể đưa tay lái xuống ruộng.

Quỳnh Loan cười mỉm khi thấy đèn ngoài cổng sứ quán sáng rực, và cửa sắt mở hé. Nhân viên an ninh của sứ quan đã tuân lệnh nàng. Nàng bóp kèn 3 lần liên tiếp. Một người đàn ông mặc kaki mở toang cửa. Nàng lái tuột vào.

Thế là xong!

Bây giờ đến lượt Văn Bình. Như đã quyết định từ trước, chàng sẽ liên lạc với nàng bằng vô tuyến. Chàng đi đâu, nàng không biết, song nàng có linh tính là chàng đang đánh ván bài chót đêm nay giữa những nguy hiểm chết người.

Toàn thân Quỳnh Loan đau như bị đánh. Nàng dặn người gác khóa cổng, rồi thông thả trèo lên lầu. Đột nhiên, nàng cảm thấy lạnh. Nàng cảm thấy thèm uống một ly rượu, thứ huyết-ky đặc biệt mà chàng ham thích. Nàng thèm rượu không phải vì lạnh. Có lẽ vì nhớ đến Văn Bình.

Văn Bình nhóm dậy trên nền cỏ. Chiếc Mercedes của phản gián đã vụt qua. Từ phút này, chàng có thể yên tâm hành động. Chàng vuốt vai, hít khí trời trong trẻo và mát rượi gần sáng vào ngực. Đồng hồ tay chàng bị vỡ kính nên chàng không biết mấy giờ. Tuy nhiên, chàng đoán đã tới 2 giờ sáng. 2 giờ sáng là giờ thần tiên nhất của đàn ông và đàn bà yêu nhau.

Định mạng oái ăm đã đưa chàng trở lại khu Chợ mới, một trong các khu thanh lâu của Vạn Tượng ban đêm. Tiệm đấm bóp Sen Trắng đã đóng cửa kín mít. Thiếu Cơ, người đàn bà điểm đàn kỳ lạ, đã chết. Giờ này, Văn Bình thường vào tiệm đấm bóp, nằm dài trên ghế cho bàn tay phụ nữ mềm mại mân mê từng thớ thịt trước khi tắm nước rữ hết bụi bặm ưu tư trong ngày. Nếu Thiếu Cơ còn sống, chàng đã hẹn nàng trên lầu của tiệm Sen Trắng.

Những người đàn bà quen chàng tại nhà tắm công cộng đều sa vào số kiếp thảm thương. Suzy (1), đóa hoa phi thường của Đông kinh, đã làm vợ Timosenko, kẻ thù không đội trời chung của chàng. Lâu lắm, chàng không được tin tức về nàng.

Bất giác, chàng nhớ lại những nhà tắm lạ lùng ở Đông Kinh, nơi chàng gặp mỹ nhân Suzy. Với số tiền tương đương 10 đồng Việt Nam, người dân Nhật có thể tắm gội sạch sẽ trong nhà tắm công cộng. Văn Bình từng tắm chung lộn với đàn ông, đàn bà, trẻ con trần như nhộng trong hồ tắm nước nóng ở Beppu (2). Chàng cũng đã tắm cát, nằm dài trên bãi cát gần hỏa diệm sơn, trong khi một người xúc cát bằng xẻng, phủ kín thân thể. Sau nửa giờ, cát nóng bỏng làm da thịt thoải mái.

Chàng thú nhất tắm hơi Thổ nhĩ kỳ ở Đông kinh (3). Chàng đã la cà tới hàng chục nhà tắm (4) trong một đêm. Chán chê, chàng mò xuống khu Asakusa dưới sự hướng dẫn của bọn ma cô chuyên nghiệp đợi du khách trước cửa nhà tắm thượng lưu Tokyo onsen ở đại lộ Ginza. Tại đó, với

1.000 yên – gần 500 đồng Việt Nam – du khách được coi những cuộc trình diễn đặc biệt vô cùng đặc biệt giữa đàn ông và đàn bà...

Những thú vui quái đản này đã được nhập cảng vào thành phố Vạn Tượng. Cũng có những nơi chiếu phim cho khán giả thừa tiền và dư sức khỏe. Cũng có quán rượu chơi đánh bài thoát y, nghĩa là thua một ván là – bắt luận nam nữ - phải cởi bỏ một món quần áo cho đến lúc không còn gì nữa (5)... Với Quỳnh Loan cặp kè một bên, Văn Bình như tù nhân bị giam lỏng. Có lẽ chuyến công tác này là chuyến ngoạn nhất của chàng, từ ngày phục vụ dưới quyền ông Hoàng.

Chàng mừng rơn khi thấy một chiếc xe Chevrolet kiểu mới dài ngoằng nằm sát hàng rào một biệt thự lớn, bảng số ngoại giao đoàn lấp lánh dưới ánh đèn đường. Hiện chàng cần xe hơi để tới đường Khoun Bourom.

Nụ cười trên môi chàng vụt tắt. Chàng tiến lại gần xe, sửa soạn mở cửa thì một nhân viên cảnh sát đeo súng ngồi thụp phía sau vụt đứng dậy, hỏi lớn:

- Ai đây?

Thế mới rầy rà! Dầu muốn dầu không, chàng phải trình giấy. Song chàng không có thời giờ. Chàng phải cấp tốc bịt miệng gã cảnh sát đa sự.

Hắn khệnh khạng vòng đầu xe lại phía chàng, một tay về vào thắt lưng. Sở dĩ hắn thận trọng vì đêm nào gian phi cũng cướp súng của nhân viên công lực.

Cách Văn Bình một thước, hắn đứng lại, giọng hách dịch:

- Căn cước đâu?

Chàng đoán đúng. Hắn bắt chàng trình giấy. Chàng bèn gật đầu:

- Thưa, giấy đây.

Chàng phóng quả đĩa rét vào mặt gã cảnh sát hờ hênh. Tuy chàng đánh nhẹ, hắn vẫn ngã nhào vào tường. Chàng lôi hắn dậy bồi thêm một phát atemi êm ái vào xương sườn. Chàng cần hắn ngủ thiếp trong vòng một giờ. Sau thời gian này, chàng đã hoàn thành công tác.

Chương 8 (e)

Xe hơi có lính gác, chắc chủ nhân phải là nhân viên ngoại giao quan trọng. Trên nguyên tắc, “mượn” xe của ngoại giao đoàn là điều cấm kỵ nghề nghiệp. Song trời đã khuya, chàng không thể tìm ra xe nào nữa.

Chàng chất lười nổ máy. Động cơ tới tận nỗi xe chạy được một quãng vẫn không gây ra tiếng động. Chàng tắt đèn pha, lái vòng ra bờ đê, lên đường Khoun Bourom.

Ngôi nhà mang số 38 là một biệt thự rộng mênh mông ở khuất trong hẻm, vườn đầy cây trái um tùm, tường cao hai thước rưỡi, cửa sắt bọc tôn dày, đạn bắn không thủng.

Văn Bình rút máy vô tuyến walkie-talkie trong người ra, kéo ăng ten lên cao, bắt đầu liên lạc với Quỳnh Loan.

- Alo, Alo, Lê Lợi đây. Yêu cầu Nguyễn Huệ lên tiếng.

Quỳnh Loan đợi chàng gọi từ lâu trước cửa sổ mở rộng. Nàng ghé miệng sát máy:

- alo, Nguyễn Huệ nghe rõ rồi. Lê Lợi ở đâu?

- Ở địa chỉ em đã biết.

- Ở đâu?

- Khổ quá, anh dặn e hỏi tới, em quên rồi ư?

- Xin lỗi, em quên mất rồi.

- Gần phi trường Wattay. Con đường hẻm trước mặt tòa đại sứ Bắc Việt.

- À, em nhớ ra rồi. Anh cần em lên không?

- Cần.

- Nhưng em đi sao được? Họ đậu xe án ngữ ngoài cổng.

- Bảo cho họ biết là họ không được quyền rượt theo. Nếu họ ngoan cố, em xia cho họ một băng tiểu liên.

- Em van anh. Em ngán súng đạn lắm.

- Vậy thì chịu.

- Em đề nghị với anh, sau tòa đại sứ có một ngõ hẻm ra chợ Si mường.

Em đi lối này thì họ không thể biết được.

- Họ gồm mấy người/

- Ba. Một tài xế. Hai nhân viên mặc thường phục.

- Được. Em chuẩn bị lên ra lối sau đi. Anh sẽ chờ em ở đầu hẻm gần trường bay.

- Từ Si mường lên Wattay em không có xe. Giờ này, không còn tắc xi nữa.

- Phiền nhỉ!

- Anh về đón em được không?

- Anh sẽ cố gắng. Nhớ nhé, anh lái xe díp màu trắng. Loại xe díp của Ủy hội Quốc tế.

- Vâng. Em đi liền.

- Chào em và hôn em ngàn lần.

Cả Văn Bình lẫn Quỳnh Loan đều tắt máy walkie-talkie. Songlập tức cả hai đều mở một luồng sóng khác: làn sóng 8 kiloxich của nhân viên phản gián Vạn Tượng. Trong máy nổi lên tiếng rè rè quen thuộc. Rồi giọng nói khàn khàn vọng ra:

- Trăng rằm gọi Mặt trời. alo alo...
- Mặt trời đáp, cũng bằng giọng đàn ông ngái ngủ khàn khàn:
- Mặt trời ghé đây, Trăng rằm nói đi.
- Thưa, chúng tôi vừa bắt được một cuộc nói chuyện bằng vô tuyến, làn sóng 5 kiloxich giữa cô Quỳnh Loan và Z.28
- Lạ quá, họ về tòa đại sứ rồi còn gì?
- Vì vậy chúng tôi rất ngạc nhiên.
- Còn ngạc nhiên gì nữa? Dọc đường Z.28 đã nhảy xuống. Tôi đã nói trước mà các anh không chịu mở rộng mắt. Lúc xe hơi tắt đèn hậu và phóng trên 140 cây số một giờ, anh quên rồi ư?
- Thưa...
- Đồ ăn hại. Thiếu tướng biết chuyện thì các anh rũ tù.
- Thưa bây giờ, chúng tôi vào trong sứ quán tìm Z.28.
- Muốn chết mất xác hả? Tòa đại sứ được hưởng quyền bất khả xâm phạm, các anh tới, họ bắn nát óc.
- Nguy lắm, xin đại úy cứu anh em chúng tôi.
- Lái xe cấp tốc lại chợ Sĩ mương đón họ. Riêng tôi, tôi sẽ cho một toán lên chặn đường hẻm gần phi trường.
- Cảm ơn đại úy.
- Cảm ơn cóc khô. Không theo kịp Z.28 thì đừng trách.
- Dạ.

Cả Văn Bình lẫn Quỳnh Loan đều cười khoái trá. Cuộc liên lạc vô tuyến chỉ là kẻ mọn để phỉnh gạt bọn thuộc viên khờ khạo của con cáo già phản gián Sulivong.

Quỳnh Loan chiếu viễn kính hồng ngoại tuyến ra đường. Con đường trước sứ quán vắng tanh. Bọn nhân viên phản gián đã hối hả trèo lên xe Mercedes phóng nhanh như bị ma đuổi.

Quỳnh Loan mở ga-ra lấy chiếc Iso-Griffo, loại xe 2 chỗ ngồi đặc biệt, tốc lực 250 cây số một giờ, tính tiền Việt Nam gần 9 triệu đồng. Nàng điềm nhiên phóng ra cổng. Dầu nhân viên phản gián còn túc trực ngoài đường cũng không theo kịp nàng. Loại Iso-Griffo là xe hơi chạy nhanh như mũi

tên, được giới gián điệp quốc tế coi là báu vật, giá tiền đắt hơn xe Hoa kỳ khổng lồ hoặc xe đua sang trọng của hãng Mercedes.

Trong nháy mắt, Quỳnh Loan đã biến dạng. Nàng có cảm tưởng đang lướt trên mây. Tay xe chạy nhanh, nàng không bị ngột vì ổ gà và gió mạnh. Chiếc Iso-Griffo được chế tạo riêng cho những người mê say tốc độ và tiện nghi tối tân.

Ba phút sau, nàng băng băng lên giốc. Ở đầu giốc là một biệt thự mới cất trên một khoảng đất rộng bằng dinh Độc Lập ở Sài Gòn. Theo lời Văn Bình dặn, nàng vòng xe ra sau, nhìn lên mái nhà. Hai ngọn đèn nê-ông bên cửa sổ ở lầu hai mở hé, còn sáng. Cửa sổ ở lầu hai mở hé nghĩa là nàng có thể tự do lên lầu, không sợ gặp ai.

Quỳnh Loan nhún vai cười thầm. Nàng cười thầm ông Hoàng vì quá cẩn thận, cẩn thận đến thành khô hài. Tấn kịch sắp hạ màn, giá ai gặp nàng vào tòa biệt thự này cũng chẳng sao.

Nàng mở xác lấy ra một chùm chìa khóa. Toàn chìa Vachette loại đặc biệt. Loại này rất khó mở. Nhiều tay bộm quốc tế đã phải bó tay chịu thua trước khóa Vachette. Chủ nhân tòa nhà đã lo liệu chu đáo bằng cách giao cho Văn Bình một bộ chìa. Ổ khóa được bỏ dầu thường xuyên nên cửa sắt mở ra êm ru.

Quỳnh Loan đi xuyên qua một vườn rau trồng hoa. Mùi hoa thơm ngát tạt vào mũi nàng. Hương hoa gần sáng chứa đựng một sự quyến rũ lạ lùng. Nàng khựng người, da thịt nóng bừng, máu đập mạnh trên thái dương. Nàng có cảm giác như Văn Bình đang ôm nàng hôn trong gian phòng vắng...

Nàng đến một cửa hông lớn bằng gỗitech bọc kém dày. Cửa mở, nàng lọt vào. Nàng đứng yên một phút cho quen với bóng tối, rồi trèo thang lầu. Thang lầu bóng như sàn nhảy ở vũ trường, nhiều lần nàng suýt trượt ngã.

Nên gác ở lầu nhất được rót một loại mô-kết bằng len pha chất ni lông màu cận rượu chát. Riêng tấm thảm này đã trị giá hai, ba triệu đồng. Chủ nhân phải là người tỉ phú.

Quỳnh Loan đi hết hành lang, rẽ sang bên phải, và tra chìa khóa vào một ổ khóa đặc biệt. Ổ khóa này là một kỳ công của kỹ nghệ Đức quốc. Cái chìa dài đúng 7 phân, gồm một trăm răng khác nhau, không ai mở nổi. Muốn lọt vào phòng phải có chìa. Rèn chìa giả không được vì ổ khóa gồm nhiều bộ phận tinh vi, ruột bánh mỳ hoặc sáp ong không thể lấy khuôn.

Dùng đạn để phá ổ khóa là hành động vô ích vì cánh cửa được gắn thép dày, loại thép chiến xa, đạn đại liên bắn không suy xuyên.

Nằm trong phòng, chủ nhân được an toàn không khác trong lô cốt bê tông cốt sắt. Quỳnh Loan nóng ruột muốn biết chủ nhân là ai. Văn Bình cho biết chủ nhân là một nhân vật quan trọng thân cận với hoàng thân Thủ Tướng Ai Lao. Văn Bình không rõ tên thật của nhân vật này. Theo kế hoạch, Quỳnh Loan gọi y là Perrette. Còn y gọi nàng là Pierre.

Nàng bước vào một phòng khách rộng rãi, trần thiết cực kỳ sang trọng: bàn ghế đời vua Lê y 16 mua từ Pháp gửi sang, thảm len Ba Tư, đá vân Ý đại lợi, thủy tinh và pha lê của Đức...

Nàng đến cánh cửa cuối phòng gõ 5 tiếng. Nghỉ hai phút, nàng gõ lại. Cửa mở. Một người đàn ông mặc quần áo sẵn bước ra, chào bằng tiếng Pháp đúng mẹo luật:

- Hân hạnh được gặp anh Pierre.

Nàng đáp ngay:

- Chào Perrette.

Người được gọi là Perrette chờ người trên ngưỡng cửa như bị đánh vào gáy. Y lặng tái trong giây phút, mắt nhìn Quỳnh Loan trân trân. Rồi y lắc đầu nhiều lần như để kiểm điểm lại hình bóng trước mắt là ma quỷ hay là người thật. Vì người thật bằng xương bằng thịt không thể đẹp đến thế.

Về mặt ngơ ngác của gã đàn ông đa tình làm Quỳnh Loan phì cười. Rồi nàng cười lớn khi nhớ đến mật danh Pierre và Perrette. Y là đực rựa lại mang tên Perrette, tên đàn bà. Còn nàng là đàn bà thì y gọi là Pierre. Y ngấm nàng hau háu:

- Xin lỗi, tôi định ninh “Anh Pierre” là đàn ông.

Quỳnh Loan khép cửa giùm gã đàn ông đứng bất động như bị chôn chân vào sàn gác:

- Tôi cũng vậy. Tôi định ninh Perrette là đàn bà... Song danh tính không phải là điều quan hệ. Ông đã biết tôi là ai.

- Vâng. Cô là nhân viên thân tín của Z.28. Tôi đợi cô từ nhà nhem tối. Công việc xong chưa, thưa cô?

- Gần xong rồi. Tôi đến đây mời ông đi.

- Vâng, tôi xin liên lạc ngay với bộ tham mưu riêng của hoàng thân Thủ tướng.

Quỳnh Loan khoát tay, giọng ngọt ngào:

- Thưa, Z28 dặn tôi nói với ông...

Sực nhớ ra, Perrette đập trán.

- Trời, suýt nữa tôi quên. Xin lỗi cô lần nữa. Theo thỏa ước riêng giữa ông Hoàng và chúng tôi, tiền phí tổn cho công tác này là một triệu đô la. Tôi đã bỏ trong va li, toàn bạc 100, phiền cô mang về Sài Gòn.

Y cầm cái va li nhỏ đặt trên giường, đưa cho Quỳnh Loan. Nàng cảm ơn bằng nụ cười quyến rũ. Như bị nàng thôi miên, y tiếp:

- Còn điều khoản thứ hai, tôi đã ra lệnh cho quân khu miền Nam dành mọi sự dễ dãi cho biệt kích của ông Hoàng vượt biên giới vào đường mòn Hồ Chí Minh.

- Cảm ơn ông.

- Cô dẫn tôi đi không?

- Thưa không. Xin ông đọc chi tiết trong thư riêng của Z.28.

Nàng rút gói thuốc lá, lấy một điếu ở ngoài góc trao cho Perrette.

- Thôi, chào ông...

Y gọi giật:

- Thưa cô...

- Ông muốn dặn gì nữa?

- Không. Tôi rất hân hạnh được gặp cô.

- Xin đa tạ.

- Tuần sau, tôi xuống Sài Gòn. Nếu được cô cho phép...

- Đáng tiếc. Vì sáng mai tôi phải đáp phi cơ qua Pháp.

- May quá. Tôi cũng sang Pháp.

- Tới Ba lê, xin ông liên lạc với sứ quán Nam Việt.

- Thưa, quý danh là....

Quỳnh Loan đáp liêu:

- Nguyên Hương.

- Kính chào cô Nguyên Hương.

Quỳnh Loan thoăn thoắt xuống cầu thang với va li đầy giấy bạc. Perrette đứng ngơ ngẩn bên cửa như người mất hồn. Sắc đẹp lạ lùng của nàng làm y quên bằng công việc quan trọng. Y chỉ nhớ đến thủ đô Ba lê ban đêm, với những tiệm ăn thượng lưu. Khoác tay người đẹp, y sẽ bước vào Tháp Bạc (6), tiệm ăn sang trọng thứ nhì, và ngon nhất Ba lê, gọi món bánh nhân cá và gà sốt nấm (7) nổi tiếng khắp thế giới.

Nước miếng rệu đầy miệng, y nhắc điện thoại.

Đầu giây trả lời lập tức. Perrette nói một hơi:

- Công việc gần xong rồi. Tôi vừa gặp đặc phái viên của Sài Gòn. Phiên ông trình ngay với hoàng thân.

- Thưa, Thủ tướng đang ngủ. Ngài vừa chủ tọa hội đồng nội các xong. Trước khi vào phòng, ngài dặn tôi hễ ông gọi lại thì nói là ông được toàn quyền hành động. Đội an ninh đặc biệt được đặt dưới sự sử dụng của ông.

- Họ chuẩn bị xong chưa?

- Thưa, đã sẵn sàng. Hai xe bọc sắt. Một đại đội võ trang đầy đủ.

- Cám ơn ông. Tôi sẽ đến ngay.

- Vâng, tôi xin đợi. Chúc ông may mắn.

Perrtette thở phào khoan khoái.

Bên ngoài, sông Cửu Long đột nhiên nổi sóng ầm ầm. Một làn chớp xẹt ngang nền trời đen kịt.

* * *

Những giọt mưa lạnh buốt tạt vào mặt Văn Bình. Trời đột nhiên trở lạnh làm Văn Bình thêm khòic thuốc Salem. Song chàng không có hoàn cảnh bắt chân chữ ngũ trong ghé sa lông, ngựa cỏ thở khòic lên trần nhà. Trong bóng tối dày đặc, nhiều con mắt bí mật đang rình rập...

...Hai chùm pha xe màu vàng quét trên đường giổc ngoằn ngoèo. Văn Bình nằm rạp xuống vệ cỏ. Xe hơi đến cổng biệt thự thì dừng lại, tắt đèn tối cam.

Trời đã tối, mưa bụi càng làm tối thêm. Tuy nhiên, cặp mắt lão luyện của Văn Bình vẫn nhìn thấy những việc xảy ra. Cửa cổng bằng sắt nặng nề mở ra nhẹ nhàng. Chàng không thấy người mở. Nghĩ là cửa sắt được mở bằng điện.

Chàng sực nhớ đến một vụ ăn trộm nữ trang táo bạo xảy ra ở Hoa lệ ước, khỏ chủ là một tài tử màn ảnh tên tuổi triệu phú. Minh tinh này ở trong một tòa nhà kiên cố, tường truyền điện cao thế, đạo tặc không thể nhảy vào, cổng nặng một tấn sắt, đóng mở bằng điện. Người lạ đứng trước cổng, chủ nhân có thể thấy mặt trên khung ảnh vô tuyến truyền hình đặc biệt ban đêm cũng như ban ngày. Ban đêm, máy truyền hình dùng ống kính và phim nhựa hồng ngoại tuyến. Giới đạo tặc Hoa lệ ước đành thúc thủ trước sự bố phòng kiên cố này. Trừ một người

Hắn lọt vào biệt thự bằng một thủ đoạn giản dị. Hắn biết rõ cửa sắt mở ra, và tự động đóng lại trong vòng 3 giây đồng hồ, nên phục sẵn bên cổng, chờ xe hơi của khách quen là bám thùng xe lên vào.

Văn Bình bỏ thật nhanh lại sau chiếc xe đen dài ngoằng. Loại Rolls Royce này là báu vật ở Vạn tượng, xứ sở của xe Mercedes do Đức quốc chế tạo.

Cửa sắt mở ra rè rè. Tài xế lái vút vào con đường đa dăm trắng xóa. Văn Bình đã đeo chặt vào càng xe. Qua khỏi cổng, chàng buông mình, lăn tròn trên nệm cỏ ướt mưa. Chàng cử động thật nhanh để thoát khỏi ống kính vô tuyến truyền hình. Trong chớp mắt, chàng đã nằm chết bên một bụi rậm um tùm.

Tiếng bẹt-giê sữa gâu gâu. Chàng vẫn nằm yên, không động đậy. Nghe tiếng sữa, chàng biết là chó trện, giống chó tầm thước, đuôi ngắn, mõm dài, lông ngắn, chỉ sữa rất ít, chuyên cắn cổ người lạ. Nhưng chàng không lo ngại, vì chàng đã lo liệu sẵn phương pháp chống bẹt-giê giữ nhà nguy hiểm.

Trong quá khứ, đột nhập nhà lạ, chàng chống bẹt-giê bằng cái ná cao su bắn đạn đồng. Một viên đạn nhỏ bằng viên kẹo vào giữa hai mắt có thể làm chó bất tỉnh tức khắc. Hoặc chàng sử dụng bàn tay cứng như thép, giáng nhẹ là bẹt-giê lăn lông lốc trên đất. Lần này, chàng mang theo một hóa chất đặc biệt giấu trong cái bút máy Pắc ke găm ở túi áo trên.

Sau khi rời khỏi xe hơi, nhào mình vào bụi rậm, Văn Bình đã rút bút máy, bấm nhẹ vào đầu. Một mùi hương lạ lùng bay ra, đánh lạc hướng tìm tòi của bẹt-giê. Dừng hương này bẹt-giê đứng trước mặt cũng không đánh hơi thấy.

Tầng dưới cửa biệt thự tối om. Ở lầu nhì đèn sáng lấp lánh. Tuy nhiên cửa sổ đều che rèm kín mít.

Văn Bình nằm yên đúng 5 phút. Chàng móc túi lấy đôi kính hồng ngoại tuyến. Lệ thường, kính hồng ngoại rất cồng kềnh. Ban chuyên môn của Sở mới phát minh một thứ kính nhẹ, hết như kính mát bán trên thị trường. Đeo vào có thể nhìn xuyên màn tối trong vòng 100 thước. Nhờ một bộ phận thu âm điện tử tí hon ở gọng kính, Văn Bình còn có thể nghe mọi tiếng động khả nghi chung quanh.

Nếu muốn, chàng có thể mang theo một dụng cụ đặc biệt giúp chàng đứng ngoài biệt thự cũng nghe được câu chuyện thì thảo trong nhà (1). Song nhiệm vụ của chàng đêm nay không phải để nghe trộm, vì chàng đã biết gần hết sự thật. Chàng đến đây là để thanh toán một chuyện lòng dòng, theo sự yêu cầu tha thiết của hoàng thân Thủ Tướng Ai lao. Đèn lại, chính phủ hoàng gia trả cho ông Hoàng số tiền một triệu mỹ kim, và cho phép biệt

kích của sở Mật vụ vượt biên giới vào đường mòn Hồ chí Minh để thâm nhập khu vực đóng quân bí mật của Bắc Việt.

Qua kính hồng ngoại, chàng thấy một con bẹt-giê khổng lồ nằm dài bên hòn giả sơn, tai vểnh lên, dường như đang cố lắng nghe. Con bẹt-giê Đức khổng lồ không làm Văn Bình ngại bằng con beo vằn, đôi mắt lân tinh sáng quắc, đang nhìn vào bụi rậm mà chàng núp.

Trước khi rời Sài Gòn, chàng mang theo 3 cái bút máy Pác ke giả. Bút thứ nhất màu đỏ chứa thuốc đánh lạc hướng chó săn. Bút thứ nhì đựng thuốc nổ. Bút thứ ba màu đen chứa thuốc mê cực mạnh, bấm nút, hơi thuốc vọt ra như làn đạn.

Loại bút máy thuốc mê chỉ hiệu nghiệm trong đường kính 5 thước. Con beo vằn đứng cách chàng gần 20 thước. Chàng phải lập mưu cho nó lại gần. Chàng bèn đóng nắp bút máy đỏ. Trong vòng một phút, hóa chất tan hết, con thú sẽ đánh hơi thấy chàng và sẽ nhảy lại.

Như chàng tiên liệu, con beo vằn ngóc nghếch mõm lên trời, rồi co 2 cẳng trước. Nó vọt như tên bắn về phía chàng. Tia thuốc mê từ bút máy màu đen như trái đấm ngàn cân bổ vào giữa mặt. Nó bị ngáng lại, và ngã tóm xuống cỏ.

Con bẹt-giê lùi lũi chạy tới, không thềm gâu gâu như thường lệ. Loại chó trận này thường ngậm miệng mỗi khi sửa soạn giết người. Song chàng đã chặn trước bằng tia thuốc mê. Như con beo vằn, con bẹt-giê khổng lồ biến thành khối thịt vô tri giác.

Trở ngại lớn nhất đã được khắc phục, Văn Bình ung dung đứng dậy tiến lại tòa nhà bí mật.

Cửa phòng khách đóng kín và khóa bên trong. Chàng phải mở cửa sổ, nhảy vào. Ánh đèn trên lầu hắt xuống lơ mờ. Bốn bức tường cao nhất đều quét vôi trắng toát, tương phản với cầu thang đá rửa màu đen, đen tuyền như mực tàu.

Văn Bình núp trong góc, nhìn tứ phía. Phòng khách được trần thiết theo lối Ả-rập. Chàng có cảm tưởng lạc vào lâu đài một quốc vương xứ ngàn một đêm lẻ. Thảm trải chân đều bằng len cừu Ba Tư êm mịn và ấm áp. Ghế sa lông đều chạm trổ công phu. Trên tường được treo toàn ảnh phụ nữ khỏa thân.

Chàng không nghe tiếng động khả nghi nào, ngoại trừ tiếng gió rì rầm trong vườn rộng xen lẫn tiếng mưa rơi bắt đầu nặng hạt. Chàng định trèo

thang gác bỗng khựng lại. Cặp mắt sáng quắc của chàng vừa khám phá ra một chi tiết khác thường.

Một con dơi đen sì từ cửa sổ bay vào, đậu trên bậc thang đá rửa. Văn Bình nghe tiếng sèo sèo. Mùi khét lẹt xông lên. Chàng rung mình: trong khoảnh khắc, con dơi vô tội biến thành than vì cầu thang được truyền điện cao thế 6000 vôn, thứ điện mạnh hơn điện hành quyết tử tội trong khám đường Sing Sing, bên Mỹ. Nếu chàng vội vàng đặt chân lên cầu thang, thân thể chàng đã cháy xém như chả nướng. Chàng chợt hiểu tại sao chủ nhân không cần đặt người gác ở nhà dưới. Vì trong biệt thự đã có một bộ máy canh phòng kiên cố và ghê gớm bằng điện tử.

Toàn thân Văn Bình nóng ran rồi ớn lạnh. Một lần nữa, chàng được gặp may mắn. Nếu không, đêm nay Quỳnh Loan sẽ phải nằm một mình ...

Không thể lên lầu bằng thang xi-măng, Văn Bình đành trèo qua cửa sổ ra thềm. Chàng hơi bực mình vì quá tự tin không đem theo khẩu súng W-15. W. là tên tắt của mọi dụng cụ gián điệp do sở Mật vụ của ông Hoàng chế tạo. W-15 là một khẩu súng lạ lùng. Tuy là súng, nó không bắn đạn, cũng không bắn tên. Mà là bắn một sợi dây dài bằng ni-lông, thứ ni-lông riêng, bền hơn ni-lông làm dây dù gấp 10 lần. Sợi dây đặc biệt này dài đúng 100 thước, tuy nhiên, nó cuộn tròn bằng viên đạn 9 li, và khẩu W-15 còn nhỏ hơn khẩu súng bắn đạn 6,35 của đàn bà.

Lâm sự, sợi dây phong thần này biến thành một cái thang dây tuyệt diệu. Chỉ cần bóp cò, sợi dây vụt ra và dính chặt vào tường. Khúc đầu của sợi dây được tẩm chất nhựa epoxi, nghĩa là thứ keo dính nhất trên trái đất, nên chạm vào đâu là nó dính chặt vào đấy. Sau đó, tay nắm sợi dây, chân đạp vào tường, điệp viên sẽ trèo lên lầu, nhanh không kém lên bằng cầu thang.

Với khẩu W-15, Văn Bình tiết kiệm được một số giây phút và sức lực quý báu. Tuy nhiên, với hai tay không, chàng vẫn phải tìm cách đột nhập căn phòng sáng đèn trên gác.

Dưới mưa bụi lạnh thấu xương, chàng mảy mò bám ống máng, thoăn thoắt trèo lên.

Trong vòng 3 phút, chàng đã đặt chân xuống lầu nhì. Chàng thận trọng núp thật lâu trong bóng tối, đến khi biết chắc tứ phía không có người lạ mới rảo bước qua hàng lang.

Chàng nghe tiếng thì thầm xa xa. Định thần, chàng nhận ra tiếng trò chuyện từ phòng số 10 vọng ra.

Đặc biệt là cửa phòng được gắn hai quả nắm đồng sáng loáng và to lớn. Định đặt tay vào, Văn Bình bỗng rút lại. Chàng sức nhớ đến con dơi xấu số. Chàng lại nhớ đến phương pháp giết người thông thường của thủ lĩnh Phản gián Sô viết Smerch: truyền điện vào nắm cửa.

Không hy vọng mở cửa, chàng bèn nghĩ cách dùng sức mạnh. Với đôi vai lực lưỡng và tài ngoại công siêu việt, chàng có thể húc đổ những tấm cửa lim đồ sộ và nặng nề. Tuy nhiên...

Một hòng súng bí mật có thể khạc đạn vào người chàng trước khi cánh cửa sụp đổ...

Chàng không còn cách nào khác, ngoài cách đợi bên ngoài. Chàng tin rằng cánh cửa sắp mở.

Tiếng thì thầm nhỏ dần rồi tắt. Có lẽ họ chuẩn bị chia tay. Họ gồm 2 người

Quả Văn Bình đoán đúng. Cánh cửa lim dày vụt mở. Cũng mở bằng điện để lộ bức tường trắng toát, và cái bàn bầu dục, lợp pô-mi-ca màu đen đặt giữa 12 cái ghế bọc da hổ rằn ri. Trên bàn, 2 chiếc xì-gà hút dở bốc khói nghi ngút trong cái đĩa đựng tàn khổng lồ bằng nhựa đen. Một người đàn ông tầm thước, tóc hớt ngắn, mặc sơ mi sặc sỡ xoay lưng ra cửa. Người thứ hai trạc ngũ tuần, đeo mặt nạ đen, hàm răng vàng ệch chất nicotin, cái theo dài 10 phân nằm vắt vẻo trên má, xô ghế bành đứng dậy.

Văn Bình ung dung bước vào, khẩu súng Olem-pích trên tay sẵn sàng khạc đạn. Lẫm liệt như thiên thần, chàng đứng giữa cửa, giọng đồng dục:

- Kính chào nhị vị.

Phản ứng của hai người lạ là đặt tay vào thắt lưng. Song tiếng quát quát chúa của Văn Bình đã làm họ khựng lại:

- Đứng im.

Người đàn ông mặc sơ mi sặc sỡ nhìn Văn Bình bằng cặp mắt pha lẫn sùng sốt và lo ngại. Văn Bình cười gằn:

- Mời thiếu tướng Sulivông ngồi lại xuống ghế.

Phải người lạ này là thiếu tướng Sulivông, chỉ huy phản gián ở Lào quốc. Sulivông lẳng lặng kéo ghế. Văn Bình lại ra lệnh cho người đeo mặt nạ đen:

- Còn ông Sam Phoun, chủ tịch Quốc tế Đặc vụ nữa. Phiên ông để tay lên bàn. Hai ông chẳng lạ gì nghề bắn súng của tôi. Súng này lại không bắn đạn thường. Mà là đạn chứa nọc độc nhện đen, được mệnh danh trên khắp

thế giới là Bà chúa Thuốc độc. Trúng đạn thường còn có hy vọng mổ xẻ, nhưng trúng nọc độc nhện đen chỉ có nước chờ chết

Sulivông nghiêng răng ken két:

- Biết vậy, tôi đã giết ông hồi nãy, không cho về sứ quán nữa.... Tôi nhân nhượng với ông vì không muốn gây thù chuốc oán. Ngờ đâu, ông lại cạy tàu ráo máng.

Văn Bình cười nửa miệng:

- Thiếu tướng ơi, kể công làm gì nữa! Hồi nãy, tôi không bị giết, chẳng phải vì ông nhân nhượng, không muốn gây thù chuốc oán, mà chính vì ông tìm cách bịt mắt tôi. Ông định ninh tôi chưa khám phá ra vai trò hàng hai nguy hiểm của ông, vừa là chỉ huy trưởng Phản gián, vừa là nhân vật cao cấp của Quốc tế Đặc vụ, nên ông giả vờ tha tôi. Ông bắt buộc phải tha tôi... Vì nếu ông giết tôi, Sài gòn sẽ mở cuộc điều tra tỉ mỉ, sớm muộn ông sẽ bị lộ mặt nạ...

Sulivoong bậm môi, thái độ miệt thị:

- Ông nói dối tài lắm. Chẳng qua ông tình cờ đến đây gặp tôi, thật ra ông không biết gì về tôi. Nếu biết, ông đã hành động ngay trong văn phòng Phản Gián.

Văn Bình lắc đầu:

- Hừ, tôi đóng vai thẳng ngực mà ông không chịu nhìn thấy. Tôi bắt ông trong văn phòng Phản Gián không được, vì lẽ khi ấy ông chưa gặp Sam Phoun. Tôi phải giả vờ ngu xuẩn cho ông yên lòng đến đây, đến số 38 đường Khoun Bourom.

Sulivông nhún vai:

- Thành thật khen ngợi ông. Nhưng ông Z.28 tài hoa ơi, ông đừng hy vọng áp đảo tôi. Chúng tôi có thể lật ngược tình thế, nếu muốn. Vì như ông đã đoán biết, ngôi nhà này được gắn nhiều dụng cụ điện tử kỳ lạ, giết người trong chớp mắt, không để lại dấu vết. Chúng tôi có thể giết ông, rồi báo cáo với chính phủ là ông bị gián điệp RU thanh toán. Chi bằng ông điều đình với chúng tôi. Bao nhiêu tiền, tôi cũng chịu, miễn là...

- Miễn là ông được tự do?

- Vâng. Miễn là ông cho tôi thông thả rời biệt thự này.

Văn Bình nhíu mày suy nghĩ. Sulivông nói tiếp:

- Bao nhiêu tôi cũng chịu. Chẳng hạn, một triệu đô la.

Văn Bình lắc đầu:

- Một triệu hơi ít. Các ông đã đòi chính phủ hoàng gia nộp hai triệu đô la để chuộc thù độc được.

Sam Phoun xen vào:

- VẬY, hai triệu, ông bằng lòng nhé? Tôi có sẵn hai triệu ở đây.

Văn Bình cười nhạt:

- Hai triệu cũng vẫn còn ít, tuy nhiên, tôi sẵn sàng chấp thuận. Song chỉ chấp thuận với thiếu tướng Sulivông. Còn ông, chúng ta sẽ bàn sau.

Sulivông thở dài chua chát:

- Ông là tên cướp đảo đê nhất thế giới. Trong cặp da của tôi đã có hai triệu. Hai triệu và một gói kim cương. Tôi xin lại gói kim cương.

- Tiếc quá! Giá tôi đòi hơn nữa.

- Dẫu sao ông cũng không nên giả nẻo đứt giây. Nếu bị dồn vào đường cùng, tôi phải liều mạng chống trả. Có thể tôi mất mạng. Song cũng có thể người mất mạng là ông.

- Dọa nhau làm gì, ông bạn? Bây giờ, phiên ông mở cặp, đặt tiền lên bàn cho tôi. Xin nhớ, ông chỉ được lấy tiền và hạt soàn mà thôi. Ông đừng mò tới vũ khí. Cần nhắc lại ông rõ là đạn độc được latrodeclus maetans có sức giết người ghê gớm có một không hai trên quả đất. Hễ ông có cử chỉ khả nghi là tôi lấy cò... Giết ông, thứ nhất trừ được hậu hoạn, thứ hai, lấy được tiền, và ... hai triệu đô la ...

- Ô, tôi đưa tiền, ông phải lời cam kết thì sao?

- Trên thực tế, giới gián điệp thường phải lời cam kết. Nhưng tôi thì không. Tôi hứa là làm. Ông ráng tin tôi đi.

Mồ hôi lấp lánh trên trán, Sulivông đặt cái cặp da dày cộm trên bàn. Dáng điệu từ tốn, hắn lấy đồng hồ kim xếp ngay ngắn trước mặt Văn Bình, rồi giơ cái gói bằng nhung đen nhỏ xíu cho Văn Bình xem:

- Đây là gói kim cương. Xin phép ông cho tôi bỏ vào túi.

Văn Bình gần giọng:

- Phiên ông cất vào túi trên. Được rồi. Bây giờ ông có thể ra khỏi phòng. Ông thấy chưa? Tôi là người rất trọng chữ tín...

Sulivông nhìn giữa mắt Văn Bình:

- Trước khi cáo biệt, tôi xin hỏi ông một câu, chỉ một câu thôi, tôi hy vọng ông không nở từ chối.

- Mời ông.

- Ông biết tôi dính líu với Quốc tế Đặc vụ từ khi nào?

- Ngay sau khi tôi gặp ông trong khách sạn Settha Palace. Sự hiện diện của tôi tại Vạn Tượng được giữ rất kín. Ông là người duy nhất ở Lào được biết. Thế mà đêm ấy tôi bị nhân viên của Simun bắt giữ. Ông rất khôn, song chưa ngoan. Báo tin cho Simun, ông đã vô tình lạy ông tôi ở bụi này. Sơ hở thứ hai của ông là sai một nhân viên phản gián đến tận khách sạn để đến ám sát, tôi đã tra khảo hắn. Hắn khai ra ông...

Sulivông giờ hai tay lên không:

- Trời!

Văn Bình gật gù:

- Vì vậy, tôi thành thật khuyên ông đừng lưu lại Vạn Tượng thêm phút nào nữa. Rồi căn nhà này, ông nên trốn qua sông Cửu Long rồi đáp phi cơ ra ngoại quốc.

- Cảm ơn ông. Trong tương lai, chúng mình còn có dịp tái ngộ.

Văn Bình xua tay:

-Ồ, trong giới giang hồ, cảm ơn nhau làm gì, khách sáo quá. Tôi xin chúc ông thượng lộ bình an.

Sulivông lẳng lặng tiến ra cửa. Văn Bình gọi giật lại:

- Quên, còn điều này nữa. Ông xuống vườn, lên xe Mercedes, và lái ra cổng. Cửa cổng được mở bằng điện, ông Sam Phoun sẽ lo liệu chu tất. Từ phút này, tôi sẽ chĩa súng vào ngực ông Sam Phoun. Nếu ông tiếm tiền, quay lại, miễn cưỡng tôi phải hạ sát bạn ông. Ông nhớ chưa? Trong vòng 3 phút, tôi phải nghe tiếng máy xe hơi nổ.

Sulivông quay lại, giọng ráo hoảnh:

- Tôi chỉ bằng lòng xuống nhà nếu ông cam kết không lại hại Sam Phoun. Vì như ông đã biết, Sam Phoun là chủ tịch Quốc tế Đặc vụ...

Văn Bình cười:

- Vâng, tôi còn biết thêm Sam Phoun là anh em cọc chèo với ông nữa.

Sam Phoun vùng thốt lên:

- Trời ơi!

Văn Bình lùi sát tường, giọng tự tin:

- Kêu Trời làm gì, vô ích. Làm nghề gián điệp, được thua là thường. Thua keo này ta bày keo khác, phải không hai ông? Tôi xin trân trọng cam kết là không đụng tới ông, nếu ông tuân theo điều kiện của tôi.

Sulivông hỏi:

- Bao nhiêu tiền?

Văn Bình đáp:

- Đối với ông Sam Phoun, tôi không đặt vấn đề tài chính. Mà tôi chỉ cần một vài tin tức. Quốc tế Đặc vụ đang chỉ huy tổ chức buôn vàng lậu, ma túy và vũ khí lậu trên toàn châu Á. Tôi không quan tâm đến vàng và ma túy, riêng phong trào buôn vũ khí lậu có hại cho nền an ninh của nước tôi. Bằng bất cứ giá nào, phong trào này phải chấm dứt.

(1) *xin đọc Phù Tang nổi sóng, đã xuất bản, cùng một tác giả.*

(2) *Hai hồ tắm bằng suối nước nóng được du khách tới tắm nhiều nhất là Beppu ở Kyushu ở miền cực Nam và Noboribetsu ở Hokkaido, cực bắc. Phòng thay quần áo thì riêng biệt cho nam nữ, song thay quần áo rồi người trần truồng bước ra nơi tắm. Người Nhật cho việc này là thường nên không không thẹn thùng.*

(3) *Turkish bath: tắm hơi Thổ nhĩ kỳ gồm 3 giai đoạn: tắm hơi, tắm nước nóng và đấm bóp. Lối tắm này được du nhập vào Nhật sau thế chiến thứ hai. Tắm Thổ còn thêm giai đoạn thứ tư nữa: gọi là đặc biệt, giành riêng cho du khách muốn thưởng thức người đẹp bằng xương bằng thịt.*

(4) *Với dân số gần 12 triệu, thủ đô Đông kinh có trên 150 nhà tắm hơi. Nhà tắm hơi đều mang tên onsen (nghĩa là tắm), như Tokyo Osen, Shybuya Onsen, Shinjuku Onsen, Kabuki Onsen...Nổi tiếng nhất là Tokyo Onsen, một tòa nhà 3 tầng ở đại lộ Ginza, chuyên tắm cho đàn ông. Nữ nhân viên các nhà tắm thường kiêm luôn nghề thanh lâu. Có 3 hạng, mỗi hạng thỏa mãn một cách riêng, hạng ba 1000 yên (3 đô la) , hạng nhì 2.000 yên, luôn luôn mang theo nước xúc miệng, và hạng 3.000 yên. Vì nhiều lý do mà độc giả ngầm biết, Người Thứ Tám không thể giải thích chi tiết.*

(5) *Tiếng Anh là dice ship*

(6) *Tức là nhà hàng Tour d'Argent, 15 Quai Tournette. Ba lê, giá đắt song rất ngon, đứng thứ nhì sau Maxim's*

(7) *Bách nhân cá là croustade de borbec, gà sốt nấm là Poulet du Duc, 2 món đặc biệt của nhà hàng này. Ngoài ra, Tour d'Argent còn lừng danh trên thế giới về món thịt sườn etrecote, sốt Miecheline và vịt ép nữa. Văn Bình thân ái mời bạn đọc tới ăn tại Tour d'Argent mỗi khi ghé Ba lê.*

Chương Kết

Ông Sam Phoun phải cung cấp toàn bộ hồ sơ buôn vũ khí lậu cho tôi.

Sam Phoun trở mắt:

- Ông đòi một điều tôi không thể thỏa mãn được.

Văn Bình lia khẩu súng:

- Vậy thì thôi. Tôi sẽ phải giết ông. Giết xong tôi lục lọi trong nhà này. Trong vòng đêm nay, tôi sẽ tìm ra tài liệu. Tại sao ông khờ dại thế, ông Sam Phoun? Đàn em ông sẽ không biết được cuộc điều đình bí mật giữa ông và tôi đêm nay. Thiếu tướng Sulivông? Thiếu tướng khuyên Sam Phoun đi. Vì tôi không muốn có sự đổ vỡ,

Sam Phoun nghẹn ngào:

- Ông ức hiếp tôi quá.

Văn Bình cười:

- Thế là xong.

Sulivông bước nhẹ xuống cầu thang. Văn Bình nép sau cửa, nhìn hắt đi khuất sau tường, trên miệng nở nụ cười khoan khoái. Đúng 3 phút sau, động cơ xe Mercedes nổ dưới vườn.

Văn Bình ra lệnh cho Sam Phoun:

- Tài liệu đâu, ông đưa cho tôi.

Sam Phoun nhún vai:

- Tôi cất trong tủ sắt.

- Hừ, ông còn lừa tôi làm gì? Đêm nay, ông rời Vạn Tượng, hồ sơ về Quốc tế Đặc vụ, ông đã thu xếp xong rồi.

Sam Phoun đứng dậy:

- Mời ông đi theo tôi.

- Đi đâu?

- Sang phòng bên.

- Ông coi chừng! Hễ ông đụng vào nút bí mật trên tường là tôi bắn bỏ.

- Tôi không dại gì liều mạng để lãnh độc dược latrodectus mactans vào người.

- Vậy, ông là người biết điều đệ nhất châu Á. Nào chúng ta lên đường.

- Ông làm như chúng ta là bộ hành trên đường thiên lý.

- Còn là gì nữa, thưa ông? Ông và tôi là hai kẻ đi đường. Con đường dài vô tận. Phen này, tôi đi nhanh hơn ông. Nhưng lần sau ông lại vượt qua mặt tôi. Cứ thế cho đến ngày chúng ta tắt hơi thở.

- Ông có tài trào lộng ghê.

- Chuyện! Gián điệp là nghề của những người ưa hài hước. Thôi, khuya rồi, thưa ông. Xin ông ra trước. Tôi xin kính cẩn theo sau, với bà Chúa thuốc độc luôn luôn nhìn vào lưng ông.

Đến cửa sang phòng bên, Sam Phoun đứng lại. Cửa này bằng gỗ, dán phốt-mi-ca màu xanh nhạt, gắn quả nắm bằng đồng. Văn Bình hỏi:

- Ông rút điện ra chưa?

Sam Phoun đáp:

- Rồi. Tại sao ông biết?

- Không ai nói cả. Chẳng qua thói quen mà ra.

Cửa mở ra, Văn Bình giật mình trước sự trang trí lộng lẫy và cầu kỳ với đồ đạc nhập cảng từ Âu châu. Sam Phoun quay lại đóng cửa, giọng buồn rầu:

- Mất bao công phu tôi mới xây cất được tòa nhà tối tân này. Bỗng dưng tôi phải ra đi.

- Đề nghị ông ở lại, tiếp tục điều khiển Quốc tế Đặc vụ.

- Nhưng đặt dưới quyền kiểm soát của chính phủ Sài gòn?

- Không hẳn thế. Chúng tôi chỉ làm cố vấn riêng cho ông. Về hoạt động nội bộ, ông được toàn quyền.

- Cảm ơn ông. Thà chết, tôi không thể làm thuộc viên.

Văn Bình không đáp. Chàng bắt đầu nhận thấy đối phương có cử chỉ khác lạ. Về lo âu trên mặt hắn đã tan biến, nhường chỗ cho sự bình tĩnh và tin tưởng. Có thể hắn đã nghĩ ra mưu kế hại chàng. Chỉ cái va-li màu xanh trên buýp-phê, Sam Phoun nói:

- Hồ sơ buôn súng được cất trong ấy. Trước khi trao tài liệu, tôi muốn mời ông một ly sâm banh.

- Hừ, tôi không thích uống rượu pha độc dược aconit như thiếu tá Sim Leng.

- Hắn đại nên chết đáng đời.

- Chết vì hám tiền, phải không thưa ông? Sim Leng ăn lương của ông nên báo ông biết kế hoạch vận chuyển thùng độc dược bằng phi cơ AN-2P. Nhờ hắn, ông có thể thực hiện chiến dịch Hoa Phong Lan một cách dễ như trở bàn tay.

- Thật vậy, nếu ông không can thiệp, chúng tôi đã nuốt trọn hai triệu mỹ kim ngon lành. Và trong tương lai, còn nhiều món ngon lành hơn nữa.

- Ông hà tiện quá, Sim Leng trung tình với Quốc tế Đặc vụ mà ông nở thủ tiêu.

- Đặt vào địa vị tôi ông cũng giết hắn. Ông tính, chẳng ai dại gì chia cho kẻ ngồi mát ăn bát vàng số tiền khinh khủng 300 ngàn đô la. Và lại, tôi cần giết hắn để bảo vệ bí mật.

- Cũng như ông giết trung úy Thao La.

- Ô, Thao La đáng giết hơn Sim Leng nhiều. Vì hắn tham lam đòi đúng 500 ngàn đô la, không bớt một đồng.

- Nếu có cơ hội, ông cũng giết tôi không thương tiếc.

- Dĩ nhiên. Ông cũng vậy. Ông không giết tôi vì giết vô ích. Chúng mình đều là điệp viên chuyên nghiệp, sống lợi hơn chết. Còn sống, tôi sẽ tiếp tục làm cái mỏ vàng cho ông khai thác. Chết đi tôi chẳng giúp được gì cho ông và một người khác sẽ lên thay, các ông lại phải điên đầu lần nữa.

- Thái độ thẳng thắn của ông làm tôi cảm kích. Chắc chắn trong tương lai chúng ta sẽ thành bạn thiết.

- Thời gian sẽ trả lời. Nào, xin mời ông cụng ly.

Văn Bình lắc đầu. Sam Phoun nhún vai:

- Buồn quá. Thôi, xin phép ông tôi uống một mình vậy.

- Tính tôi dở hơi ông ạ. Tôi không thích ai uống rượu trước mặt cả.

- Tôi lại không thích kẻ nào cấm tôi uống rượu. Chắc ông chưa biết tôi nghiện sâm banh. Hàng ngày, tôi uống sâm banh thay nước lạnh.

- Lát nữa, ông tha hồ giải khát. Hiện giờ tôi cấm ông.

- Ông không co quyền.

- Khẩu súng của tôi có quyền.

- Cử chỉ độc đoán của ông làm tôi chán nản. Trước kia, tôi vẫn kính trọng ông là kẻ hào hoa mã thượng.

- Thừa ông, dầu hào hoa mã thượng đến đâu tôi cũng không thể cho phép ông giả vờ rót rượu để tán công tôi.

- ?

- Vâng, ông định rót sâm banh ra để gây tiếng nổ. Cách đây một phút, ông đã dùng ngón tay vặn cái nhấn ở bàn tay trái. Nhấn này - nếu tôi không lầm - chứa một thứ bột nổ riêng. Pha vào rượu, nó sẽ gây ra tiếng nổ lớn, đủ cho ông phản công, dành lại chủ động. Ông Sam Phoun ơi, mấy năm trước, một đồng nghiệp của tôi đã dùng hột giấu trong khuy áo để phản công RU ở căn cứ Vang Vieng (1). Ông lừa tôi sao được, thưa ông?

Sam Phoun thở dài:

- Ông đáng là bậc thầy. Tôi xin bái phục.

Văn Bình cười ròn rã:

- Vậy ông mở va li ra.

Sợ đối phương dùng quỷ kế, chàng đứng lách bên trong khi khẩu súng Olem-pích vẫn chĩa vào buýp-phê. Trước khi Sam Phoun đặt tay vào cái va li, chàng dặn dò:

- Một lần nữa, xin ông ghi nhớ. Tôi sẽ nổ súng nếu ông thiếu thành thật.
- Ông đã cảnh cáo tôi 3 lần rồi.
- Thêm lần nữa cũng chẳng sao.

Sam Phoun chạm vào khẩu va li. Tách một tiếng nhẹ, nắp va li bật ra.

Tuy đề phòng cẩn mật, Văn Bình vẫn sa vào cạm bẫy tinh vi của chủ tịch Quốc tế Đặc vụ, và suýt nữa chàng mất mạng.

Hai viên phi đao nhỏ xíu bay vút vào người chàng. Lưỡi thứ nhất trúng giữa yết hầu. Lưỡi thứ hai, nhỏ và nhọn hơn hướng vào tim. Văn Bình vội vàng tung người sang bên trái để tránh. Chàng vấp vào đi-văng, lộn nhào một vòng. Hai lưỡi dao kinh khủng cắm phập vào cửa gỗ. Văn Bình chồm dậy, chưa kịp đối phó thì Sam Phoun đã ào tới.

Lâm trận, Sam Phoun không hổ danh là chủ tịch Quốc tế Đặc vụ, một tổ chức coi thường pháp luật trên thế giới. Vết thẹo dài 10 phân trên má hấn đột nhiên đỏ rực như bôi máu. Bàn tay xương xẩu của hấn hạ vào cườm tay cầm súng của Văn Bình. Tuy nội công thâm hậu, Văn Bình cũng te té ở hỏ khẩu.

Sam Phoun phải là cao thủ về quyền Tàu. Về nhu đạo, hấn phải thất lưng đen đệ tứ. Nghĩa là hấn đủ tài ba quần thảo với Văn Bình. Tuy nhiên, hấn không sử dụng Thiếu lâm quyền hoặc nhu đạo. Dường như giới võ lâm quốc tế đã tiêu di hấn về nghệ thuật siêu đẳng của Văn Bình nên hấn tấn công chàng bằng một phương pháp độc đáo.

Phương pháp thất cổ đối thủ theo bi thuật Ấn độ. Trước ngày Ấn độ thu hồi độc lập trong tay Anh quốc. một đảng cướp lạ lùng mọc ra dọc giải Hy mã Lạp sơn, gồm những tên côn đồ chuyên cướp của, giết người. Song đảng cướp này không dùng khí giới, và không bao giờ làm nạn nhân đổ máu.

Khí giới của họ là một giải lụa (2) đặc biệt. Phương pháp thất cổ được giữ tuyệt đối bí mật, thường là cha truyền con nối. Đặc điểm của nó là hạ sát rất nhẹ nhàng, nạn nhân chưa kịp kêu đã tắt thở. Nhiều võ sư nổi tiếng đã chết vì môn thất cổ Ấn độ. Trên thực tế, giải lụa đã vòng quanh cổ là không cách nào thoát chết.

Văn Bình thoáng thấy Sam Phoun rút trong túi ra giải lụa thêu kim tuyến rực rỡ. Chàng không ngờ hấn dùng giải lụa mềm mại để thất cổ chàng. Đến khi cổ chàng bị kẹt trong giải lụa chàng mới biết.

May thay cho chàng, trong dĩ vãng tung hoành, chàng đã học được thuật ninjutsu phi thường của võ sĩ đạo Phù Tang. Chàng lại tập luyện được thần

ảo công trong thời gian thí phát qui y trong một ngôi chùa cổ gần Vạn Tượng. Nhờ ninjutsu và thần ảo công, thớ thịt ở cổ chàng rắn lại như đá, hoặc khi cần, mềm nhũn như bún. Giải lụa vừa xiết chặt, Văn Bình đã ưỡn cổ, vận nguyên khí để giữ cho cuống họng thở khỏi bị chặn nghẹt. Rồi chàng nhảy vút lên cao.

Thế nhảy dị kỳ này là một trong các bí quyết phá gỡ phương pháp thất cổ Ấn độ. Sam Phoun không biết Văn Bình được ông Hoàng đặc phái qua Ấn độ nghiên cứu nghệ thuật của Kormi, đệ nhất danh thủ về thất cổ bằng giải lụa. Nếu biết, chắc hẳn không dám múa rìu qua mắt thợ nữa.

Lúc tung giải lụa sát thủ, Sam Phoun định nhìn Văn Bình vô phương kháng cự. Tài chuyển thắng siêu việt của chàng làm hắn bủn rủn tay chân. Chàng giằng lấy giải lụa, đánh cùi tay vào mặt cho hắn loạn choạng, rồi quăng giải lụa thật nhanh. Dường như giải lụa biết được cử động như người nên trong nháy mắt đã quấn chặt cổ Sam Phoun. Và dường như giải lụa là băng keo, nó dán vào da thịt hắn.

Văn Bình vận tréo lại, Lưỡi nạn nhân lè ra. Văn Bình xô Sam Phoun ngã xuống. Nếu chàng xiết chặt, hắn đã chết không kịp trối. Song chàng chưa muốn hắn chết.

Sam Phoun ngã ngòai vào đi văng, mắt trắng dã, hơi thở yếu ớt. Chàng tát vào má cho hắn tỉnh lại. Hắn rít lên một tiếng náo nùng. Chàng nói, giọng ôn tồn:

- Tại anh gây ra, miễn cưỡng tôi phải tự vệ. Phép thất cổ của Kormi (3) đã giết hàng trăm người, nhưng không giết nổi tôi. Sinh ư nghệ, tử ư nghệ, xuống suối vàng anh đừng oán trách tôi.

Sam Phoun nhìn chàng, mắt trợn trừng, chứa đầy căm hờn:

- Rồi sẽ đến lượt anh. Sulivông.... Sulivông sẽ báo thù cho tôi.

Văn Bình cười gằn:

- Anh ngây thơ lắm. Đây này, anh nhìn xem...

Chàng nhặt khẩu súng Olem-pích đưa cho hắn, kèm theo lời giải thích:

- Anh quan sát khẩu súng rồi biết... Đây là khẩu súng vô hại, không có đạn. Không có đạn trong bi. Trong nòng cũng không có viên nào. Tôi nói dối là súng chứa đạn nọc độc nhện đen, anh đã bị lừa dễ dàng. Điều này chứng tỏ tôi đến đây đêm nay với các anh là để điều đình, không phải để giết.

Sam Phoun lắp bắp:

- Thật, tôi không ngờ... Giỏi như Sulivông mà cũng bị anh phỉnh phờ.... Nhưng anh ơi, Sulivông nhớ dai lắm. Hắn và tôi nặng tình máu mủ. Anh sẽ chết. Chết nát thây. Anh trốn lên trời cũng không thoát.

- Anh lại làm nữa rồi. Phen này, tôi không cần trốn mà vẫn sống như thường. Vì lẽ giản dị, nhân viên an ninh của Phủ Thủ Tướng đã đợi sẵn Sulivông dưới vườn. Hắn ra khỏi cổng là bị bắt. Nhử hắn ra đường cho Phủ Thủ Tướng thộp cổ, tôi được lời hai triệu đô la.... Tôi không tin hắn còn sống để rửa thù giùm anh.

- Hắn còn nhiều bạn cao cấp trong chính phủ. Hoàng thân Thủ Tướng có cảm tình đặc biệt với hắn. Hắn sẽ được tự do và sẽ tìm anh...

- Ha ha, tội nghiệp cho ông, sắp chết rồi vẫn chưa thấy rõ sự thật phũ phàng. Ông Sam Phoun đáng thương ơi, tất cả mọi việc xảy ra từ một tuần nay đều do hoàng thân Thủ Tướng bố trí. Thủ Tướng không hề có cảm tình đối với Sulivông. Chẳng qua thủ tướng đóng kịch để lôi Sulivông vào tròng.

- Tôi không tin. Ông đã có tình bịa đặt.

- Ông hi vọng là chuyện giả mạo để khỏi tủi thân trước khi nhắm mắt. Nhưng đây là sự thật trăm phần trăm. 10 năm trước, Sulivông học ở Ba lê: trong khi ông ông là một tay anh chị khét tiếng trên đất Pháp. Một hôm, ông rủ em rể Sulivông về miền nam đánh bạc. Trong cơn ăn thua gay gắt, Sulivông bị một dân bip quốc tế lột hết tiền. Cậy giỏi võ, Sulivông gây sự. Ngờ đâu, dân bip quốc tế giỏi võ hơn. Hắn quật ngã Sulivông, sửa soạn hạ độc thủ thì ông nhảy vào vòng chiến.

Một trận xô xát đẫm máu xảy ra, và ông toàn thắng, hai tên bip bị giết. Ông bỏ trốn về Viễn đông. Ở lại, Sulivông được vô can. Nhà chức trách Pháp không muốn làm ô danh một gia đình quý phái ở Lào. Tuy nhiên, công an Mỹ FBI theo sát nội vụ, vì hai nạn nhân là công dân Mỹ. Dấy tay và hồ sơ ông được cất kỹ trong thư khố FBI tại Hoa thịnh Đốn.

Năm ngoái - nghĩa là 9 năm sau - ông xuất hiện ở Macao trong một vụ buôn vàng đại quy mô, dưới lốt chủ tịch Quốc tế Đặc vụ. Tình cờ CIA lấy được dấu tay của ông. Và người ta phăng ra tông tích của Sam Phoun, chủ tịch Quốc tế Đặc vụ, là anh em cọc chèo với thiếu tướng Sulivông, chỉ huy trưởng phản gián Lào quốc. Tin tức đặc biệt này của CIA được chuyển đến Vạn Tượng cho hoàng thân Thủ tướng. Từ lâu, hoàng thân đã để ý tới Sulivông, vì từ lâu Sulivông bí mật liên lạc với phe tả ở Cánh đồng Chum để sửa soạn đảo chính.

Ông Sam Phoun ơi, sự hiện diện của ông tại Vạn Tượng thúc giục hoàng thân Thủ Tướng phải nhờ sự hỗ trợ của CIA và ông Hoàng. Vì thừa ông, bè ngoaifoong điều khiển Quốc tế Đặc vụ, một tổ chức đạo tặc phi chính trị nhưng bên trong ông là một đặc phái viên điệp báo khét tiếng của Trung hoa lục địa.

Thủ tướng muốn triệt hạ Sulivông song không tìm ra bằng cứ. Triệt hạ Sulivông là việc rất khó khăn vì Sulivông có đông đảo bạn bè cao cấp trong chính phủ. Gia đình Sulivông lại có thế lực ghê gớm ở Lào quốc. Theo kế hoạch của ông Hoàng, phải treo con dê béo thơm tho giữa rừng cho cọp tìm đến. Là người Lào, lại là thiện xạ, ông đã quen với phương pháp nhử mồi cổ điển này. Con cọp ghê gớm này là ông, còn con dê béo là thùng đựng độc dược của Công ty Thần Tiên.

Không hiểu sao một người lọc lõi kinh nghiệm như ông lại bị phỉnh phờ dễ dàng đến thế. Nhà máy Dược phẩm hoàn toàn do người Mỹ điều khiển, lẽ nào CIA lại xuẩn động đến mức vận chuyển một trăm kilo thuốc độc trên một phi cơ mảnh mai, không hộ tống. Chẳng qua ông lao đầu vào vì thấy hai triệu đô la là món tiền quá ngon lành. Qua trung gian Simun, ông bèn tổ chức thiếu tá Sim Leng và trung úy Thao La. Mọi việc xảy ra đúng như theo dự tính. Trong khi ấy nhân viên CIA và mật vụ Nam Việt rình rập ở hậu trường.

- Nghĩa là thùng độc dược được chở trên phi cơ AN-2P là giả mạo?

- Dĩ nhiên. Thùng độc dược chính cống đã được đưa lên máy bay riêng của CIA sau khi chiếc AN-2P cất cánh 30 phút.

- Trời ơi!

- Ván cờ đã xong rồi, ông Sam Phoun ạ. Tôi sẵn sàng dùng thuật hồi sinh kuatsu cứu ông. Tôi không ra điều kiện nào nặng nề, chỉ cần....

- Cảm ơn ông. Công trình xây dựng 10 năm đã tan thành khói, tôi sống vô ích. Dầu bị thua sát ván, đem mạng sống đổi lấy sự lầm lẫn tai hại, tôi vẫn khâm phục ông. Giờ đây, ông hãy ban cho tôi một đặc ân... tay chân tôi đã bị tê liệt... phiền ông gỡ cái nhẫn ở bàn tay phải của tôi, bên trong chứa nọc độc nhện đen, Bà Chúa Thuốc Độc...

- Tự sát làm gì, ông Sam Phoun?

- Chết trong còn hơn sống đục, ông Văn Bình ạ. Nếu ông không giúp, tôi đành phải cắn lưỡi quyên sinh. Nhờ ông, tôi sẽ ra đi được nhẹ nhàng.

Văn Bình quỳ xuống, cầm bàn tay run run của Sam Phoun. Bất thần, Sam Phoun vùng dậy thét lên tiếng kiai, sống bàn tay trái giáng vào yết hầu.

Văn Bình ngã người để tránh, song miếng đòn chí tử đã rớt trúng xương bả vai.

Rắc một tiếng khô khan, Văn Bình gục xuống. Sam Phoun vận tàn lực bò tới, định kết liễu bằng một atemi hiểm độc, nhưng chỉ được nửa chừng rồi ngã sóng soài trên sàn nhà.

Văn Bình nghiêng răng chịu đau, dựa vào đi-văng đứng dậy. Một bên vai chàng hoàn toàn gãy lìa. Chạm một li nữa, chàng đã nát bấy cuống họng.

Chàng nhìn Sam Phoun lần chót. Hắn nằm ngửa, mắt trợn trừng. Thở dài, Văn Bình xách cái va-li tài liệu trên tủ buýp-phê, rồi thông thả xuống cầu thang.

Quỳnh Loan đang đợi chàng. Ngoài trời, mưa bắt đầu nặng hột.

Người Thứ Tám

Chú thích:

(1) về điểm này xin đọc Vạn Tượng khói lửa đã xuất bản (Trong truyện này, Lê Diệp đã dùng khay áo bỏ vào rượu whisky để gây tiếng nổ ở căn cứ Vang Vieng của gián điệp Sô Viết RU

(2) giải lụa này, tiếng Ấn độ gọi là ruhmal. Ruhmal bằng lụa màu vàng, rộng gần 3 phân tây, dài gần 1 thước tây. Đảng cướp Ấn độ giết người bằng giải lụa ruhmal. Đại tá Anh, W.H. Sleeman, ra nghiêm lệnh năm 1830 (dưới thời Anh thuộc), cấm giết người bằng phương pháp ruhmal, vì vậy, số danh thủ mỗi ngày một ít. Hiện nay, trên toàn cõi Ấn độ chỉ còn 10 danh thủ về môn này.

(3) Surbul Kormi (hiện đã tạ thế) là cao thủ số một về môn thắt cổ ở Ấn độ. Kormi sinh sống ở Hyderabad, miền nam Ấn độ. Kormi có một hình thù vô cùng xấu xí. Hắn dùng 2 ruhmal khác nhau: ruhmal thông thường của đảng cướp thì bằng vải trơn, ruhmal riêng của hắn thì được thắt lại thành nhiều nút để dễ xiết vào cổ. Kormi có một người con trai học tại trường đại học Poona. Người con trai này không nối nghiệp đạo tặc của cha.

HẾT